BESTSELLER

LINDA HOWARD

UMBRELE TRECUTULUI

CALD, PASIONANT ȘI PLIN DE FORȚĂ

EDITURA MIRON

Roanna Davenport a rămas orfană și a fost crescută la Davencourt, minunatul domeniu din Alabama al bunicii ei. Acolo a făcut multe pasiuni: pentru cai, pentru necazuri și pentru vărul ei Webb. Dar toată lumea se aștepta ca el să se însoare cu frumoasa Jessi. Iar cînd a făcut-o, dorințele Roannei s-au năruit. Numai că într-o noapte Jessi este găsită moartă.

După șocanta moarte a soției lui, Webb a plecat în Arizona, abandonînd moștenirea care fusese cîndva tot ce-și putea dori. Într-o zi, Roanna vine după el în Noales, să-l aducă acasă. Și nu mai seamănă deloc cu spiridusul neastîmpărat de altădată. Webb este din nou atras de Davencourt, de Roanna... dar și de ucigașul care i-a distrus cîndva viața, iar acum așteaptă momentul să-și ducă la sfîrșit misiunea...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8491-88-0
9 789738 991880

LINDA HOWARD

UMBRELE TRECUTULUI

Shades of Twilight
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

UMBRELE TRECUTULUI

Traducere:
Dagmar H.Popescu

PROLOG

Îşi auzea propriile mici strigăte, dar plăcerea care îi exploda în corp făcea ca orice altceva să pară ireal, oarecum distanţat de magia fierbinte a ceea ce îi făcea el. Soarele după-amiezii îşi făcea drum prin frunzişul care fremăta deasupra lor, orbind-o, ameţind-o în timp ce se arcuia spre el.

Nu era delicat cu ea. Nu o trata ca pe o floare de seră, aşa cum făceau ceilalţi băieţi. Pînă să-l cunoască, nu ştiuse cît de plictisitor era să fii tratată mereu ca o prinţesă. Numele Davenport făcuse din ea, pentru ceilalţi, un premiu la care să aspire dar pe care să nu-l întineze niciodată; pentru el, ea nu era decît o femeie.

Cu el, ea *era* femeie. Deşi avea nouăsprezece ani, familia ei o trata ca şi cum ar fi fost tot un copil. Această protecţie permanentă nu o deranjase niciodată pînă în urmă cu două săptămîni, cînd îl cunoscuse pe el.

Poate că era ea naivă şi inocentă; dar proastă nu era. Cînd i s-a prezentat, a ştiut că venea dintr-o familie de nimic şi că familia *ei* ar fi fost îngrozită să afle că a stat măcar de vorbă cu el. Dar felul în care torsul lui muşchiulos se contura sub t-shirtul prea strîmt îi uscase gura şi masculinitatea arogantă din mersul lui îi aprinsese un foc, undeva adînc în ea. Vorbea cu ea coborîndu-şi vocea

seducător şi ochii lui albaştri erau plini de promisiuni. A ştiut atunci că el nu se va mulţumi cu strîngeri de mînă sau mîngîieri. A ştiut atunci ce vroia el de la ea. Dar răspunsul sălbatic al trupului ei era dincolo de experienţa ei, dincolo de controlul ei şi cînd i-a propus o întîlnire, a acceptat.

Nu putea pleca noaptea de acasă fără ca toată lumea să nu ştie unde se ducea, dar era uşor să iasă singură să călărească în timpul zilei şi era uşor să aranjeze un loc de întîlnire. O sedusese chiar de la acea primă întîlnirie, dezbrăcînd-o chiar sub acest stejar – nu, nu putea afirma că o sedusese. Venise aici ştiind ce se va întîmpla şi dorise acest lucru. În ciuda durerii începutului, el îi oferise o plăcere sălbatică, pe care ea nici măcar nu o bănuise. Şi în fiecare zi venea înapoi aici, pentru mai mult.

Uneori el era brutal, dar chiar şi asta o excita. Era mîndru că fusese primul care „spărsese cireaşa", cum se exprimase el. Uneori, cu un surîs batjocoritor în glas, spunea ceva despre un Neeley regulînd o Davenport. Familia ei s-ar îngrozi dacă ar afla. Dar ea visa totuşi, visa cum ar arăta el într-un costum frumos, tuns şi pieptănat ca lumea, alături de ea, anunţîndu-şi familia că se vor căsători. Visa că el va lucra într-una din afacerile familiei şi le va demonstra tuturor cît de inteligent este şi că se putea ridica deasupra familiei sale. În public va fi un gentleman, dar în particular o va rostogoli în pat şi-i va face toate aceste lucruri urîte, delicioase. Nu vroia să schimbe deloc partea asta.

El termină, gemînd şi aproape imediat se rostogoli de pe ea. Ea şi-ar fi dorit să o mai îmbrăţişeze puţin înainte de a se retrage, dar el nu avea chef de aşa ceva, pe căldura asta. Se întinse pe spate, cu soarele aşternîndu-i pete luminoase pe piele şi aproape imediat adormi. Ei nu-i păsă. Cu o experienţă de două săptămîni, ştia că el se va trezi gata să facă dragoste din nou. Între timp, ea era mulţumită să-l privească.

Era atît de seducător încît îi tăia respiraţia. Se ridică într-un cot lîngă el şi întinse o mînă ca să-i exploreze uşor, cu degetul, gropiţa din bărbie. Colţurile gurii lui tresăriră, dar nu se trezi.

Familia ar face o criză de isterie generală dacă ar afla despre el. Familia! Oftă. Faptul că era o Davenport îi controlase viaţa din clipa în care se născuse. Nu fusese totul chiar atît de împovărător. Îi plăceau hainele ei şi bijuteriile, luxul din Davencourt, şcolile prestigioase, tot snobismul acela. Dar ce o revolta pe ea erau regulile de comportament; vroia uneori să facă ceva sălbatic, aşa, doar de al naibii. Vroia să conducă cu viteză, vroia să sară garduri care erau prea înalte, vroia ... asta. Tot ce era brutal, periculos, interzis. Adora felul în care îi smulgea el desuurile delicate, din mătase naturală, ca să ajungă mai repede la ea. Asta simboliza perfect tot ce-şi dorea ea de la viaţă, luxul şi periculosul, totodată.

Dar nu asta dorea şi familia ei, de la ea. Era un lucru stabilit că se va mărita cu Moştenitorul, aşa cum îl botezase ea în gînd şi că-şi va ocupa locul în societatea înaltă din Colbert County, cu prînzuri la clubul de iahting, cu nesfîrşite serate pentru asociaţii politici şi de afaceri, cu îndatorirea de a produce doi mici moştenitori.

Dar ea nu vroia să se mărite cu Moştenitorul. Ea vroia asta, vroia această excitare fierbinte, nechibzuită, emoţia de a şti că flirta cu interzisul.

Îşi plimbă mîna în jos pe trupul lui, împletindu-şi degetele în părul pubian care-i încorjura sexul. Aşa cum se aşteptase, el tresări şi se trezi, ca şi sexul lui. Rîse scurt, gutural, întinzîndu-se şi rostogolind-o pe pătură, suindu-se apoi pe ea.

– Eşti cea mai lacomă tîrfă mică pe care am regulat-o vreodată, spuse el intrînd brutal în ea.

Ea se înfioră, mai mult de cruzimea deliberată a cuvintelor lui decît de forţa pătrunderii. Era udă încă de adi-

neauri, aşa că trupul ei îl acceptă destul de uşor. Doar că lui îi plăcea să spună lucruri despre care ştia că o vor atinge, făcîndu-şi ochii mici în timp ce-i urmărea reacţia. Ea însă ştia care era cauza şi îl ierta. Ştia că el nu se simţea foarte bine pe post de iubit al ei, era conştient de distanţa socială dintre ei şi acesta era felul lui de a o aduce mai aproape de propriul lui nivel. Dar nu trebuia să o coboare, îşi spuse ea; ea îl va înălţa pe el.

Îşi strînse pulpele în jurul lui, încetinindu-i loviturile, să-i poată spune înainte ca fierbinţeala tot mai mare din vintrele ei să o facă să uite ce vroia să-i spună.

– Haide să ne căsătorim săptămîna viitoare. Nu mă interesează o nuntă mare, putem chiar fugi împreună, dacă...

El se opri, privind-o cu ochii lui albaştri care scăpărau scîntei. O întrebă, începînd să rîdă:

– Să ne căsătorim? De unde pînă unde ideea asta prostească? Eu sînt deja căsătorit.

După care îşi reluă loviturile. Zăcea sub el, amorţită de şoc. O briză uşoară stîrni frunzişul de deasupra şi soarele pătrunse prin el, orbind-o. *Însurat*? Sigur, nu ştia ea prea multe despre el sau despre familia lui în afară de faptul că nu erau *respectabili*, dar să aibă o soţie?

Furia şi durerea puseră stăpînire pe ea şi îl pălmui peste obraz. El o pălmui înapoi şi o apucă de încheieturile mîinilor, ţintuindu-i-le la pămînt, de o parte şi de alta a trupului ei.

– La naiba, ce te-a apucat? izbucni el cu furia în ochi.

Se încordă sub el, încercînd să-l dea jos de pe ea, dar el era cu mult prea greu. Lacrimile îi ardeau ochii, rostogolindu-se pe tîmple, spre păr. Prezenţa lui în ea deveni brusc insuportabilă şi fiecare lovitură părea să o zgîrie ca o pilă aspră. În paroxismul durerii ei, îşi spuse că o să moară, dacă el va continua.

– Mincinosule! strigă ea încercînd să-şi elibereze mîinile. Escrocule! Dă-te jos de pe mine! Du-te şi regulează-ţi *nevasta*!

– Nu o să mă lase – gîfîi el continuînd să o izbească cu putere, pe chipul lui citindu-se satisfacţia pentru durerea ei – tocmai a născut un copil.

Urlă furioasă şi reuşi să-şi elibereze o mînă, zgîriindu-l pe faţă, înainte ca el să o poată înşfăca. Înjurînd, o pălmui din nou, apoi se retrase şi o întoarse repede cu burta în jos. Se sui pe ea înainte ca ea să apuce să se strecoare într-o parte şi strigă din nou cînd îl simţi plonjînd iar în ea. Era neajutorată, aplatizată de greutatea lui, incapabilă să-l lovească cu pumnul sau cu picioarele. O folosea, rănind-o cu brutalitatea lui. Nu trecuseră cinci minute de cînd brutalitatea lui o excita, dar acum îi venea să vomite şi trebui să-şi strîngă dinţii puternic, împotriva greţei care-i urca în beregată.

Îşi apăsă faţa pe pătură, dorindu-şi să se poată linişti, să poată face altceva decît să îndure. Dar mai puternică decît durerea trădării, decît ideea că nu era pentru el decît o ocazie, era conştientizarea faptului că vina era numai şi numai a ei. Ea provocase toate astea, ea se agăţase lacomă de el, lăsîndu-l să o trateze ca pe un gunoi, iar ei îi plăcuse asta! Ce proastă fusese, să toarcă poveşti despre iubire şi căsătorie, doar ca să-şi justifice ceea ce nu era altceva decît o plimbare pe o potecă periculoasă.

El termină gemînd şi se se smulse din ea, prăvălindu-se greoi alături. Ea rămase pe loc, încercînd cu disperare să-şi adune cioburile fiinţei ei, într-o aparenţă de umanitate. Se gîndi cu sălbăticie la răzbunare. Cu hainele sfîşiate şi cu urmele palmelor lui pe faţă, putea alerga acasă, acuzîndu-l de viol. Putea juca şi ea tare; în fond, era o Davenport.

Dar ar fi fost o minciună. Greşeala, slăbiciunea, îi aparţineau. Ea îl acceptase cu plăcere în trupul ei. Aceste ultime cîteva minute, după ce îşi schimbase gîndurile, erau o pedeapsă destul de mică pentru monumentala ei stupiditate. Era o lecţie pe care nu o va uita niciodată,

umilinţa şi sentimentul lipsei de valoare, o cămaşă aspră, pe care o va purta, în mintea ei, tot restul vieţii.

Povara vinovăţiei o ţinea jos, sub greutatea ei. Călătorise de bună voie pe poteca asta, dar acum îi era deajuns. Se va mărita cu Moştenitorul, aşa cum se aştepta toată lumea şi-şi va petrece restul vieţii fiind o îndatoritoare Davenport.

Se ridică în tăcere şi începu să se îmbrace. El o privea cu amuzament în ochi.

– Ce te-a apucat? Ai crezut cumva că însemni ceva pentru mine? Fetiţo, ascultă-mă: tăvăleala e tăvăleală şi numele tău grozav nu te face cu nimic mai specială. Ce am obţinut de la tine pot obţine de la orice altă tîrfă.

Ea îşi trase cizmele şi se ridică. O dureau cuvintele lui, dar nu lăsă să se vadă. Îi spuse doar:

– Nu mai vin aici.

– Ba o să vii, spuse el leneş, întinzîndu-se şi masîndu-şi pieptul. Pentru că ceea ce ai de la mine, nu poţi găsi nicăieri în altă parte.

Nu se întoarse să se uite la el în timp ce se îndrepta spre locul unde îşi legase calul şi se ridică dureros în şa, cu o mişcare lipsită de graţia obişnuită. Gîndul de a se întoarce aici, să fie folosită ca o tîrfă, îi readuse greaţa în gîtlej şi îi veni să-l calce în picioare pentru încrederea lui supremă, răutăcioasă. Va uita plăcerea fierbinte, distrugătoare de suflet pe care i-o dăduse el şi se va mulţumi cu viaţa care-i fusese planificată. Nu se putea gîndi la ceva mai rău decît să se întoarcă tîrîndu-se la el şi să-i vadă triumful în ochi, în timp ce o poseda.

Nu, îşi spuse ea îndepărtîndu-se călare, *nu mă voi întoarce. Mai bine mor decît să mai fiu vreodată tîrfa iui Harper Neeley.*

CARTEA ÎNTÎI

UN SFÎRŞIT ŞI UN ÎNCEPUT

CAPITOLUL 1

– Ce facem cu ea?

– Dumnezeu ştie. *Noi* cu siguranţă nu o putem lua.

Vocile erau şoptite, dar Roanna le auzea oricum şi ştia că vorbeau despre ea. Îşi făcu trupşorul covrig, strîngîndu-şi genunchii la piept în timp ce se uita apatică afară pe fereastră, la peluza îngrijită de la Davencourt, casa bunicii ei. Alţi oameni aveau curţi, dar bunica ei avea o peluză. Peluza era de un verde bogat, închis la culoare şi întotdeauna îi plăcuse senzaţia picioarelor goale în iarba deasă, ca şi cum ar fi călcat pe un covor. Acum însă nu avea nici o dorinţă să iasă afară să se joace. Nu vroia decît să stea aici, în bovindou, la fereastra pe care o numise dintotdeauna „fereastra de visat" şi să pretindă că nu se întîmplase nimic, că mama şi tata nu muriseră şi că nu îi va mai vedea niciodată.

Prima voce continuă:

– Cu Jessamine este altceva. Este deja o tînără domnişoară, nu mai e un copil ca Roanna. Sîntem efectiv prea bătrîni ca să putem prelua un copil atît de mic.

O vroiau pe verişoara Jessie, dar nu o vroiau pe *ea*. Roanna clipea cu încăpăţînare ca să-şi împiedice lacrimile să curgă, în timp ce îi asculta pe unchii şi pe mătuşile ei discutînd ce să „facă" cu ea şi înşirînd

motivele pentru care fiecare ar fi fost bucuros să o ia la ei pe Jessie, pe cînd Roanna ar fi însemnat pur şi simplu prea multe probleme.

„O să fiu bună!", vroia ea să strige, dar îşi ţinu cuvintele în ea, aşa cum îşi ţinea lacrimile. Ce făcuse ea oare atît de teribil, încît nu o vroiau? Încerca să fie o fetiţă bună, li se adresa cu „domnule" şi „doamnă". Să fi fost oare pentru că dorise să-l călărească pe furiş pe Thunderbolt? Nimeni n-ar fi aflat vreodată dacă nu ar fi căzut şi nu şi-ar fi sfîşiat şi murdărit rochiţa cea nouă şi asta în Duminica Paştelui. Mama ei fusese nevoită să plece cu ea acasă să o schimbe iar ea a apărut la biserică într-o rochie veche. Mă rog, nu era chiar veche, era una din rochiţele cu care mergea în mod obişnuit la biserică, dar nu era formidabila ei rochiţă nouă, de Paşte. Una dintre celelalte fetiţe de la biserică o întrebase de ce nu avea o rochie nouă de Paşte, iar Jessie îi explicase rîzînd că Roanna căzuse într-o grămadă de bălegar. Doar că Jessie nu spusese bălegar ci folosise cuvîntul acela urît şi o auziseră cîţiva băieţi şi curînd toată biserica aflase că Roanna Davenport nimerise într-un rahat de cal.

Bunica îşi lipise pe faţă expresia aceea dezaprobatoare a ei iar mătuşa Gloria îşi făcuse gura pungă, de parcă mîncase aguridă. Mătuşa Janet se uitase în jos la ea şi scuturase doar din cap. Dar tăticu' rîsese şi o strînsese de umăr, spunînd că puţină balegă de cal nu omoară pe nimeni. Iar micuţa lui avea oricum nevoie de puţin îngrăşămînt, ca să mai crească.

Tăticu'. Nodul din piept i se umflă pînă cînd abia mai putea respira. Tăticul şi mama plecaseră pentru totdeauna, ca şi mătuşa Janet. Roanna o plăcuse dintotdeauna pe mătuşa Janet, deşi părea mereu atît de tristă şi nu-i plăcea să îmbrăţişeze prea mult. Şi totuşi, fusese mult mai bună decît mătuşa Gloria.

Mătuşa Janet era mama lui Jessie. Roanna se întreba dacă pe Jessie o durea pieptul tot atît de tare ca pe ea, dacă plînsese şi ea tot atît de mult încît să-şi simtă pleoapele ca nisipul, pe dinăuntrul lor. Poate. Dar era greu de spus ce gîndea Jessie. Ea nu credea că o mucoasă murdară ca Roanna merita vreo atenţie; Roanna o auzise vorbind astfel.

În timp ce Roanna se uita pe fereastră fără să clipească, îi văzu apărînd ca prin vis pe Jessie şi pe vărul Webb. Traversau încet peluza spre stejarul uriaş, cu balansoarul care atîrna de una din ramurile masive, joase. Jessie arăta splendid, îşi spuse Roanna, cu toată admiraţia neînfrînată a unei fetiţe de şapte ani. Era la fel de zveltă şi de graţioasă ca Cenuşăreasa la bal, cu părul ei negru răsucit într-un nod la spate şi cu gîtul ca de lebădă, înălţîndu-se deasupra albstrului întunecat al rochiei. Distanţa dintre şapte şi treisprezece era uriaşă; pentru Roanna, Jessie era mare, un membru al acelui grup misterios, autoritar, care putea da ordine. Iar asta se întîmplase doar în ultimul an şi ceva, pentru că înainte, deşi Jessie fusese întotdeauna pînă atunci considerată „fetiţa cea mare", faţă de Roanna care era „fetiţa cea mică", Jessie tot se mai juca cu păpuşile şi uneori, de-a v-aţi ascunselea. Dar nu şi acum. Acum, Jessie dispreţuia orice joc în afară de Monopoly şi-şi petrecea mult timp jucîndu-se cu părul ei şi cerşindu-i cosmetice mătuşei Janet.

Şi Webb se schimbase. Webb fusese dintotdeauna vărul preferat al Roannei, întotdeauna dornic să se întindă pe podea şi să se lupte cu ea sau să o ajute să ţină bătacul, să poată lovi mingea de baseball. Lui Webb îi plăceau la fel de mult caii ca şi ei şi uneori reuşea să-l convingă să călărească împreună. Deşi se plictisea repede, pentru că ea nu avea voie să călărească decît bătrînul ponei. În ultima vreme însă, Webb refuzase

să-şi mai petreacă timpul cu ea; era prea ocupat cu alte lucruri, spunea el, deşi se părea că pentru Jessie avea timp berechet. Acesta fusese motivul pentru care încercase ea să-l călărească pe Thunderbolt în prima zi de Paşte: să-l convingă pe tatăl ei că era suficient de mare pentru un cal adevărat.

Roanna se uita cum Webb şi Jessie se aşezau pe balansoar, cu degetele împletite. Webb crescuse mult în ultimul an; Jessie părea micuţă stînd acolo, alături de el. Webb juca fotbal şi umerii lui erau de două ori mai laţi decît ai lui Jessie. Bunica, o auzise ea spunînd pe una dintre mătuşi, îi făcuse dotă băiatului. Webb şi mama lui, mătuşa Yvonne, locuiau aici, la Davencourt, cu bunica, pentru că şi tatăl lui Webb murise.

Webb era un Tallant, din familia dinspre bunica; ea era strămătuşa lui. Roanna avea doar şapte ani, dar cunoştea toate amănuntele legate de gradele de rudenie, pe care practic le absorbise prin toţi porii ei, de-a lungul ceasurilor nesfîrşite petrecute ascultîndu-i pe cei mari vorbind despre familie. Bunica fusese o Tallant pînă cînd se măritase cu bunicul şi devenise o Davenport. Bunicul lui Webb, pe care îl chemase tot Webb, era fratele preferat al bunicii. Îl iubise nespus, aşa cum îl iubise şi pe fiul lui, tatăl lui Webb. Acum nu mai rămăsese decît Webb şi îl iubea şi pe el, nespus.

Webb era doar văr de gradul doi cu Roanna, în timp ce Jessie era verişoară primară, ceea ce însemna că era cu mult mai aproape de ea. Roanna ar fi vrut să fi fost invers, pentru că se simţea mult mai apropiată de Webb decît de Jessie. Verii de gradul doi nu erau mai mult decît veri de sărutat, aşa cum o auzise ea odată spunînd, pe mătuşa Gloria. Ideea o intrigase atît de mult pe Roanna, încît la ultima reuniune de familie se uitase intens la toate neamurile, încercînd să vadă cine cu cine se săruta, ca să ştie cine cu cine nu era rudă cu

adevărat. Îşi spusese că toţi cei pe care nu-i vedeau decît o dată pe an, la întîlnirea de familie, erau cei care se sărutau cel mai mult. Asta o făcea să se simtă bine. Ea îl vedea pe Webb tot timpul, iar el nu o săruta, ceea ce însemna că erau mai apropiaţi decît verii de sărutat.

– Nu mai fiţi ridicoli, spuse bunica, vocea ei făcînd să amuţească toate discuţiile referitoare la cine se va căptuşi sau nu cu Roanna şi Roanna ciuli urechile.

– Jessie şi Roanna sînt amîndouă Davenport. Vor trăi aici, fireşte.

Va trăi la Davenport! Părţi egale de teroare şi uşurare luară locul nefericirii din pieptul Roannei. Uşurarea că pînă la urmă tot o vroia cineva şi că nu va mai trebui să se ducă la orfelinat, aşa cum îi spusese Jessie. Teroare, la perspectiva că va fi toată ziua sub ochii bunicii. Roanna îşi iubea bunica, dar îi şi era puţin frică de ea şi ştia că niciodată nu va reuşi să fie atît de perfectă pe cît se aştepta aceasta. Întotdeauna se murdărea sau îşi rupea hainele, sau îi pica ceva, sau spărgea ceva. Mîncarea reuşea întotdeauna să-i cadă din furculiţă direct în poală şi uneori uita să fie atentă cînd întindea mîna după lapte şi vărsa paharul. Jessie spunea că era o netoată neîndemînatică.

Roanna oftă. Întotdeauna se *simţise* neîndemînatică, învîrtindu-se în jur sub ochiul de vultur al bunicii. Doar cînd călărea nu se simţea stîngace. Mă rog, căzuse ea de pe Thunderbolt, dar ea era obişnuită cu poneiul ei şi Thunderbolt era atît de gras, încît nu reuşise să se ţină bine cu picioarele pe el. Dar de obicei se ţinea în şa ca un scaiete, aşa cum spunea întotdeauna Loyal, care se îngrijea de toţi caii bunicii, iar el ştia bine ce ştia. Roannei îi plăcea să călărească aproape la fel de mult cum îi iubise pe mama şi pe tatăl ei. Partea de sus a trupului ei o simţea parcă zburînd, în timp ce cu picioarele putea simţi forţa şi muşchii calului, ca şi cum

ea ar fi fost atît de puternică. Asta era una din părţile bune ale faptului că va locui cu bunica ei; va putea călări în fiecare zi şi Loyal o va putea învăţa cum să stea pe cai mai mari.

Dar cea mai bună parte era că aici locuiau şi Webb cu mama lui şi că o să-l poată vedea în fiecare zi.

Sări dintr-o dată din scaunul ei de la fereastră şi o luă la goană prin casă, uitînd că era încălţată cu pantofii cu tălpi alunecoase, de duminică şi nu cu bascheţii, pînă cînd patină pe podeaua din lemn tare şi aproape intră într-o masă. În spatele ei răsună admonestarea puternică a mătuşii Gloria, dar Roanna o ignoră, luptîndu-se cu uşa grea de la intrare, folosindu-şi toată infima ei forţă să o poată întredeschise suficient ca să se strecoare prin ea. După care alergă spre locul unde se aflau Webb şi Jessie, lovind cu genunchii, la fiecare pas, fusta rochiei. La jumătatea drumului, nodul de nefericire din piept i se desfăcu dintr-o dată şi începu să hohotească de plîns. Webb o privea venind şi expresia i se schimbă. Dădu drumul mîinii lui Jessie şi îşi desfăcu braţele pentru Roanna. Roanna se repezi în poala lui, făcînd balansoarul să se mişte hurducănit. Jessie spuse aspru:

– Arăţi groaznic, Roanna. Du-te şi suflă-ţi nasul.

– la batista mea, spuse însă Webb şi o şterse chiar el pe Roanna, pe faţă. Apoi o ţinu lipită de el, cu faţa îngropată în umărul lui, în timp ce ea hohotea atît de puternic încît îi tresălta tot trupul ei micuţ.

– Ah, Dumnzeule, spuse Jessie dezgustată.

– Taci. Şi-a pierdut amîndoi părinţii, ripostă Webb strîngînd-o mai tare pe Roanna.

– Dar şi eu mi-am pierdut mama şi nu mă vezi bîzîind pe toată lumea, sublinie Jessie.

– Nu are decît şapte ani, spuse Webb mîngîind părul ciufulit al Roannei. Da, uneori era ea o adevărată pacoste, ţinîndu-se după verii mai mari, dar nu era decît

un copil şi Webb îşi spuse că Jessie ar trebui să fie mai înţelegătoare. Soarele după-amiezii tîrzii cobora pieziş deasupra peluzei şi prin copaci, agăţîndu-se în părul Roannei, aprinzîndu-i castaniul lucios, făcîndu-i şuviţele să scînteieze cu aur şi cu roşu. Puţin mai devreme înmormîntaseră trei membri ai familiei, pe părinţii Roannei şi pe mama lui Jessie. Mătuşa Lucinda suferise cel mai mult, îşi spuse el, pentru că îşi pierduse dintr-o dată amîndoi copiii: pe David, tatăl Roannei şi pe Janet, mama lui Jessie. Uriaşa greutate a durerii o cocîrjase în aceste trei zile, dar nu o frînsese. Ea rămăsese în continuare coloana vertebrală a familiei, dîndu-le şi altora din puterea ei.

Roanna începea să se liniştească, hohotele ei transformîndu-se în sughiţuri ocazionale. Căpşorul ei rotund se lovea de clavicula lui în timp ce îşi freca faţa cu batista, fără să-şi ridice privirea. Se simţea fragilă în braţele lui puternice, cu oscioarele ei ca nişte beţe de chibrituri, cu spinarea cît două palme. Roanna era numai piele şi os, toată numai braţe şi picioare filiforme şi era scundă pentru vîrsta ei. Webb continua să o mîngîie, în timp ce Jessie îşi compusese o expresie suferindă pînă cînd, într-un tîrziu, un ochi plin de lacrimi apăru din siguranţa umărului lui Webb.

– Bunica a spus că Jessie şi cu mine vom locui şi noi aici, spuse Roanna.

– Normal – replică Jessie, ca şi cum un alt loc ar fi fost de neconceput – unde în altă parte să locuiesc? Pe tine însă, dacă eram în locul lor te trimiteam la orfelinat.

Lacrimile inundară din nou ochiul acela şi Roanna îşi îngropă la loc faţa în umărul lui Webb. Webb se uită la Jessie care se înroşi şi îşi mută privirea în altă parte. Jessie era o răsfăţată. În ultima vreme îşi spunea, cel puţin jumătate din timp, că merita o bătaie bună. În cealaltă jumătate de timp era prins în mrejele noilor

curbe ale trupului ei. Iar ea ştia asta. O dată, în vara asta, cînd înotau amîndoi, ea îşi lăsase să-i cadă o bretea a costumului de baie, descoperindu-şi partea de sus a sînului aproape pînă la sfîrc. Trupul lui Webb reacţionase cu toată intensitatea dureroasă a recentei lui adolescenţe, fără să reuşească să-şi smulgă privirea. Rămăsese acolo, mulţumindu-i lui Dumnezeu că apa era mai înaltă de talia lui, dar partea trupului său aflată deasupra devenise de un roşu intens, într-un amestec de jenă, excitare şi frustrare.

Dar era atît de frumoasă. Dumnezeule, Jessie era frumoasă. Arăta ca o prinţesă, cu părul ei negru, lucios şi cu ochii ei albaştri. Trăsăturile ei erau perfecte, pielea, fără pată. Iar acum va locui aici, la Davenport, cu mătuşa Lucinda ... şi cu el.

Îşi întoarse atenţia spre Roanna, înghiontind-o.

– Nu o asculta pe Jessie. Vorbeşte fără să ştie ce spune. Niciodată nu o să trebuiască să pleci în altă parte. Iar eu nici nu cred că mai *există* orfelinate.

Roanna îşi ridică din nou capul. Ochii ei erau căprui, aproape de culoarea castanei, ca şi părul, dar fără nuanţa aceea de roşu. Era singura din familiile Davenport şi Tallant, care avea ochi căprui; toţi ceilalţi aveau fie ochi albaştri, fie verzi, fie o combinaţie din cele două culori. Jessie o tachinase odată, spunîndu-i că nu era o adevărată Davenport pentru că nu avea ochii familiei şi că fusese adoptată. Roanna izbucnise în plîns, pînă cînd tot Webb pusese capăt poveştii, spunîndu-i că avea ochii mamei ei şi că el ştia că era o Davenport pentru că îşi amintea că fusese la maternitate să o vadă, imediat după ce se născuse.

– Jessie a glumit, doar? îl întrebă ea acum.

– Întocmai. Doar a glumit, îi spuse el liniştitor.

Roanna nu-şi întoarse capul să se uite la Jessie, dar un pumnişor firav se năpusti şi o înghionti pe Jessie în umăr, retrăgîndu-se apoi repede în siguranţa îmbrăţişării.

Webb trebui să-şi înghită rîsul, dar Jessie răbufni furioasă.

– A dat în mine! strigă ea ridicînd mîna să-i dea o palmă Roannei.

Webb se întinse şi o prinse pe Jessie de încheietura mîinii.

– Să nu faci asta. Ai meritat-o, pentru ce i-ai spus.

Jessie încercă să-şi smulgă mîna dar Webb i-o ţinu, strîngînd-o mai tare şi ochii lui întunecaţi îi spuseră lui Jessie că vorbea serios. Jessie tăcu uitîndu-se la el, dar el îşi exercită în continuare, neîndurător, voinţa şi forţa mai mare şi după cîteva secunde Jessie renunţă, bosumflată. Webb îi eliberă mîna şi ea începu să şi-o frece ca şi cum îi provocase cu adevărat o mare durere. Dar el ştia mai bine şi nu se simţi vinovat, aşa cum ar fi vrut ea. Jessie era bună la manipulat oamenii, dar Webb o citise de mult. Faptul că ştia cît de afurisită era, îi amplifica satisfacţia că reuşise să o facă să dea înapoi.

Faţa i se înroşi cînd simţi că se întăreşte şi o împinse uşor pe Roanna de lîngă el. Inima îi bătea mai repede, de excitare şi de sentimentul triumfului. Era un lucru mărunt, desigur, dar brusc îşi dădu seama că o putea manipula pe Jessie. În aceste cîteva secunde se schimbase toată relaţia lor, întîmplătoarele lor strînse legături de rudenie şi de copilărie devenind trecut, luîndu-le locul pasiunile mai inefabile, mai complicate, ale relaţiei dintre bărbat şi femeie. Procesul se petrecuse de-a lungul întregii veri, dar acum se definitivase. Se uită la faţa bosumflată a lui Jessie, cu buza de jos răsfrîntă şi vru să o sărute pînă cînd ar fi uitat de ce era supărată. Poate că ea nu înţelegea încă asta, dar el, da.

Jessie va fi a lui. Era răsfăţată şi îmbufnată, emoţiile ei erau vulcanic de intense. O să aibă nevoie de multă abilitate şi energie ca să rămînă deasupra ei, dar în final va fi acolo, fizic şi mental. El avea doi aşi de care Jessie încă nu ştia: forţa sexului şi ispita proprietăţii Davencourt. Mătuşa Lucinda discutase mult cu el, în noaptea care a urmat accidentului de maşină. Stăteau împreună, singuri, mătuşa Lucinda legănîndu-se şi plîngînd încetişor moartea copiilor ei şi într-un tîrziu Webb îşi adunase curajul şi se ridicase, apropiindu-se de ea şi îmbrăţişînd-o. Atunci ea cedase, începînd să plîngă în hohote, gata să-şi frîngă inima – a fost singura dată cînd s-a lăsat complet pradă durerii.

După ce şi-a revenit, au rămas acolo pînă spre dimineaţă, vorbind în şoaptă. Mătuşa Lucinda avea un rezervor extraordinar de putere şi a apelat la el ca să-şi asume sarcina de a păstra siguranţa domeniului Davencourt. Iubitul ei David, moştenitorul Davencourtului, murise. Janet, singura ei fiică, era la fel de iubită, dar nu fusese potrivită nici prin fire şi nici prin dorinţă, să se ocupe de imensa responsabilitate implicată. Janet fusese tăcută şi retrasă în ea, cu ochii întunecaţi de o suferinţă interioară care niciodată nu ieşise complet la suprafaţă. Webb bănuia că era poate din cauza tatălui lui Jessie – cine o fi fost acela. Jessie era copil nelegitim şi Janet nu pronunţase niciodată numele tatălui. Mama lui zicea că fusese un scandal enorm, dar familia Davenport strînsese rîndurile şi eşalonul superior al societăţii din Tuscumbia fusese forţat să îi accepte pe mamă şi pe copil, ori altfel, urmau să înfrunte represaliile clanului Davenport. Davenport era cea mai bogată familie din nord-vestul Alabamei, aşa că reuşiseră să muşamalizeze totul.

Dar acum, cu amîndoi copiii morţi, mătuşa Lucinda trebuia să salveze proprietăţile familiei. Nu era doar

Davencourt, bijuteria centrală; erau depozite în bani şi obligaţiuni, proprietăţi, fabrici, lemn şi minereuri, bănci, chiar şi restaurante.Totalul averii Davenport cerea o minte agilă ca să o înţeleagă şi o anumită duritate ca să o administreze.

Webb avea paisprezece ani, dar în dimineaţa care a urmat acelei nopţi de discuţii cu mătuşa Lucinda, aceasta l-a convocat în biroul ei pe avocatul familiei, a închis uşa şi l-a desemnat pe Webb moştenitorul real. El era un Tallant, nu un Davenport, dar era nepotul adoratului ei frate şi ea însăşi fusese o Tallant, aşa încît pentru ea acest lucru nu era un obstacol prea mare. Poate din cauză că Jessie intrase în viaţă cu acest enorm handicap, mătuşa Lucinda îşi manifestase întotdeauna o evidentă preferinţă pentru ea, în detrmentul Roannei, dar dragostea mătuşii Lucinda nu era niciodată oarbă. Oricît de mult ar fi vrut ea să fie altfel, ştia că Jessie era prea imprevizibilă ca să preia frîiele unei atît de uriaşe întreprinderi; dacă i s-ar fi dat mînă liberă, în cinci ani de la majorat Jessie ar fi adus familia în sapă de lemn.

Roanna, al doilea şi ultimul descendent, nici măcar nu era de luat în consideraţie. Avea numai şapte ani şi în plus, era de nestăpînit. Nu doar că era un copil neascultător, dar avea talentul evident de a chema dezastrul. Dacă nu exista decît o singură băltoacă înnoroiată pe un sfert de milă, Roanna ar fi reuşit, într-un fel, să cadă în ea – dar numai dacă purta cea mai bună rochiţă. Dacă era încălţată cu pantofiori noi, scumpi, ar fi călcat cu siguranţă, absolut întîmplător, într-o balegă de cal. În mod constant răsturna, scăpa sau vărsa orice avea în mînă sau se afla în preajma ei. Aparent, singurul talent pe care-l avea era afinitatea ei pentru cai. Acest lucru era un mare plus în ochii mătuşii Lucinda care iubea şi ea animalele, dar din nefericire asta nu o făcea pe Roanna mai acceptabilă în rolul moştenitoarei principale.

Davencourt va fi al lui, Davencourt şi toate vastele posesii. Webb se uită în sus la casa albă, uriaşă, aşezată ca o coroană în mijlocul catifelei verzi, luxuriante, a peluzei. Verande adînci, largi, încercuiau complet clădirea, la ambele nivele, cu balustradele lor din feronerie dantelată. Porticul central era străjuit de şase coloane albe, uriaşe, acolo unde veranda se lărgea spre intrare. Casa dădea o senzaţia de confort şi graţie, conferite de umbra răcoroasă promisă de verande şi de spaţiozitatea aerată, sugerată de ferestrele vaste. La nivelul superior, fiecare dormitor beneficia de uşi duble, de sus pînă jos şi deasupra intrării centrale se arcuia majestuos fereastra paladină.

Davencourt avea o sută douăzeci de ani vechime, fiind construit în deceniul dinaintea războiului. Acesta era motivul pentru care în partea stîngă exista o scară uşor curbată, care să asigure intrarea discretă în casă a tinerilor petrecăreţi, pe vremea cînd holteii familiei dormeau într-o aripă separată. La Davencourt, aceasta era aripa stîngă. Diversele reamenajări din ultimul secol renunţaseră la această separare, dar intrarea exterioară spre cel de al doilea etaj rămăsese. În ultima vreme, Webb folosise şi el de cîteva ori scara aceasta.

Şi totul avea să fie al lui.

Nu se simţea vinovat pentru faptul că fusese ales moştenitor. Deşi avea numai paisprezece ani, Webb era conştient de ambiţia din el. El *dorea* presiunea, puterea a tot ce implica Davencourtul. Era ca şi cum ar fi călărit cel mai sălbatic armăsar, pe care să-l stăpînească cu forţa propriei voinţe.

Departe ideea că Jessie şi Roanna ar fi fost dezmoştenite. Cînd vor atinge vîrsta, amîndouă vor fi femei bogate, cu propriile lor drepturi. Dar majoritatea depozitelor în bani, majoritatea puterii – şi întreaga responsabilitate – vor fi ale lui. În loc să se simtă intimidat de anii

de muncă grea care îl aşteptau, Webb simţea o puternică bucurie gîndindu-se la această perspectivă. Nu doar că va moşteni Davencourtul, dar ca un bonus, o va avea şi pe Jessie. Mătuşa Lucinda îi sugerase acest lucru, dar abia adineauri înţelesese el în întregime ce vroia ea.

Ea vroia să se însoare cu Jessie.

Aproape că rîse tare, de exaltare. Ah, o cunoştea pe Jessie a lui, la fel de bine ca şi mătuşa Lucinda. Cînd se va afla că el va moşteni Davencourt, Jessie va decide pe loc că ea şi nimeni altcineva se va mărita cu el. Lui însă nu-i păsa; el ştia cum să o manevreze şi nu avea iluzii în ce o privea. În cea mai mare parte, firea neplăcută a lui Jessie se datora imensei poveri a ilegitimităţii care apăsa pe umerii ei. Îi displăcea profund statutul legitim al Roannei şi din cauza aceasta o ura. Dar totul se va schimba cînd se vor căsători. Se va îngriji el de asta, pentru că acum ştia cum să o stăpînească pe Jessie.

Lucinda Davenport ignoră discuţiile necontenite din spatele ei, stînd la fereastră şi uitîndu-se la cei trei de pe balansoar. Îi aparţineau; sîngele ei curgea în toţi trei. Ei erau viitorul, speranţa Davencourtului, tot ce-i mai rămăsese.

Cînd aflase despre accidentul de maşină, cîteva ore negre durerea fusese atît de mare încît se simţise zdrobită de ea, incapabilă să funcţioneze, să se ocupe. Încă se mai simţea ca şi cum cea mai bună parte din ea îi fusese smulsă, lăsînd în urmă răni uriaşe. Numele lor răsunau în inima ei de mamă. *David, Janet.* Amintirile îi inundau mintea şi îi vedea bebeluşi la sînul ei, apoi împleticindu-se neobosiţi pe picioruşe, apoi copii zburdalnici, adolescenţi stîngaci, adulţi minunaţi. Avea şaizeci şi trei de ani şi pierduse mulţi oameni pe care îi iubise, dar această ultimă lovitură era aproape una

ucigaşă. O mamă nu ar trebui niciodată să supravieţuiască propriilor ei copii.

Dar în ora cea mai întunecată, Webb se aflase acolo, oferindu-i o alinare tăcută. Nu avea decît paisprezece ani, dar bărbatul se forma deja în trupul de băiat. Îi amintea mult de fratele ei, de primul Webb; acelaşi miez de tărie dură, aproape nechibzuită şi o maturitate interioară care-l făceau să pară mai mare decît anii pe care-i avea. Nu se retrăsese în faţa durerii ei ci dimpotrivă, o împărţise cu ea,

spunîndu-i astfel că în ciuda acestei imense pierderi, nu era singură. În ora aceea întunecată văzuse licărul de lumină şi ştiuse ce avea de făcut. Cînd îl anunţase prima oară că va trebui să se pregătească să preia intreprinderile Davencourt, nu fusese intimidat. Dimpotrivă, ochii lui verzi scînteiaseră la această perspectivă, la provocarea ei.

Făcuse o alegere bună. Cîţiva vor răcni; Gloria şi ai ei vor fi revoltaţi că a fost ales Webb în defavoarea familiei Ames, cînd în fond gradul de rudenie cu Lucinda era acelaşi. Jessie ar avea tot dreptul să fie furioasă, pentru că era o Davenport cu ascendenţă directă, dar oricît de mult ar fi iubit-o ea pe fată, Lucinda ştia că Davencourt nu ar fi în mîini bune, cu ea. Webb era cea mai bună alegere iar el va avea grijă de Jessie.

Urmărea derulîndu-se în tăcere micuţa scenă din balansoar şi ştiu că Webb cîştigase bătălia. Băiatul avea deja instinctele unui bărbat, ale unui bărbat dominant. Jessie făcea pe bosumflata, dar el nu-i cedase. Webb continua să o încurajeze pe Roanna care, ca de obicei, reuşise să creeze o oarecare tulburare.

Roanna. Lucinda oftă. Nu se simţea gata să îşi asume grija unui copil de şapte ani, dar copilul era al lui David şi pur şi simplu nu-şi putea permite să o lase să plece în altă parte. Încercase, dintr-un sentiment de

corectitudine, dar nu reuşise să o iubească pe Roanna aşa cum îi iubea pe Jessie şi pe Webb care nici măcar nu era nepotul ei, doar strănepot.

În ciuda sprijinului pe care i-l acordase fiicei ei rămasă însărcinată fără soţ, Lucinda se aşteptase cel mult să tolereze copilul, cînd acesta se va naşte. Se temuse chiar groaznic că îl va displăcea, din cauza dizgraţiei pe care o adusese. Dar în clipa în care aruncase o singură privire asupra feţişoarei ca o floare a nepoatei ei, se îndrăgostise pe loc de ea. Ah, Jessie era o pacoste curajoasă cu partea ei de vini, dar dragostea Lucindei nu slăbise nici o clipă. Jessie *avea nevoie* de iubire, de atît de multă iubire, aspirînd fiecare fărîmiţă de afecţiune şi apreciere îndreptată spre ea. Nu fusese niciodată lipsită de acestea; de la naştere fusese luată în braţe şi sărutată şi răsfăţată, dar nu se ştie din ce motiv, niciodată nu îi era de ajuns. Copiii simt repede cînd ceva nu este în regulă în ceea ce îi priveşte şi Jessie era extrem de inteligentă; avea în jur de doi ani cînd începuse să întrebe de ce ea nu avea un tătic.

Şi apoi a apărut Roanna. Lucinda oftă din nou. Îi fusese la fel de greu să o iubească pe Roanna, pe cît de uşor îi fusese să o iubească pe Jessie. Cele două verişoare erau total opuse. Roanna nu stătea niciodată locului suficient de mult ca să o poată îmbrăţişa cineva. Dacă vroiai să o ridici de jos ca să o iei în braţe, ea se lupta să scape. Şi nici nu era frumoasă, aşa cum era Jessie. Amestecul ciudat de trăsături ale Roannei nu se potrivea cu feţişoara ei mică. Nasul ei era prea lung, gura prea mare, ochii, înguşti şi alungiţi. Părul ei, cu nuanţa aceea de roşu, cum nu avea nici un Davenport, era întotdeauna ciufulit. Indiferent cu ce era îmbrăcată, în cinci minute hainele ei ajungeau murdare şi sfîşiate. Sigur, aducea cu cei din neamul mamei ei, dar în grădina Davenport era o buruiană. Lucinda căutase

intens, dar nu putuse găsi nimic din David în copilul acesta iar acum orice asemănare ar fi fost de două ori mai preţioasă, dacă ar fi existat.

Dar îşi va face datoria faţă de Roanna şi va încerca să o modeleze într-un fel de fiinţă civilizată, care să aducă credit familiei Davenport.

Totuşi, speranţa şi viitorul ei erau Jessie şi Webb.

CAPITOLUL 2

Lucinda îşi ştergea lacrimile în timp ce stătea în dormitorul fiicei ei şi-i strîngea lucrurile. Yvonne şi Sandra se oferiseră să facă ele asta în locul ei, dar ea insistase să se ocupe sigură. Nu vroia să-i vadă cineva lacrimile, durerea; şi numai ea ştia ce obiecte erau preţioase datorită amintirilor şi care dintre ele puteau fi aruncate. Îşi îndeplinise deja această ultimă sarcină acasă la David, împăturind cu tandreţe cămăşi care încă mai purtau, vag, mirosul coloniei lui. Plînsese şi pentru nora ei; o iubise mult pe Karen, o tînără veselă, drăgăstoasă, care îl făcuse atît de fericit pe David. Lucrurile lor fuseseră depozitate în cufere, la Davencourt, pentru Roanna cînd va fi mai mare.

Trecuse o lună de la accident. Formalităţile legale fuseseră îndeplinite cu promptitudine, cu Jessie şi Roanna instalate permanent la Davencourt şi cu Lucinda în calitate de tutore legal. Jessie, desigur, se acomodase imediat, revendicîndu-şi cel mai frumos dormitor şi linguşind-o pe Lucinda să i-l redecoreze aşa cum vroia ea. Lucinda recunoştea că oricum nu trebuia să o linguşească prea mult, pentru că înţelegea nevoia puternică a lui Jessie de a-şi recîştiga controlul asupra propriei vieţi, de a face din nou ordine în ambientul ei.

Dormitorul nu era decît un simbol. O răsfăţase fără ruşine pe Jessie, făcînd-o să ştie că deşi mama ei murise, mai avea încă o familie care o sprijinea şi o iubea, că siguranţa nu dispăruse din lumea ei.

Dar Roanna nu se acomodase încă deloc. Lucinda oftă, ţinînd lipită de obraz una din bluzele lui Janet, în timp ce se gîndea la fiica lui David. Pur şi simplu nu ştia cum să se apropie de copilul acesta. Roanna rezistase tuturor eforturilor Lucindei de a o face să-şi aleagă singură camera, pentru ca în final să renunţe şi să i-o aleagă ea. Dintr-un sentiment de corectitudine, dormitorul Roannei trebuia să fie cel puţin la fel de mare ca al lui Jessie, dar fetiţa părea aproape pierdută şi copleşită în el. În prima noapte dormise acolo. A doua noapte dormise într-unul din celelalte dormitoare, tîrîndu-şi pătura după ea şi făcîndu-se covrig pe salteaua goală. A treia noapte fusese o altă cameră goală, o altă saltea goală. Dormise într-un fotoliu în salon, pe covorul din bibliotecă, se ghemuise chiar pe pardoseala dintr-o cameră de baie. Era o mică fiinţă neliniştită, părăsită, mişcîndu-se în derivă, căutîndu-şi un loc al ei. Lucinda socoti că pînă acum fetiţa asta dormise în toate camerele din casă, cu excepţia celor ocupate de ceilalţi.

În fiecare dimineaţă cînd se trezea, primul lucru pe care-l făcea Webb era să pornească la vînătoare după Roanna, găsind-o oriunde alesese să doarmă în noaptea aceea, scoţînd-o din coconul plăpumii ei. Era posacă şi închisă în ea, exceptîndu-l pe Webb şi nu o interesa nimic în afară de cai. Frustrată, neştiind ce altceva să facă, Lucinda îi acordase acces nelimitat la cai, cel puţin pe perioada verii. Loyal va supraveghea copilul iar Roanna avea oricum un simţ ieşit din comun, faţă de animale.

Lucinda împături bluza, ultima, şi o puse deoparte. Nu mai rămăsese decît conţinutul noptierei şi ezită înainte de a deschide sertarele. Cînd va termina cu ele, va fi terminat cu totul; casa din oraş va fi golită, închisă şi vîndută. Vor dispărea toate urmele lui Janet.

Cu excepţia lui Jessie, Janet lăsase puţin din ea, în urmă. După ce rămăsese însărcinată, îi murise aproape tot rîsul şi în ochii ei era numai tristeţe. Deşi nu spusese niciodată cine era tatăl lui Jessie, Lucinda îl bănuia pe fiul cel mai mare al lui Leath, Dwight. El şi Janet se întîlneau, dar apoi acesta avusese o discuţie cu tatăl lui şi se înrolase în armată, sfîrşind în Vietnam, în primele zile ale războiului. Fusese ucis la două săptămîni după ce pusese piciorul în ţărişoara aia nenorocită. De-a lungul anilor, Lucinda căutase mereu pe chipul lui Jessie o oarecare asemănare cu familia Leath, dar nu vedea decît pura frumuseţe Davenport. Dacă Dwight a fost iubitul lui Janet, înseamnă că a fost jelit pînă în clipa morţii ei, pentru că după naşterea lui Jessie, Janet nu s-a mai întîlnit cu nici un alt bărbat. Nu că nu ar fi avut ocazia; în ciuda situaţiei jenante a ilegitimităţii lui Jessie, Janet continua să fie o Davenport şi erau mulţi bărbaţi care o doreau. Lipsa de interes nu era decît din partea lui Janet.

Lucinda sperase la mai mult pentru fata ei. Ea însăşi cunoscuse dragostea profundă alături de Marshall Davenport şi-şi dorise acelaşi lucru pentru copiii ei. David îşi găsise dragostea alături de Karen; Janet nu cunoscuse decît durerea şi deziluzia. Lucindei nu-i plăcea să recunoască asta, dar simţise întotdeauna la Janet o anumită reţinere faţă de Jessie, ca şi cum s-ar fi simţit ruşinată. Era exact la ce se aşteptase şi Lucinda să simtă, dar pentru ea nu fusese nciodată aşa.

Îndreptîndu-şi inconştient spinarea, Lucinda îşi spuse că amînînd o muncă neplăcută, nu o făcea mai puţin neplăcută. Putea sta toată ziua aici, filozofînd despre labirinturile vieţii, sau putea termina cu ce avea de făcut. Lucinda Tallant Davenport nu era femeia care să bocească; bine sau rău, ea termina ce avea de făcut.

Deschise sertarul de sus al noptierei şi lacrimile îi umplură din nou ochii, văzînd ordinea dinăuntru. Asta era Janet, ordonată pînă în măduva oaselor. Erau acolo cartea pe care o citea, o mică lanternă, o cutie cu şerveţele, o cutie decorativă din tablă, cu bomboanele ei mentolate preferate şi un jurnal legat în piele, cu stiloul încă prins între pagini. Curioasă, Lucinda îşi şterse lacrimile şi scoase jurnalul. Nu ştiuse că Janet ţinea unul.

Îşi plimbă mîna peste jurnal, ştiind foarte bine ce informaţii putea găsi în paginile lui. Puteau fi doar comentarii personale privind viaţa de zi cu zi, dar exista posibilitatea ca Janet să fi divulgat aici secretul pe care-l dusese în mormînt. Dar la vremea asta, chiar mai conta cine era tatăl lui Jessie?

Nu chiar, îşi spuse Lucinda. O va iubi pe Jessie indiferent al cărui sînge curgea în venele ei.

Şi totuşi, după ani de întrebări fără răspunsuri, era imposibil de rezistat tentaţiei. Deschise jurnalul la prima pagină şi începu să citească.

O jumătate de oră mai tîrziu, îşi şterse ochii cu un şerveţel, închise încet jurnalul şi îl puse deasupra teancului de haine din ultima cutie. Nu avusese chiar atît de mult de citit: cîteva pagini pline de îndoieli, scrise în urmă cu paisprezece ani, după care nu mai urmase cine ştie ce. Janet făcuse cîteva însemnări marcînd primul dinte al lui Jessie, primii paşi, prima zi de şcoală, dar cele mai multe pagini erau albe. Ca şi cum Janet ar fi încetat să trăiască în urmă cu paisprezece ani şi nu acum o lună. Biata Janet, să spere atît de mult şi să se mulţumească cu atît de puţin.

Lucinda îşi plimbă mîna pe coperta din piele fină a jurnalului. Da, acum ştia. Şi avusese dreptate: nu conta cîtuşi de puţin.

Luă rola cu bandă adezivă şi sigilă cu mişcări repezi cutia.

CARTEA A DOUA

SFÎŞIEREA

CAPITOLUL 3

Roanna se năpusti jos din pat cum se crăpă de ziuă, grăbindu-se să se spele pe dinţi şi să-şi treacă mîinile prin păr, după care îşi trase pe ea jeanşii şi maieul. În drum spre uşă apucă şosetele şi cizmele şi alergă în picioarele goale în jos pe scară. Webb urma să plece cu maşina la Nashville şi vroia să-l vadă înainte de plecare. Nu avea nici un motiv special, decît acela că profita de orice ocazie ca să petreacă numai cu el cîteva minute, secunde preţioase, cînd atenţia lui, zîmbetul lui erau doar pentru ea.

Chiar şi la ora asta, bunica îşi mai lua încă micul dejun în sufrageria de dimineaţă, dar Roanna nici măcar nu se opri acolo, în drumul ei spre bucătărie. Webb, deşi se simţea cît se poate de confortabil în bogăţia pusă la dispoziţia lui, nu dădea doi bani pe aparenţe. El se învîrtea prin bucătărie pregătindu-şi singur micul dejun, pentru că Tansy nu venea la lucru pînă la şase, după care se aşeza să-l mănînce la masa din bucătărie.

Roanna se năpusti pe uşă şi aşa cum se aşteptase, Webb era acolo. Nu se obosise cu masa şi se rezemase de bufet, mestecîndu-şi felia de pîine prăjită unsă cu jeleu. Alături, aburea uşor o ceaşcă cu cafea. Cum o văzu, se întoarse şi mai bägă în prăjitor o felie de pîine.

– Nu mi-e foame, spuse ea vîrîndu-şi nasul în frigiderul uriaş, cu două uşi, după sucul de portocale.

– Niciodată nu ţi-e foame, dar o să mănînci totuşi, ripostă el. Lipsa ei de poftă de mîncare era motivul pentru care la şaptesprezece ani era numai piele şi os şi foarte puţin dezvoltată. Asta şi faptul că Roanna efectiv nu *mergea* niciodată, ca toată lumea. Ea era o o maşinărie în perpetuă mişcare: ea patina, făcea salturi, uneori făcea chiar roata. Cel puţin, de-a lungul anilor se potolise în sfîrşit într-atît încît să doarmă în acelaşi pat şi el nu mai trebuia să o caute în fiecare dimineaţă.

Pentru că Webb îi prăjise pîinea, o mîncă, deşi refuză dulceaţa. Webb îi turnă şi ei o cană cu cafea şi Roanna rămase în picioare, lîngă el, mestecînd pîine prăjită goală şi sorbind suc de portocale şi cafea şi simţi cum o cuprinde o stare de mulţumire. Asta era tot ce cerea ea de la viaţă: să fie singură cu Webb. Şi firește, să lucreze cu caii.

Inspiră uşor, adulmecînd mirosul coloniei lui discrete şi cel uşor moscat, al pielii curate, toate amestecate cu aroma de cafea. Era atît de conştientă de apropierea lui încît aproape că o durea, dar ea trăia tocmai pentru aceste momente.

Se uită la el peste buza ceştii, ochii ei cafenii sclipind ştrengăreşte şi spuse glumind:

– Plecarea ta la Nashville, la ora asta, este cît se poate de dubioasă. Presupun că nu vrei decît să fugi de acasă.

Webb zîmbi şi inima ei tresări. Rareori mai vedea zîmbetul acesta vesel pe chipul lui; era atît de ocupat încît nu mai avea timp decît pentru muncă, aşa cum se plîngea Jessie fără încetare. Ochii lui verzi, reci, se încălzeau cînd zîmbea şi farmecul leneş al zîmbetului său putea opri traficul. Totuşi, această lene era amăgitoare; Webb muncea cum puţini bărbaţi ar fi reuşit s-o facă.

Webb protestă, apoi recunoscu:

– Nu am planificat plecarea asta. Dar am profitat de ocazie. Presupun că o să stai la grajduri, toată ziua.

Roanna încuviinţă din cap. Sora bunicii şi soţul ei, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan se mutau astăzi aici şi Roanna nu-şi dorea decît să fie cît mai departe de casă cu putinţă. Mătuşa Gloria era cea mai puţin îndrăgită dintre mătuşile ei şi nici după unchiul Harlan nu se prea omora.

– El este omul care le ştie pe toate iar ea este un ghimpe în...

– Ro..., spuse el avertizînd-o, pronunţînd doar această unică silabă. Numai el îi spunea aşa. Era încă o legătură minusculă între ei, spre încîntarea Roannei, pentru că ea se vedea efectiv ca Ro. Roanna era fata numai piele şi os, neatrăgătoare, stîngace şi împiedicată. Ro era partea din ea care putea călări ca vîntul, cu trupul ei firav topindu-se în trupul calului şi devenind parte din ritmul acestuia; era fata care, în grajd, nu călca niciodată în străchini. Dacă ar fi fost după ea, ar fi *trăit* în grajd.

– ...Ceafă, termină ea, cu un aer de nevinovăţie care-l făcu să chicotească. Atunci cînd Davencourt o să fie al tău, o să-i dai afară?

– Firește că nu, păgînă mică ce eşti. Ei fac parte din familie.

– Mă rog, dar nu că n-ar avea un loc al lor. De ce să nu stea la casa lor?

– De cînd s-a pensionat unchiul Harlan, au avut probleme să se adapteze. Cum aici este spaţiu suficient, mutarea lor este o soluţie logică, fie că-ţi place sau nu.

Spunînd asta, Webb îi ciufuli părul zbîrlit.

Roanna oftă. Era adevărat că la Davencourt existau zece dormitoare şi cum Jessie şi Webb erau căsătoriţi,

folosind acum doar un singur apartament şi cum mătuşa Yvonne decisese anul trecut să se mute de aici ca să aibă un loc al ei, asta însemna că şapte din acele dormitoare erau libere. Şi totuşi ei nu-i plăcea asta.

– Dar cînd tu şi Jessie veţi avea copii? Atunci o să aveţi nevoie şi de alte camere.

– Nu cred că o să avem nevoie de şapte, spuse el sec şi în ochi îi apăru o umbră de tristeţe. Poate că nici nu o să avem copii.

Auzind asta, inima îi tresări. De cînd Jessie şi Webb se căsătoriseră, în urmă cu doi ani, Roanna căzuse într-o stare de nefericire, dar de ce se temea ea cel mai mult, era gîndul că Jessie îi va purta copiii lui. Într-un fel, asta ar fi fost ultima lovitură pentru o inimă care oricum nu avusese parte de prea multe; ştia că nu-şi putea face nici o speranţă legată de Webb, dar totuşi undeva adînc în ea, mai exista o vagă sclipire. Cîtă vreme el şi Jessie nu aveau copii, era ca şi cum Webb nu i-ar fi aparţinut totalmente ei. Îşi spunea că pentru Webb copiii ar însemna o legătură de nedesfăcut. Cîtă vreme nu existau copii, putea încă spera, chiar dacă zadarnic.

Nu exista nici un secret pentru cei din casă că mariajul lor nu mergea pe roze. Jessie nu păstra niciodată secretul cînd era nefericită, făcînd eforturi concertate să se asigure că absolut toţi ceilalţi din casă erau la fel de nefericiţi ca şi ea.

Cunoscînd-o pe Jessie, iar Roanna o cunoştea foarte bine, ea plănuise probabil să recurgă la sex ca să-l controleze pe Webb. Roanna ar fi fost surprinsă să afle că Jessie a făcut dragoste cu Webb înainte de căsătorie. Mă rog, o dată, poate, ca să-i ţină interesul treaz. Roanna nu subestima niciodată adîncimile calculelor lui Jessie. Dar problema era că planul micuţ al lui Jessie nu a funcţionat. Indiferent la ce trucuri recurgea ea, Webb

îşi schimba rar părerile şi cînd o făcea, atunci o făcea doar din motivele lui. Nu, Jessie *nu* era fericită.

Roannei îi plăcea asta. Încă nu putea înţelege relaţia dintre ei, dar era clar că Jessie nu-l cunoştea pe Webb. Pe Webb îl puteai convinge prin logică, dar manipularea îl lăsa de neconvins. Roanna avusese multe momente de încîntare, de-a lungul anilor, urmărind-o pe Jessie încercîndu-şi farmecele feminine asupra lui Webb pentru ca apoi, cînd nu reuşea, să facă scene de furie. Jessie efectiv nu putea înţelege acest lucru; cînd de fapt la toţi ceilalţi avea succes.

Webb se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Dădu repede pe gît restul de cafea şi se aplecă să o sărute pe frunte.

– Să stai departe de necazuri, astăzi.

– O să încerc, îi promise ea, apoi adăugă cu tristeţe:

– *Întotdeauna* încerc.

Dar nu ştia cum, rareori reuşea. În ciuda eforturilor ei, întotdeauna făcea ceva care să nu-i placă bunicii.

Luînd-o spre uşă, Webb îi aruncă un zîmbet jalnic şi ochii li se întîlniră o clipă într-un fel care o făcu să aibă sentimentul că erau doi conspiratori. După care el plecă, închizînd uşa în urma lui şi Roanna se aşeză oftînd pe un scaun să-şi tragă şosetele şi cizmele. Răsăritul se stinsese odată cu plecarea lui.

Într-un fel, îşi spuse ea, chiar erau doi conspiratori. Ea se simţea relaxată şi degajată în prezenţa lui Webb, aşa cum nu se simţea niciodată cu restul familiei şi cînd o privea, în ochii lui nu vedea niciodată dezaprobarea. Webb o accepta aşa cum era şi nu încerca să o schimbe în ceva ce nu era.

Dar mai exista un loc unde găsea aprobare şi îşi simţi inima uşurîndu-i-se în timp ce alerga spre grajduri.

Cînd camionul cu lucruri intră la ora opt şi jumătate, Roanna abia dacă îl remarcă. Ea şi Loyal lucrau cu un

mînz zburdalnic de un an, obişnuindu-l răbdători cu prezenţa umană. Era curajos, dar prefera să se joace în loc să înveţe ceva nou şi lecţia blîndă cerea multă răbdare.

– Mă storci, spuse Roanna gîfîind şi mîngîie cu drag animalul pe grumazul lucios. Mînzul îi răspunse împingînd-o cu capul, trimiţînd-o cîţiva paşi împleticiţi, în spate.

– Trebuie să existe o cale mai simplă, îi spuse ea lui Loyal care stătea pe gard, dîndu-i instrucţiuni şi zîmbind cînd mînzul începu să zburde ca un cîine supradimensionat.

– Cum ar fi? întrebă el. Era întotdeauna dornic să asculte părerile Roannei.

– De ce nu începem să lucrăm cu ei imediat după naştere? Atunci ar fi prea mici ca să mă azvîrle prin ţarc. Şi vor creşte obişnuiţi cu oamenii şi cu tot ce le fac aceştia.

– Ei, şi tu. Loyal îşi frecă bărbia, gîndindu-se. Era un bărbat zvelt, de cincizeci de ani, din care aproape treizeci şi-i petrecuse lucrînd la Davencourt, lungile ceasuri afară transformîndu-i faţa bronzată într-o reţea de riduri fine. Mînca, trăia şi respira cai şi nu-şi putea imagina o slujbă mai potrivită lui decît cea pe care o avea aici. Doar pentru că obiceiul era ca mînjii să împlinească un an înainte de a începe antrenamentul, nu însemna că aşa trebuia să fie. Poate că ideea Roannei nu era chiar rea. Caii trebuiau obişnuiţi cu oamenii care se învîrteau în jurul lor şi poate că ar fi mai uşor, atît pentru cai cît şi pentru oameni, să înceapă cînd erau încă mici, decît după un an de alergătură sălbatică. Asta le-ar mai tăia din zburdălnicie şi ar face mai uşoară treaba potcovarilor şi a veterinarilor.

Şi Loyal spuse:

– Uite ce facem. Nu o să avem alt mînz pînă cînd Uşurica nu va făta în martie. Vom începe atunci cu mînzul ei şi o să vedem cum o să fie.

Chipul Roannei se lumină, ochii ei cafenii devenind aproape aurii de încîntare şi o clipă Loyal fu şocat de cît de drăguţă era. Rămăsese blocat, pentru că Roanna era efectiv ceva micuţ, cu trăsăturile prea mari şi masculine pentru faţa ei minionă, dar o clipă o văzu cum va fi ea cînd maturitatea îşi va fi lucrat deplina ei magie. Nu va fi niciodată frumuseţea care era domnişoara Jessie, îşi spuse el realist, dar cînd se va mai maturiza, va uimi multă lume. Ideea îl făcu fericit, pentru că Roanna era preferata lui. Jessie era o călăreaţă bună, dar ea nu-i iubea pe micuţii lui aşa cum îi iubea Roanna şi de aceea nu era suficient de grijulie cu caii, cînd îi călărea. În ochii lui Loyal, acesta era un păcat de neiertat.

La unsprezece treizeci, Roanna se întoarse supusă în casă, pentru prînz. Ar fi preferat să sară peste masă, dar bunica ar fi trimis după ea dacă nu apărea, aşa că decise să-i scutească pe ceilalţi de probleme. Doar că intrase în ultima clipă şi nu avu timp decît pentru un duş scurt şi să-şi schimbe hainele. Îşi trecu pieptenele prin părul ud, apoi alergă în jos pe scări, punînd frînă înainte de a deschide uşa sufrageriei şi intrînd cu un pas mai elaborat.

Toţi ceilalţi erau deja aşezaţi. Mătuşa Gloria îşi ridică privirea spre Roanna şi gura ei schiţă obişnuita linie dezaprobatoare. Bunica se uită la părul ei ud, oftă dar nu comentă. Unchiul Harlan îi oferi unul din nesincerele lui zîmbete de vînzător de maşini-la-mîna-a-doua, aşa încît Roanna îl iertă. Jessie însă trecu imediat la atac.

– Puteai să-ţi faci timp să te usuci la păr. Deşi probabil c-ar trebui să fim fericiţi că ai făcut măcar un duş şi nu ai venit la masă puţind ca un cal.

Roanna se strecură în scaun şi-şi fixă privirea în farfuria ei. Nu se obosi să răspundă maliţiozităţii lui Jessie. Asta nu ar provoca decît alte răutăţi iar mătuşa Gloria ar profita de ocazie să-şi insinueze vorbele ei de două parale. Roanna era obişnuită cu tachinăriile lui Jessie, dar nu era deloc fericită că mătuşa Gloria şi unchiul Harlan se mutaseră la Davencourt şi presimţea că o să resimtă îndoit ofensele mătuşii Gloria.

Tansy servi primul fel, supă rece de castraveţi. Roanna ura supa de castraveţi şi îşi învîrtea lingura în ea, încercînd să evite bucăţelele verzi care pluteau la suprafaţă. Dar ciuguli puţin din rulada cu mac a lui Tansy şi lăsă fericită să i se ia bolul cu supă, cînd se servi felul doi, roşii umplute cu ton. Îi plăceau roşiile umplute cu ton. Îşi dedică primele cîteva minute încercării de a înlătura cu scrupulozitate bucăţelele de ţelină şi ceapă din mixtura de ton, împingîndu-le într-o mică grămăjoară la marginea farfuriei.

– Manierele tale sînt deplorabile, anunţă mătuşa Gloria luînd delicat cu furculiţa o îmbucătură de ton. Pentru numele lui Dumnezeu, Roanna, ai şaptesprezece ani, eşti destul de mare să nu te mai joci cu mîncarea ca un copil de doi ani.

Vagul apetit al Roannei dispăru, obişnuita tensiune şi greaţă strîngîndu-i stomacul şi-i aruncă Gloriei o privire plină de resentiment.

– Ah, întotdeauna face aşa. Este ca un porc care rîmă căutînd cele mai bune bucăţi din zoaie, spuse Jessie graţios.

Doar ca să le arate că nu-i pasă, Roanna se forţă să înghită două îmbucături de ton, spălîndu-le cu aproape tot paharul cu ceai, să fie sigură că nu-i vor rămîna undeva la mijlocul drumului.

Se îndoi că era o dovadă de tact, dar îi fu recunoscătoare unchiului Harlan care începu să vorbească despre reparaţiile de care avea nevoie maşina lor punînd în balanţă avantajele cumpărării uneia noi. Dacă-şi puteau permite o maşină nouă, atunci în mod sigur puteau rămîne în casa lor şi atunci ea nu ar mai fi fost obligată să-i facă zilnic faţă mătuşii Gloria. Jessie menţionă că şi ei i-ar plăcea o maşină nouă; se plictisise de Mercedesul ca o cutie cu patru uşi, pe care insistase Webb să i-l cumpere, cînd ea îi spusese de cel puţin o mie de ori că vroia o maşină sport, ceva cu stil.

Roanna nu avea maşină. Jessie primise prima ei maşină la şaisprezece ani, dar Roanna era un şofer prost, veşnic visînd cu ochii deschişi şi bunica stabilise că pentru siguranţa locuitorilor din Colbert County era cel mai bine ca Roannei să nu i se permită să conducă singură. Nu îi păruse cine ştie ce rău, pentru că ea prefera să călărească în loc să conducă, dar acum, unul din demonii din ea îşi înălţă căpşorul.

– Şi mie mi-ar plăcea să am o maşină sport, spuse ea, acestea fiind primele cuvinte pe care le scoase din clipa în care se trîntise cu zgomot în scaunul ei. Inima mea s-a oprit la un Pontiac Grand *Pix.*

Mătuşa Gloria făcu ochii mari, de groază şi furculiţa îi căzu cu zgomot în farfurie. Unchiul Harlan chicoti în tonul lui, apoi începu să rîdă neajutorat.

– Tînără domnişoară! spuse bunica bătînd tare cu palma în masă, făcînd-o pe Roanna să tresară vinovată. Alţii ar fi putut crede că pronunţarea greşită a sintagmei Grand Prix era o dovadă a ignoranţei ei, dar nu şi bunica.

– Comportamentul tău este de neiertat. Părăseşte masa. O să discutăm mai tîrziu, spuse bunica cu o voce de gheaţă şi scîntei în ochi.

Roanna se ridică din scaun, cu obrajii roşii de jenă.

– Îmi pare rău, şopti ea şi ieşi în goană din sufragerie, dar nu suficient de repede ca să nu o audă pe Jessie întrebînd amuzat şi maliţios:

– Credeţi că o să fie *vreodată* suficient de civilizată ca să stea la masă cu *oamenii*?

– Aş prefera să stau cu caii, mormăi Roanna, trîntind uşa principală. Ştia că ar fi trebuit să se urce înapoi la ea, să se schimbe şi să-şi pună din nou cizmele, dar avea o nevoie disperată să se întoarcă înapoi la grajduri, unde nu se simţea niciodată nelalocul ei.

Loyal îşi mînca şi el prînzul în biroul lui, în timp ce citea una din cele treizeci de publicaţii despre cai, pe care le primea lunar. O văzu prin fereastră în timp ce se strecura în grajd şi scuturâ capul resemnat. Ori nu mîncase nimic, ceea ce nu l-ar fi surprins, ori avusese din nou probleme şi nici asta nu l-ar fi surprins. Biata Roanna era un cui pătrat care rezista încăpăţînat tuturor eforturilor de a-şi şlefui colţurile ca să se poată potrivi într-o gaură rotundă şi nu-i păsa dacă majoritatea oamenilor reuşeau asta. Apăsată de o dezaprobare aproape constantă, se cocoşa şi rezista, pînă cînd frustrarea devenea prea mare ca să mai poată fi reprimată şi atunci izbucnea, de obicei într-un mod care îi aducea alte dezaprobări. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de rea ca domnişoara Jessie, s-ar fi putut lupta cu adevărat şi i-ar fi putut obliga pe ceilalţi să o accepte în condiţiile ei. Dar Roanna nu avea nici urmă de răutate în ea şi probabil că acesta era motivul pentru care animalele o iubeau atît de mult. Dar era numai strengării şi asta nu făcea decît să-i creeze şi mai multe probleme.

O privi trecînd de la o boxă la alta, plimbîndu-şi degetele pe lemnul şlefuit. Nu se afla decît un singur cal în grajd. Calul pe care-i plăcuse doamnei Davenport să-l călărească, un jugan cenuşiu, care se rănise la piciorul drept din faţă. Loyal îl ţinuse liniştit astăzi, cu gheaţă la

picior, ca să îi tragă umflătura. Auzi vocea alintătoare a Roannei în timp ce mîngîia calul pe bot şi zîmbi văzînd ochii animalului aproape închizîndu-se în extaz. Dacă familia ei ar fi acceptat-o pe jumătate cît o acceptau caii, îşi spuse el, ea ar înceta să-i mai înfrunte şi s-ar stabili în viaţa pentru care se născuse.

După masă, Jessie veni la grajduri şi îi comandă unui rîndaş să pună şaua pe un cal, pentru ea. Roanna îşi dădu ochii peste cap la aerele lui Jessie de stăpînă-a-conacului; ea întotdeauna îşi lua şi-şi înşeua singură calul şi nici pe Jessie n-ar fi durut-o dacă ar fi făcut la fel. Ca să fie sinceră, spre deosebire de Jessie, ea nu avea niciodată vreo problemă să prindă singură un cal. Asta nu arăta decît cît de inteligenţi erau caii.

Jessie îi surprinse privirea cu coada ochiului şi-i întoarse verişoarei ei o privire rece, ironică.

– Bunica este furioasă pe tine. Era important pentru ea ca mătuşa Gloria să fie bine primită, dar tu te-ai comportat ca întotdeauna. Dacă ăsta *a fost* comportament, adăugă ea după o clipă, luîndu-şi ochii de la verişoara ei. După ce îşi aruncă săgeata atît de subtil ascuţită încît alunecă printre coastele Roannei abia atingînd-o, zîmbi vag şi se îndepărtă, lăsînd în urmă doar mirosul parfumului ei scump.

– Vrăjitoare urîcioasă, mormăi Roanna făcîndu-şi vînt cu mîna ca să disperseze parfumul prea greu, uitîndu-se cu resentiment la spinarea elegantă, subţire, a verişoarei ei. Nu era cinstit ca Jessie să fie atît de frumoasă, să ştie cum să se poarte perfect cu oamenii, să fie favorita bunicii şi să-l aibă pe Webb, pe deasupra. Nu era *cinstit.*

Roanna nu era singura care avea resentimente. Jessie clocotea şi ea, în timp ce călărea departe de Davencourt. *La naiba* cu Webb! Îşi dorea să nu se fi măritat cu el, deşi pe el pusese ochii încă de mică, şi la

asta se aştepta toată lumea. Webb se aşteptase la asta mai mult ca oricine, dar el fusese dintotdeauna atît de al naibii de sigur pe el încît uneori murea să-i ardă o palmă. Două erau motivele pentru care nu o făcuse niciodată: unul, nu vroise să facă vreodată un gest care să-i reducă şansele de a fi stăpînă pe Davencourt, cînd în sfîrşit bunica se va decide să moară; şi al doilea, avea neplăcuta bănuială că Webb nu s-ar purta ca un gentleman într-o astfel de situaţie. Nu, era mai mult decît o bănuială. Poate că pe toţi ceilalţi reuşea să-i îmbrobodească, dar ea ştia ce ticălos brutal era.

Fusese o proastă că se măritase cu el. Sigur că ar fi putut-o convinge pe bunica să-şi schimbe testamentul şi să-i lase ei Davenportul, nu lui Webb. În fond, *ea* era o Davenport, nu Webb. Ar fi trebuit să fie al ei, de drept. În loc însă, a trebuit să se mărite cu tiranul ăsta afurisit şi făcuse o mare greşeală procedînd astfel. Trebuia să recunoască, fără încîntare, că îşi supraestimase farmecele şi abilitatea ei de a-l influenţa. Crezuse că fusese deşteaptă refuzînd să se culce cu el înainte de căsătorie; îi plăcuse ideea de a-l ţine într-o stare de frustrare, îi plăcuse imaginea lui tîrîndu-se după ea ca un cîine după o căţea în călduri. Nu fusese niciodată chiar aşa, dar ei îi plăcea oricum imaginea. Şi ce se mai înfuriase aflînd că, în loc să sufere că nu o putea avea, ticălosul se culcase pur şi simplu cu alte femei – în timp ce ei îi pretinsese să-i fie credincioasă!

Ei bine, i-o arătase ea. Era mai prost decît ea, dacă-şi închipuia cu adevărat că ea o să se păstreze „pură" pentru el, în toţi acei ani cînd era plecat şi cînd se regula cu toate tîrfele alea de la colegiu şi de la muncă. Nu era ea proastă să arunce gunoiul în propria-i ogradă, dar ori de cîte ori reuşea să plece de acasă pentru o zi sau pentru un weekend, găsea repede vreun băiat norocos ca să-şi facă de cap cu el, ca să zică aşa. Îi era

dezgustător de uşor să-i atragă pe bărbaţi – o singură adiere a ei şi alergau după ea. O făcuse prima oară la şaisprezece ani şi descoperise repede o delicioasă sursă de putere asupra bărbaţilor. Ah, sigur, cînd în sfîrşit s-a măritat cu Webb, a trebuit să se prefacă puţin, scîncind şi efectiv storcîndu-şi o lacrimă sau două, pentru ca el să creadă că ciocanul lui mare şi rău îi provoca durere bietei ei pisicuţe *virginale*. Dar în sinea ei triumfa văzîndu-l atît de uşor de prostit.

Triumfa şi pentru că acum, în sfîrşit, va deţine puterea în relaţia lor. După ani de zile în care îi făcuse dulci plecăciuni, îl avea în sfîrşit acolo unde îl vroia. Era umilitor cum crezuse ea că va fi mai uşor de manevrat odată ce vor fi căsătoriţi şi-l va avea în patul ei în fiecare noapte. Dumnezeule Mare, majoritatea bărbaţilor gîndesc cu ciocănitoarea lor. Toate discretele ei legături, de-a lungul anilor, îi spuseseră că îi devora, că nu-i puteau face faţă, dar toţi o spuneau zîmbind larg. Jessie se mîndrea cu abilitatea ei de a stoarce un bărbat pînă la epuizare. Ea plănuise totul: să scoată untul din Webb în fiecare noapte, iar el va fi plastilină în mîinile ei, ziua.

Dar nu funcţionase cîtuşi de puţin în felul acesta. Obrajii îi ardeau de umilinţă în timp ce mîna calul peste rîul puţin adînc, avînd grijă ca apa să nu-i stropească cizmele strălucitoare. De fapt, cel mai des ea era aceea care rămînea epuizată. Webb o putea face ore în şir, cu ochii reci şi atenţi, indiferent cît gîfîia ea şi îşi lansa coapsele şi îl storcea, ca şi cum ar fi ştiut că ea privea asta ca pe o competiţie şi al naibii să fi fost dacă o lăsa să cîştige. Nu i-a trebuit mult să înveţe că el era mai bun decît ea şi că ea va fi cea lăsată să zacă fără vlagă pe aşternuturile ghemotocite, cu vintrele pulsîndu-i dureros de atîta folosinţă. Şi indiferent cît de fierbinte era sexul, indiferent cît ar fi supt sau ar fi dat din şale sau ar fi făcut orice altceva, odată terminat totul şi Webb coborît din

pat, se ducea la munca lui ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat sugerîndu-i ei că ar fi putut să se străduiască mai mult. La naiba dacă o să facă asta!

Cea mai importantă armă a ei, sexul, se dovedise ineficientă împotriva lui şi îi venea să urle de atîta nedreptate. El o trata ca şi cum ar fi fost un copil neascultător, nu ca pe un adult, ca pe soţia lui. Era mai drăguţ cu puştoaica aia, cu Roanna, decît cu ea. Pentru numele Lui Dumnezeu, se săturase să zacă acasă zi de după zi, în timp ce el cutreiera ţara în lung şi-n lat! El spunea că pleca cu afaceri, dar ea era convinsă că cel puţin jumătate din drumurile lui "urgente" erau plănuite în ultima clipă, doar ca să o împiedice pe ea să se distreze puţin. Chiar luna trecută trebuise să zboare la Chicago exact în dimineaţa dinaintea vacanţei lor în Bahamas. Apoi drumul la New York, săptămîna trecută. Lipsise trei zile. Îl implorase să o ia cu el, înnebunită la gîndul magazinelor şi teatrelor şi restaurantelor, dar el îi spusese că nu o să aibă timp pentru ea şi a plecat singur. Pur şi simplu. Ticălos arogant; probabil că se regula cu vreo secretară tîmpită şi nu vroia ca nevastă-sa să-i strice planurile.

Numai că ea avea răzbunarea ei. Un zîmbet îi străbătu chipul, în timp ce trăgea calul de dîrlogi, văzînd bărbatul care stătea deja întins pe o pătură, sub copacul mare, aproape ascuns în golfuleţul acela retras. Era cea mai delicioasă răzbunare pe care şi-ar fi putut-o imagina, îndulcită şi mai mult de răspunsul ei nestăpînit. O speria uneori că îl dorea atît de sălbatic. El era un animal, total amoral, la fel de brutal în felul lui cum era Webb, deşi fără intelectul acela rece, precis.

Îşi aminti prima oară cînd îl întîlnise. Nu era mult după funeraliile mamei ei, după ce se mutase la Davencourt şi o vrăjise pe bunica să-i permită să-şi redecoreze dormitorul, după gustul ei. Fusese împreună

cu bunica în oraş să aleagă materialele, dar bunica dăduse în magazin peste o prietenă şi ea se săturase să le asculte trăncănind pe cele două bătăii. Îi spusese bunicii că se duce la magazinul de alături să-şi cumpere o Cola şi dusă a fost.

Sigur, intrase acolo; învăţase de mult că îi era mai simplu să facă ce vroia dacă efectiv făcea ceea ce vroia cu adevărat. În felul acesta nu putea fi acuzată de *minciună*, ce naiba. Iar lumea ştia cît de impulsivi erau tinerii. Deci, în mînă cu sticla rece de cola, Jessie se repezi la standul cu ziare, unde se vindeau reviste porno.

Nu era chiar un stand, ci un magazinaş urît unde se vindeau diverse, farduri şi obiecte de toaletă, cîteva obiecte igienice, cum ar fi prezervativele, dar şi ziare, cărţi broşate şi o mare varietate de reviste. În faţă erau etalate la vedere *Newsweek* şi *Buna Gospodină,* împreună cu alte reviste acceptabile, dar cele interzise se aflau pe un raft, în spate, şi copiii nu aveau voie să intre acolo. Dar bătrînul McElroy suferea cumplit de artrită şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele casei de bani. Şi nu putea vedea cine se afla acolo decît dacă se ridica în picioare, ceea ce nu făcea prea des.

Jessie îi zîmbise dulce bătărînului şi se dusese la sectorul cu cosmetice, inspectînd alene cîteva rujuri şi alegînd un balsam de buze roz, motivul pentru care se afla acolo, în caz că ar fi fost prinsă. Iar cînd un client îi solicitase bătrînului atenţia, se strecurase repede în zona din spate.

Pe diferite coperte se lăfăiau femei goale, dar Lessie nu le aruncă decît o privire plină de dispreţ. Dacă vroia să vadă o femeie goală nu avea decît să se dezbrace. Ce-i plăceau ei erau revistele cu nudişti, unde putea vedea bărbaţi goi. De cele mai multe ori cocoşeii lor erau mici şi flasci, ceea ce nu o interesa cîtuşi de puţin,

dar uneori mai era şi cîte un bărbat cu un cocoşel frumos, lung, gros,

ţîşnind în faţă. Nudiştii spuneau că nu era nimic sexi să te plimbi dezbrăcat, dar Jessie era sigură că minţeau. Altfel cum se întăreau bărbaţii aceia, ca armăsarul bunicii cînd se pregătea să se urce pe o iapă? Ori de cîte ori putea, se strecura în grajd, deşi toată lumea ar fi fost *îngrozită* dacă ar fi ştiut.

Jessie se strîmbă. Nimeni nu ştia şi nici n-o să ştie vreodată. Era prea deşteaptă pentru ei. În ea se aflau două persoane diferite şi nimeni nu bănuia asta. Era Jessie cea publică, prinţesa Davenport, cea mai populară fată de la şcoală, care fermeca toată lumea cu inteligenţa ei şi care refuza să experimenteze alcoolul şi ţigările, aşa cum făceau ceilalţi copii. Dar mai exista şi Jessie cea adevărată, cea care rămînea ascunsă, cea care pitea sub haine broşurile porno şi-i zîmbea dulce domnului McEnroy cînd ieşea din prăvălie. Adevărata Jessie fura bani din poşeta bunicii, nu pentru că ar fi existat ceva ce n-ar fi putut avea dacă cerea, ci pentru că îi plăcea emoţia.

Adevăratei Jessie îi plăcea să o necăjească pe puştoaica aia de Roanna, îi plăcea să o ciupească atunci cînd nu o vedea nimeni, îi plăcea să o facă să plîngă. Roanna era o ţintă sigură pentru că oricum nu o plăcea nimeni cu adevărat şi nici n-ar fi crezut-o dacă ar fi început să îndruge poveşti. În ultima vreme, Jessie începuse să o urască sincer pe Roanna, nu doar să nu o placă. Webb îi lua întotdeauna apărarea, din nu ştiu ce motive şi asta o înfuria pe Jessie. Cum îndrăznea să-i ţină parte Roannei şi nu ei?

Un zîmbet secret îi arcui buzele. O să-i arate ea lui cine era şeful. În ultima vreme descoperise o nouă armă, pe măsură ce trupul ei creştea şi se schimba. Sexul o fascinase de ani de zile dar acum trupul

începea să se acordeze cu maturitatea ei mentală. Tot ce trebuia să facă era să-şi arcuiască spinarea şi să inspire adînc, scoţîndu-şi sînii în faţă şi Webb începea să se uite atît de fix la ei,încît îi era greu să nu înceapă să rîdă. O sărutase şi cînd ea îşi frecase fruntea de el, Webb începuse să respire greu şi chestia i se întărise. Se gîndise să-l lasă să i-o tragă, dar o şiretenie înnăscută o oprise. Ea şi Webb locuiau în aceeaşi casă; ar fi riscat prea mult şi dacă ceilalţi ar fi descoperit, imaginea ei ar fi fost distrusă.

Tocmai întinsese mîna după o revistă pentru nudişti cînd în spatele ei vorbi un bărbat, cu o voce joasă şi hîrşîită.

– Ce face aici în spate o fetiţă drăgălaşă ca tine?

Alarmată, Jessie îşi smulse mîna înapoi şi se întoarse să se uite la el. Era întotdeauna atît de atentă să nu fie văzută aici, dar nu-l auzise apropiindu-se. Se zgîi la el, clipind des, pregătindu-se să intre în rolul fetiţei inocente care nimerise aici din întîmplare. Dar ceea ce văzuse în ochii fierbinţi, imposibil de albaştri care se uitau în jos la ea o făcuse să ezite. Bărbatul ăsta nu părea să-i creadă explicaţiile pe care le-ar fi putut ea oferi.

– Eşti fata lui Janet Davenport, da? întrebase el în continuare, pe un ton scăzut.

Încet, Jessie începuse să dea din cap. Acum, uitîndu-se bine la el, se simţi cuprinsă de un fior ciudat. Omul avea probabil bine peste treizeci de ani, mult prea bătrîn, dar era cu adevărat muşchiulos şi expresia din ochii aceia fierbinţi, albaştri, o făcu să creadă că precis ştia cîteva chestii cu adevărat urîte.

Bărbatul mormăise:

– Aşa m-am gîndit şi eu. Îmi pare rău pentru mama ta.

Dar chiar în timp ce pronunţa aceste cuvinte convenţionale, Jessie avea sentimentul că de fapt nu-i

păsa. O studia din cap pînă în picioare într-un fel care o făcuse să se simtă prost, ca şi cum i-ar fi aparţinut.

– Cine eşti? şopti ea aruncînd o privire spre faţa magazinului.

Un rînjet sălbatic îi bară dinţii albi.

– Numele meu este Harper Neeley, micuţo. Îţi spune ceva?

Jessie îşi ţinu respiraţia, pentru că numele îi era cunoscut. Scotocise frecvent printre lucrurile mamei ei.

– Da, eşti tatăl meu, spusese ea atît de înnebunită încît abia mai putea sta locului.

Omul rămăsese surpins că ştia cine era, îşi spunea ea acum, privindu-l lenevind sub copac, aşteptînd-o. Dar deşi ea fusese atît de înnebunită de întîlnirea lor, lui nu-i păsase nici cît negru sub unghie că era fata lui. Harper Neeley avea o groază de copii, dintre care cel puţin jumătate erau bastarzi. Unul în plus, chiar dacă era o Davenport, nu însemna nimic pentru el. O acostase doar aşa, fără să-i fi păsat cu adevărat de ea.

Într-un fel, asta o înnebunise. Era ca şi cum o întîlnise pe adevărata Jessie, plimbîndu-se în jur, în trupul tatălui ei.

O fascina. De-a lungul anilor îşi făcuse obiceiul de a se întîlni cu el din cînd în cînd. Era aspru şi total egoist şi deseori avea senzaţia că de fapt îşi bătea joc de ea. Asta o înfuria, dar ori de cîte ori îl vedea, simţea în continuare acea electrică excitaţie. Era atît de răutăcios, atît de total inacceptabil în cercul ei social ... şi era al ei.

Jessie nu-şi putea aminti cu exactitate cînd anume excitaţia devenise sexuală. Poate că fusese dintotdeauna acolo, doar că ea nu era pregătită să recunoască asta. Fusese atît de preocupată să-l prindă pe Webb în lesă, atît de atentă să-şi facă plăcerile doar cînd era în siguranţă, departe de casă, încît pur şi simplu nu-i trecuse prin cap.

Dar într-o zi, cam în urmă cu un an, cînd se văzuse cu el, excitaţia obişnuită se ascuţise brusc, devenind aproape feroce în intensitatea ei. Fusese furioasă pe Webb – ce era nou în asta? – şi Harper era acolo, trupul lui cu muşchi puternici ademenind-o, ochii lui albaştri, fierbinţi, plimbîndu-se în jos de-a lungul trupului ei într-un fel în care nici un tată nu ar trebui să se uite vreodată la fiica iui.

Îl îmbrăţişase, se ghemuise la pieptul lui, spunîndu-i dulce „tăticule", în timp ce se lipea de el, unduindu-şi coapsele pe sexul lui. Şi a fost suficient. El rîsese în jos spre ea, apoi o apucase brutal între picioare şi o trînti la pămînt, unde se repeziră unul spre celălalt ca nişte animale.

Nu putea sta departe de el. Încercase, ştiind cît de periculos era, ştiind că nu avea nici o putere să-l stăpînească, dar el o atrăgea ca un magnet. Nu existau *jocuri* pe care să le joace cu el, pentru că el ştia exact ce îi putea pielea. Nu exista nimic ce-i putea el oferi, nimic ce vroia de la el, exceptînd sexul încins, inconştient. Nimeni nu o regulase vreodată aşa cum o făcea tăticul ei. Ea nu trebuia să-şi măsoare fiecare reacţie sau să încerce să-i manipuleze reacţiie; tot ce putea ea face era efectiv să se piardă în urîciunea încinsă a sexului. Indiferent ce vroia el să-i facă, ea accepta cu ardoare. El era un gunoi şi ei îi plăcea asta, pentru că el era cea mai bună răzbunare pe care ar fi putut-o alege vreodată. În noaptea aceea, cînd Webb se urcase în pat lîngă ea, ei bine, avea ce merita, să se culce cu o femeie care doar cu cîteva ceasuri mai devreme fusese umplută de uşurarea lipicioasă a lui Harper Neeley.

CAPITOLUL 4

Roanna se uită după Jessie care se îndepărta călare în sus, spre partea deluroasă a pămînturilor Davenport. De ce devia de la traseul obişnuit? Dacă se gîndea bine, o mai văzuse îndreptîndu-se în direcţia asta de vreo două ori, dar Roanna nu dăduse atenţie. Din nu ştiu ce motiv, de data aceasta era intrigată.

Poate din cauză că încă o mai detesta pentru înţepăturile ei, deşi, Dumnezeu îi era martor, nu fusese mai rău ca de obicei. Poate pentru că ea, spre deosebire de toţi ceilalţi, se aştepta ca Jessie să să nu fie aşa cum părea. Poate era parfumul acela afurisit. Nu îl purta, la prînz. Un parfum atît de puternic nu ar fi trecut neobservat. De ce să se îmbăieze în parfum, pentru o plimbare călare, de una singură?

Răspunsul o orbi cu claritatea lui orbitoare: are un prieten! îşi spuse ea, aproape depăşită de şoc. Jessie se strecura în spatele lui Webb şi se vedea cu cineva! Roanna aproape că se sufocă de indignare, pentru Webb. Cum putea o femeie, fie ea şi Jessie, să fie atît de nebună să-şi rişte căsnicia cu el?

Îl încălecă repede pe Buckley, favoritul ei şi o porni în aceeaşi direcţie. Calul mare avea un pas lung, uşor inegal, care l-ar fi hurducănit pe un călăreţ mai puţin

experimentat, dar înghiţea distanţele rapid. Roanna era obişnuită cu mersul lui şi se instală în ritmul calului, armonizîndu-se cu mişcarea acestuia, în timp ce cu privirea urmărea urmele proaspete ale calului lui Jessie.

O parte din ea nu credea că Jessie avea cu adevărat un prieten – era pur şi simplu prea frumos ca să fie adevărat şi în plus, Jessie era prea deşteaptă ca să lase să-i pice din mînă felia de pîine cu unt – dar totuşi nu rezista tentaţiei înnebunitoare de a afla că putea avea dreptate. Veselă, începu să brodeze o vagă intrigă de răzbunare pe Jessie, pentru toţi anii de umilinţe, deşi nu ştia exact ce ar fi putut face. Răzbunarea adevărată nu exista în arsenalul Roannei. Era mai curînd în stare să-i ardă un pumn în mutră decît să pună la cale o intrigă pe termen lung şi ar fi avut mult mai multă satisfacţie din asta. Dar pur şi simplu nu putea rata ocazia să o prindă pe Jessie făcînd ceva ce nu ar fi trebuit; de obicei ea era cea care gafa şi Jessie, cea care o puncta.

Nu vroia să o ajungă prea repede din urmă pe Jessie, aşa că îl înfrînă pe Buckley să meargă la pas. Soarele de iulie ardea atît de alb şi de neiertător, încît ar fi trebuit să spele culoarea arborilor, dar nu o făcea. Creştetul îi ardea de căldură. De obicei îşi punea pe cap o şapcă de baseball, dar încă mai era îmbrăcată în pantalonii din mătase şi bluza cu care se îmbrăcase pentru prînz, iar şapca de baseball, împreună cu cizmele, se aflau în dormitorul ei.

Se opri să-l lase pe Buckley să bea apă dintr-un pîrîu, apoi îşi reluă cursa lentă. O briză uşoară sufla din faţă şi Buckley prinse mirosul calului lui Jessie şi necheză uşor, avertizînd-o. Roanna devie imediat de la drum, nedorind să o alerteze celălalt cal pe Jessie de prezenţa ei. După ce-l priponi pe Bukley de un pin mic, îşi continuă drumul printre copaci, în sus pe colină. Sandalele ei cu talpă

subţire alunecau pe acele de pin şi Roanna şi le scoase, urcînd restul drumului pînă în vîrf, în picioarele goale.

Calul lui Jessie era priponit la vreo patruzeci de metri la stînga, păscînd liniştit. O stîncă mare, acoperită cu muşchi se înălţa chiar în vîrful dealului şi Roanna se lăsă în jos, ascunzîndu-se în spatele ei. Putea auzi voci, dar sunetele erau ciuate, nu chiar cuvinte.

Apoi îi văzu, aproape direct sub ea şi Roanna se lăsă fără putere pe piatra încinsă, zguduită de şoc. Se aşteptase să o surprindă pe Jessie cu unul din prietenii ei de la club, îmbrăţişîndu-se poate puţin, dar nu la *asta*. Experienţa ei sexuală era atît de limitată, încît nu ar fi fost în stare să-şi creioneze în minte aceste imagini.

Erau parţial ascunşi de un tufiş, dar tot putea vedea pătura. Trupul alb, zvelt al lui Jessie şi cel mai închis la culoare, mai muşchiulos, al bărbatului de pe ea. Amîndoi erau goi puşcă, el se mişca şi ea se agăţa de el şi amîndoi scoteau sunete care o făcură pe Roanna să se strîngă de teamă. Nu putea spune cine era bărbatul pentru că nu-i vedea decît partea de sus şi capul, cu păr brunet. Dar apoi el se sculă de pe Jessie, ridicîndu-se în genunchi şi Roanna înghiţi cu greu, uitîndu-se la el cu ochii holbaţi. Nu mai văzuse niciodată un bărbat în pielea goală şi şocul a fost cumplit. Bărbatul o trase pe Jessie în sus, lăsînd-o sprijinită în mîini şi genunchi şi o pălmui peste fese, rîzînd hîrşîit la sunetele guturale pe care le scotea ea, apoi intră din nou în ea, aşa cum surprinsese Roanna odată făcînd doi cai şi Jessie cea elegantă, preţioasa Jessie se agăţa cu degetele de pătură şi îşi arcuia spinarea, rotindu-şi fundul de el.

Roanna simţi în gît fierbinţeala bilei şi se ascunse în spatele bolovanului, apăsîndu-şi obrazul de piatra aspră. Strînse tare din ochi, încercînd să-şi controleze nevoia violentă de a vomita. Se simţea amorţită şi îngreţoşată de disperare. Dumnezeule Mare, ce o să facă Webb?

O urmărise pe Jessie dintr-o dorinţă perversă, răutăcioasă, de a-i crea probleme verişoarei ei urîcioase, dar se aşteptase la ceva minor: cîteva săruturi, dacă totuşi era implicat un alt bărbat, sau poate o întîlnire cu nişte prieteni pentru o escapadă la un bar, sau ceva de genul acesta. Cu ani în urmă, după ce se mutase împreună cu Jessie la Davencourt, Webb îi neutralizase cu severitate înţepăturile, ameninţînd-o pe Jessie cu bătaia dacă nu înceta să o necăjească pe Roanna, o ameninţare pe care Roanna o găsise atît de plăcută încît îşi petrecuse zile întregi încercînd să o provoace pe Jessie, doar ca să-l vadă pe vărul ei Webb înroşindu-i fundul în bătaie. Amuzat, Webb o luase pînă la urmă deoparte şi o ameninţase că pedeapsa se putea revărsa şi asupra ei, dacă nu se potolea. Acelaşi impuls demonic o împinsese astăzi de la spate, dar ce descoperise era cu mult peste ce anticipase ea.

Pieptul îi ardea de furie neputincioasă şi începu să înghită convulsiv. Oricît ar fi dispreţuit-o pe verişoara ei, nu a crezut niciodată că Jessie era atît de stupidă încît să-i fie necredincioasă lui Webb.

Greaţa îi reveni şi ea se întoarse repede, să-şi petreacă braţele în jurul genunchilor ridicaţi şi să-şi odihnească fruntea pe ei. Mişcările deplasară cîteva pietricele, dar era mult prea departe de ei ca aceştia să-i audă zgomotele slabe iar în clipa aceea îi era prea rău ca să-i mai pese. Oricum, ei tot nu acordau cine ştie ce atenţie la ce se petrecea în jurul lor. Erau prea ocupaţi să pompeze şi să dea din coapse. Dumnezeule, ce stupid părea ... şi ce formidabil, în acelaşi timp. Roanna era fericită că nu se afla mai aproape de ei, fericită că tufa ascundea măcar o parte din trupurile lor.

Ar fi putut-o ucide pe Jessie pentru ce-i făcea lui Webb.

Dacă ar şti, probabil că Webb ar omorî-o pe Jessie, îşi spuse Roanna înfiorîndu-se. Deşi în mod normal se

controla, cei care-l ştiau bine pe Webb erau conştienţi de temperamentul lui şi aveau grijă să nu îl provoace. Jessie era o proastă, o proastă stupidă, rea.

Dar poate că ea îşi închipuia că era în siguranţă, că nu putea fi descoperită, de vreme ce Webb nu se va întoarce pînă diseară de la Nashville. Pînă atunci, se gîndea Roanna cu silă, Jessie va fi proaspăt îmbăiată şi parfumată, aştepîndu-l într-o rochie frumoasă şi cu zîmbetul pe faţă, rîzînd în sinea ei de el, pentru că doar cu cîteva ore în urmă şi-o trăsese în pădure, cu altcineva.

Webb nu merita asta. Dar, se gîndea Roanna, nu-i putea spune. Nu putea spune nimănui. Dacă făcea asta, mai mult ca sigur că tot Jessie ar fi ieşit cu bine, minţind că Roanna era doar geloasă şi încercase să creeze probleme şi toată lumea ar fi crezut-o, pentru că Roanna *era* geloasă şi toţi ştiau asta. Şi atît Webb cît şi bunica vor fi furioşi pe ea, nu pe Jessie. Bunica era oricum exasperată de ea în cea mai mare parte a timpului, dintr-un motiv sau altul, dar nu putea suporta ideea ca Webb să fie supărat pe ea.

Exista şi posibilitatea ca Webb să o *creadă*. Şi poate că ar ucide-o pe Jessie şi tot el ar avea de suferit. Ori ea nu suporta ca Webb să păţească ceva. Poate că pînă la urmă va descoperi singur, dar ea nu putea face nimic ca să împiedice acest lucru. Tot ce putea face ea era să nu spună nimic şi să se roage ca în cazul în care el tot ar afla, să nu facă ceva care să-l trimită după gratii.

Roanna se strecură din ascunzătoarea ei de după bolovan şi se întoarse repede peste deal, prin pîlcul de pini, la locul unde-l priponise pe Buckley. Calul îi suflă un salut discret şi-şi frecă botul de ea. Ascultătoare, îl mîngîie pe cap, scărpinîndu-l pe după urechi, dar mintea ei nu era la ce făcea. Îl încălecă şi-l conduse în linişte departe de scena adulterului lui Jessie, îndreptîndu-se

înapoi spre grajduri. Nefericirea atîrna greu pe umerii ei plăpînzi.

Nu putea înţelege ce văzuse. Cum era posibil ca o femeie, chiar şi Jessie, să nu fie mulţumită cu Webb? Adularea eroului copilăriei ei se intensificase în cei zece ani petrecuţi la Davencourt. La şaptesprezece ani era dureros de conştientă de răspunsul celorlalte femei faţă de el, deci ştia că nu era doar imaginaţia ei. Femeile îl priveau pe Webb cu dorinţă inconştientă, sau poate nu atît de inconştientă, în ochi. Roanna încerca să nu se uita aşa la el, dar ştia că nu reuşea întotdeauna, pentru că Jessie făcea uneori cîte o remarcă ascuţită despre faptul că se învîrtea ca vrăjită în jurul lui Webb, devenind imposibilă. Dar nu se putea abţine. De cîte ori îl vedea, inima parcă i se oprea o lungă bătaie, înainte de a începe să-i duduie atît de repede încît uneori nu mai putea respira şi se încingea şi simţea furnicături în tot trupul. Poate că din cauza lipsei de oxigen. Nu credea că dragostea poate produce furnicături.

Pentru că da, îl iubea atît de mult, într-un fel în care Jessie nu ar fi putut niciodată.

Webb. Cu părul lui negru, cu ochii lui de un verde rece, cu zîmbetul lui încet, care o ameţea de încîntare. Cu trupul lui înalt, muşchiulos, care o încingea şi o îngheţa în acelaşi timp, ca şi cum ar fi avut febră; această reacţie mai ales o preocupa de cîţiva ani buni şi cel mai rău era cînd îl privea înotînd, doar în slipul acela strîns pe el, minuscul. Vocea lui adîncă, tărăgănată şi felul în care era supărat pe toată lumea, pînă nu-şi bea cafeaua de dimineaţă. Nu avea decît douăzeci şi patru de ani dar conducea Davencourtul şi pînă şi bunica asculta de el. Cînd era nemulţumit de ceva, ochii lui verzi deveneau reci ca gheaţa şi tărăgăneala din glasul lui dispărea brusc, scoţîndu-şi cuvintele repede, sacadat.

Îi cunoştea stările, ştia cum arăta cînd era obosit, cum îi plăcea să i se spele şi să i se calce lenjeria. Ştia care erau mîncărurile lui preferate, culorile lui favorite, ce sporturi profesioniste de echipă îi plăceau, ce îl făcea să rîdă, ce îl făcea să se încrunte. Ştia ce citea, cum vota. Vreme de zece ani absorbise fiecare detaliu legat de el, întorcîndu-se spre el ca o viorea micuţă, timidă, în căutarea luminii. Cum părinţii ei muriseră, Webb era deopotrivă apărătorul şi confidentul ei. În faţa lui îşi revărsase ea toate temerile şi fanteziile copilăreşti, el era cel care o liniştea cînd avea coşmaruri, noaptea sau cînd se simţea atît de singură şi de îngrozită.

Dar cu toată dragostea ei, nu avusese nicodată o şansă în faţa lui şi ea ştia asta. Întotdeauna fusese Jessie. Asta o durea cel mai mult, faptul că i s-ar fi putut oferi lui cu trup şi suflet, dar el tot s-ar fi căsătorit cu Jessie. Jessie, care uneori părea că-l urăşte. Jessie, care îi era necredincioasă.

Lacrimile îi ardeau ochii şi Roanna şi le îndepărtă. Nu avea rost să plîngă pentru asta, deşi nu se putea împiedica.

Încă de pe vremea cînd ea şi Jessie veniseră la Davencourt, Webb o urmărea pe Jessie cu o privire rece, posesivă, în ochi. Jessie se întîlnise cu alţi băieţi, iar el se întîlnise cu alte fete, dar părea ca şi cum el îi permitea doar o anumită lungime de funie şi cînd ea ajungea la capătul acesteia, o trăgea înapoi. Webb avusese controlul relaţiei lor încă de la început. Webb era bărbatul pe care Jessie nu reuşise niciodată să-l înfăşoare în jurul degetului ei sau să-l intimideze cu temperamentul ei. Cu un singur cuvînt putea să o reducă la tăcere, lucru pe care nici măcar bunica nu îl reuşea.

Singura speranţă a Roannei fusese că Jessie va refuza să se mărite cu el, dar speranţa aceasta se dovedise atît de firavă, încît aproape că nici nu existase.

Din clipa în care bunica a anunţat că Webb va moşteni Davencourt, plus partea ei din afacerile Davenport, ceea ce reprezenta cincizeci la sută, devenise clar că Jessie se va mărita cu el chiar dacă ar fi fost cel mai rău şi mai urît bărbat din lumea asta, ceea ce nu era. Jessie moştenise partea de douăzeci şi cinci la sută a lui Janet şi Roanna avea cei douăzeci şi cinci la sută ai tatălui ei. Jessie se văzuse dintr-o dată prinţesa de la Davencourt, cu promisiunea de a deveni regina acestuia, după căsătoria cu Webb. Nu avea cum să accepte un rol mai mic, căsătorindu-se cu altcineva.

Dar şi Jessie fusese fascinată de Webb. Faptul că nu îl putea controla, aşa cum făcea cu ceilalţi băieţi, o iritase şi o fascinase în acelaşi timp, continuînd să danseze în jurul flăcării lui, după melodia lui. Probabil că aroganţa ei o făcea să creadă că odată căsătoriţi, va reuşi să-l stăpînească prin sex, refuzîndu-i sau oferindu-i favorurile, în funcţie de cum reuşea el să o mulţumească.

Dacă aşa a fost, înseamnă că şi aici fusese dezamăgită. Roanna ştia că mariajul lor nu era fericit şi în secret, asta îi făcuse plăcere. Dar dintr-o dată se simţise ruşinată pentru asta, pentru că Webb merita să fie fericit, chiar dacă Jessie nu merita.

Şi cum se bucura ea de fiecare dată cînd Jessie îşi ieşea din fire! Întotdeauna ştia, pentru că deşi Webb îşi putea stăpîni temperamentul, Jessie nu făcea nici o încercare să se reţină. Cînd era furioasă, urla, se bosumfla, se îmbufna. De-a lungul celor doi ani de căsnicie, certurile dintre ei deveniseră tot mai dese, cu Jessie urlînd din toţi plămînii în toată casa, spre nefericirea bunicii.

Totuşi, indiferent ce făcea Jessie, nu-l făcea pe Webb să renunţe la decizia care nu era pe placul ei. Erau încleştaţi într-o luptă aproape permanentă, cu Webb hotărît să se ocupe de Davencourt şi să facă cele mai

bune investiţii, o muncă obositoare, care îi răpea uneori şi optsprezece ore pe zi. Pentru Roanna, Webb era evident un bărbat adult şi responsabil, dar totuşi nu avea decît douăzeci şi patru de ani şi odată îi spusese că vîrsta lucra împotriva lui, că trebuia să muncească de două ori mai mult decît alţii ca să se afirme în faţa afaceriştilor mai în vîrstă, mai experimentaţi. Aceasta era prima lui preocupare şi ea îl iubea pentru asta.

Un bărbat dependent de muncă nu era ce îşi dorea Jessie de la viaţă. Ea vroia să plece în vacanţe în Europa, dar el avea mereu programate întîlniri de afaceri. Ea vroia să meargă la Aspen, în sezonul de schi; el zicea că era o pierdere de timp şi bani, pentru că ea nu schia şi nici nu vroia să înveţe. Tot ce vroia ea era să vadă şi să fie văzută. Cînd şi-a pierdut carnetul de conducere în urma a patru tichete de depăşire de viteză, ar fi fost în stare să continue să şofeze, contînd pe influenţa familiei Davenport ca să o scape de probleme, dar Webb îi confiscase toate cheile de la maşină, spunîndu-le cu fermitate tuturor celorlaţi să nu-i împrumute maşinile lor şi o obligase să încremenească o lună în casă, înainte de a-i angaja un şofer. Ce o înfuriase însă pe ea cel mai tare, a fost faptul că intenţionase să-şi angajeze singură un şofer, dar Webb anticipase asta şi îi contracarase intenţia. Nu-i fusese greu; nu existau multe servicii de limuzine în zona Shoals şi nici unul care să fi vrut să-i stea lui Webb în drum. Numai bunica nu a fost supusă limbii ascuţite a lui Jessie, în timpul acelei luni de iad cînd fusese pedepsită ca o adolescentă rebelă.

Roanna îşi spuse că probabil culcatul cu alţi bărbaţi era răzbunarea lui Jessie împotriva lui Webb care nu o lăsa să facă ce vroia. Era suficient de dispreţuitoare şi de îndărătnică să facă asta.

Roanna ştia, cu tristeţe, că ea ar fi fost o soţie mai bună pentru Webb decît era Jessie, dar nimeni nu se gîndise vreodată la asta, nici măcar Webb. Roanna era un observator anormal de atent, o trăsătură care i se dezvoltase în urma unei vieţi în care era tot timpul dată deoparte. Îl iubea pe Webb, dar nu-i subestima ambiţia. Dacă bunica i-ar fi spus că ar fi fost foarte încîntată ca el să se însoare cu Roanna, aşa cum făcuse în cazul lui Jessie, probabil că acum ar fi fost logodiţi. E drept, Webb nu se uitase niciodată la ea aşa cum se uita la Jessie, dar ea fusese întotdeauna prea mică. Cu Davencourt în balanţă, Webb ar fi ales-o pe ea, ştia asta. Nu i-ar fi păsat că el îşi dorea Davencourtul mai mult decît pe ea. S-ar fi căsătorit cu Webb în orice condiţii, recunoscătoare doar să primească puţină atenţie din partea lui. De ce nu a putut fi ea? De ce Jessie?

Pentru că Jessie era frumoasă şi fusese dintotdeauna preferata bunicii. La început, Roanna se străduise din greu, dar ea nu fusese niciodată la fel de graţioasă sau de sociabilă şi nici nu avea gustul lui Jessie la îmbrăcăminte. Precis că nu o să fie niciodată măcar drăguţă. Oglinda Roannei nu era pictată în roz; îşi putea vedea în ea din plin părul drept, greu, dezordonat, mai curînd castaniu decît roşu şi faţa osoasă, unghiulară, cu ochii aceia ciudaţi, uşor căprui; umflătura de pe şaua nasului ei lung şi gura prea mare. Era slabă şi stîngace şi abia dacă avea o urmă de sîni. Ştia, disperată, că nici un bărbat nu o va prefera pe ea, lui Jessie. La şaptesprezece ani, Jessie fusese cea mai populară fată din şcoală, în timp ce Roanna, la aceeaşi vîrstă, nu avusese niciodată o întîlnire adevărată cu un băiat. Bunica îi aranjase „escorte" la diversele ieşiri la care era obligată să meargă, dar se vedea clar că băieţii fuseseră împinşi din spate de mamele lor, iar Roanna se simţise întotdeauna prost şi rămînea cu gura încleştată.

Şi nici unul dintre ei nu îşi mai oferise vreodată voluntar compania.

Dar de la căsătoria lui Webb, Roanna încercase din ce în ce mai puţin să intre în tiparul pe care i-l alesese bunica, tiparul social corespunzător unui Davenport. La ce bun? Webb era pierdut pentru ea. Începuse să se retragă, petrecînd cît mai mult timp cu putinţă cu caii. Se simţea relaxată cu ei într-un fel în care nu reuşea niciodată cu oamenii şi pentru că animalelor nu le păsa cum arăta sau dacă mai răsturnase vreun pahar la masă. Caii răspundeau atingerii ei uşoare, delicate, cu nota aceea specială, cîntată, din vocea ei cînd le vorbea, răspundeau dragostei şi grijii pe care le revărsa asupra lor. Nu era niciodată stîngace pe un cal. Într-un fel, trupul ei firav intra în ritmul animalului puternic de sub ea şi devenea una cu el, parte a forţei şi a graţiei. Loyal spunea că nu mai văzuse niciodată pe cineva care să călărească atît de bine ca ea, nici măcar pe domnul Webb, care călărea ca şi cum s-ar fi născut în şa. Abilitatea ei la călărit era singurul lucru pe care i-l apreciase vreodată bunica.

Dar ar fi fost în stare să renunţe la cai, dacă l-ar fi putut avea pe Webb. Şi iată acum şansa ei de a-i desface căsnicia, dar ea nu putea face asta, nu îndrăznea să facă asta. Nu îl putea răni în felul acesta, nu putea risca să-şi piardă controlul şi să facă ceva ireversibil.

Buckley îi simţi agitaţia, aşa cum simt caii şi începu să dea nervos din picioare. Roanna îşi întoarse atenţia la el şi încercă să-l liniştească, bătîndu-l uşor pe grumaz şi vorbind cu el, dar tot nu-i putea da toată atenţia ei. În ciuda căldurii toride, prin piele îi treceau fiori reci şi îi veni din nou să vomite.

Loyal era mult mai obişnuit cu caii decît cu oamenii, dar se încruntă cînd îi văzu chipul şi se apropie să-l ia pe Buckley de căpăstru, cînd ea sări jos din şa.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el fără ocolişuri.

– Nimic, spuse ea frecîndu-se apoi cu o mînă tremurîndă peste faţă, cred că mi-a fost prea cald, atîta tot. Mi-am uitat şapca.

Loyal o certă.

– Trebuia să fii mai atentă. Acum du-te în casă, bea o limonadă rece şi odihneşte-te puţin. Mă ocup eu de Buck.

– Mi-ai spus să am întotdeauna grijă singură de calul meu, protestă ea, dar el o întrerupse cu un semn din mînă.

– Iar acum îţi spun să pleci. Valea! Dacă nu ai avut destulă minte să ai grijă de tine, nu cred că o să poţi avea grijă de Buck.

– Bine. Mulţumesc. Roanna reuşi un mic zîmbet, ştiind că trebuia cu adevărat să arate rău ca Loyal să devieze de la regula lui privind caii şi vroia să-l liniştească. Da, îi era rău, îi era rău de la inimă şi era atît de plină de mînie neputincioasă încît credea că o să explodeze. *Ura* asta, ura ce văzuse, o ura pe Jessie pentru că făcea asta, îl ura pe Webb pentru că o lăsa să-l iubească şi o punea în situaţia asta.

Nu, îşi spuse ea repezindu-se spre casă, izbită de idee. Nu-l ura pe Webb, niciodată n-ar fi putut. Ar fi fost mai bine pentru ea dacă nu l-ar fi iubit, dar nu mai putea opri lucrul ăsta aşa cum nu putea opri soarele să răsară a doua zi dimineaţa.

Nimeni nu o văzu cînd se strecură pe uşa din faţă. Holul uriaş era pustiu, deşi o putea auzi pe Tansy cîntînd în bucătărie şi un televizor mergînd, în salon. Probabil că unchiul Harlan se uita la una din emisiunile acelea care-i plăceau atît de mult. Roanna urcă încetişor scările, nevrînd să vorbească cu indiferent cine i-ar fi apărut în faţă, acum.

Apartamentul bunicii se afla în partea din faţă a casei, prima uşă din dreapta. Apartamentul lui Jessie şi al lui Webb era primul pe partea stîngă. De-a lungul anilor, Roanna se stabilise în sfîrşit într-unul din dormitoarele din fund, departe de oricine altcineva, dar spre dezamăgirea ei, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan îşi aleseseră apartamentul din mijloc, din partea dreaptă şi uşa era deschisă şi le putea auzi vorbind pe bunica şi pe mătuşa Gloria. Ascultînd, Roanna distinse şi vocea menajerei, Bessie, în timp ce despacheta lucrurile. Nu vroia să le vadă pe nici una dintre ele şi mai ales nu vroia să-i dea mătuşii Gloria ocazia să se ia de ea, aşa că se întoarse din drum şi ieşi afară prin uşa dublă, spre veranda de la etaj care încercuia complet casa. Traversă veranda în direcţia opusă, pînă cînd ajunse la uşile duble care se deschideau în dormitorul ei, regăsindu-şi sanctuarul.

Nu ştia cum se va mai putea uita măcar la Jessie fără să strige la ea şi să îi ardă o palmă peste faţa ei stupidă, urîcioasă. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi şi le şterse furioasă. La ce bun plînsul? Nu-i aduseseră înapoi pe mama şi pe tatăl ei, nu îl împiedicase pe Webb să se căsătorească cu Jessie. De multă vreme lupta cu lacrimile, prefăcîndu-se că nimic nu o rănea, deşi avea senzaţia că se sufoca de durere ascunsă şi de umilinţă.

Dar fusese un şoc prea mare să-i vadă pe Jessie şi pe bărbatul acela făcînd-o efectiv. Nu era o proastă, fusese şi ea la cîteva filme cotate cu R, dar care chiar că nu arătau niciodată altceva decît sînii femeii şi totul era înfrumuseţat, cu o muzică de vis care se auzea în fundal. Iar o dată văzuse caii făcînd asta, dar de fapt nu prea văzuse nimic, pentru că nu găsise o ascunzătoare de unde să vadă bine. O speriaseră totuşi zgomotele şi nu mai încercase niciodată să privească la ei.

Realitatea nu era deloc ca în filme. Nu fusese deloc romantic. Ce văzuse ea era primitiv şi brutal şi vroia să-şi alunge imaginile din memorie.

Mai făcu un duş, apoi se prăbuşi de-a curmezişul patului, epuizată de furtuna emoţională. Poate că aţipise; nu era sigură, dar dintr-o dată camera începu să se întunece, pe măsură ce se lăsa amurgul şi îşi dădu seama că ratase cina. Încă o bilă neagră pentru ea, îşi spuse oftînd.

Dar se simţea mai liniştită acum, aproape amorţită. Spre surprinderea ei, îi era chiar foame. Îşi trase pe ea nişte haine curate şi coborî la bucătărie, pe scara din spate. Tansy spălase deja vasele şi plecase acasă, dar frigiderul de dimensiuni industriale, din oţel, era plin cu mîncare.

Ciugulea dintr-un picior rece de pui şi o chiflă, cu un pahar cu ceai lîngă cotul ei, cînd uşa bucătăriei se deschise şi intră Webb. Arăta obosit şi-şi scosese haina şi cravata. Îşi ţinea haina peste umăr, atîrnată de degetul îndoit. Doi nasturi de sus, de la cămaşă, erau deschişi. Inima Roannei tresări ca de obicei, cînd îl văzu. Chiar obosit şi neglijent, arăta dumnezeieşte. Greaţa îi reveni, gîndindu-se la ce îi făcea Jessie.

– Iar mănînci? glumi el prefăcîndu-se uluit, cu ochii verzi, scînteietori.

– Trebuie să-mi păstrez puterile, spuse ea străduindu-se să pară degajată ca de obicei, deşi nu prea reuşi. Era o sobrietate în tonul ei pe care nu şi-o putu ascunde şi Webb îi aruncă o privire ascuţită.

– Ce-ai mai făcut acum? o întrebă, scoţîndu-şi un pahar dintr-un bufet suspendat şi deschizînd frigiderul să-şi toarne ceai reçe.

Roanna reuşi un zîmbet strîmb.

– Nimic neobişnuit, îl asigură ea. Ca de obicei, mi-am deschis gura mea mare şi bunica şi mătuşa Gloria sînt acum supărate pe mine.

– Ce-ai mai spus de data asta?

– Vorbeau despre maşini şi eu le-am spus că-mi doresc un Pontiac Grand *Pix.*

Umerii lui largi se lăsară în jos, controlîndu-şi un hohot de rîs pe care-l transformă în tuse. Se lăsă în scaunul de lîngă ea.

– Dumnezeule Mare, Ro.

Roanna oftă.

– Ştiu. Dar efectiv mi-a ieşit din gură. Mătuşa Gloria făcuse una din remarcile ei afectate despre felul cum mănînc iar eu am vrut s-o scot din sărite. Şi a ţinut, spuse Roanna după o pauză.

– Mătuşa Lucinda ce-a făcut?

– Mi-a spus să părăsesc masa. De atunci n-am mai văzut-o.

Roanna ciugulea din chiflă, reducînd-o la o grămadă de fărîmituri, pînă cînd mîna puternică a lui Webb o acoperi brusc pe a ei, oprindu-i mişcările.

– Ai mîncat ceva înainte de a te fi ridicat de la masă? o întrebă el cu o nuanţă severă în ton.

– Sigur. Am mîncat o chiflă şi ceva ton.

– O chiflă întreagă? Cît ton?

– Mă rog, poate nu o chiflă întreagă.

Se uită la pîinea fărîmiţată din farfurie, cîntărind parcă atent fiecare bucăţică şi fu fericită să poată spune:

– Mai mult decît atît.

Nu fusese cu mult mai mult. Expresia lui îi spunea că nu îl prostise, dar Webb renunţă la asta, pe moment.

– Bine. Dar ton? Cîte înghiţituri?

– Nu le-am *numărat*!

– Mai mult de două?

Roanna încercă să-şi amintească. Ştia că luase două îmbucături doar ca să-i arate mătuşii Gloria că aciditatea ei verbală nu-i tăiase pofta de mîncare. Ar putea să încerce să eludeze adevărul, dar nu-i plăcea să-l mintă în faţă pe Webb şi el ştia asta, aşa că va continua cu întrebările insistente. Şi spuse, oftînd uşor:

– Vreo două, cred.

– Ai mai mîncat cceva după aceea? Pînă acum, adică?

Roanna scutură din cap.

– Ro.

Webb îşi întoarse scaunul spre ea şi-şi petrecu un braţ peste umerii ei slabi, trăgînd-o spre el. Căldura şi forţa lui o învăluiră ca întotdeauna. Roanna îşi îngropă capul ciufulit în umărul lui lat, cuprinsă de o stare de beatitudine. Cînd era mică, îmbrăţişările lui Webb fuseseră dumnezeieşti pentru fetiţa nedorită, terifiată. Acum era mai mare şi calitatea încîntării ei se schimbase. Pielea lui avea un miros uşor de mosc, ameţitor şi inima ei începu să bată mai tare, făcînd-o să-şi dorească să se agaţe de el.

Webb spuse pe un ton glumeţ şi serios în acelaşi timp:

– Fetiţa mea, trebuie să mănînci. Ştiu că îţi pierzi pofta de mîncare cînd te enervezi, dar crede-mă, ai slăbit şi mai mult. O să-ţi ruinezi sănătatea dacă nu începi să mănînci.

Roanna îşi înălţă capul de pe umărul lui ca să se uite la el.

– Ştiu la ce te gîndeşti. Dar eu nu îmi provoc singură stări de vomă sau chestii de genul ăsta.

– Dumnezeule, dar nici n-ai putea! Oricum în stomacul tău nu există nimic de vomitat. Dacă nu mănînci, în curînd nu o să mai ai putere să lucrezi cu caii. Asta vrei?

– Nu.

– Atunci mănîncă.

Roanna se uită la copanul de pui, cu o expresie nefericită.

– Încerc, dar de cele mai multe ori nu-mi place gustul mîncărurilor şi l...lumea mă critică întotdeauna cum mănînc şi atunci mîncarea se transformă într-un nod mare, pe care nu-l mai pot înghiţi.

– Azi dimineaţă ai mîncat cu mine pîine prăjită şi ai înghiţit foarte bine.

– Tu nu ţipi la mine şi nici nu mă ironizezi, se bosumflă ea.

Webb o mîngîie pe păr, îndepărtîndu-i de pe faţă şuviţele de culoarea castanei întunecate. Biata, micuţa Ro. Tînjise tot timpul după aprobarea Lucindei, dar era prea rebelă ca să-şi schimbe comportamentul pentru asta. Poate că avea dreptate; nu că ar fi fost o delincventă minoră sau ceva de genul ăsta. Doar că era diferită, ca o floare sălbatică, crescută într- grădină de trandafiri bine ordonată şi nimeni nu ştia ce să facă cu ea. Ea nu ar fi trebuit să cerşească dragostea şi aprobarea familiei; mătuşa Lucinda ar fi trebuit să o iubească efectiv pentru ce era ea. Dar pentru mătuşa Lucinda, perfecţiunea era întruchipată de cealaltă nepoată a ei, Jessie, şi era întotdeauna clar că Roanna nu se potrivea niciunui tipar. Webb îşi strînse gura. După el, Jessie era departe de perfecţiune şi el era sătul şi obosit să o aştepte să se maturizeze şi să renunţe la egoismul ei.

Şi comportamentul lui Jessie avea o mare legătură cu imposibilitatea Roannei de a mînca. Nu se mai ocupase de chestiunea asta în toţi anii pe care şi i-a dedicat sarcini herculeene de a învăţa cum să conducă Davencourtul şi toate afacerile Davenportului, făcînd patru ani de colegiu în trei, apoi lucrînd pentru masteratul în afaceri, dar acum îi era clar că situaţia *nu* se va rezolva de la sine. De dragul Roannei, o să trebuiască să pună piciorul în prag, atît cu mătuşa Lucina cît şi cu Jessie.

Roanna avea nevoie de o ambianţă calmă, pacifică, unde nervii ei se puteau destinde şi stomacul, relaxa. Dacă mătuşa Lucinda şi Jessie – şi acum mătuşa Gloria – nu vor înceta sau nu vor putea să renunţe la atacurile lor critice, constante, la adresa Roannei, atunci el nu o va mai lăsa pe Roanna să stea la masă cu ele. Mătuşa Lucinda insistase întotdeauna să stea cu toţii la masă, ca Roanna să se conformeze standardelor lor sociale, dar el o să schimbe regula. Dacă o să mănînce mai bine pe o tavă care îi va fi servită în dormitorul ei liniştit, sau chiar şi la grajduri, dacă asta vroia ea, atunci acolo va mînca. Dacă separarea de familie îi va crea senzaţia exilării, atunci va mînca şi el în grajd, cu ea. Dar aşa, pur şi simplu nu se mai putea continua, pentru că Roanna efectiv va muri prin înfometare.

Într-un gest impulsiv, o luă în poala lui, aşa cum făcea cu ea cînd era mică. Să tot fi avut acum un metru şaptezeci, dar nu era cu mult mai grea decît pe vremea aceea şi se îngrozi cînd îi cuprinse talia alarmant de mică, în degetele lui lungi. Verişoara asta micuţă a lui îi trezise întotdeaunua instinctul protector şi ce-i plăcuse întotdeauna cel mai mult la ea era bravura ei, dorinţa ei de a ţine piept, fără să se gîndească la consecinţe. Era plină de spirit şi de maliţiozitate şi Webb spera că mătuşa Lucinda va încetaa să încerce să-i anuleze aceste trăsături.

Roanna se ghemuise întotdeauna la pieptul lui ca un pisoi şi acum făcea asta din automatism, frecîndu-şi obrazul de cămaşa lui. O mică zvîcnire de conştientizare a contactului îl surprinse pe Webb, făcîndu-i sprîncenele întunecate să i se strîngă într-o încruntare intrigată.

Se uită în jos la ea. Roanna era jalnic de imatură pentru vîrsta ei, lipsindu-i aptitudinile sociale şi de apărare, fireşti adolescenţilor. Trebuind să facă faţă dezaprobării şi respingerii, acasă şi la şcoală, Roanna reacţionase retrăgîndu-se în ea, aşa încît nu învăţase niciodată cum să interacţioneze cu cei de vîrsta ei. Din cauza asta, în subconştient Webb continua să se gîndească la ea ca la un copil care are nevoie de protecţia lui şi poate că ea chiar mai avea nevoie. Dar chiar dacă fizic nu era totuşi un adult, nu mai era nici un copii.

Îi putea vedea curba obrazului, genele lungi, întunecate, transparenţa tîmplei, acolo unde vinişoarele fragile, albastre, se aflau imediat sub piele. Textura pielii ei era moale, mătăsoasă şi avea mirosul cald, dulce, al feminităţii. Sînii ei erau foarte mici dar foarte fermi şi putea simţi sfîrcul mic şi tare al sînului care se cuibărea lipit de el, în poziţia ei pe jumătate întoarsă. Tresărirea se intensifică într-o pulsaţie bruscă, clară, între coapse şi dintr-o dată deveni conştient de rotunjimea funduleţului ei şi de cum se cuibărise atît de dulce în poala lui.

Îşi stăpîni cu greu un geamăt, mutînd-o puţin, pentru ca laterala coapsei ei să nu se frece de penisul care i se întărea. Roanna era deosebit de inocentă pentru vîrsta ei şi nu avusese niciodată o întîlnire cu un băiat; se îndoia că fusese vreodată sărutată. Ea habar n-avea ce-i făcea iar el nu vroia să o facă să se simtă prost. Era greşeala lui că o luase în poală, ca şi cum ar fi fost încă un copil. De acum înainte va trebui să fie mult mai atent, deşi probabil că asta fusese o simplă întîmplare. Trecuseră peste patru luni de cînd nu mai făcuse sex cu Jessie, pentru că i se făcuse al naibii de silă şi obosise de încercarea ei de a-l manipula cu trupul ei. Momentele lor nu însemnau că făceau dragoste; momentele lor erau o competiţie a dominării. La naiba, se îndoia că Jessie

înţelegea măcar conceptul de a face dragoste, de a oferi plăceri reciproce. Dar el era tînăr şi sănătos şi patru luni de refuz îl aduseseră într-o stare extremă, încît pînă şi trupul slab al Roannei îl putea excita.

Reveni la subiect şi spuse:

– Haide să facem o înţelegere. Îţi promit că nimeni nu-ţi va mai spune vreodată ceva în timpul mesei, iar dacă totuşi se va întîmpla, îmi spui şi o să mă ocup eu. Iar tu, dulceaţa mea, vei începe să mănînci regulat. Pentru mine. Promite-mi.

Roanna se uită în sus la el, în ochi cu strălucirea aceea caldă, de adoraţie, rezervată numai lui.

– Bine, pentru tine, spuse ea în şoaptă.

Şi înainte ca el să-şi dea seama ce avea să facă, Roanna îşi petrecu braţul pe după ceafa lui şi îşi apăsă guriţa inocentă, moale, de a lui.

Din clipa în care o luase pe piciorul lui, Roanna rămăsese aproape fără suflare, de atîta excitare şi dorinţă de el. Dragostea pentru el o inundă, făcînd-o să vrea să geamă de plăcere la atingerea lui, la atîta apropiere de el. Îşi frecă obrazul de cămaşa lui şi simţi căldura şi rezistenţa trupului, sub material. Sfîrcurile ei zvîcniră şi se apăsă mai tare, orbită, de pieptul lui. Senzaţia a fost atît de acută, încît o resimţi între picioare şi trebui să-şi încordeze coapsele de atîta fierbinţeală.

Apoi o simţi, simţi dintr-o dată tăria aceea pe coapsa ei şi înţelese, înnebunită, ce era. Abia în după amiaza asta văzuse ea pentru prima oară un bărbat gol şi şocul actului la care fusese martoră o lăsase slăbită şi îngreţoşată la propriu, dar acum era ceva diferit. Acesta era Webb. Şi asta însemna că o dorea.

Iar conştientizarea acestui lucru o zgudui de încîntare. Încetă să mai gîndească. El o mişcă astfel încît să nu-l mai simtă pe coapsa ei şi începuse să vorbească. Îl urmărea, cu privirea fixată pe gura lui frumoasă, abia

absorbindu-i cuvintele. El vroia ca ea să mănînce de dragul lui.

– Bine, pentru tine, şopti ea. Ar fi făcut orice pentru el. Apoi dorinţa deveni atît de intensă încît nu şi-o mai putu reţine şi făcu ceea ce dorise să facă de atît de multă vreme încît i se părea că toată viaţa ei nu trăise decît tînjind să facă asta. Îşi petrecu braţul pe după gîtul lui şi îl sărută.

Buzele lui erau ferme şi calde şi aveau un gust înnebunitor, care o înfioră de dorinţă. Îl simţi tresărind, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, îi simţi mîinile coborînd spre talia ei şi strîngînd-o, ca şi cum ar fi vrut să o ridice de pe el. Se sperie îngrozită că el ar putea-o respinge.

– Nu. Webb, te rog. Ţine-mă.

Şi îl strînse mai tare şi îl sărută mai tare, îndrăznind ruşinoasă să îi lingă buzele, aşa cum văzuse ea într-un film.

El se înfioră, trupul lui muşchiulos fu străbătut de un tremur şi mîinile lui o prinseră mai tare.

– Ro, începu el şi limba ei pătrunse între buzele lui deschise.

El gemu, cu tot trupul încordat. Apoi dintr-o dată gura i se deschise şi începu să se mişte şi controlul sărutului nu-i mai aparţinu ei. Braţele lui se strînseră în jurul ei şi limba îi intră adînc în gură. Gîtul Roannei se aplecă spre spate sub apăsare şi simţurile ei se întunecară sub asalt. Ea se gîndise la sărut, exersase chiar noaptea, pe pernă, dar nu crezuse că un sărut o putea face să se simtă atît de fierbinte şi de slabă, sau că gustul lui ar putea descătuşa o dorinţă atît de teribilă. Se răsuci pe piciorul lui, încercînd să se apropie şi el o întoarse, astfel încît sînii i se lipiră de pieptul lui.

– Ticălos nenorocit ce eşti!

Ţipătul îi străpunse Roannei urechile. Coborî din poala lui Webb, cu faţa albă, pivotînd ca să se întoarcă spre verişoara ei. Trăsăturile lui Jessie erau contorsionate de furie, stînd în uşă, zgîindu-se la ei, cu mîinile strînse în pumni.

Webb se ridică în picioare. Obrajii i se înroşiseră dar privirea îi era calmă, în timp ce se uita la soţia lui, spunîndu-i pe un ton egal:

– Linişteşte-te. Îţi pot explica.

– Pun pariu că poţi. La asta eşti bun. La naiba cu tine, acum nu mai mă miră că nu te-ai mai atins de mine! În tot acest timp ai regulat-o pe curva asta mică, proastă!

O ceaţă roşie îi împăienjeni Roannei privirea. După ce făcuse Jessie în după-amiaza asta, cum mai îndrăznea să-i vorbească astfel lui Webb, pentru un simplu sărut?! Fără să-şi dea măcar seama că se deplasa, se pomeni în faţa lui Jessie şi o împinse atît de tare, încît capul acesteia se izbi cu zgomot de perete.

– Roanna, încetează! spuse Webb aspru, apucînd-o de mînă şi împingînd-o brutal într-o parte.

Jessie se îndreptă şi-şi trase părul de pe ochi. Iute ca o pisică, se repezi prin faţa lui Webb şi îi arse Roannei o palmă peste faţă, cu toată puterea ei. Webb o apucă şi o trase într-o parte, ţinînd-o cu putere de gulerul bluzei, în timp ce o apuca pe Roanna de ceafă.

– Ajunge, gata, ce dracu! spuse el cu dinţii încleştaţi. Webb nu obişnuia să înjure în prezenţa femeilor şi faptul că o făcuse acum dovedea cît de furios era.

– Jessie, nu are rost să ştie toată casa. Discutăm sus.

– Discutăm sus, îl îngînă ea. O să discutăm despre asta chiar aici, fir-ai tu să fii! Vrei să nu se afle? Nu mai spune! Mîine seară tot oraşul o să ştie că îţi plac fundurile tinere, pentru că o s-o strig în fiecare colţ!

– Încetează, mîrîi Roanna, ignorîndu-şi obrazul în flăcări şi uitîndu-se cu ură la Jessie. Încercă să scape din strînsoarea lui Webb, smucindu-şi dureros gîtul, dar el o strînse şi mai tare.

Jessie o scuipă.

– Tu ai înscenat totul pentru ca eu să vă găsesc aşa, da? Ştiai că o să cobor în bucătărie. Nu te-ai mulţumit să te regulezi cu el în spatele meu, ai vrut s-o aflu!

Scopul minciunii o încremeni pe Roanna. Îi aruncă o privire lui Webb şi văzu în ochii lui brusca suspiciune şi condamnare.

– Tăceţi odată amîndouă, mîrîi el cu o voce joasă şi îngheţată, care-i trimise fiori pe şira spinării.

– Jessie. Urcă! Acum. Îi dădu drumul Roannei şi o împinse pe Jessie spre uşă. Se opri acolo şi o străfulgeră pe Roanna cu o privire tăioasă ca briciul.

– Mă ocup şi de tine, mai tîrziu.

Uşa se trînti în urma lor. Roanna se prăbuşi slabă pe bufet şi-şi acoperi faţa cu mîinile. Ah, Dumnezeule, niciodată nu vroise să se întîmple asta. Acum Webb o ura şi nu credea că va putea suporta asta. Durerea o gîtuia, sufocînd-o. Niciodată nu putuse face faţă şmecheriei lui Jessie şi Jessie o dovedise încă o dată, scuipînd fără efort minciuna care îl va întoarce pe Webb împotriva ei. Acum el credea că ea provocase în mod deliberat totul şi niciodată, niciodată nu o va iubi.

Bunica nu o va ierta pentru scandalul acesta. Se legăna în faţă şi în spate, copleşită de nefericire, întrebîndu-se dacă nu cumva va fi dată afară de aici. Oricum, Jessie îi spusese bunicii că Roanna ar trebui să plece undeva în nord, la un colegiu pentru fete, dar Roanna refuzase şi Webb o susţinuse, dar acum se îndoia că Webb va mai ridica un deget măcar, chiar dacă o vor trimite în deşertul Gobi. Îi provocase un necaz atît de mare încît el nu o va ierta niciodată, chiar dacă l-ar putea convinge că Jessie minţise, ceea ce se îndoia. Din experienţa ei, Jessie era întotdeauna cea crezută.

În interval de cîteva minute, toată lumea ei căzuse fărîme în jurul ei. Fusese atît de fericită în acele cîteva clipe dulci în braţele lui, după care totul se transformase într-un infern. Probabil că va trebui să plece şi îl va pierde pe Webb pentru totdeauna.

Nu era cinstit. Jessie era femeia stricată. Dar Roanna nu îndrăznea s-o spună, nu putea s-o spună, indiferent ce s-ar fi întîmplat. Nu se putea apăra în faţa minciunilor vicioase pe care chiar acum le înşira Jessie despre ea.

– Te urăsc, îi şopti ea slab verişoarei ei absente. Se lipi de bufet ca un animal mic, înspăimîntat, inima bătîndu-i să-i iasă din piept cu o forţă care o făcu aproape să leşine.

– Aş vrea să mori.

CAPITOLUL 5

Roanna zăcea ghemuită în pat. Îi era frig de nefericire, în ciuda fierbinţelii serii de vară şi somnul era la fel de departe de ea pe cît fusese cînd reuşise să se urce în camera ei.

Ceasurile de cînd Jessie o prinsese sărutîndu-se cu Webb fuseseră un adevărat coşmar. Scandalul îi făcuse fireşte, pe toţi, să apară în goană. Nu era nevoie de întrebări, pentru că Jessie uriase înjurături către ea şi către Webb tot timpul cît el o tîra în sus pe scări, dar oricum, bunica şi mătuşa Gloria o bombardaseră cu nesfîrşite întrebări şi acuzaţii tot pe Roanna.

– Cum ai *îndrăznit* să faci aşa ceva? o întrebase bunica, privind-o cu ochi la fel de reci ca ai lui Webb, dar Roanna rămăsese mută. Ce-ar fi putut spune? Nu ar fi trebuit să-l sărute; ştia asta. Faptul că-l iubea nu era o scuză, cel puţin nu una care să conteze în faţa unanimei condamnări.

Nu se putea apăra arătînd cu degetul spre comportamentul lui Jessie. Poate că Webb o ura acum, dar tot nu putea spune ceva care l-ar fi putut răni într-atît încît să facă ceva necugetat. Mai bine să ia toată vina asupra ei decît să rişte ca el să păţească ceva. Şi la o analiză serioasă, acţiunile lui Jessie nu le scuzau pe ale ei.

Webb era un bărbat însurat; nu ar fi trebuit să-l sărute. Se strînse în ea de ruşine pentru ce provocase gestul ei necugetat, impulsiv.

Scandalul violent de sus fusese atît de sonor încît să fie auzit de toată lumea. Jessie fusese întotdeauna nestăvilită cînd îşi simţea rănită vanitatea. Strigătele ei răsunau strident peste vocea gravă a lui Webb. Îl botezase cu cele mai scîrboase nume imaginabile, folosind cuvinte pe care Roanna nu le mai auzise nicodată rostite tare, pînă atunci. Bunica era de obicei în stare să treacă cu vederea tot ce făcea Jessie, dar pînă şi ea se înfiorase la auzul limbajului folosit. Roanna auzise cum Jessie striga despre ea că era o curvă, o tîrfă cu faţă de cal şi un animal idiot, bună doar de tăvălit în grajd. Jessie ameninţase că o va convinge pe bunica să îl scoată pe Webb din testament – auzind asta, Roanna îi aruncase o privire îngrozită bunicii, pentru că ar fi murit dacă din cauza ei Webb îşi pierdea moştenirea, dar bunica îşi ridicase a surpriză sprîncenele ei elegante, auzind această ameninţare – precum şi aceea de a cere arestarea lui Webb pentru viol asupra unei minore.

Desigur, atît mătuşa Gloria cît şi bunica au crezut imediat că Roanna se culcase cu Webb, ceea ce făcu să pogoare din nou asupra ei privirile lor dure, incriminatorii, pe cînd unchiul Harlan abia dacă-şi ridicase sprîncenele lui cărunte, dese, părînd amuzat. Stînjenită, nefericită, scutura într-una din cap, neştiind cum să se apere ca ei s-o creadă.

Webb nu era omul care să suporte mult ameninţările. Pînă atunci fusese furios, dar îşi ţinuse furia sub control. Dar acum se auzi o trîntindu-se ceva şi zgomotul unui pahar spart şi Web tună:

– Divorţează,fir-ar să fie! O să fac tot ce trebuie ca să scap de tine!

După care coborîse scările, cu chipul dur, cu ochii lui verzi, arzînd. Privirea lui furioasă se opri asupra Roannei şi ochii i se micşorară, făcînd-o să tremure, dar el nu se opri.

– Webb, stai, spuse bunica întinzînd o mînă, să-l oprească. Webb o ignoră şi ieşi trîntind uşa în urma lui. O clipă mai tîrziu văzură farurile maşinii lui luminînd peluza.

Roanna nu ştia dacă Webb se întorsese acasă, pentru că dinăuntru nu se puteau auzi decît vehiculele grele. Ochii îi ardeau uitîndu-se în sus, în tavan, întunericul apăsînd-o greu, ca o pătură, sufocînd-o.

Ce o durea cel mai mult era faptul că Webb nu avusese încredere în ea; deşi o cunoştea bine pe Jessie, îi crezuse minciunile. *Cum* a putut el crede, fie şi pentu o clipă măcar, că ea ar fi făcut în mod deliberat ceva care să-i creeze lui necazuri? Webb era centrul existenţei ei, campionul ei; dacă el îşi întorcea capul de la ea, atunci ea rămînea fără fundaţie, fără siguranţă, în lumea asta.

Dar cînd se uitase la ea, în ochii lui văzuse furie şi dezgust, ca şi cum nici măcar vederea ei nu ar mai fi putut-o suporta. Roanna se ghemui ca o minge, gemînd de durerea care părea atît de copleşitoare încît îşi spunea că nu-şi va mai reveni niciodată. Îl iubea; ea nu şi-ar fi întors capul de la el, indiferent ce-ar fi făcut. Dar el se întorsese de la ea şi Roana se chirci înţelegînd ce însemna asta: el nu o iubea. O durea peste tot, ca şi cum s-ar fi lovit în această izbitură de zidul realităţii. El o plăcuse. Se amuzase cu ea, poate că simţea faţă de ea un fel de legătură de familie, dar nu o iubise aşa cum vroia ea să o iubească. Cu o claritate subită, zguduitoare, văzu acum că lui îi fusese doar milă de ea şi umilinţa săpa adînc în inima ei. Nu milă era ceea ce ar fi vrut ea vreodată de la Webb sau de la oricine altcineva.

Îl pierduse. Chiar dacă el i-ar da şansa de a se apăra, după care i-ar acorda credit, tot n-ar mai fi ca înainte. El a crezut că ea îl trădase şi lipsa lui de încredere era ca o trădare a lui, faţă de ea. Acest lucru va rămîne pentru totdeauna în inima ei, ca un nod de gheaţă, arzător, care să-i marcheze pierderea.

Ea se agăţase întotdeauna cu putere de Davencourt şi de Webb, rezistînd oricărui efort de a se desprinde. Acum, pentru prima oară, se gîndea la ideea de a pleca. Nu-i mai rămăsese nimic aici, deci putea foarte bine să plece acum la colegiu, aşa cum aşteptau cu toţii de la ea, să plece undeva unde să ia totul de la început, unde nu o ştia nimeni şi nimeni nu avea idei preconcepute despre cum arăta şi cum se comporta. Înainte, simplul gînd de a părăsi Davencourtul o umplea de panică, dar acum nu simţea decît uşurare. Da, vroia să plece departe de toţi şi de totul.

Dar mai întîi va regla lucrurile cu Webb. Un ultim gest de dragoste, după care va lăsa toate acestea în urma ei şi va pleca.

Ridicîndu-se din pat, se uită la ceas. Trecuse de două; casa era tăcută. Probabil că Jessie dormea, dar Roannei efectiv nu-i păsa. Se putea şi ea trezi o dată, să asculte ce avea Roanna să-i spună.

Nu ştia ce va face dacă Webb va fi şi el acolo, deşi nu se aştepta să fie. Fusese atît de furios cînd plecase, încît era posibil să nu se fi întors şi dacă da, cu siguranţă că nu s-ar fi urcat în pat lîngă Jessie. Era fie jos, în biroul lui, fie se culcase într-un alt dormitor.

Nu avea nevoie de lumină; bîntuise de atîtea ori prin Davencourt noaptea, încît îi cunoştea toate umbrele. O luă în tăcere de-a lungul coridorului, cămaşa de noapte, pînă jos, făcînd-o să pară o stafie. *Se simţea* ca o stafie, îşi spuse ea, ca şi cum nimeni n-ar fi văzut-o cu adevărat, vreodată.

Se opri în faţa uşii apartamentului lui Webb şi Jessie. Mai era încă lumină înăuntru; se vedea la baza uşii, o fîşie subţire, strălucitoare. Roanna răsuci butonul clanţei, decisă să nu ciocănească.

– Jessie, eşti trează? Vreau să vorbesc cu tine, spuse ea încetişor.

Strigătul ascuţit sfîşie ţesătura slabă a nopţii, un sunet prelung, pătrunzător, care părea să nu se mai termine, tensionat, pînă cînd se frînse într-o notă guturală. Luminile se aprinseră în dormitoare, chiar şi jos, la grajduri, unde Loyal îşi avea apartamentul. Urmă o bîlbîială de voci adormite, confuze, strigînd, întrebînd şi zgomotul înfundat al paşilor alergînd.

Unchiul Harlan a fost primul care a ajuns la apartament. Spuse doar „Dumnezeule Mare" şi pentru o dată tonul lui prea-blînd, prea-din-suflet, lipsise din vocea lui.

Roanna îşi astupase gura cu mîinile, ca şi cum ar fi încercat să evite să-i scape un alt strigăt. Se îndepărtă încet de trupul lui Jessie. Ochii ei căprui erau larg deschişi şi nu clipeau, părînd orbi.

Mătuşa Gloria se năpusti în cameră, în ciuda încercării tîrzii a unchiului Harlan de a o opri, cu Lucinda imediat în spatele ei. Amîndouă femeile se opriră poticnit, groaza şi neîncrederea încremenindu-le, în timp ce asimilau scena sîngeroasă. Lucinda se holba la tabloul oferit de cele două nepoate ale ei, cu orice urmă vagă de culoare dispărută din obraji. Începu să tremure.

Mătuşa Gloria îşi petrecu braţele pe după ea, uitîndu-se cu sălbăticie la Roanna.

– Dumnezeule, ai omorît-o, izbucni ea cu isterie în glas. Harlan, cheamă şeriful!

Aleea şi parcarea erau un uruit de maşini oprite la întîmplare, în unghiuri diferite, luminile lor răspîndind un albastru ciudat, stroboscopic, în noapte. Toate ferestrele

din Davencourt erau puternic luminate şi casa era tixită cu oameni, majoritatea în uniforme maronii, unii, în alb.

Toată familia, cu excepţia lui Webb, stătea în living. Bunica plîngea încetişor, cu umerii lăsaţi, răsucind în mîini, fără încetare, o batistă cu broderie delicată. Chipul ei era răvăşit de durere. Mătuşa Gloria stătea lîngă ea, mîngîind-o, murmurînd cuvinte liniştitoare, dar fără sens. Unchiul Harlan stătea, chiar în spatele lor, mişcîndu-se înainte şi înapoi pe vîrfurile picioarelor, răspunzînd plin de importanţă la întrebări şi oferindu-şi propriile păreri asupra oricărei teorii sau detaliu, inhalînd luminile rampei care se îndreptau acum spre el, datorită norocului de a fi apărut primul pe scenă – fără a o pune la socoteală pe Roanna, desigur.

Roanna stătea singură în partea cealaltă a încăperii, departe de toţi ceilalţi. Lîngă ea se afla un ajutor de şerif. Îşi dădea seama inconştient că era un paznic, dar nu-i păsa. Era nemişcată, cu ochii ei ca două fîntîni întunecate pe faţa fără culoare, privind fără să vadă dar totuşi asimilînd, în timp ce se uita fără să clipească de-a lungul camerei, la familia ei.

Şeriful Samuel „Booley" Watts se uita din uşă la ea, întrebîndu-se stînjenit la ce se gîndea, cum se simţea în faţa acestei respingeri tăcute, dar implacabile. Se uită la fragilitatea braţelor ei goale, observă cît de imaterial arăta în cămaşa aceea albă de noapte care nu era cu mult mai albă decît faţa ei. Pulsul de la baza gîtului îi bătea vizibil, cu ritmul prea rapid şi prea slab. Cu experienţa lui de treizeci de ani în forţele de poliţie, se întoarse spre unul dintre adjuncţii lui şi-i spuse încet:

– Aduceţi un paramedic, să se uite la fata asta. Pare şocată.

El avea nevoie de ea lucidă şi în stare de reacţie.

Şeriful o ştia pe Lucinda de o viaţă. Familia Davenport contribuise întotdeauna cu sume substanţiale la

fondurile lui de campanie, cînd se apropia vremea alegerilor. Politica fiind aşa cum era, făcuse, de-a lungul anilor, numeroase favoruri familiei, dar la baza îndelungatei lor relaţii se afla simpatia sinceră. Marshall Davenport fusese un ticălos dur, afurisit, dar decent. Booley nu nutrea decît respect pentru Lucinda, pentru tăria ei interioară, pentru refuzul de a-şi relaxa standardele în faţa declinului modern, pentru priceperea ei în afaceri. În lungii ani de după moartea lui David, pînă cînd Webb a devenit suficient de adult ca să înceapă să preia o parte din sarcini, ea condusese un imperiu, se ocupase de o uriaşă avere imobiliară şi-şi crescuse cele două nepoate orfane. Sigur, avusese beneficiul unei bogăţii uriaşe care să-i netezească drumul, dar încărcătura emoţională fusese aceeaşi asupra ei, aşa cum ar fi fost asupra oricui.

Lucinda pierduse prea mulţi oameni dragi, îşi spuse el. Atît familia Davenport cît şi Tallant suferiseră de morţi neaşteptate, prea timpurii. Mult iubitul frate al Lucindei, primul Webb, murise la patruzeci de ani, lovit în cap de un taur. Fiul lui, Hunter, murise la treizeci şi unu de ani, cînd avionul lui s-a prăbuşit, în timpul unei furtuni violente, în Tennessee. Marshall Davenport nu avea decît şaizeci de ani cînd a murit de o apendicită pe care o ignorase, crezînd că nu era decît o indispoziţie intestinală, pînă cînd infecţia devenise atît de masivă încît sistemul lui imunitar nu a mai putut lupta. Apoi, David şi Janet, împreună cu soţia lui David, au fost ucişi acum zece ani, în accidentul acela de maşină. Tragedia aproape că o doborîse pe Lucinda, dar ea şi-a întărit din nou spinarea şi a mărşăluit mai depare.

Iar acum asta; nu ştia dacă Lucinda va rezista acestei ultime nenorociri. Ea o adorase dintotdeauna pe Jessie şi fata fusese extrem de populară în elita societăţii din Colbert County, deşi Booley avea rezerve serioase în ce o privea. Uneori expresia ei îi păruse rece, lipsită de

orice emoţie, ca expresia criminalilor pe care-i văzuse el de-a lungul anilor. Nu că ar fi avut vreodată probleme cu ea şi niciodată nu a fost chemat să acopere scandaluri mărunte; indiferent cum fusese Jessie cu adevărat, cu toate manierele ei de seducătoare, se ţinuse departe de bîrfe. Jessie şi Webb fuseseră scînteile din ochii Lucindei şi femeia aproape că scotea aburi de mîndrie, la nunta lor, în urmă cu vreo doi ani. Booley ura ce urma să facă; era suficient de rău că o pierduse pe Jessie, fără să-l mai implice şi pe Webb, dar asta îi era meseria. Politică sau nu, chestia asta nu putea fi ascunsă sub covor.

Un paramedic solid, Curcanul MacInnis, intră în încăpere, traversă spre locul unde se afla Roanna şi se ghemui în faţa ei. I se spunea Curcanul pentru abilitatea cu care reuşea să imite cloncănitul curcanului fără vreun accesoriu, era competent şi alinător, unul dintre cei mai buni paramedici din regiune. Booley îi asculta vocea calmă cu care îi punea fetei cîteva întrebări, apreciindu-i reacţiile în timp ce-i plimba o lanternă minusculă în faţa ochilor, apoi îi luă tensiunea şi-i măsură pulsul. Roanna răspundea la întrebări pe un ton slab, de neauzit, cu o voce tensionată. Se uita la paramedicul de la picioarele ei cu o totală lipsă de interes.

O pătură fu desfăcută şi înfăşurată în jurul Roannei şi paramedicul insistă să se întindă pe canapea. Îi aduse apoi o cană cu cafea, pe care Booley o bănui mult îndulcită, ademenind-o să o bea.

Booley oftă. Mulţumit că cineva avea grijă de Roanna, nu-şi mai putea amîna neplăcuta lui îndatorire. Îşi frecă ceafa şi traversă spre micul grup din partea cealaltă a încăperii. Pentru cel puţin a zecea oară, Harlan Ames repovestea şi interpreta evenimentul şi lui Booley i se făcea rău auzind glasul acela unsuros, prea tare.

Se aşeză lîngă Lucinda.

– L-aţi găsit pe Webb? îl întrebă ea cu o voce sugrumată, în timp ce alte lacrimi începeau să-i şiroiască pe obraji. Pentru prima oară, se gîndi el, Lucinda îşi arăta cei şaptezeci şi trei de ani. Ea lăsase întotdeauna impresia unei femei puternice, asemenea celui mai fin oţel, dar acum părea micşorată, în cămaşă de noapte şi halat.

Răspunse stînjenit:

– Nu încă. Îl căutăm. Acesta era un eufemism, dacă făcuse vreodată unul.

Se auzi o uşoară gălăgie la uşă şi Booley se uită în jur, încruntîndu-se, dar se relaxă cînd în living intră Yvonne Tallant, mama lui Webb. Tehnic, nimeni nu avea voie să intre în încăpere, dar Yvonne făcea parte din familie, deşi se distanţase singură, în urmă cu cîţiva ani, cînd plecase de la Davencourt ca să se mute în propria ei căsuţă, dincolo de rîul Florence. Yvonne fusese întotdeauna o femeie independentă. Doar că acum Booley şi-ar fi dorit să nu fi apărut şi se întrebă cum aflase despre problemele de aici. Prostii, de ce oare se mai întreba? Asta era problema orăşelelor mici. Poate că cineva de la dispecerat sunase acasă, spunîndu-i ceva unui membru al familiei, care-şi sunase o

prietenă, care îşi sunase o verişoară care o cunoştea personal pe Yvonne şi îi spusese totul. Aşa funcţiona întotdeauna.

Ochii verzi ai Yvonnei măturară încăperea. Era o femeie înaltă, delicată, cu şuviţe cărune în părul negru, genul descris mai mult ca arătos decît ca frumos. Chiar şi la această oră era impecabil îmbrăcată în pantaloni lejeri de comandă şi o bluză albă, apretată. Privirea i se opri asupra lui Booley şi-l întrebă cu o voce uşor spartă:

– Este adevărat? Despre Jessie? În ciuda rezervelor lui Booley în privinţa lui Jessie, aceasta păruse să se înţeleagă întotdeauna cu soacra ei. În plus, familiile

Davenport şi Tallant erau atît de apropiate încît Yvonne o ştia pe Jessie din leagăn.

Lîngă el, Lucinda îşi înghiţi un nod de plîns, tremurînd din tot trupul. Booley îi răspunse Yvonnei confirmînd din cap. Yvonne îşi strînse ochii, împiedicîndu-şi lacrimile.

– Roanna a făcut-o, sîsîi Gloria îndreptînd-şi privirea în partea cealaltă a încăperii, spre silueta mică, înfăşurată în pătură, de pe canapea.

Ochii Yvonnei se deschiseră brusc, aruncîndu-i Gloriei o privire plină de neîncredere.

– Nu fii caraghioasă, spuse ea şi se îndreptă hotărîtă spre Roanna, îngenunchind lîngă ea şi îndepărtîndu-i de pe faţa lipsită de orice culoare părul răvăşit, spunîndu-i în şoaptă cuvinte liniştitoare. Părerea lui Booley despre Yvonne sări cîteva trepte mai sus, deşi se îndoia, după expresia de pe chipul acesteia, că Gloria gîndea lafel.

Lucinda îşi lăsă capul în jos ca şi cum i-ar fi fost imposibil să se uite spre partea cealaltă a camerei, spre cealaltă nepoată a ei.

– O s-o arestezi? îl întrebă ea şoptit.

Booley îi luă o mînă într-a lui, simţindu-se ca un bivol cărnos şi stîngaci, cînd degetele lui groase se închiseră peste ale ei, reci, delicate.

– Nu, nu o arestez, spuse el.

Lucinda se cutremură uşor, o parte din tensiunea ei părăsindu-i trupul.

– Aş vrea să ştiu de ce? ţipă Gloria din partea cealaltă a Lucindei, ridicîndu-se ca o găină udă. Booley nu o plăcuse niciodată pe Gloria. Deşi ea fusese întotdeauna cea mai drăguţă, Lucinda a fost totuşi cea care i-a atras privirile lui Davenport, Lucinda s-a măritat cu cel mai bogat om din nord-vestul Alabamei şi invidia aproape că a ros-o pe Gloria de vie.

– Pentru că eu nu cred că ea a făcut asta, spuse el plat.

– Dar noi am văzut-o stînd în picioare, deasupra trupului ei! Cu picioarele în balta de sînge!

Iritat, Booley se întreba de ce asta ar fi trebuit să aibă vreo semnificaţie. Încercă să-şi păstreze calmul.

– Din cîte putem noi spune, Jessie murise deja cu cîteva ore înainte de a o fi găsit Roanna.

Nu intră în detaliile tehnice despre rigor mortis, închipuindu-şi că Lucindei nu i-ar fi făcut plăcere să audă asta. Nu era posibil să stabileşti cu exactitate momentul morţii cuiva, fără martori, dar era sigur că Jessie murise cu cel puţin două ore înainte de miezul nopţii. Nu ştia de ce venise Roanna la verişoara ei, la ora două dimineaţa – şi va afla în mod categoric – dar Jessie era deja moartă la ora aceea.

Micul grup al familiei încremenise, uitîndu-se la el ca şi cum le-ar fi fost greu să înţeleagă această ultimă întorsătură. Booley îşi scoase carneţelul. Interogările erau conduse de obicei de către un alt detectiv-poliţist, dar aici era vorba de familia Davenport şi el intenţiona să se ocupe personal de caz.

– Domnul Ames a spus că Webb şi Jessie au avut o discuţie aprinsă în seara asta, începu Booley şi sesiză privirea tăioasă pe care i-o aruncă Lucinda cumnatului ei.

Apoi Lucinda inspiră adînc şi-şi îndreptă umerii, în timp ce-şi ştergea ochii cu batista boţită.

– Da, s-au certat.

– Din ce motiv?

Lucinda ezită şi interveni Gloria, profitînd de întrerupere.

– Jessie i-a suprins pe Webb şi Roanna în desfăşurare, în bucătărie.

Sprîncenele cărunte ale lui Booley se ridicară. Nu că l-ar mai fi putut surprinde ceva, dar ideea asta îl surprinse totuşi. Aruncă o privire plină de îndoială spre forma ghemuită, micuţă, din partea cealaltă a încăperii. Roanna părea, dacă nu copilăroasă, totuşi încă un copil şi nu şi-l imagina pe Webb să se aprindă după aşa ceva.

– În desfăşurare, cum?

– *În desfăşurare,* pur şi simplu, spuse Gloria ridicînd glasul. Dumnezeule, Booley, chiar vrei să-ţi relatez scena?

Ideea că Webb putea face sex cu Roanna în bucătărie i se păru şi mai puţin probabilă lui Booley. Niciodată nu era surprins de profunzimea stupidităţii la care puteau ajunge oamenii deştepţi, dar asta nu i se părea posibil. În mod bizar, îl putea vedea pe Webb ucigînd, dar nu-l putea vedea prostindu-se cu micuţa lui verişoară.

În sfîrşit, o să afle adevărata poveste de la Roanna. Altceva vroia el de la cei trei.

– Se certau, deci. Cearta a devenit violentă?

– Sigur, spuse Harlan, prea dornic să redevină centrul atenţiei. Erau sus, dar Jessie ţipa atît de tare încît puteam auzi tot ce spunea. Apoi Webb a ţipat la ea să divorţeze, că o să facă totul ca să scape de ea, după care s-a auzit zgomotul unui pahar spart. Şi Webb a plecat ca o furtună.

– A mai văzut-o apoi cineva pe Jessie, sau poate a auzit-o la baie?

– Nu, nici un sunet, spuse Harlan şi Gloria scuturâ din cap. Nimeni nu încercase să vorbească cu Jessie, ştiind din experienţă că era mai bine să o lase să se liniştească, altfel furia ei s-ar fi revărsat asupra primului mediator. Expresia Lucindei era de o neîncredere şi groază tot mai mari, pe măsură ce înţelegea încotro se îndrepta interogatoriul lui Booley.

– Nu, spuse ea violent, scuturînd din cap. Nu, Booley! Nu-l poţi suspecta pe Webb!

– Trebuie, răspunse el încercînd să-şi păstreze vocea blîndă.

– Se certau violent. Cu toţii ştim cum îşi pierdea Webb controlul, cînd se încingea. Nimeni nu a mai văzut-o sau auzit-o pe Jessie după plecarea lui. Este trist, dar de cîte ori este ucisă o femeie, de obicei soţul sau prietenul ei a făcut-o. Mă doare cumplit să spun asta, Lucinda, dar adevărul este că Webb este cel mai posibil suspect.

Lucinda continua să scuture din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau din nou pe obraji şi spuse, cu voce rugătoare:

– Nu putea face asta. Nu Webb.

– Sper să nu, dar trebuie să investighez. Ce oră era cînd a plecat Webb, vă puteţi aminti cît mai exact?

Lucinda rămase tăcută. Harlan şi Gloria se uitau unul la celălalt.

– Opt? se oferi în final Gloria, cu o voce nesigură.

– Cam aşa, spuse Harlan încuviinţînd din cap. Tocmai începuse filmul pe care vroiam să-l văd.

Ora opt. Booley se gîndi, muşcîndu-şi buza de sus. Clyde O'Dell, medicul legist, îşi făcea meseria cam tot de atîta vreme ca şi el şi era al naibii de bun în a stabili ora decesului. Avea şi experienţa şi geniul de a adăuga gradul de rigor la factorul temperatură şi de a a veni cu un răspuns foarte apropiat de realitate. Iar Clyde stabilise ora decesului lui Jessie la „Oh, în jur de zece", cu o mişcare din mînă care spunea că timpul real putea aluneca puţin de o parte sau de alta. Ora opt era mult prea devreme, deşi putea rămîne în continuare în limitele admisibilului, ceea ce arunca într-adevăr o umbră de îndoială în toată povestea. Trebuia să fie al naibii de sigur pe cazul lui înainte de a-l prezenta procurorului districtual, pentru că bătrînul Simmons era un politician prea alunecos ca să preia un caz care implica familiile Davenport şi Tallant, dacă nu stătea în picioare.

– A auzit cineva o maşină sau ceva de genul ăsta? S-a întors cumva Webb înapoi?

– Nu am auzit nimic, spuse Harlan.

Gloria confirmă:

– Nici eu. Trebuie să conduci un camion ca să-l auzi de aici. Poate doar dacă eşti în pat, cu ferestrele de la balcon deschise.

Lucinda se frecă la ochi. Booley avea sentimentul că şi-ar fi dorit ca sora şi cumnatul ei să tacă naibii din gură.

– În mod normal nu putem auzi maşinile de aici. Casa este foarte bine izolată şi tufele amortizează şi ele zgomotul, spuse ea.

– Înseamnă că s-ar fi putut întoarce fără ca voi să-l fi auzit.

Lucinda deschise gura să spună ceva, dar şi-o închise la loc. Răspunsul era clar. Veranda de sus, care înconjura casa bătrînă uriaşă, elegantă, era accesibilă prin scara exterioară, din partea casei unde se afla apartamentul lui Webb şi Jessie. Mai mult, toate dormitoarele aveau uşi înalte, duble, care se deschideau spre verandă; ar fi fost ridicol de uşor pentru oricine să urce scara aceea şi să intre în balcon fără să fie văzut de nimeni din casă. Din punct de vedere al securităţii, Davencourt era un coşmar.

Cine ştie, poate că a auzit Loyal ceva. Apartamentul lui de la grajduri poate că nu era la fel de insonorizat ca masiva casă bătrînă.

Yvonne o părăsi pe Roanna şi veni direct la Booley, spunîndu-i calmă, pe un ton egal, deşi ochii ei verzi îl sfredeleau:

– Am auzit ce ai spus. Dar latri la un gard străin, Booley Watts. Fiul meu nu a omorît-o pe Jessie. Indiferent cît de furios a fost pe ea, nu a omorît-o.

– În condiţii normale, aş fi de acord cu tine. Dar ea l-a ameninţat că o va convinge pe Lucinda să-l scoată din testament şi ştim cu toţii ce înseamnă Davencourt pentru...

– Rahat, spuse Yvonne ferm, ignorînd felul cum îşi strînse Gloria gura, ca o prună uscată. Webb n-ar fi crezut nici o clipă asta. Jessie exagera întotdeauna cînd era furioasă.

Booley se uită la Lucinda care îşi şterse ochii şi spuse încet:

– Nu, nu l-aş fi dezmoştenit niciodată.

– Chiar dacă ar fi divorţat? insistă el.

Buzele ei tremurară.

– Nu. Davencourt are nevoie de el.

Da, asta făcea să dispară un motiv al naibii de bun, îşi spuse Booley. Nu putea spune că îi părea rău. Ura ca naiba să trebuiască să-l aresteze pe Webb Tallant. O va face, dacă reuşea să-şi construiască un caz suficient de solid, dar ura s-o facă.

În clipa aceea, dinspre intrarea principală se auzi gălăgie şi recunoscură vocea adîncă a lui Webb spunîndu-i ceva scurt unuia dintre poliţişti. Toate capetele din încăpere, exceptîndu-l pe al Roannei, se întoarseră să se uite la Webb care intra în încăpere flancat de doi poliţişti.

– Vreau s-o văd. Vreau să-mi văd soţia, spuse el tăios.

Booley se ridică în picioare şi spuse cu o voce la fel de obosită precum se simţea şi el:

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, Webb. Dar trebuie să-ţi punem cîteva întrebări.

CAPITOLUL 6

Jessie murise.

Nu l-au lăsat să o vadă, iar el simţea cu disperare nevoia asta, pentru că pînă nu o vedea, lui Webb i se părea imposibil să creadă cu adevărat. Se simţea dezorientat, incapabil să-şi ordoneze gîndurile sau sentimentele, pentru că atîtea dintre ele erau contradictorii. Cînd Jessie strigase la el că vrea să divorţeze, nu simţise nimic altceva decît uşurare la perspectiva de a scăpa de ea, dar ... să moară? Răsfăţata, vibranta, pasionala Jessie? Nu-şi putea aminti o zi din viaţa lui, fără Jessie acolo. Crescuseră împreună, veri şi camarazi de joacă, pentru ca apoi febra pubertăţii şi pasiunea sexuală să-i lege într-un joc nesfîrşit al dominaţiei. Căsătoria cu ea fusese o greşeală, dar şocul pierderii ei era paralizant. Durerea şi uşurarea se luptau între ele, sfîşiindu-l.

Vinovăţia era şi ea acolo, măcinîndu-l. Vinovăţia, în primul rînd şi mai ales pentru că putea resimţi uşurare, chiar dacă în ultimii doi ani ea făcuse orice ca să-i facă viaţa un iad, distrugînd sistematic absolut tot ce simţise vreodată pentru ea, în pretenţia ei permanentă de a primi adoraţia slugarnică pe care credea că o merita.

Apoi,vinovăţia faţă de Roanna.

Nu ar fi trebuit să o sărute. Nu avea decît şaptesprezece ani, la naiba şi încă şaptesprezece ani imaturi. Nu ar fi trebuit să o ia pe piciorul lui. Cînd ea şi-a aruncat brusc braţele pe după gîtul lui şi l-a sărutat, el ar fi trebuit să o îndepărteze delicat, dar nu a făcut asta. În schimb i-a simţit floarea delicată, timidă a gurii sub a lui şi inocenţa ei l-a excitat. Pe naiba, era deja excitat cînd i-a simţit funduleţul rotund în poala lui. În loc să întrerupă sărutul, l-a adîncit, a preluat controlul, vîrîndu-şi limba în gura ei, pentru un sărut mai explicit sexual. O întorsese în braţele lui, dorind să simtă pe el sînii aceia micuţi, delicaţi. Dacă Jessie nu ar fi intrat chiar atunci, probabil că şi-ar fi pus mîna pe sînii aceia şi i-ar fi sărutat sfîrcurile acelea dulci, ca două pietricele. Şi Roanna fusese excitată. El îşi spusese că ea era prea inocentă ca să ştie ce făcea, dar acum vedea altfel totul. Lipsa de experienţă nu era acelaşi lucru cu inocenţa.

Indiferent ce ar fi făcut el, se îndoia că Roanna ar fi ridicat o mînă sau ar fi scos un cuvînt ca să-l oprească. Ar fi putut-o avea chiar acolo, pe masa din sufragerie, sau stînd în poala lui şi ea l-ar fi lăsat.

Nu exista nimic ce n-ar fi făcut Roanna pentru el. Ştia asta. Şi acesta era cel mai cumplit gînd, dintre toate.

O ucisese Roanna pe Jessie?

Fusese furios pe amîndouă şi pe el, pentru că permisese să se petreacă asta. Jessie îşi urla insultele ei vulgare şi dintr-o dată simţi că se săturase atît de tare de ea, încît ştiu că acesta era sfîrşitul căsniciei lor. Cît despre Roanna – nu ar fi crezut niciodată că era atît de vicleană încît să însceneze momentul din bucătărie, dar cînd se uită la ea după acuzaţia vicioasă a lui Jessie, nu văzuse şoc pe chipul prea deschis, prea expresiv al Roannei; văzuse vinovăţie. Poate din cauza aceleiaşi groaze pe care o resimţea şi el pentru că nu trebuiau să

se fi sărutat, dar poate ... poate că era mai mult. O clipă văzuse şi altceva: ură.

Toată lumea ştia că Roanna şi Jessie nu se înţelegeau, dar el ştia şi că de o bună bucată de vreme animozitatea devenise pentru Roanna foarte ascuţită. Motivul era şi el foarte clar; numai un prost orb nu putea vedea cît de mult îl adora Roanna. El nu făcuse nimic ca să o încurajeze, romantic vorbind, dar nici nu o descurajase. Ţinea mult la puştoaică şi această preţuire necondiţionată a eroului, din partea ei, îi măgulea în mod clar egoul, mai ales după vreuna din nesfîrşitele certuri cu Jess. La naiba, probabil că o iubea pe Ro, dar nu în felul pe care-l dorea ea; el o iubea cu exasperarea amuzată a unui frate mai mare, îşi făcea griji pentru lipsa ei de poftă de mîncare şi îi părea rău pentru ea cînd era umilită de propria ei stîngăcie socială. Nu fusese uşor pentru ea să fie considerată ca răţuşca cea urîtă, în comparaţie cu frumoasa lebădă Jessie.

Să fi crezut ea oare ameninţarea aceea ridicolă a lui Jessie că o s-o determine pe mătuşa Lucinda să-l dezmoştenească? El ştia că era un nonsens, dar ştia şi Roanna? Ce ar fi făcut ea ca să-l protejeze? S-ar fi dus la Jessie ca să discute rezonabil cu ea? El ştia din experienţă că a discuta rezonabil cu Jessie era un efort inutil. S-ar fi întors spre Roanna ca un urs mirosind carne proaspătă, scornind cuvinte şi mai pline de ură, ameninţări vicioase. Să fi ajuns Roanna la o asemenea extremă încît să o oprească pe Jess? Pînă la episodul din bucătărie ar fi spus un nu categoric, dar după ce i-a văzut expresia Roannei cînd Jessie a năvălit peste ei, nu mai era atît de sigur.

Spuneau că ea descoperise trupul lui Jessie. Soţia lui era moartă, omorîtă. Cineva îi zdrobise capul cu unul dintre grătarele şemineului din apartamentul lor. Să fi făcut Roanna asta? Putea s-o fi făcut deliberat? Tot ce

ştia despre ea îi spunea că nu, cel puţin ca răspuns la cea de a doua întrebare. Roanna nu era o persoană cu sînge rece. Dar dacă Jessie a rîs de ea, şi-a bătut joc de înfăţişarea ei şi de sentimentele ei pentru Webb, dacă a continuat cu alte ameninţări, poate că atunci şi-a putut pierde firea şi ar fi putut-o lovi pe Jessie.

Stătea singur în biroul lui Booley, aplecat, cu capul în mîini, încercînd să-şi facă puţină ordine în furtuna gîndurilor. Evident, era primul suspect. După cearta cu Jessie, i se părea logic să fie aşa. Cearta îl înfuriase atît de tare încît îi venea să care cuiva pumni, dar i se părea logic.

Nu fusese arestat şi nu era foarte îngrijorat, cel puţin nu pentru asta. Nu o omorîse pe Jess, prin urmare, cîtă vreme nu se fabricau probe împotriva lui, nu aveau cum să-i dovedească vinovăţia. Era nevoie de el acasă, să se ocupe de toate. Din puţinul cît o văzuse pe mătuşa Lucinda, arăta devastată; nu ar fi fost în stare să se ocupe de funeralii. Iar Jess era soţia lui; vroia să facă acest ultim serviciu pentru ea, să plîngă pentru fata care fusese, pentru soţia care sperase să fie. Chiar dacă nu-i reuşise, nu meritase totuşi să moară astfel.

Lacrimi îi ardeau ochii, picurîndu-i printre degete. Jess. Frumoasa, nefericita Jess. Dorise de la ea să-i fie un partener şi nu un parazit care pretindea mai mult şi mai mult, dar nu era în firea ei să dea. Nu existase destulă dragoste în lumea asta care să o mulţumească şi în final el încetase chiar să mai încerce.

Plecase. Nu o putea aduce înapoi, nu o putea proteja.

Dar Roanna?

Îi ucisese ea soţia?

Ce trebuie el să facă acum? Să-i spună lui Booley despre suspiciunile lui? Să o arunce pe Roanna lupilor?

Nu putea face asta. Nu credea, nu putea să creadă că Roanna o ucisese în mod deliberat pe Jessie. Să dea

în ea, da. Poate că lovitura a fost chiar dată în autoapărare, pentru că Jessie era – fusese – perfect capabilă fizic să o atace pe Roanna. Ro nu avea decît şaptesprezece ani, era o fetiţă; dacă era arestată şi judecată şi găsită vinovată, sentinţa ei ar fi uşoară, pentru crimă. Dar chiar şi o sentinţă uşoară ar fi pentru ea ca o condamnare la moarte. Webb ştia la fel de sigur precum stătea acum acolo, că Roanna nu ar fi supravieţuit mai mult de un an într-un centru de detenţie pentru minori. Era prea fragilă, prea vulnerabilă. Va înceta să mănînce. Şi va muri.

Se gîndi la scena din cameră. Fusese scos din casă înainte de a reuşi să vorbească cu cineva, deşi mama lui încercase. Dar ce văzuse el în acel scurt moment i-a rămas întipărit în minte: Yvonne, aprig protectoare, gata să se bată pentru el, dar nici nu se aşteptase la nimic altceva din partea bravei lui mame; mătuşa Lucinda, uitîndu-se la el cu durere anesteziantă; mătuşa Gloria şi unchiul Harlan, în ochi cu o privire acuzatoare, oripilată, fascinată. Nici-o mirare că ei credeau că era vinovat, la naiba cu ei. Şi Roanna, în palidă şi îngheţată izolare, în partea cealaltă a camerei, fără să ridice măcar capul să se uite la el.

Îşi petrecuse ultimii zece ani protejînd-o. Devenise cea de a doua lui natură. Chiar şi acum, cît de furios era pe ea, nu-şi putea înfrîna instinctul de a o proteja. Dacă ar fi crezut că ea făcuse asta în mod deliberat, ar fi fost altceva, dar nu credea asta. Deci iată-l aici, protejînd prin tăcerea lui fata care probabil că-i ucisese soţia şi amărăciunea alegerii îi făcea rău.

Uşa biroului se deschise în spatele lui şi Webb se îndreptă, ştergîndu-şi repede umezeala rămasă pe ochii lui; Booley ocoli biroul şi se lăsă greoi în fotoliul scîrţîitor, din piele, fixîndu-l pe Webb cu privirea, observînd evidenţa lacrimilor.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, Webb. Ştiu că este un şoc.

– Da.

Vocea lui era aspră.

– Dar trebuie totuşi să-mi fac treaba. Ai fost auzit spunîndu-i lui Jessie că ai face orice ca să scapi de ea.

Cea mai bună cale prin acest teren minat, îşi imaginä Webb, era să spună adevărul – pînă la un punct, cînd cel mai bine va fi să nu spună nimic.

– Da. Imediat după ce i-am spus să ceară divorţul. Vroiam să-i spun că voi fi de acord cu orice aranjament.

– Chiar şi să-i dai Davencourtul?

– Davencourt nu este al meu ca să-l pot da, este al mătuşii Lucinda. Decizia asta i-ar aparţine ei.

– Jessie te-a ameninţat că o va convinge pe Lucinda să te scoată din testament.

Webb scutură brusc din cap.

– Mătuşa Lucinda nu ar face aşa ceva doar din cauza unui divorţ.

Booley îşi încrucişă braţele la ceafă, petrecîndu-şi degetele ca să formeze un căuş pentru cap. Webb era mare şi puterninc, un atlet înnăscut; avea puterea de a-i sparge capul lui Jessie dintr-o singură lovitură, dar a făcut-o, oare? Schimbă brusc subiectul.

– Se spune că Jessie v-a prins, pe tine şi pe Roanna, giugulindu-vă în bucătărie. Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

În ochii lui Webb scînteie furia aceea feroce, rece, pe care o ţinea înăbuşită în el. Spuse scurt:

– Nu i-am fost niciodată necredincios lui Jessie.

– Niciodată? Atunci ce a văzut Jessie, ca să o scoată din minţi? întrebă Booley cu o mică notă de îndoială în glas.

– Un sărut.

Lasă-l pe Booley să-şi aibă adevărul neînfrumuseţat, cît se putea.

– Ai sărutat-o pe Roanna? Dumnezeule Mare, Webb, nu-ţi dai seama cît este de mică pentru tine?

– La naiba, sigur că este prea mică! Dar nu a fost aşa, spuse Webb furios.

– Nu a fost aşa, cum? Ce este între tine şi ea?

– Între noi nu este absolut nimic. Incapabil să se mai stăpînească, Webb se ridică în picioare, făcîndu-l pe Booley să se tensioneze şi să-şi ducă mîna, în mod automat, la pistol, dar se relaxă cînd Webb începu să facă paşi prin micul birou.

– Atunci de ce ai sărutat-o?

– Nu eu am sărutat-o. Ea m-a sărutat.

La început, adică. Dar Booley nu trebuia să cunoască şi restul.

– De ce să fi făcut ea asta?

Webb îşi frecă ceafa.

– Roanna este ca o soră mai mică pentru mine. Era nefericită ...

– De ce?

– Mătuşa Gloria şi unchiul Harlan s-au mutat astăzi aici. Ea nu se înţelege cu mătuşa Gloria.

Booley scoase un sunet mormăit, ca şi cum ar fi putut înţelege asta.

– Iar tu o ... reconfortai?

– Asta, şi încercam să o conving să mănînce. Cînd este supărată sau nervoasă, nu poate să mănînce iar eu eram îngrijorat pentru ce i s-ar putea întîmpla din cauza asta.

– Crezi cumva că este – care e cuvîntul? – anor... cum? Nu mănîncă în mod intenţionat?

– Anorexică. Poate. Nu ştiu. I-am spus că o să vorbesc cu mătuşa Lucinda să le spună celorlalţi să nu mai stea pe capul ei, dacă-mi promite că o să mănînce.

Ea şi a aruncat braţele pe după gîtul meu şi m-a sărutat, Jessie a intrat şi s-a dezlănţuit iadul.

– A fost pentru prima oară cînd te-a sărutat Roanna?

– Exceptînd săruturile pe obraz, da.

– Deci între voi doi nu există cîtuşi de puţin o legătură romantică?

– Nu, spuse sec Webb.

– Am auzit că este îndrăgostită de tine. Mulţi bărbaţi ar fi tentaţi de o fetiţă dulce ca ea.

– Ea depinde mult de mine, de cînd i-au murit părinţii. Nu este un mare secret.

– Jessie era geloasă pe Roanna?

– Nu, după ştiinţa mea. Nu avea nici un motiv să fie.

– Deşi te înţelegeai atît de bine cu Roanna? Din cîte am auzit, tu şi Jessie nu vă înţelegeaţi deloc. Poate că era geloasă din cauza asta.

– Auzi multe, Booley, spuse Webb obosit. Jessie nu era geloasă. Ea devenea furibundă ori de cîte ori lucrurile nu se petreceau aşa cum vroia ea. Era furioasă pe mine pentru că plecasem de dimineaţă la Nashville şi cînd a văzut-o pe Roanna sărutîndu-mă, ăsta a fost pretextul să dezlănţuie infernul.

– Cearta a devenit violentă, da?

– Eu am aruncar un pahar care s-a spart.

– Ai lovit-o pe Jessie?

– Nu.

– Ai dat vreodată în ea?

– Nu. Webb făcu o pauză, apoi scutură din cap.

– I-am ars o dată una la fund, cînd avea şaisprezece ani, dacă asta contează.

Booley îşi reţinu un zîmbet. Nu era momentul să se amuze, dar i-ar fi plăcut să asiste la scena în care Jessie era bătută la fund. Mulţi copii din ziua de astăzi, băieţi şi fete, ar avea de cîştigat dintr-un astei de tratament. Webb nu trebuie să fi avut mai mult de şaptesprezece ani la vremea aceea, dar el a părut întotdeauna mai mare decît vîrsta reală.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Jessie devenea din ce în ce mai nestăpînită. Am plecat înainte ca situaţia să iasă de sub control.

– La ce oră ai plecat?

– La naiba, nu ştiu. Opt, opt şi jumătate.

– Te-ai mai întors?

– Nu.

– Unde te-ai dus?

– Am condus o vreme, ajungînd la Florence.

– Ai fost văzut de cineva care te cunoaşte, ca să poată confirma?

– Nu ştiu.

– Şi ce-ai făcut acolo? Ai condus doar?

– O vreme, aşa cum am spus. Apoi m-am dus la *Waffle Hut,* pe autostrada Jackson.

– La ce oră ai ajuns acolo?

– Pe la zece, cred.

– Cînd ai plecat de acolo?

– După două. Nu vroiam să mă întorc acasă pînă nu mă linişteam.

– Deci ai stat acolo vreo patru ceasuri? Înseamnă că vei fi recunoscut de chelneriţa de acolo, nu?

Webb nu răspunse. Presupunea că da, pentru că femeia încercase de cîteva ori să intre în vorbă cu el, dar nu era el în dispoziţie de conversaţie. Booley o să verifice, chelneriţa va confirma prezenţa lui acolo şi totul se va termina. Dar atunci care ar fi următorul suspect pentru Booley? Roanna?

După un minut, Booley spuse:

– Poţi pleca acasă. Nu e un secret că trebuie să rămîi în zonă. Pînă cînd nu se clarifică situaţia, să nu părăseşti oraşul în deplasări de afaceri sau în alte scopuri.

Privirea lui Webb era rece şi grea.

– Cum mi-aş putea programa o călătorie de afaceri cînd trebuie să mă ocup de funeraliile soţiei mele?!

– Da, apropo. Avînd în vedere natura morţii, este necesară o autopsie. În mod normal asta întîrzie funeraliile cu o zi sau două, dar uneori poate dura şi mai mult. O să te anunţ eu.

Booley se aplecă în faţă, cu chipul serios.

– Webb, fiule, îţi spun deschis, nu ştiu ce să zic. De obicei, cînd este ucisă o femeie, soţul sau prietenul a făcut-o. Tu însă nu-mi pari genul, dar nici nu prea mai am pe cine să pot aresta. Trebuie să te suspectez pe tine şi trebuie să cercetez totul. Pe de altă parte, dacă ai vreo bănuială, aş aprecia dacă mi-ai spune. Familiile au întotdeauna micile lor probleme şi secrete. Uite, ai tăi au fost convinşi că Roanna a omorît-o pe Jessie şi au tratat-o ca pe o ciumată, pînă cînd le-am spus eu că nu cred să o fi făcut ea.

Booley era un băiat de ţară bun, nesofisticat, dar se afla de prea multă vreme în poliţie ca să nu ştie cum să-i citească pe oameni. În felul lui, recurgea la aceleaşi tactici care-l făcuseră celebru pe Colombo la televizor, acelaşi mod de a netezi drumul şi de a purta conversaţii normale şi de a pune lucrurile cap la coadă. Webb rezistă invitaţiei de a i se confesa şerifului.

– Acum pot să plec? spuse el în schimb.

Booley îi făcu semn cu o mînă cărnoasă.

– Desigur. Dar aşa cum am spus, nu părăsi casa. Dar de fapt, te-aş putea conduce chiar eu. Este deja dimineaţă, aşa că oricum nu o să mai apuc să dorm. Şi Booley îşi ridică din fotoliu trupul masiv.

Roanna se ascundea, nu aşa cum o făcea cînd era mică, vîrîndu-se sub mobile sau adînc în debarale, dar totuşi se retrăsese de la activitatea tristă din casă. Se retrăsese la fereastra din bovindou, de unde îi privise

odinioară pe Webb şi Jess stînd pe balansoarul din grădină, în timp ce în spatele ei restul familiei discuta ce să facă cu ea. Era încă strîns înfăşurată în pătura pe care paramedicii i-o puseseră în jurul ei. Ţinea capetele păturii împreunate, cu degete reci, fără sînge. Stătea acolo privind răsăritul care începea să se ivească, încet-încet, ignorînd vocile şuşotite din spatele ei, închizînd totul în afara ei.

Încerca să nu se gîndească la Jessie, dar nici un efort, oricît de mare, nu putea îndepărta din mintea ei scena sîngeroasă. Nu trebuia să se *gîndească* efectiv la ea, pentru că scena se afla acolo, ca şi fereastra din faţa ei. Moartea o alterase într-atît pe Jessie, încît la început Roanna stătuse acolo pur şi simplu, zgîindu-se la trup, fără să conştientizeze efectiv că era adevărat, sau fără măcar să-şi recunoască verişoara. Capul îi fusese ciudat deformat, aplatizat în jurul unei răni uriaşe, deschise, unde craniul îi fusese pur şi simplu despicat. Zăcea răstignită într-un mod nefiresc, cu gîtul aplecat ca şi cum capul i s-ar fi odihnit pe şemineul din piatră.

Roanna aprinsese lumina cînd intrase în apartament, clipind din ochi ca să-şi acomodeze privirea şi ocoli sofaua în drumul ei spre dormitor, ca să o trezească pe Jessie şi să stea de vorbă cu ea. Se împiedicase efectiv de picioarele întinse ale lui Jessie şi se uitase în jos un lung moment, în mută stupefacţie, înainte să-şi dea seama ce vede şi să înceapă să ţipe.

Abia mai tîrziu înţelesese că stătea pe covorul îmbibat în sînge şi că picioarele ei goale erau pătate cu roşu. Nu-şi amintea cum redeveniseră curate, dacă şi le spălase ea sau o făcuse altcineva.

Fereastra reflecta scena din spatele ei, viermuiala oamenilor care veneau şi plecau. Restul familiei sosise, cîte unul sau în perechi, adăugîndu-şi confuziei generale lacrimile şi întrebările.

Venise mătuşa Sandra, mătuşa lui Webb din partea tatălui, ceea ce făcea din ea nepoata bunicii. Mătuşa Sandra era o femeie înaltă, cu părul negru, arătînd bine, ca toată familia Tallant. Nu fusese niciodată măritată, dar făcuse studii avansate în fizică şi acum lucra la NASA, în Huntsville.

Fiica mătuşii Gloria şi soţul ei, Lanette şi Greg Spence, veniseră împreună cu cei doi adolescenţi ai lor, Brock şi Corliss. Corliss era de vîrsta Roannei, dar cele două fete nu se avusesră niciodată bine. Abia ce sosiseră şi Corliss se şi strecurase lîngă Roanna, întrebînd-o:

– Şi chiar ai stat cu picioarele în sîngele ei? Cum arăta? Am auzit-o pe mama spunîndu-i tatălui meu că avea capul spart ca un pepene.

Roanna îi ignorase vocea avidă, insistentă, rămînînd cu faţa întoarsă spre fereastră.

– Spune-mi! insistase Corliss.

O ciupitură vicioasă în braţ îi aduse Roannei lacrimi în ochi, dar continuase să se uite în faţă, refuzînd să recunoască în vreun fel prezenţa verişoarei ei. În final, Corliss renunţase şi plecase să cerşească altcuiva detaliile înspăimîntătoare care o fascinau.

Baron, fiul mătuşii Gloria, trăia în Charlotte; el, soţia lui şi cei trei copii erau aşteptaţi să sosească mai tîrziu, în ziua aceea. Chiar şi fără ei, asta însemna că în living, sau în jurul unei reconfortante căni cu cafea, la bucătărie, se adunau vreo zece membri ai familiei, care îşi schimbau din cînd în cînd grupul.

Nimeni nu avea încă permisiunea de a urca sus deşi Jessie fusese de mult luată de acolo, pentru că investigatorii mai făceau încă fotografii şi mai strîngeau dovezi. Cu poliţiştii şi cu toţi ceilalţi în diverse calităţi oficiale, casa aceea măre era ticsită de lume, dar Roanna reuşise să facă abstracţie de toţi. Simţea o răceală cumplită în interiorul ei, un frig care se răspîndise în toate celulele trupului ei, formînd o carapace protectoare, ţinînd-o pe ea înăuntru şi pe toţi ceilalţi, afară.

Şeriful îl luase pe Webb cu el şi Roanna aproape că se sufoca din cauza sentimentului de vinovăţie. Totul nu era decît din vina ei. Dacă măcar nu l-ar fi sărutat! Nu o făcuse intenţionat, dar de fapt nici una din problemele create de ea nu erau intenţionate.

Nu el o ucisese pe Jessie. Ştia asta. Ar fi vrut să le strige în faţă pentru că îndrăzneau să se gîndească măcar la ceva atît de cumplit despre el. Iar acum, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan nu vorbeau decît despre asta, despre cît de şocant era, ca şi cum el ar fi fost deja judecat şi condamnat. Şi doar cu cîteva ore în urmă fuseseră la fel de convinşi că Roanna era ucigaşul.

Webb nu putea face aşa ceva. Sigur, putea ucide; într-un fel, Roanna ştia că Webb ar face orice ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubea, dar uciderea în astfel de circumstanţe nu era acelaşi lucru cu o crimă. Indiferent cît de rea fusese Jessie, indiferent ce-ar fi spus ea sau chiar dacă ea l-ar fi atacat pe el cu un vătrai sau cu orice altceva, el nu i-ar fi făcut nici un rău. Roanna îl văzuse ajutînd cu tandreţe venirea pe lume a unui mînz, stînd treaz toată noaptea alături de un animal bolnav, făcînd cu schimbul, cu Loyal ca să plimbe ore în şir un cal care suferea de colici. Webb avea grijă de ai lui.

Nu era vina ei că Jessie murise, dar faptul că Roanna îl iubea pe Webb şi nu fusese în stare să-şi controleze impulsurile stupide, declanşase un lanţ de circumstanţe care determinaseră învinuirea lui Webb pentru moartea lui Jessie. Nu ştia cine o ucisese pe Jessie, gîndurile ei nu merseseră atît de departe, ştia doar că nu fusese Webb. Ştia, cu fiecare celulă a trupului ei că nu el făcuse asta, aşa cum ştia că totul nu era decît din cauza ei şi că Webb nu o va ierta niciodată.

Cînd şeriful Watts îl luase pe Webb pentru interogatoriu, Roanna fusese paralizată de ruşine. Nu fusese în stare nici măcar să-şi ridice capul şi să se uite la el, sigură că nu va vedea în ochii lui nimic altceva decît ură şi dispreţ şi ştia că nu ar fi putut suporta asta.

Niciodată nu se simţise atît de singură, ca şi cum în jurul ei ar fi existat o bulă invizibilă care ar fi împiedicat pe oricine să se apropie de ea. O putea auzi în spatele ei pe bunica plîngînd în continuare, încetişor şi o auzea pe mătuşa Gloria încercînd să o liniştească, dar totul era departe de ea. Nu ştia unde era unchiul Harlan; nu-i păsa. Nu va uita niciodată modul în care o acuzaseră de uciderea lui Jessie, felul în care se îndepărtaseră de ea ca şi cum ar fi fost contaminată. Chiar şi cînd şeriful Watts spusese că nu credea că ea făcuse asta, nici unul dintre ei nu se apropiase de ea şi nu îşi ceruse iertare. Nici măcar bunica, deşi Roanna o auzise spunînd încetişor „Slavă Domnului", cînd şeriful spusese că o credea nevinovată.

Toată viaţa ei încercase din răsputeri să cîştige dragostea acestor oameni, să fie suficient de bună, dar nu reuşise niciodată. Nimic legat de ea nu se ridicase la înălţimea standardelor familiilor Davenport şi Tallant. Nu era drăguţă, nu era nici măcar prezentabilă. Era stîngace, mereu neîngrijită şi mai avea şi acest obicei nefericit de a spune cele mai teribile lucruri în cele mai nepotrivite momente.

Adînc în ea, ceva renunţase. Oamenii aceştia nu o iubiseră niciodată şi nu o vor iubi niciodată. Numai lui Webb îi păsase de ea şi acum stricase şi asta. Era singură într-un fel fundamental care-i lăsa un gol uriaş, dureros, în ea. Era ceva devastator în a şti că nimănui nu-i va păsa dacă va ieşi pur şi simplu din casa asta şi nu se va mai întoarce niciodată. Disperarea pe care o resimţise mai devreme, cînd înţelesese că Webb nu o

iubea şi nu avea încredere în ea, se transformase într-o surdă acceptare.

În regulă, ei nu o iubeau; dar asta nu însemna că ea nu avea dragoste de oferit. Îl iubea pe Webb cu fiecare fibră a trupului ei, iar asta nu se va schimba indiferent ce simţea el pentru ea. O iubea şi pe bunica, în ciuda evidentei preferinţe a acesteia pentru Jessie, pentru că, în fond, bunica a fost cea care a spus categoric, „Roanna va locui aici, fireşte", uşurînd groaza unui copil de şapte ani care pierduse brusc, totul. Deşi primise din partea bunicii mai multă dezaprobare decît aprobare, simţea în continuare un enorm respect şi afecţiune pentru această femeie bătrînă, de neîmblînzit. Spera ca într-o bună zi să devină şi ea la fel de puternică, în loc să fie proasta împiedicată şi nedorită, de acum.

Amîndouă persoanele pe care le iubea Roanna pierduseră pe cineva drag lor. Chiar dacă ea o dispreţuia pe Jessie, Webb şi bunica nu o dispreţuiau. Nu era vina ei că Jessie murise, dar dacă Webb era acuzat pentru asta, atunci în mod clar vina era a ei, din cauza acelui sărut. Cine, de fapt, o ucisese pe Jessie? Singura persoană care îi veni repede în minte era bărbatul pe care-l văzuse ieri, împreună cu Jess, dar nu avea habar cine era şi nici nu era sigură că l-ar putea descrie sau că l-ar putea recunoaşte dacă ar intra acum pe uşă. Şocul ei fusese atît de mare încît nu acordase deloc atenţie chipului său. Dacă decisese înainte să păstreze tăcere despre cele văzute, motivele ei erau acum efectiv cruciale. Dacă şeriful Watts ar afla că Jessie avusese o legătură, ar considera asta drept un motiv pentru Webb ca să o omoare. Nu, decise Roanna, nu i-ar face decît rău lui Webb divulgînd ce făcuse Jessie.

Un criminal va rămîne în libertate. Roanna se gîndi la asta, dar raţionamentul ei era simplu: spunîndu-i şerifului, nu era o garanţie că ucigaşul va fi prins, pentru

că nu-i putea oferi mai multe informaţii şi Webb va avea de suferit. Pentru Roanna nu se punea problema justiţiei şi adevărului şi era prea tînără şi nesofisticată pentru subtilităţi fiilozofice. Singurul lucru care conta era protejarea lui Webb. Că făcea bine sau greşea, ea nu va sufla un cuvînt despre asta.

Urmări maşina poliţiei avansînd fără zgomot pe alee şi oprind. Webb şi şeriful Watts coborîră şi o porniră spre casă. Roanna se uita la Webb; privirea i se lipi de el ca un magnet pe oţel. Era încă îmbrăcat în hainele de ieri şi arăta epuizat, faţa lui dură fiind umbrită de oboseală şi de barba de o zi. Bine măcar că era acasă, îşi spuse Roanna cu inima bătîndu-i tare, şi că nu era în cătuşe. Asta trebuia să însemne că şeriful nu intenţiona să-l aresteze.

În timp ce înaintau pe semicercul aleii pavate cu cărămidă, Webb se uită în sus, spre locul unde stătea ea, la fereastra mare a bovindoului, conturată de luminile din spatele ei. Deşi ziua era abia la început, Roanna văzu cum i se încrîncenează faţa şi cum Webb îşi schimbă repede privirea.

Auzi valul de cuvinte confuze, stînjenite, ale familiei, cînd Webb intră în casă. Cei mai mulţi nu-i vorbiră, făcînd însă un efort pentru ca propriile lor conversaţii să pară cît mai fireşti. Date fiind circumstanţele, efortul era ridicol şi aproape că se bîlbîiau. Numai Yvonne şi Sandra se repeziră spre el şi fură primite în braţele lui puternice. În fereastra ei, care reflecta interiorul, Roanna îl privi aplecîndu-şi în jos spre ele capul cu păr negru.

Le dădu drumul şi se întoarse spre şeriful Watts.

– Trebuie să fac un duş şi să mă bărbieresc.

– Sus este încă interzisă urcarea, spuse acesta.

– Există o baie şi un duş lîngă bucătărie. Poţi ruga un poliţist să-mi aducă haine curate?

– Cum să nu.

Aranjamentele fură făcute şi Webb se duse la baie. Vocile din spatele lui îşi reluară ritmul mai firesc. Privindu-le, Roanna putea spune că atît mătuşa Yvonne cît şi mătuşa Sandra erau supărate pe ceilalţi.

Apoi, brusc, vederea ei spre încăpere fu obturată cînd şeriful Watts apăru drept în spatele ei.

– Roanna, crezi că ai putea răspunde la cîteva întrebări? o întrebă el pe un ton atît de blînd încît părul deplasat, venind din partea unui bărbat dur şi mare ca el.

Roanna îşi strînse şi mai tare pătura în jurul ei şi se întoarse în tăcere spre el.

Mîna lui uriaşă se închise pe umărul ei.

– Să mergem undeva unde este mai linişte, spuse el ajutînd-o să se dea jos de pe pervazul ferestrei. Nu era la fel de înalt ca Webb, dar era dublu de corpolent. Era construit ca un luptător, cu un piept ca un butoi şi cu o burtă mare şi fără pic de talie.

O conduse în biroul lui Webb, aşezînd-o pe sofa şi nu într-unul din fotoliile mari din piele şi se lăsă şi el alături.

– Înţeleg că îţi este foarte greu să vorbeşti despre asta, dar trebuie să ştiu ce s-a întîmpat azi- noapte şi azi-dimineaţă.

Roanna înclină din cap.

– Webb şi Jess se certau. Ştii cumva ... începu şeriful Watts, privind-o cu atenţie.

– A fost din vina mea, îl întrerupse Roanna, cu o voce plată şi goală şi în mod ciudat, aspră. Ochii ei căprui, de obicei atît de vii şi plini de lumini aurii, erau trişti şi hăituiţi.

– Eu eram în bucătărie, încercînd să mănînc ceva, cînd s-a întors Webb din Nashville. Eu ... eu ratasem prînzul. Eram supărată ... În sfîrşit, l-am... l-am sărutat şi atunci a intrat Jessie.

– Tu l-ai sărutat? Nu el, pe tine?

Roanna confirmă din cap, nefericită. Nu mai conta faptul că după cîteva secunde Webb o strînsese tare şi-i întorsese sărutul. Ea iniţiase totul.

– Webb te-a mai sărutat vreodată?

– Uneori. Dar de cele mai multe ori îmi ciufulea părul.

Buzele şerifului se arcuiră puţin.

– Vreau să spun, pe gură.

– Nu.

– Eşti atrasă de el, Roanna?

Roanna rămase tăcută, chiar şi răsuflarea oprindu-i-se în piept. Apoi îşi îndreptă umerii mici şi-i aruncă o privire plină de atîta disperare nemascată, încît şeriful înghiţi.

– Nu, spuse ea cu jalnică demnitate, îl iubesc. Dar el nu mă iubeşte pe mine. Nu astfel.

– De aceea l-ai sărutat?

Roanna începu să se legene înainte şi înapoi, cu o mişcare uşoară dar semnificativă, în timp ce se lupta să-şi controleze durerea. Şopti:

– Ştiu că nu trebuia să fi făcut asta. Am ştiut chiar atunci. Niciodată n-ar fi trebuit să fac ceva care să-i cauzeze atîtea necazuri lui Webb. Jessie a spus că am făcut-o dinadins, că ştiam că va intra pe uşă, dar nu este adevărat. Jur că nu am făcut-o intenţionat. El nu vroia decît să mă alinte puţin, ca să-mi treacă supărarea, dar dintr-o dată, nu am mai putut rezista. Efectiv m-am agăţat de el. Şi el nu mai putea face nimic.

– Jessie ce a făcut?

– Pur şi simplu a început să strige la mine. Ne-a spus fel de fel de lucruri urîte. Ne-a acuzat de ... înţelegi. Webb a încercat să-i spună că nu era aşa, dar Jessie nu mai asculta nimic, ameninţîndu-ne cu pumnul.

Şeriful îşi puse mîna peste a ei, mîngîind-o uşor.

– Roanna, trebuie să te întreb asta şi vreau să-mi spui adevărul. Eşti sigură că între tine şi Webb nu există nimic? Ai făcut vreodată sex cu el? Situaţia este foarte serioasă, draga mea şi doar adevărul ne poate ajuta.

Roanna îi aruncă o privire inexpresivă şi brusc, obrajii îi fură năpădiţi de roşeaţă.

– Nu! izbucni ea şi roşul deveni şi mai intens.

– Eu ... niciodată ... cu nimeni! Vreau să spun ...

Şeriful o bătu din nou uşor pe mînă, întrerupîndu-i recunoscător răspunsul bîlbîit şi spunîndu-i cu bunătate:

– Nu ai pentru ce să te simţi stînjenită. Dai dovadă de multă înţelepciune apreciindu-te atît de mult.

Roanna îşi spuse nefericită că ea nu se aprecia cîtuşi de puţin; că de fapt, dacă Webb ar fi chemat-o vreodată cu degetul arătător îndoit, ar fi alergat efectiv spre el şi ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Virginitatea ei era datorată lipsei lui de interes, nu propriilor ei valori morale.

– Şi ce s-a întîmplat apoi?

– Au urcat, certîndu-se în continuare. Mai exact Jessie, care urla la el, în timp ce Webb încerca în van să o liniştească.

– L-a ameninţat că o s-o convingă pe Lucinda să-l scoată din testament?

Roanna încuviinţă din cap.

– Dar bunica părea doar mirată. M-am simţit atît de uşurată, pentru că nu aş fi putut suporta să-i fi cauzat lui Webb pierderea Davencourtului.

– Ai auzit să se fi petrecut ceva violent în camera lor?

– Am auzit spărgîndu-se un pahar, apoi Webb a strigat la ea să-i dea drumul cu divorţul, după care a plecat.

– I-a spus că ar face orice ca să scape de ea?

– Cred că da, răspunse Roanna repede, ştiind că ceilalţi confirmaseră deja acest lucru. Dar nu îl condamn pentru asta. Aş fi adăugat renta mea la banii care i s-ar fi cuvenit, dacă asta ar fi fost de folos.

Buzele şerifului tresăriră din nou.

– Nu o plăceai pe Jessie?

Roanna scutură din cap.

– Se purta întotdeauna cu ură față de mine.

– Erai geloasă pe ea?

Buzele Roannei tremurară.

– Îl avea pe Webb. Dar chiar dacă nu l-ar fi avut, știam că nu o să-l intereseze niciodată persoana m... mea. Niciodată nu l-a interesat. Era drăguț cu mine pentru că îi era milă de mine. După ce ea a provocat tot scandalul de aseară – vreau să spun după ce *eu* l-am provoat – am decis să plec la colegiu, așa cum de fapt vroiau cu toții s-o fac. Poate că atunci mi-aș putea face și eu prieteni.

– Azi-noapte, după plecarea lui Webb, ai auzit vreun zgomot dinspre camera lor?

Roanna se cutremură, în minte revenindu-i imaginea lui Jessie, așa cum o văzuse ultima oară. Înghiți cu greu.

– Nu știu. Toată lumea era furioasă pe mine, chiar și Webb. Mă simțeam nenorocită și m-am dus în camera mea. Care se află în spate.

– Bine, Roanna, acum vreau să te gîndești cu grijă. Cînd urci scara, camerele lor se află pe partea stîngă, de-a lungul coridorului. Am verificat chiar eu asta. Cînd te îndreptai spre camera ta, te-ai uitat în partea aceea?

Își amintea cît se poate de bine. Aruncase o privire îngrozită spre ușa lui Jessie, temîndu-se că aceasta se va repezi afară ca Vrăjitoarea cea Rea din *Vrăjitorul din Oz* și încercase să meargă cît mai încet, pentru ca Jessie să nu o audă. Încuviință din cap.

– Ai văzut lumină?

– Da.

Era sigură de asta, pentru că altfel și-ar fi spus că Jessie se retrăsese în dormitorul apartamentului lor și că atunci nu ar mai fi auzit-o.

– Bine, acum povestește-mi despre ce s-a întîmplat mai tîrziu, cînd ai găsit-o. Ce oră era?

– Era trecut de două. Nu puteam să adorm. Nu mă gîndeam decît la cum reușisem să stric totul și să-i provoc atîtea probleme lui Webb.

– Ai stat trează tot timpul? Ai auzit cumva, ceva? o întrebă șeriful brusc.

Roanna scutură din cap.

– V-am spus, dormitorul meu se află în spate, departe de toți ceilalți. Acolo este foarte multă liniște. De aceea îmi place.

– Știi cumva cînd au urcat ceilalți la culcare?

– Pe la nouă și jumătate am auzit-o pe hol pe mătușa Gloria, dar cum ușa ei era închisă, nu am auzit ce spunea.

– Harlan mi-a spus că pe la opt începuse să se uite la un film. Nu cred că se putea termina la nouă și jumătate.

– Poate că s-a uitat mai departe la el, în camera lor. Știu că au televizor, pentru că s-a ocupat bunica de asta, înainte de venirea lor aici.

Șeriful își scoase carnetul cu notițe și mîzgăli ceva în el, apoi spuse:

– Bine, haide să ne întoarcem la momentul în care te-ai dus în camera lui Jessie. Mai era lumină atunci?

– Nu. Am aprins-o eu, cînd am intrat. Credeam că Jessie era în pat și intenționam să mă duc la ea să o trezesc, să stăm de vorbă. Lumina era puternică și vreme de cîteva minute nu am putut vedea prea bine și ... și m-am împiedicat d... de... ea.

Roanna se înfioră din nou și începu să tremure. Culoarea aprinsă de adineauri, din obrajii ei dispăru, lăsînd-o din nou cu fața albă, de cretă.

– De ce te duceai să vorbești cu ea?

– Vroim să-i spun că nu era vina lui Webb, că el nu a făcut nimic rău. Eu doar – m-am purtat prostește, ca de

obicei. Nici o clipă nu am vrut să-i fac probleme lui Webb.

– De ce nu ai aşteptat pînă dimineaţa?

– Pentru că am vrut să clarific totul pînă atunci.

– Dar de ce nu ai discutat cu ea înainte să te duci la culcare?

– Pentru că am fost laşă. Nu ştiţi cît de răutăcioasă poate fi Jessie.

– Draga mea, eu nu cred cîtuşi de puţin că eşti o laşă. Îţi trebuie curaj ca să-i spui cuiva că eşti vinovat. Mulţi adulţi nu învaţă niciodată să facă asta.

Roanna începu din nou să se legene şi pe chipul ei reapăru expresia aceea hăituită.

– Nu am vrut să i se întîmple nimic rău lui Jessie, nu rău în felul ăsta. Aş fi izbucnit în rîs dacă i s-ar fi desfăcut coafura sau mă rog.. .Dar cînd i-am văzut capul ... şi sîngele ... la început nici nu am recunoscut-o. Era întotdeauna atît de frumoasă.

Vocea i se pierdu şi Booley rămase tăcut alături de ea, gîndindu-se intens. Roanna spusese că ea a aprins lumina. Toate butoanele de la uşi şi întrerupătoarele de lumină fuseseră deja periate pentru amprente, deci pe întrerupătorul acela trebuiau să se afle amprentele ei, lucru uşor de verificat. Dacă lumina era aprinsă cînd Roanna se îndreptase spre camera ei şi stinsă cînd se dusese să stea de vorbă cu Jessie, atunci asta însemna fie că Jessie stinsese chiar ea lumina după plecarea lui Webb, fie că o făcuse altcineva. Oricum, Jessie era în viaţă cînd Webb părăsise casa.

Asta nu însemna că el nu s-ar fi putut întoarce mai tîrziu şi urca pe scara exterioară. Totuşi, dacă alibiul lui la *Waffle Hut* se verifica, însemna că nu aveau suficiente dovezi să-l acuze. La naiba, oricum nu exista nici un motiv. El nu avea o relaţie cu Roanna, nu una căreia Booley să-i acorde cine ştie ce importanţă, de fapt.

Fusese doar o încercare timidă, nimic mai mult. Problema era că Webb şi Jesssie se certaseră pentru pentru ceva ce Roanna spusese că fusese numai şi numai vina ei, absolvindu-l complet pe Webb. Jessie îl ameninţase cu pierderea Davencourtului, dar nimeni nu o crezuse, deci nici asta nu conta. Într-un acces de furie, Webb strigase la ea să divorţeze, după care părăsise casa trîntind uşile. Jessie era în viaţă atunci, potrivit atît declaraţiei Roannei cît şi estimării momentului morţii de către medicul legist bazîndu-se pe gradul de rigor mortis şi temperatura trupului lui Jessie. Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. La vremea morţii lui Jessie, Webb se aflase la *Waffle Hut.* Sigur, nu era vorba de o distanţă foarte mare, nimic ce nu putea fi parcurs cu maşina în cincisprezece, douăzeci de minute, deci exista totuşi posibilitatea ca el să se fi întors, să-i fi zdrobit capul şi apoi să se îndrepte calm înapoi spre *Waffle Hut*, să-şi aranjeze alibiul, dar şansele de a convinge orice juriu de acest lucru erau foarte slabe. La naiba, şansele de a-l convinge pe procuror să să îl acuze pe acest temei, erau şi mai slabe.

Cineva o ucisese pe Jessie Tallant. Nu Roanna. Fata era atît de dureros de deschisă şi dè vulnerabilă, încît se îndoia că ştia măcar să mintă. Mai mult, era în stare să parieze că nici nu ar fi avut puterea să ridice măcar grătarul pentru lemne, care era unul dintre cele mai grele pe care le văzuse el vreodată, confecţionat special pentru căminele supradimensionate de la Davencourt. Cineva puternic o ucisese pe Jessie, cu siguranţă un bărbat. Ceilalţi doi bărbaţi din Davencourt, Harlan Ames şi grăjdarul, Loyal Wise, nu aveau motiv.

Deci ucigaşul era fie Webb – şi dacă Webb nu mărturisea, Booley ştia că nu avea cum să dovedească – fie un străin. Nu existau urme de intrare prin efracţie, dar spre uimirea lui, descoperise că nimeni de aici nu-şi

încuia uşa de la balcon, deci intrarea prin forţă nu era necesară. Şi nici nu dispăruse nimic, cea ce le-ar fi oferit jaful drept motivaţie. Prin urmare Jessie murise dintr-un motiv pe care el nu-l ştia şi era al naibii de greu să construiască o acuzaţie de omucidere fără a oferi unui juriu o probă credibilă.

Acesta era un caz de crimă care nu va fi soluţionat. O simţea în oasele lui şi asta îi făcea greaţă. Lui nu-i plăcea să-l lase nepedepsit nici măcar pe unul care a furat un pachet de gumă de mestecat, cu atît mai puţin un asasin. Nu conta că Jessie fusese o ticăloasă; pentru asta nu meritase să-i crape cineva capul.

Mă rog, o să încerce. O să analizeze din toate unghiurile, o să verifice alibiul lui Webb şi o să-i prezinte lui Simmons tot ce avea, dar ştia că procurorul îi va spune că în niciun caz nu aveau un caz.

Oftă, se ridică şi se uită în jos la silueta micuţă, pierdută, de pe sofa şi simţi nevoia să o consoleze puţin.

– Draga mea, eu cred că nu-ţi acorzi prea mult credit. Nu eşti nici proastă şi nici laşă. Eşti o fetiţă bună, deşteaptă şi îmi place de tine.

Ea nu-i răspunse şi se întrebă dacă îl auzise măcar. Trecuse prin atîtea în ultimele douăsprezece ore încît doar printr-o minune nu clacase sub povara stresului. O bătu uşor pe umăr şi părăsi în tăcere încăperea, lăsînd-o singură cu regretele ei şi cu imaginile ei de coşmar.

CAPITOLUL 7

Zilele care au urmat au fost un coşmar.

Toată comunitatea Shoals, care cuprindea Tuscumbia, Muscle Shoals, Sheffield şi Florence, cele patru oraşele care se înghesuiau acolo unde se întîlneau comitatele Colbert şi Lauderdale, la Tennessee River, urmărea spectacolul crimei sîngeroase comisă asupra unui membru al celei mai proeminente familii din comitatul Colbert şi investigaţiile asupra soţului, presupusul criminal. Webb era la fel de cunoscut, chiar dacă nu încă la fel de respectat, cum fusese Marshall Davenport şi desigur, oricine cu o anumită poziţie o cunoştea pe Jessie, starul societăţii locale de vîrf. Bîrfa era în floare. Webb nu fusese arestat iar şeriful Watts spunea doar că fusese interogat şi eliberat, ceea ce pentru toată lumea era egal cu acuzarea lui.

Uită-te doar la cum îl tratează familia, se comenta în şoaptă. Lucinda plîngea ori de cîte ori se uita la el şi încă nu avusese puterea să-i vorbească. Gloria şi Harlan Ames erau convinşi că Webb o ucisese pe Jessie şi cu toate că nu spuneau nimic în public, făcuseră cîteva comentarii în prezenţa cerlor mai apropiaţi prieteni, de genul „doar între tine şi mine". Sufletele mai morale dezaprobau împrăştierea bîrfelor confidenţiale, care con-

tinuau totuşi nestingherite, să se umfle ca o iederă kudzu.

Gloria şi cei doi copii ai lor, Baron şi Lanette îşi ţineau familiile cît mai departe posibil de Webb.

Doar mama lui Webb, Yvonne şi mătuşa acestuia, Sandra, păreau convinse de nevinovăţia lui, ceea ce părea cît se poate de firesc. El fusese întotdeauna favoritul Sandrei, care efectiv îi ignora pe nepoţii Gloriei. O fisură clară se adîncea tot mai mult în familie. Iar cît despre Roanna, care descoperise cadavrul, se spunea că suferea în urma şocului şi că se retrăsese în singurătatea ei. Fusese întotdeauna ca un căţeluş la picioarele lui Webb, dar nici măcar ea nu mai avea nici o legătură cu el. Se spunea că nu-şi mai vorbiseră de la moartea lui Jessie.

Bîrfa insidioasă spunea că Jessie fusese sălbatic bătută înainte de a fi fost ucisă; cineva lansase chiar ideea că fusese mutilată. Spuneau că Webb fusese prins în flagrant delict cu Roanna, micuţa verişoară, dar cine putea crede aşa ceva? Poate că fusese prins, dar cu *Roanna*? Slabă ca scîndura, neatrăgătoare şi care habar n-avea cum să se facă plăcută unui bărbat.

Oricum, era evident că Webb fusese prins cu *cineva* şi bîrfele se încingeau în jurul identităţii necunoscutei.

Autopsia lui Jessy se finalizase, dar rezultatele nu au fost făcute publice ca să nu influenţeze investigaţiile . Aranjamentele funerare fuseseră făcute şi se adunase atîta lume încît biserica devenise neîncăpătoare. Veniseră, din curiozitate, chiar şi oameni care nu o cunoscuseră personal pe Jessie. Webb stătea singur, în mijlocul unei insule de care nu vroia nimeni să se apropie. Doar pastorul i-a prezentat condoleanţe. Nimeni altcineva.

La cimitir a fost la fel. Lucinda era terminată, plîngînd necontrolat în timp ce se fixa sicriul lui Jessie, acoperit cu flori, susţinut de bare de alamă deasupra gurii

proaspăt deschise a mormîntului. Era o zi fierbinte de vară, fără un nor care să întineze cerul şi soarele topit în alb făcu repede să curgă sudoarea de pe toţi. Batiste şi pestriţe bucăţi de ziar erau folosite ca să facă vînt feţelor transpirînde.

Webb se aşeză la capătul primului rînd de scaune pliante, sub canopia instalată pentru familia apropiată. Yvonne se aşeză lîngă el, ţinîndu-l ferm de mînă şi Sandra se aşeză lîngă ea. Restul familiei ocupă celelalte scaune, nimeni nedorind să stea imediat în spatele lui Webb. În final, Roanna se strecură în scaunul respectiv, un spectru fragil, şi mai slabă de la asasinarea lui Jessie. Dar de data asta nu se împiedică şi nici nu scăpă nimic. Faţa ei era albă şi îndepărtată. Părul ei castaniu, de obicei atît de ciufulit, era tras sever spre spate şi prins într-o panglică neagră. Ea care era întotdeauna atît de agitată ca şi cum ar fi avut prea multă energie de stăpînit, era acum ciudat de nemişcată. Cîţiva se uitară curioşi la ea, ca şi cum ar fi fost nesiguri de identitatea ei. Trăsăturile ei prea mari, atît de nepotrivite cu îngustimea obrazului, păreau parcă să se potrivească mai bine cu severitatea distantă care o învăluia acum. Tot nu era frumoasă, dar era ceva acolo...

Rugăciunile fură spuse şi îndoliaţii se îndepărtară de mormînt, pentru ca sicriul să poată fi coborît şi groapa, acoperită. Cu excepţia cîtorva, care mai aveau şi altceva de făcut şi nu puteau aştepta acolo să se întîmple ceva, nimeni nu părăsi cimitirul. Cei rămaşi se înghesuiră în jur, strîngînd-o de mînă pe Lucinda, sărutînd-o pe obraz. Nimeni nu se apropie de Webb. El stătea singur, aşa cum stătuse în salonul mortuar şi apoi la biserică, cu expresia dură, închisă.

Roanna suportă cît putu. Îl evitase, ştiind cît de mult trebuia să o urască, dar felul în care îl tratau oamenii o făcea să sîngereze în ea. Se apropie de el şi şi îşi

strecură mîna într-a lui, degetele ei delicate, reci, agăţîndu-se de forţa caldă, dură, a lui. Webb se uită în jos la ea, cu ochii lui verzi la fel de calzi ca gheaţa.

– Îmi pare rău, şopti ea încet, doar pentru el. Era acut conştientă de toţi ochii aceia avizi îndreptaţi spre ei, speculîndu-i gestul.

– Nu este decît vina mea că oamenii te tratează astfel...

Lacrimile îi inundau ochii, înceţoşîndu-i vederea, în timp ce se uita în sus, la el.

– Am vrut doar să ştii că nu ... că nu am făcut-o intenţionat. Nu ştiam că Jessie o să coboare. În ziua aceea nu o mai văzusem pe Jessie de la prînz.

Ceva tresări în ochii lui şi Webb inspiră prelung, profund.

– Nu contează, spuse el şi blînd dar ferm, îşi scoase mîna din strînsoarea ei.

Respingerea era ca o palmă pe obrazul ei. Roanna se clătină sub impact, cu expresia rigidă de disperare. Webb mormăi o înjurătură în barbă şi îşi ridică mîna, fără voie, să o echilibreze, dar Roanna se dădu înapoi. Spuse în şoaptă:

– Înţeleg. Nu o să te mai incomodez.

Apoi se îndepărtă, la fel de imaterială ca o stafie învăluită în negru.

Reuşi într-un fel să-şi păstreze controlul. Îi era mai uşor acum, ca şi cum stratul de gheaţă care o învăluia o ţinea să nu se reverse în afară. Respingerea lui Webb aproape că spărsese gheaţa, dar după lovitura iniţială, stratul se îngroşase în auto-apărare, devenind chiar mai puternic. Soarele fierbinte o biciuia de sus, dar Roanna se întreba dacă va mai fi vreodată caldă.

Abia dacă dormise puţin din noaptea în care descoperise cadavrul lui Jessie. De cîte ori închidea ochii, imaginea însîngerată părea să fie pictată pe partea

interioară al pleoapelor ei, de unde nu putea scăpa de ea. Vinovăţia şi nefericirea nu o lăsau să mănînce mai mult de cîteva îmbucături şi slăbise şi mai mult. Familia se purta mai frumos cu ea, poate din cauza propriei vinovăţii pentru felul în care o trataseră cu toţii imediat după ce descoperise trupul lui Jessie şi cînd crezuseră că ea o omorîse, dar asta nu conta. Era prea puţin, prea tîrziu. Roanna se simţea atît de departe de ei, de totul, încît uneori i se părea că nici nu se afla acolo.

După umplerea mormîntului şi acoperirea pămîntului reavăn cu multitudinea de flori, întreaga familie şi mulţi alţii se întoarseră înapoi la Davencourt. Etajul fusese scos din uz vreme de două zile, după care şeriful Watts sigilase doar locul crimei şi permisese folosirea restului etajului. La început, toată lumea se simţise ciudat. Numai vărul Baron şi familia lui mai rămăseseră în continuare în casă, de vreme ce restul rudelor locuiau în apropiere. De la uciderea lui Jessie, Webb nu mai dormise la Davencourt. Îşi petrecea zilele aici, dar noaptea se ducea la motel. Mătuşa Gloria declarase că îi era mai bine aşa, pentru că nu s-ar fi simţit în siguranţă cu el acasă în timpul nopţii, iar Roannei îi venise să-i ardă o palmă. Numai gîndul de a nu-i produce bunicii alte probleme, o reţinuse.

Tansy pregătise cantităţi uriaşe de mîncare pentru mulţimea aşteptată şi era fericită să-şi găsească de lucru. Lumea intra şi ieşea din sufragerie, unde fusese instalat bufetul, umplîndu-şi farfuriile şi revenind să se adune în mici grupuri, unde comentau în şoaptă situaţia.

Webb se închisese în birou. Roanna se duse la grajduri şi se opri la gard, găsindu-şi liniştea în timp ce privea caii păscînd. Buckley o văzu şi se apropie tropăind spre ea, întinzîndu-şi capul peste gard, ca să fie mîngîiat. De la moartea lui Jessie, Roanna nu mai călărise; de fapt, aceasta era prima ei vizită la grajduri. Îl scărpină pe Buckley după urechi şi-i cîntă liniştitor, dar

mintea ei nu era la ce spunea, era doar un zgomot automat pe care-l emitea. Dar lui nu-i păru să-i pese; cu ochii pe jumătate închişi, scoase un fornăit de plăcere.

– I-a fost dor de tine, spuse Loyal apropiindu-se de ea, prin spate. Îşi schimbase costumul cu care fusese la funeralii şi era îmbrăcat acum în familiarii lui pantaloni kaki şi cizme.

– Şi mie mi-a fost dor de el.

Loyal îşi rezemă braţele de partea de sus a gardului şi-şi studie regatul, cu privirea încălzindu-i-se la vederea animalelor zvelte, sănătoase, pe care le iubea.

– Nu arăţi prea bine. Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Caii au nevoie de tine, spuse el dintr-o dată.

– A fost o perioadă grea, mărturisi ea cu voce stinsă.

– Într-adevăr. Încă nu pot crede că este adevărat. Şi este o ruşine cum se poartă lumea cu domnul Webb. Nu a omorît-o pe domnişoara Jessie aşa cum nu am omorît-o eu. Cine-l cunoaşte cu adevărat, ştie asta.

Loyal fusese insistent chestionat în privinţa nopţii crimei. Îl auzise pe Webb plecînd şi fusese de acord cu toţi ceilalţi că asta se petrecuse între opt, opt şi jumătate, dar după aceea nu mai auzise nici o maşină pînă cînd a fost chemat şeriful şi la faţa locului au început să apară maşinile poliţiei. Fusese trezit dintr-un somn zdravăn de strigătul Roannei, un sunet care încă îl mai făcea să se înfioare, cînd şi-l amintea.

Roanna spuse:

– Oamenii văd numai ce vor să vadă. Unchiului Harlan îi place să se audă iar mătuşa Gloria este o proastă.

– Ce crezi că o să se întîmple acum? Vreau să spun cu ei locuind aici.

– Nu ştiu.

– Cum suportă domnişoara Lucinda?

Roanna scutură din cap.

– Doctorul Graves o ţine pe linia de plutire cu sedative uşoare. A iubit-o mult pe Jessie. Încă mai plînge tot timpul.

Lucinda se micşorase înspăimîntător de la moartea lui Jessie, ca şi cum asta ar fi fost lovitura de graţie, chiar şi pentru ea, după atîtea altele, prea multe. Îşi pusese toate speranţele de viitor în Webb şi Jessie iar acum planurile ei păreau distruse, cu Jessie moartă şi Webb suspectat de crimă. Roanna aşteptase tot timpul ca bunica să se ducă la Webb şi să-şi petreacă braţele pe după gîtul lui, să-i spună că ea credea în el. Dar din cine ştie ce motiv, fie că bunica era prea paralizată de durere, fie *credea* că Webb ar fi putut-o ucide pe Jessie, acest lucru nu se întîmplase. Oare Lucinda chiar nu vedea cîtă nevoie avea Webb de ea? Sau suferinţa ei era atît de mare încît nu o putea vedea pe a lui?

Zilele care au urmat au fost un coşmar pentru Roanna.

– Am primit rezultatele autopsiei, îi spuse Booley lui Webb, în prima zi după funeralii.

Se aflau din nou în biroul lui Booley. Webb avea senzaţia că de la moartea lui Jessie petrecuse aici mai mult timp decît ori unde în altă parte.

Şocul iniţial trecuse dar durerea şi mînia încă mai mocneau în el, ţinute sub control, pentru că Webb nu îndrăznea să se descătuşeze, de teamă ca furia să nu explodeze asupra tuturor: aşa-zişii prieteni, care se ţinuseră cît mai departe de el ca şi cum ar fi fost lepros; asociaţii lui de afaceri, dintre care pe unii chiar îi surprinsese bucurîndu-se în secret de necazurile lui, ticăloşii; şi cea mai mare parte din mult iubita lui familie, care se pare că în totalitate îl credea un criminal. Numai Roanna se apropiase de el şi-i spusese că îi părea rău. Pentru că o omorîse din întîmplare pe Jessie şi îi era teamă să recunoască asta? Nu putea şti cu siguranţă, indiferent de bănuielile lui. Ceea ce ştia cu adevărat era

că şi ea îl evita, Roanna care făcea întotdeauna tot posibilul să stea la călcîiele lui şi care în mod clar se simţea vinovată pentru ceva.

Nu se putea împiedica să nu-şi facă griji pentru ea. Era convins că nu mînca şi era alarmant de palidă. Se mai schimbase şi în alte moduri, mai subtile, moduri pe care nu le putea analiza acum, pentru că era încă prea furios ca să se poată focusa asupra acestor inefabile diferenţe.

– Ştiai că Jessie era însărcinată? îl întrebă Booley.

Dacă nu ar fi stat deja pe scaun, probabil că i s-ar fi muiat picioarele sub el. Se uită mut, şocat, la Booley.

– Presupun că nu, spuse Booley. La naiba, cazul ăsta era la fel de întortocheat ca un labirint. Webb continua să fie cel mai plauzibil ucigaş al lui Jessie, dar lipseau dovezile. De fapt, nu prea existau dovezi, punct; nu existau martori şi nu exista un motiv cunoscut. Nici măcar un ţînţar nu putea băga la puşcărie cu dovezile pe care le avea. Alibiul lui Webb fusese confirmat, iar prin depoziţia Roannei se stabilise că Jessie era în viaţă la plecarea furtunoasă a lui Webb, deci nu aveau decît un cadavru. Un cadavru însărcinat, mai nou.

– Potrivit raportului, avea în jur de şapte săptămîni. Voma cumva, avea stări de rău?

Webb scuturâ din cap. Îşi simţea buzele amorţite. Şapte săptămîni. Copilul nu era al lui. Jessie îl înşelase. Îşi înghiţi nodul din gît, încercînd să evalueze situaţia. Nu avusese nici un indiciu că îl înşela şi nici nu auzise bîrfe; într-un orăşel mic s-ar fi bîrfit şi investigaţiile lui Booley ar fi scos ceva la iveală. Dacă i-ar fi spus lui Booley că în niciun caz copilul nu era al lui, acest lucru putea fi considerat un motiv credibil pentru ca el să o omoare. Dar dacă o ucisese iubitul ei? Fără nici cea mai mică bănuială despre cine ar fi fost acesta, era imposibil să fie descoperit, presupunînd chiar că Booley l-ar fi crezut.

Tăcuse cînd a crezut că Roanna ar fi putut-o ucide pe Jessie şi iată-l acum în aceeaşi situaţie. Indiferent din ce motiv, fie pentru că nu o putea distruge cu mîna lui pe Ro,fie că ar fi atras şi mai multe suspiciuni în ce-l privea, nu putea dezvălui că nu era autorul copilului lui Jessie, iar asasinul soţiei lui avea să scape nepedepsit. Furia neputincioasă îl inundă din nou, mîncîndu-l de viu, ca un acid; furie pe Jessie, pe Roanna, pe toată lumea şi mai ales, pe el însuşi.

Spuse într-un tîrziu, cu glasul răguşit:

– Dacă a ştiut, nu mi-a spus.

– Mă rog, unele femei îşi dau seama imediat, altele, nu. Cu primul copil, soţia mea nu a ratat un ciclu, timp de patru luni; habar n-aveam de ce vomita tot timpul. Nu ştiu de ce i se spune rău de dimineaţă, pentru că Bethalyn dădea la boboci din oră în oră, zi şi noapte. Nu ştiam ce să mai facem să-i treacă. Dar cu ceilalţi a ştiut imediat. Probabil că s-a prins cum să-şi dea seama. În sfîrşit, îmi pare rău pentru asta, Webb. Pentru copil şi pentru tot. Şi da, nu închidem cazul dar sincer, nu avem nici cît negru sub unghie de ce să ne legăm.

Webb rămase o clipă locului, uitîndu-se la albul falangelor sale, care strîngeau braţele fotoliului.

– Să însemne asta că nu mai faceţi investigaţii?

– Presupun că da.

– Pot părăsi oraşul?

– Nu te pot împiedica.

Webb se ridică. Era încă palid. Se opri în uşă, se uită înapoi la Booley şi spuse:

– Nu am ucis-o eu.

Booley oftă.

– Era o posibilitate. Trebuia să o verific.

– Ştiu.

– Aş dori să pot găsi asasinul, pentru tine, dar nu nu prea cred c-o să reuşesc.

– Ştiu, spuse Webb din nou, închizînd încet uşa în urma lui.

La un moment dat, în drum spre motel, luă decizia.

Îşi strînse hainele, plăti şi părăsi motelul, întorcîndu-se înapoi la Davencourt. Privi cu amărăciune vechea, marea clădire, cu aripile ei graţioase întinse larg, ca nişte braţe de bună-primire. Iubise locul acesta, un prinţ în propriul regat, ştiind că într-o zi totul va fi al lui. Fusese în stare să muncească pînă la epuizare pentru regatul lui. Se căsătorise cu prinţesa aleasă pentru el. La naiba, fusese mai mult decît dornic să se însoare cu ea. Jessie fusese a lui încă din ziua aceea îndepărtată cînd stătuseră amîndoi în balansoarul de sub stejarul uriaş, bătrîn şi purtaseră prima lor luptă pentru supremaţie.

Se căsătorise oare cu ea din simplu orgoliu, decis să-i arate că ea nu-şi putea face cu el micuţele ei jocuri? Dacă ar fi cinstit ar spune că da, acesta fusese unul dintre motive. Dar celălalt fusese dragostea, o dragoste ciudată, compusă dintr-o copilărie comună, un rol comun în viaţă şi fascinaţia sexuală care care existase între ei încă de la pubertate. Ştia acum că nu era o temelie grozavă pentru o căsnicie. Pasiunea arsese şi se stinsese al naibii de repede şi vechile lor legături nu fuseseră suficient de puternice să-i ţină împreună, după ce atracţia dispăruse.

Jessie se culca cu un alt bărbat. *Bărbaţi*, dacă se gîndea mai bine. Ştiind-o pe Jessie aşa cum o ştia el, îşi dădu seama că o făcuse poate din răzbunare, pentru că el nu cedase la cel mai mic capriciu al ei. Jessie era în stare aproape de orice cînd i se stătea împotrivă, dar fără să ştie de ce, nu se aşteptase niciodată să îl înşele. Reputaţia ei în Tuscumbia şi Comitatul Colbert contaseră prea mult pentru ea şi acesta nu era un oraş imens, cu autostrăzi, unde amanţii veneau şi plecau şi nimeni nu le dădea atenţie. Acesta era Sudul şi într-o anumită măsură, încă Vechiul Sud, unde contau aparenţele şi manierele elegante, cel puţin în eşalonul de mijloc şi de sus al societăţii.

Dar ea nu doar că se culcase cu altcineva, ea neglijase chiar şi să se păzească. Oare tot din răzbunare? Se gîndise că ar fi o glumă delicioasă să-i prezinte un copil care nu era al lui?

Într-o săptămînă scurtă, infernală, soţia lui fusese omorîtă, întreaga lui viaţă şi reputaţie fuseseră distruse şi familia se întorsese împotriva lui. Din prinţ, devenise un paria.

Prea mult. Bomba de astăzi a lui Booley îi pusese capac. Muncise ca un sclav ani de zile ca să asigure familiei stilul de viaţă cu care era obişnuită, adică luxul, sacrificîndu-şi viaţa privată şi orice şansă pe care poate că ar fi avut-o să-şi construiască o viaţă de familie adevărată, cu Jessie. Dar cînd a avut nevoie de familie, într-un front de sprijin unit, aceasta nu a fost acolo. Lucinda nu l-a acuzat dar nici nu l-a sprijinit şi obosise să mai danseze pe melodia ei. Cît despre Gloria şi Harland şi toţi ai lor, la naiba cu ei. Numai mama lui şi mătuşa Sandra au crezut în el.

Roanna. Ce era cu ea? Să fi pus ea în mişcare tot coşmarul acesta dînd în Jessie fără să se gîndească o clipă la răul pe care i-l făcea lui? Într-un fel, trădarea Roannei era mult mai dureroasă decît a celorlalţi. Se obişnuise atît de mult cu adoraţia ei, cu compania confortabilă pe care i-o oferise ea. Personalitatea ei sinuoasă şi limba nestăpînită îl amuzaseră, făcîndu-l să rîdă chiar şi cînd era atît de obosit încît era gata să se prăbuşească. Sigur, *Grand Pix.*

La înmormîntare, îi spusese că nu montase ea în mod deliberat scena din bucătărie, dar vinovăţia şi nefericirea erau întipărite pe chipul ei. Poate că o montase, poate că nu. Dar şi ea îl evitase, cînd el ar fi fost în stare să-şi vîndă sufletul pentru puţină înţelegere. Booley nu o considera pe Roanna suspectă în moartea

lui Jessie, dar el nu putea uita privirea de ură pe care o văzuse în ochii ei sau faptul că ea avusese ocazia. Oricine din casă avusese ocazia, dar Roanna era singura care o ura pe Jessie.

Doar că el nu a ştiut. Şi-a ţinut gura ca să o protejeze, chiar dacă ea nu a fost alături de el. Şi-a ţinut gura despre copilul lui Jessie care nu era al lui, lăsînd liber un alt posibil asasin, pentru că altfel el însuşi ar fi devenit un suspect şi mai plauzibil. Era al naibii de obosit să mai fie prins la mijloc.

La naiba cu ei toţi.

Opri maşina pe alee şi se uită la casă. Davencourt. Era întruchiparea ambiţiei lui, un simbol al vieţii lui, inima familiei Davenport. Avea propria ei personalitate, o casă bătrînă care adăpostise generaţii de Davenport între aripile ei graţioase. Ori de cîte ori era plecat într-o călătorie de afaceri şi se gîndea la Davencourt, o vedea întotdeauna, cu ochii minţii, înconjurată de flori. Primăvara, tufele de azalee erau ca o revoltă a culorilor. Vara, trandafirii şi caprifoiul îşi intrau în drepturi. Toamna erau crizantemele iar iarna, buşurile roz şi albe de camelie. Davencourt era tot timpul în floare. Îl iubise cu o pasiune pe care nu o simţise niciodată pentru Jessie. Nu-i putea acuza în totalitate pe ceilalţi pentru asta, pentru că şi el avea vina lui, căsătorindu-se de fapt mai curînd pentru moştenire decît pentru femeie.

La naiba şi cu Davencourt.

Parcă maşina şi o porni spre intrarea principală. Conversaţia din living se opri brusc, ca de fiecare dată în ultima săptămînă. Nici nu se uită în încăpere, traversînd spre birou şi aşezîndu-se în spatele mesei de lucru.

Lucră ore în şir, completînd hîrtii, formulare, returnînd controlul activ al tuturor întreprinderilor Davenport în mîinile Lucindei. Cînd termină, se ridică şi ieşi din casă, se urcă în maşină şi plecă fără să se uite înapoi.

CARTEA A TREIA

ÎNTOARCEREA

CAPITOLUL 8

– Adu-mi-l înapoi pe Webb. Vreau să-l convingi să se întoarcă acasă, îi spuse Lucinda Roannei.

Chipul Roannei nu-i trădă şocul, deşi acesta îi reverbera în tot trupul. Cu graţie controlată, puse la loc pe tava elegantă paharul cu ceai, fără cel mai mic clinchet trădător. Webb! Doar simplul auz al numelui lui avea încă puterea de a tăia în ea, readucîndu-i vechiul, durerosul dor de el şi vinovăţia, deşi trecuseră zece ani de cînd îl văzuse ultima oară, de cînd îl mai văzuse cineva.

– Ştii unde se află? întrebă ea calmă.

Spre deosebire de a Roannei, mîna Lucindei tremură cînd puse paharul jos. Cei optzeci şi trei de ani apăsau greu asupra Lucindei şi tremurul constant al mîinilor era doar încă unul din modurile discrete în care o trăda propriul trup. De fapt, Lucinda murea. Ea ştia asta, toţi ştiau. Nu imediat, nici măcar în curînd dar acum era vară şi se părea că nu va mai apuca o alta. Voinţa ei de fier rezistase la multe, dar încet, încet, se înclinase sub inexorabila apăsare a timpului.

– Desigur. Am angajat un detectiv particular ca să mi-l găsească. Yvonne şi Sandra au ştiut tot timpul, dar nu mi-au spus.

În glasul Lucindei era un amestec de mînie şi exasperare.

– A păstrat legătura cu ele şi amîndouă îl vizitează, ocazional.

Roanna îşi acoperi ochii cu genele, atentă să nu-şi trădeze nici o expresie. Deci ele au ştiut în tot acest timp. Spre deosebire de Lucinda, ea nu le acuza pentru asta.Webb lăsase de înţeles cît se poate de clar că nu mai avea nevoie de restul familiei; sigur că îi dispreţuia pe toţi, iar pe ea, mai mult decît pe oricare. Nu îl acuza. Dar totuşi, o durea. Dragostea pentru el fusese singura emoţie pe care nu reuşise să şi-o blocheze. Absenţa lui fusese ca o rană care sîngera mereu şi care nu se vindecase în toţi aceşti zece ani, provocîndu-i în continuare durere şi remuşcări.

Dar supravieţuise. Într-un fel, încuind în afara ei toate celelalte emoţii, supravieţuise. Dusă era fata aceea de odinioară, exuberantă ca un mînz, revărsînd energie şi belele. În locul ei se afla acum o tînără rece, distantă, care nu se grăbea niciodată, care nu se enerva niciodată şi care rareori zîmbea, cu atît mai puţin să rîdă din tot sufletul. Emoţiile erau răsplătite cu suferinţă; iar ea învăţase o lecţie amară cînd impulsivitatea ei, stupida ei emotivitate îi ruinaseră lui Webb viaţa.

Aşa cum fusese înainte, nu reuşise să se facă iubită şi nu valorase doi bani, prin urmare a trebuit să se distrugă şi să construiască o nouă persoană, din cenuşă, o femeie care nu va cunoaşte niciodată culmile dar care nici nu se va mai scufunda în abisuri. Într-un fel, ea pusese în mişcare lanţul de evenimente care o costaseră pe Jessie viaţa şi care îl izgoniseră pe Webb dintre ai lui, aşa încît decisese să ispăşească. Nu o putea înlocui pe Jessie în afecţiunea Lucindei, dar putea măcar să înceteze să mai fie o povară şi o deziluzie.

Plecase la colegiu – la Universitatea din Alabama şi nu la colegiul exclusivist pentru fete, aşa cum se gîndiseră ceilalţi înainte – şi obţinuse o licenţă în management, putînd astfel să o ajute pe Lucinda în afaceri, de vreme ce Webb nu mai era acolo să se ocupe de toate. Roannei nu-i plăcuseră cursurile, dar se forţase să studieze din greu şi să obţină rezultate bune. Şi ce dacă i se părea totul plictisitor? Preţul pe care trebuia să-l plătească era destul de mic.

Se forţase să înveţe cum să se îmbrace, pentru ca Lucinda să nu se mai simtă jenată cu ea. Urmase un curs ca să-şi îmbunătăţească biata ei îndemînare la condusul maşinii, învăţase să danseze, să se fardeze, să poarte o conversaţie politicoasă, să fie acceptată în societate. Învăţase să-şi controleze sălbatica ei exuberanţă, care îi provocase atît de des necazuri în copilărie, dar asta nu fusese deloc greu. După dispariţia lui Webb, problema ei fusese tocmai aceea de a-şi recăpăta entuziasmul pentru viaţă şi nu invers.

Nimic nu o îngrozea mai mult decît gîndul de a-l revedea pe Webb.

– Şi dacă nu vrea să se întoarcă? şopti ea.

– Convinge-l, izbucni Lucinda, apoi oftă şi glasul i se îmblînzi.

– Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. *Avem* nevoie de el. Tu şi cu mine am reuşit să facem lucrurile să continue să meargă, dar mie nu mi-a mai rămas mult timp iar inima şi sufletul tău nu sînt implicate, ca la Webb. Cînd era vorba de afaceri, Webb avea un creier de computer şi o inimă de şarpe. Era corect, dar fără menajamente. Acestea sînt calităţi rare, Roanna, calităţi care nu pot fi uşor de înlocuit.

– Tocmai de aceea poate că nu ne va ierta. Roanna nu reacţionă la părerea Lucindei privind incompetenţa ei în a conduce imperiul familiei. Nu era decît adevărul; de

aceea sarcina luării deciziilor cădea, de cele mai multe ori, pe umerii fragili ai Lucindei, în timp ce Roanna doar le implementa. Se antrenase, se disciplinase să facă tot ce putea, dar acest tot al ei nu era niciodată suficient de bun. Acceptase asta şi se protejase ferindu-se să-i pese. Oricum, nimic nu mai contase cu adevărat pentru ea, în ultimii zece ani.

Durerea se aşternu o clipă pe chipul brăzdat al Lucindei. Spuse încet:

– I-am dus dorul în fiecare zi, de cînd a plecat. Nu o să-mi iert niciodată ceea ce am permis să i se întîmple. Ar fi trebuit să le spun oamenilor că eu credeam în el, că aveam încredere în el, dar m-am închis în durerea mea şi nu am văzut ce i-a făcut neglijenţa mea. Nu-mi pasă că mor, dar nu pot pleca uşor, pînă cînd nu voi repara lucrurile pentru Webb. Dacă cineva îl poate aduce înapoi, Roanna, atunci aceea eşti tu.

Roanna nu îi spusese Lucindei că la funeralii încercase să se apropie de el, dar că fusese respinsă cu răceală. În sinea ei era convinsă că avea chiar mai puţine şanse decît oricine altcineva să-l convingă pe Webb să se întoarcă acasă, dar acesta era încă un lucru pe care îl învăţase: dacă reuşea să-şi ascundă sentimentele, atunci durerea şi temerile ei intime vor fi exact aşa, intime. Dacă le păstra în ea, atunci nimeni altcineva în afara ei nu va şti că ele se află acolo.

Nu conta ce simţea ea; dacă Lucinda îl vroia pe Webb acasă, ea va face tot ce-i va sta în puteri, indiferent cît o va costa asta.

– Unde este?

– Într-un orăşel din Arizona, uitat de Dumnezeu. O să-ţi dau dosarul cu informaţiile strînse de detectiv, pentru mine. S-a ... s-a descurcat bine. Are o fermă. Sigur, nu la dimensiunile Davencourtului, dar nu este în firea lui Webb să eşueze.

– Cînd vrei să plec?

– Cît mai repede posibil. Avem nevoie de el aici. *Eu* am nevoie de el. Vreau să fac pace cu el înainte de a muri.

– O să încerc, spuse Roanna.

Lucinda se uită o clipă nesfîrşită la nepoata ei, apoi un zîmbet obosit îi arcui puţin gura. Spuse, în glas cu o nunţă de aprobare:

– Tu eşti singura care nu arborezi veselia aceea falsă şi nu-mi spui că o să ating suta. Nişte proşti. Ei chiar cred că eu nu ştiu că o să mor? Am cancer şi sînt prea bătrînă ca să-mi cheltuiesc timpul şi banii cu tratamente, cînd oricum vîrsta mea înaintată tot mă va lua, cît de curînd. Eu trăiesc în trupul ăsta, Dumnezeule Mare. Aşa că pot să-ţi spun că se stinge, încet, încet.

Nu exista un răspuns care să nu sune ori fals de vesel, ori crud, prin urmare Roanna nu spuse nimic. Ea era adesea tăcută, lăsînd conversaţia să curgă în jurul ei fără să lanseze vîsle verbale care să aducă spre ea curenţii. Era adevărat că toţi ceilalţi din casă făceau tot posibilul să ignore situaţia, ca şi cum pericolul ar fi dispărut dacă ei îl ignorau. Acum nu mai erau doar Gloria şi Harlan; în decursul unui an de la moartea lui Jessie şi plecarea lui Webb, Gloria reuşise, nu ştiu cum, să-şi aducă la Davencourt şi alţi membri ai familiei ei. Fiul lor, Baron, decisese să rămînă în Charlotte, dar toţi ceilalţi se aflau aici. Fiica Gloriei, Lanette, îşi adusese aici toată familia: pe Greg, soţul ei şi pe cei doi copii, Corliss şi Brock. Nu că ar fi fost copii mici; Brock avea treizeci de ani iar Corliss era de vîrsta Roannei. Lucinda permisese să i se umple casa, poate în încercarea de a alunga pustiul lăsat de pierderea lui Jessie şi a lui Webb. Presupunînd că îl va convinge pe Webb să se întoarcă – o presupunere majoră – Roanna se întreba ce o să facă el cu situaţia asta. E drept, toţi îi erau veri, dar Roanna

credea totuşi că Webb o să fie mai curînd supărat pe ei că au profitat de durerea Lucindei.

– Ştii că după plecarea lui Webb mi-am schimbat testamentul, continuă Lucinda după o vreme, sorbind din ceai. Se uită apoi afară pe fereastră, la mulţimea nesfîrşită de trandafiri de culoarea piersicii, preferaţii ei şi îşi îndreptă umerii ca şi cum ar fi vrut să prindă curaj.Te-am făcut pe tine moştenitorul principal; Davencourt şi cea mai mare parte a banilor îţi vor reveni ţie. Cred că este cinstit din partea mea să-ţi spun că dacă îl vei convinge pe Webb să se întoarcă, voi reface testamentul în favoarea lui.

Roanna încuviinţă din cap. Asta nu-i va schimba cîtuşi de puţin eforturile; nimic nu i le-ar schimba. Va face tot posibilul să-l convingă pe Webb să se întoarcă dar nu-şi va permite să resimtă nici o pierdere personală cînd Lucinda va schimba testamentul. Roanna accepta că indiferent cît de mult încerca ea, efectiv nu avea harul afacerilor, pe care-l aveau Lucinda şi Webb. Ei nu-i plăcea să rişte şi nici nu avea plăcerea jocului, în afacerile de anvergură. Davencourtului îi va fi mai bine în mîinile lui Webb, ca şi miriadelor de investiţii financiare.

Lucinda continuă, cu vocea abruptă şi cu umerii încă drepţi:

– Aceasta a fost înţelegerea pe care am făcut-o cu el cînd a împlinit paisprezece ani: dacă va munci din greu, dacă va studia şi se va pregăti să aibă grijă de Davencourt, totul va fi al lui.

– Înţeleg, spuse Roanna şoptit.

– Davencourt ... Lucinda se opri, privind afară la peluza perfect îngrijită, la grădinile cu flori, la păşunile din spate, unde iubiţii ei cai îşi aplecau grumazurile lucioase, muşchiuloase, ca să pască.

– ... Davencourt merită să fie în mîinile cele mai bune. Nu este doar o casă, este un legat. Nu mai există multe

ca el şi eu trebuie să aleg cine îi va purta cel mai bine de grijă.

– O să încerc să-l aduc înapoi, promise Roanna, cu chipul la fel de liniştit ca un iaz într-o toridă zi de vară, cînd nu există nici o briză care să-i unduiască suprafaţa. Era chipul în spatele căreia trăia ea, un chip indiferent, indescifrabil şi seren. Nimeni şi nimic nu putea străpunge coconul sigur pe care-l ţesuse pentru ea, cu excepţia lui Webb, singura ei slăbiciune. În pofida ei, gîndurile începură să-i călătorească. Să-l aibă înapoi, aici ... ar fi paradisul şi iadul la un loc. Să-l poată vedea în fiecare zi, să-i asculte vocea, să-i îmbrăţişeze în secret apropierea de ea în lungile nopţi întunecate cînd toate coşmarurile ei deveneau reale ... acesta era paradisul. Iadul era să ştie că el o dispreţuia acum, că fiecare privire pe care i-o va arunca va fi una de condamnare şi dezgust.

Dar nu, trebuia să fie realistă. Ea nu va mai fi aici. Cînd Lucinda – nu se mai gîndea niciodată la ea ca la bunica – va muri, Davencourt nu va mai fi căminul ei. Va fi al lui Webb iar el nu o va dori aici. Nu-l va vedea în fiecare zi, poate niciodată. Va trebui să plece de aici, să-şi găsească o slujbă. Să ia în piept lumea reală. Cu licenţa şi cu experienţa ei, va trebui să-şi găsească o slujbă decentă. Poate că nu în zona Shoals; poate că va trebui să plece în altă parte şi atunci în mod sigur că nu-l va mai vedea niciodată pe Webb. Dar nici asta nu conta. Locul lui era aici. Acţiunile ei negîndite îl costaseră moştenirea, deci era corect să facă tot posibilul să i-o redea.

– Nu contează pentru tine? Că vei pierde Davencourtul dacă faci asta pentru mine? o întrebă brusc Lucinda.

Nimic nu contează. Aceasta fusese mantra ei, blestemul ei, vreme de zece ani.

– Ai dreptul să îl laşi cui vrei tu. Webb a fost moştenitorul tău ales. Şi ai dreptate; el o să facă o treabă cu mult mai bună decît aş putea eu vreodată.

Era convinsă că vocea ei calmă, egală, o deranjase oarecum pe Lucinda, dar a pune pasiune în cuvinte era peste puterile ei.

– Dar eşti o Davenport, comentă Lucinda, ca şi cum ar fi vrut ca Roanna să-i justifice propria decizie. Unii ar putea spune că Davencourt îţi aparţine de drept, pentru că Webb este un Tallant. Este ruda mea de sînge, dar nu este un Davenport şi nu este atît de aproape înrudit cu mine, cum eşti tu.

– Dar el este alegerea mai bună.

Gloria intră în living la timp ca să audă ultimele cuvinte ale Roannei.

– Cine este o alegere mai bună? întrebă ea prăbuşindu-se în adîncimile fotoliului ei preferat. Gloria avea şaptezeci şi trei de ani, era cu zece ani mai tînără ca Lucinda, dar în timp ce părul Lucindei era de un alb fără complexe, Gloria încă mai rezista cu încăpăţînare în faţa naturii şi-şi vopsea buclele pufoase într-un blond delicat.

– Webb, răspunse Lucinda succint.

– Webb! Gloria se zgîi şocată la sora ei. Dumnezeule Mare, pentru ce ar putea fi el cea mai bună alegere, exceptînd scaunul electric?

– Să conducă Davencourt şi afacerile.

– Glumeşti! Ştii bine că nimeni n-ar face afaceri cu el...

– Ba da, vor face, spuse Lucinda cu o voce ca oţelul. Dacă se va ocupa el, *toţi* vor face afaceri cu el, sau şi-ar dori să nu fi fost atît de proşti.

– Oricum, nu înţeleg de ce vorbeşti despre el, cînd nimeni nu ştie unde se află ...

– L-am găsit, o întrerupse Lucinda. Iar Roanna se va duce la el, să-l convingă să se întoarcă aici.

Gloria se întoarse spre Roanna, spunîndu-i cu sufletul la gură:

– Ţi-ai ieşit din minţi? Nu pot să cred că vrei să aduci un asasin printre noi. Nu cred c-aş mai putea închide un ochi de frică, noaptea!

– Webb nu este un asasin, spuse Roanna sorbindu-şi ceaiul şi fără să se uite la Gloria. Încetase şi să se gîndească la Gloria ca la o *mătuşă*. La un moment dat, în timpul nopţii cumplite după plecarea lui Webb din vieţile lor, titlurile de rudenie dispăruseră din felul în care se gîndea ea la oameni, ca şi cum distanţa ei emoţională nu se mai putea acomoda cu ele. Oamenii din familia ei deveniseră acum simplu, Lucinda, Gloria, Harlan.

– Atunci de ce a dispărut aşa? Numai cineva cu o conştiinţă încărcată fuge în felul ăsta.

– Încetează! izbucni Lucinda. El nu a fugit, s-a săturat şi a plecat. Este o diferenţă. Noi l-am dezamăgit, aşa că nu-l pot condamna că s-a întors cu spatele la noi. Dar Roanna are dreptate; Webb nu a ucis-o pe Jessie. Eu nu am crezut niciodată asta.

– Dar Booley Watts a crezut-o cu siguranţă!

Cu un gest al mîinii, Lucinda concedie părerile lui Booley.

– Asta nu contează. *Eu* cred că Webb este nevinovat, nu a existat nici o dovadă împotriva lui, deci din punct de vedere legal este nevinovat şi eu îl vreau înapoi.

– Lucinda, nu te purta ca o bătrînă proastă!

Ochii Lucindei străluciră cu o subită ferocitate, care-i sfida vîrsta. Spuse tărăgănat:

– Presupun că pot spune că nimeni nu m-a crezut vreodată proastă, bătrînă sau altcumva. *Şi a trăit ca să o spună*, era mesajul nerostit din tonul ei. Optzeci şi trei de ani sau nu, pe moarte sau nu, Lucinda încă era pe deplin conştientă de forţa puterii ei, ca administrator al

averii Davenport şi nu se jena să îi facă şi pe ceilalţi să ştie asta.

Gloria se replie şi se întoarse spre Roanna, o ţintă mai uşoară.

– Nu poţi face asta. Spune-i că este o nebunie.

– Sînt de acord cu ea.

Auzind declaraţia şoptită, ochii Gloriei se umplură de furie.

– Ei, nu! Să nu crezi cumva că am uitat că te tăvăleai în pat cu el, cînd ...

Lucinda se ridică pe jumătate din fotoliu, ca şi cum ar fi intenţionat să o atace fizic pe sora ei şi spuse cu duritate:

– Încetează! Booley a explicat clar ce s-a petrecut cu adevărat între ei şi nu permit nici-o exagerare. Şi nu-ţi permit nici să o ataci pe Roanna. Ea nu face decît ce am rugat-o eu să facă.

– Dar cum de te *gîndeşti* măcar să îl aduci înapoi? spuse încet Gloria renunţînd la agresivitate şi Lucinda se reaşeză la loc în fotoliul ei.

– Pentru că avem nevoie de el. Acum e nevoie şi de mine şi de Roanna ca să acoperim totul, dar după moartea mea ea o să se îngroape în muncă.

– Ah, Lucinda, vorbeşti prostii, o să supravieţuieşti ...

– Nu, întrerupse Lucinda afirmaţia pe care o auzise de atîtea ori înainte. *Nu* o să supravieţuiesc niciunuia dintre voi. Nu aş vrea asta nici dacă aş putea. Avem nevoie de Webb aici. Roanna o să se ducă să-l convingă şi o să-l aducă acasă şi cu asta am terminat.

În seara următoare, Roanna stătea singură la o masă ascunsă în umbra unui local mic, murdar, cu spatele la perete, urmărind în tăcere un bărbat aflat pe unul din scaunele barului. Îl urmărea de mult şi cu atîta intensitate, încît ochii o usturau de efortul de a scruta în

interiorul întunecat, plin de fum. În cea mai mare parte, cuvintele acestuia erau acoperite de tonomatul vechi din colţ, de zgomotul bilelor de biliard, de zumzetul conversaţiilor şi al înjurăturilor, dar uneori putea surprinde o anumită intonaţie, o tărăgăneală în glas care ştia fără doar şi poate că erau ale lui, în timp ce acesta îi spunea ceva fie bărbatului de lîngă el, fie barmanului.

Webb. Trecuseră zece ani de cînd nu-l mai văzuse, zece ani de cînd se simţise vie. Ştiuse, acceptase faptul că încă îl mai iubea, încă era vulnerabilă la el, dar într-un fel procesiunea lugubră a zilelor acestor zece ani îi estompase amintirea intensităţii reacţiei ei faţă de el. Nu i-a trebuit decît o singură privire asupra lui, ca să-şi amintească. Şuvoiul senzaţiilor era atît de intens încît se învecina cu durerea, ca şi cum celulele trupului ei se năpustiseră înapoi la viaţă. Nimic nu se schimbase. Reacţiona şi acum exact ca odinioară, inima bătîndu-i mai repede şi excitarea ţiuindu-i prin toate terminaţiile nervoase. Îşi simţea pielea încordată şi fierbinte iar carnea de dedesubt pulsîndu-i dureros. Foamea de a-l atinge, de a fi suficient de aproape de el ca să poată simţi mirosul acela bărbătesc, încărcat de mosc, unic, de neuitat, era atît de mare încît se simţea aproape paralizată de dorinţă.

Dar cu tot dorul ei, nu-şi putea face curaj să se apropie de el şi să-i atragă atenţia. În ciuda încrederii ferme a Lucindei că va reuşi să-l convingă să se întoarcă acasă, Roanna nu se aştepta să citească nimic altceva în privirea aceea verde, decît silă – şi respingere. Anticiparea durerii o ţinea lipită de scaun. Trăise cu suferinţa pierderii lui, zi de zi, vreme de zece ani, dar durerea aceea era familiară şi *învăţase* să trăiască cu ea. Totuşi, nu era sigură că va avea puterea să reziste unui nou şoc. O nouă lovitură o va distruge, poate fără să-şi mai revină vreodată.

Nu era singura femeie din bar dar erau destule priviri de bărbaţi aţintite în direcţia ei, ca să se simtă nervoasă. Webb nu era unul dintre ei; el habar nu avea de prezenţa ei. Doar pentru că în mod deliberat nu vroia să atragă atenţia, fusese lăsată singură. Se îmbrăcase simplu, conservator, în pantaloni de un verde închis şi o bluză crem, atît de diferit de stilul unei femei departe de acasă, căutînd probleme. Nu se uita în ochii nimănui şi nici nu privea în jur cu interes. De-a lungul anilor îşi dezvoltase arta de a trece cît mai neobservată şi în seara asta îi era de folos. Totuşi, mai curînd sau mai tîrziu va apărea un cowboy suficient de insistent care să-i ignore semnalele „stai departe de mine" şi o va aborda.

Era obosită. Era ora zece noaptea şi avionul ei plecase din Huntsville la şase dimineaţa. De la Huntsville zburase la Birmingham, de la Birmingham la Dallas – cu un popas la Jackson, Mississippi. La Dallas suportase o oprire de patru ore. Ajunsese la Tucson la patru douăzeci şi şapte, ora locală, închiriase o maşină şi o pornise spre sud pe Interstate 19, spre Tumacacori, unde locuia Webb, potrivit raportului detectivului privat al Lucindei şi unde deţinea o fermă de vite, mică dar prosperă.

Nu reuşise să dea de el. Colindase cu maşina din stînga în dreapta, căutînd drumul corect, revenise în autostradă ca să se reorienteze. Era aproape în lacrimi cînd dăduse în sfîrşit peste un localnic care nu numai că îl cunoştea personal pe Webb, dar o şi îndrumase pe Roanna către barul acesta mic, jegos, imediat la ieşirea din Nogales, unde obişnuia Webb să se oprească de cîte ori avea treburi la oraş, ceea ce făcuse chiar astăzi.

Noaptea deşertului căzuse în culorile ei dramatice şi cînd caleidoscopul tonalităţilor dispăru, lăsase în loc un cer negru de catifea, pătat de cele mai mari, mai luminoase stele pe care le văzuse ea vreodată. Această pustietate minunată, pură, o calmase şi cînd reuşi să

găsească barul, pe chipul ei se reaşternea deja expresia ei obişnuită, distantă.

Webb era acolo cînd intrase ea; el a fost prima persoană pe care a văzut-o. Şocul aproape că o doborîse la pămînt. Avea capul întors în altă parte şi nu se uita în jur, dar a ştiut că era el, pentru că fiecare celulă din trupul ei striga recunoaşterea. Roanna se îndreptase încet spre una din cele cîteva măsuţe goale, alegînd-o automat pe cea din colţul cel mai întunecat, unde stătea şi acum. Chelneriţa, o femeie cu aer hispanic, obosit, aproape de patruzeci de ani, venea des la ea. Roanna comandase la început o bere, descîntînd-o pînă cînd se încălzise, apoi mai comandă una. Nu-i plăcea berea, de obicei nici nu bea, dar îşi spuse că dacă nu va comanda ceva, va fi poftită să părăsească masa, să facă loc unui client mai setos.

Se uită la suprafaţa scrijelită a mesei, unde numeroase lame de cuţit încrustaseră iniţiale şi desene dar şi simple zgîrieturi şi scobituri. Aşteptarea nu-i va face situaţia mai uşoară. Va trebui să se scoale şi să se ducă la el şi să termine odată.

Dar tot nu se mişcă. Privirea ei se îndrepta flămîndă spre el, absorbind schimbările pe care le făcuseră cei zece ani.

Webb avea douăzeci şi patru de ani cînd plecase din Tuscumbia, era un bărbat tînăr, matur pentru vîrsta lui şi împovărat de responsabilităţi care ar fi doborît pe cineva mai slab, dar era *totuşi* tînăr. La douăzeci şi patru de ani încă nu-şi descoperise întreaga extindere a forţelor sale, personalitatea lui încă mai era uşor maleabilă. Moartea lui Jessie şi investigaţiile care au urmat, apoi felul în care a fost ostracizat atît de familie cît şi de prieteni, l-au întărit. Iar cei zece ani care au urmat l-au întărit şi mai mult. Se vedea în linia dură a gurii şi în felul rece, superior, în care îi privea pe cei din jurul lui, făcîndu-l să arate ca un bărbat pregătit să cucerească lumea şi să o

aplece după voinţa sa. Indiferent căror provocări le-a făcut faţă, a ieşit învingător.

Roanna cunoştea cîteva dintre aceste provocări, pentru că dosarul lui fusese întocmit cu grijă. Cînd hoţii de vite îi furaseră animalele şi poliţia locală nu fusese în stare să-i oprească, Webb i-a urmărit singur, pînă în Mexic. Hoţii l-au reperat şi au început să tragă în el. Webb a tras înapoi. Două zile a durat hărţuiala. La sfîrşitul acestora, unul dintre hoţi era mort, unul, grav rănit iar altul a suferit un traumatism cerebral după ce a căzut de pe o stîncă. Webb a fost uşor rănit la coapsă şi a suferit de deshidratare. Dar hoţii au decis să nu mai rişte şi să plece,iar Webb şi-a adunat vitele furate şi le-a condus înapoi peste graniţă. De atunci nu a mai fost călcat de hoţii de vite.

Avea acum un aer periculos, care nu existase înainte, aerul unui om care gîndeşte ce spune şi este decis să acţioneze. Caracterul i-a fost şlefuit pînă la miezul de oţel. Webb nu mai avea slăbiciuni şi în mod sigur, nu-i mai rămăsese nici o rămăşiţă pentru verişoara lui proastă, nepăsătoare, care îi provocase atîtea necazuri.

Nu era bărbatul pe care-l ştiuse odată. Era mai dur, mai aspru, poate chiar mai brutal. Roanna ştia că cei zece ani făcuseră o mulţime de schimbări, în amîndoi, dar un singur lucru rămăsese constant, dragostea ei pentru el.

Fizic, arăta mai puternic şi mai mare ca înainte. Webb avusese întotdeauna constituţia muşchiuloasă a unui atlet, dar anii de muncă fizică grea îl făcuseră slab şi dur ca o sfoară, părînd ca un arc de oţel gata să ţîşnească. Umerii i se lărgiseră. Antebraţele lui, expuse de cămaşa cu mînecile suflecate, erau groase de muşchi şi brăzdate de vene.

Era foarte bronzat, cu riduri în colţurile gurii şi ale ochilor. Avea părul mai lung, mai dezordonat, părul unui bărbat care nu se tunde regulat. Asta era o altă

diferenţă: părul lui nu mai era „stilat", era tuns, pur şi simplu. Faţa îi era întunecată de o umbră de barbă, dar nu putea ascunde o tăietură recent vindecată, de-a lungul părţii de jos a maxiliarului drept, de la ureche la bărbie. Roanna înghiţi cu greu, întrebîndu-se ce păţise, dacă rana fusese periculoasă.

Dosarul investigatorului spunea că Webb nu cumpărase doar micuţa fermă pe care o transformase repede într-o afacere profitabilă, ci mai cumpăra sistematic alte parcele de teren ca să-şi extindă proprietatea, dar în vederea mineritului. Arizona era bogată în minerale şi Webb investea în aceste minerale. Părăsirea Davencourtului nu-l sărăcise; avusese ceva bani ai lui, pe care-i folosise înţelept. Aşa cum subliniase Lucinda, Webb avea un talent rar la afaceri şi finanţe şi se folosise de el.

Dar oricît de prosper ar fi fost, nu puteai vedea asta după îmbrăcămintea lui. Cizmele îi erau uzate şi scofîlcite, jeanşii decoloraţi, iar cămaşa lui strîmtă, cu model Cambray, era aproape albă de atîta spălat. Purta o pălărie maro închis, prăfuită. Nogales avea reputaţia unui loc dur, dar una peste alta, Webb se potrivea perfect cu mulţimea aspră din barul jegos, din orăşelul minuscul din deşert, care era la fel de departe de Tuscumbia cum era Amazonul de Arctica.

Webb avea puterea să o distrugă. Cu cîteva cuvinte reci, tăioase, o putea anihila. I se făcu rău gîndindu-se la ceea ce risca apropiindu-se de el, dar continuă să vadă speranţa aceea din ochii Lucindei cînd o sărutase de plecare, azi-dimineaţă. Lucinda, diminuată de vîrstă, de durere şi de regrete, în continuare de nesupus, dar nu şi invincibilă. Probabil că sfîrşitul era mai aproape decît vroia să se ştie. Poate că aceasta era ultima şansă de a se împăca cu Webb.

Roanna ştia exact ce risca financiar dacă îl putea convinge pe Webb să se întoarcă acasă. Aşa cum se

prezenta acum testamentul Lucindei, ea era moştenitorul principal al Davencourtului şi al imperiului financiar al familiei, cu procente modice către Gloria şi familia ei, cîteva pentru Yvonne şi Sandra şi pensii, dar şi sume fixe de bani stabilite pentru personalul domestic permanent: Loyal, Tansy şi Bessie. Dar Webb fusese educat să devină moştenitorul principal şi dacă se întorcea, totul îi va reveni din nou lui.

Ea va pierde Davencourtul. Îşi blocase emoţiile, nu-i permisese Lucindei să vadă panica şi durerea care amenințau să-i străpungă bariera protectoare. Era şi ea un om;va regreta şi ea pierderea banilor. Dar Daverncourt valora mai mult pentru ea decît orice avere. Davencourt însemna căminul, sanctuarul atît de mult iubit şi atît de familiar, pînă la ultimul ungher. Pierderea Davencourtului îi va sfîşia inima dar nu-şi făcea iluzii că va fi bine primită acolo, dacă moştenirea îi va reveni lui Webb. El o să-i vrea pe toţi afară din casă, inclusiv pe ea.

Dar Webb se va putea îngriji mai bine de Davencourt decît ea. El fusese crescut cu înţelegerea că, prin alianţa lui cu Jessie, Davencourt va fi al lui. El îşi petrecuse tinereţea şi prima parte a vieţii de adult pregătindu-se să fie cel mai bun custode pentru Davencourt şi fusese greşeala Roannei că el pierduse totul.

Care era preţul răscumpărării?

Roanna ştia preţul, ştia exact ce o va costa.

Dar exista Lucinda, care dorea cu disperare să îl vadă întors acasă înainte de moartea ei. Şi mai era Webb însuşi, prinţul exilat. Davencourt era locul potrivit pentru el, legatul lui. Ea avea o datorie la el, pe care nu o va putea niciodată rambursa. Va renunţa la Davencourt pentru el. Va renunţa la absolut tot ce avea, pentru el.

Într-un fel, cu trupul mişcîndu-i-se împotriva voinţei conştiente, se pomeni în picioare, înaintînd prin vălătucii fumului de ţigară. Se opri în spatele lui, în partea dreaptă, cu privirea arzîndu-i, flămîndă, uitîndu-se la linia

dură a pometului obrazului, a maxiliarului lui Webb. Ezitant, tînjind şi temîndu-se în acelaşi timp, ridică mîna să-l atingă de umăr, ca să-i atragă atenţia. Dar, pînă să apuce să facă asta, el îi simţi prezenţa şi-şi întoarse capul spre ea.

Ochi verzi, micşoraţi şi reci, privind-o de sus în jos. O sprînceană neagră ridicîndu-se în mută întrebare. Era privirea unui bărbat care cîntăreşte o femeie pentru accesibilitate şi dorinţă.

Nu o recunoscuse.

Roanna respira repede şi superficial şi simţea că nu inhala suficient aer. Îşi lăsă mîna în jos, durînd-o faptul că scurtul contact de care se temuse atîta, nu îi fusese permis. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui, aşa cum făcea cînd era micuţă, să-şi lase capul pe umărul larg şi să se refugieze acolo, de lume. Dar alese varianta stăpînirii de sine, atît de greu cîştigată şi spuse calm:

– Bună, Webb. Pot vorbi cu tine?

Ochii i se măriră puţin şi Webb se roti pe scaunul de bar ca să fie cu faţa spre ea. Citi în expresia lui o scurtă sclipire de recunoaştere, apoi de incredulitate. Apoi dispăru totul şi privirea i se înăspri. O studie din nou, de data asta cu lentă deliberare.

Nu spuse nimic, continuînd doar să o privească. Inima Roannei îi bătea în coaste cu dureroasă forţă.

– Te rog, spuse ea.

Webb ridică din umeri, mişcarea întinzîndu-i cămaşa pe umerii puternici. Scoase cîteva bancnote din buzunar şi le aruncă pe bar, apoi se ridică, copleşind-o cu înălţimea lui, obligînd-o să se dea un pas înapoi. O luă de braţ fără un cuvînt şi o cîrmi spre ieşire, cu degetele lungi strînse în jurul cotului ei ca o plasă de fier. Roanna se întări în faţa tremurului de plăcere cauzat chiar şi de un contact atît de impersonal şi îşi dori să fi purtat o bluză fără mîneci, ca să-i poată simţi mîna pe pielea goală.

Uşa clădirii scunde se trînti cu zgomot în urma lor. Înăuntru fusese obscuritate, dar tot trebui să clipească din ochi ca să şi-i obişnuiască cu întunericul de afară.

Maşini parcate la întîmplare se cocoşau în întuneric, barele şi parbrizele reflectînd neonul roşu, intermitent al reclamei BAR, din fereastră. După atmosfera închisă, plină de fum dinăuntru, aerul curat al nopţii se simţea rece, rarefiat. Roanna fu cuprinsă de un tremur de frig. Webb nu îi dădu drumul, trăgînd-o peste pietrişul lotului de parcare, spre o camionetă. Îşi scoase cheile din buzunar şi descuie portiera şoferului, o deschide şi o împinse pe Roanna înăuntru.

– Urcă.

Ea îl ascultă, strecurîndu-se peste banchetă, pînă la locul pasagerului.Webb urcă după ea, strîngîndu-şi picioarele lungi sub volan şi închizînd portiera.

La fiecare clipire a semnalizării, îi putea vedea maxiliarul de fier. În cabina închisă putea simţi mirosul proaspăt, puternic al tequilei pe care o băuse el. Webb stătea tăcut, privind afară prin parbiz. Şi ea era tăcută, strîngîndu-şi umerii ca să se apere de frig.

– Ei? izbucni el după o clipă nesfîrşită, cînd devenise evident că ea nu avea nici o grabă să spună ceva.

Roanna se gîndi la toate lucrurile pe care le-ar putea spune, la toate scuzele şi explicaţiile, la toate motivele pentru care Lucinda o trimisese aici, dar totul se rezuma la două cuvinte simple şi spuse:

– Vino acasă.

Webb izbucni într-un hohot sonor de rîs şi se întoarse spre ea astfel încît umerii i se înghesuiră confortabil între portieră şi volan.

– Dar eu *sînt* acasă, sau aproape.

Roanna redeveni tăcută, aşa cum i se întîmpla adesea. Cu cît mai puternice sentimentele, cu atît mai tăcută devenea ea, ca şi cum scutul ei interior se întărea în faţa oricărei fisuri spre afară, care ar fi lăsat-o vulnerabilă. Apropierea lui, simplul fapt că îi auzea din nou glasul, îi dădeau senzaţia că se prăbuşeşte în ea. Nu era în stare nici măcar să-i întoarcă privirea. Privea ţintă în poală, luptînd să-şi stăpînească tremurul.

Webb bombăni o înjurătură, apoi băgă cheia în contact şi porni motorul care se aşeză repede într-un tors puternic dar plăcut. Dădu pe temperatura maximă, apoi îşi întoarse trunchiul ca să se întindă spre bancheta din spate. Scoase de acolo o haină din denim şi i-o aruncă în poală.

– Pune-o pe tine înainte să te albăstreşti toată.

Jacheta mirosea a praf şi a sudoare de cai şi în mod inefabil, a Webb. Roanna vru să-şi îngroape faţa în ţesătură; dar îşi trase doar haina peste umeri, recunoscătoare pentru protecţia care i-o oferea.

– Cum m-ai găsit? Ţi-a spus mama? o întrebă el într-un tîrziu.

Roanna scuturâ din cap.

– Mătuşa Sandra.

Roanna scuturâ din nou din cap.

– La naiba, nu am nici o dispoziţie pentru ghicitori. Ori vorbeşti, ori cobori din camionetă, izbucni el.

Mîinile Roannei se strînseră pe marginile jachetei.

– Lucinda a angajat un detectiv particular ca să te găsească. Apoi m-a trimis pe mine aici.

Roanna îi putea simţi ostilitatea radiind din el, o forţă palpabilă care-i ofilea pielea. Ştiuse că nu avea nici o şansă să-l convingă să se întoarcă, dar nu-şi dăduse seama cu cîtă violenţă o ura el. Stomacul i se strinse de greaţă şi îşi simţea pieptul gol, ca şi cum inima ei nu s-ar mai fi aflat acolo.

– Deci nu ai venit din proprie iniţiativă? o întrebă el aspru.

– Nu.

Pe neaşteptate, Webb se întinse şi îi apucă maxilarul, cu degetele muşcînd în pielea delicată, în timp ce-i răsucea capul spre el. În vocea lui simţi o vagă ameninţare.

– Uită-te la mine cînd îmi vorbeşti.

Făcu aşa, neajutorată, sorbinu-l din ochi, trasînd fiecare linie mult iubită şi transferînd-o memoriei. Poate că aceasta era ultima oară cînd îl mai vedea şi cînd o va izgoni, va mai muri o bucăţică din ea.

– Ce vrea? întrebă el continuînd s-o ţină în strînsoarea mîinii. Mîna lui mare îi acoperea maxiliarul de la o ureche la alta.Dacă pur şi simplu i-a lipsit faţa mea zîmbitoare, nu trebuia să aştepte zece ani ca să mă găsească. Deci ce vrea de la mine?

Amărăciunea lui era mai adîncă decît se aşteptase ea, mînia lui la fel de fierbinte ca în ziua în care ieşise din vieţile lor. Ar fi trebuit totuşi să ştie asta şi Lucinda. Ele fuseseră întotdeauna conştiente de forţa caracterului lui; de aceea, cînd împlinise doar paisprezece ani, Lucinda îl alesese moştenitorul ei şi custodele Davencourtului. Trădarea lor faţă de el a fost ca şi cum ar fi tras un leu de coadă şi acum trebuiau să aibă de a face cu ghearele şi cu colţii lui.

– Vrea să te întorci acasă şi să preiei din nou totul.

– Cum să nu. Oamenii oneşti din Colbert County nu se murdăresc făcînd afaceri cu un criminal nedovedit.

– Ba da, o vor face. Cu Davencourt şi toate celelalte aparţinîndu-ţi, vor trebui s-o facă, căci altfel ar pierde prea mult.

Webb lătră un rîs aspru.

– Dumnezeule, chiar mă vrea înapoi de vreme ce este dispusă să mă cumpere! Ştiu că şi-a schimbat testamentul, probabil în favoarea ta. Ce nu merge? A luat cumva ceva decizii proaste şi acum are nevoie de mine să scot din foc fundul financiar al familiei?

O dureau degetele de dorinţa de a se întinde şi a-i netezi furia care-i rida fruntea, dar se reţinu şi efortul de care avu nevoie i se citi în glas.

– Vrea să te întorci acasă pentru că te iubeşte şi îi pare rău pentru ce s-a întîmplat. Are nevoie de tine acasă pentru că este pe moarte. Are cancer.

Webb se uită la ea în întuneric, apoi îi dădu drumul brusc maxiliarului şi îşi întoarse capul de la ea.

Webb izbi furios cu pumnul în volan.

– *La naiba*. Întotdeauna s-a priceput să manipuleze oamenii. Jessie n-a făcut decît să o moştenească.

– Înseamnă că o să te întorci acasă? îl întrebă Roanna ezitant, nevenindu-i să creadă că asta spusese el, de fapt.

În loc să răspundă, Webb se întoarse înapoi spre ea şi-i prinse din nou maxiliarul în mînă. Se aplecă mai mult asupra ei, atît de mult încît îi putea vedea sclipirea din ochi şi îi putea simţi mirosul alcoolului în respiraţie. Consternată, îşi dădu seama că el nu era chiar sobru. Ar fi trebuit să ştie, doar îl urmărise bînd, dar pur şi simplu nu se gîndise că ...

– Dar tu? întrebă el, cu glasul jos şi aspru. Pînă acum nu am auzit decît ce vrea Lucinda.Tu ce *vrei*? Tu vrei să mă întorc acasă, micuţă-Roanna-complet-crescută? Cum a reuşit să te convingă să-i faci toată treaba ei murdară, ştiind că vei pierde foarte mulţi bani şi proprietăţi dacă vei reuşi? Presupun – adăugă el după o pauză – că asta ai vrut să spui, că dacă mă întorc, o să-şi schimbe din nou testamentul, lăsîndu-mi mie totul?

– Da, spuse ea în şoaptă.

– Atunci eşti o proastă, şopti el dispreţuitor şi-i dădu drumul. Ascultă, ce-ar fi să te întorci frumuşel înapoi, ca un căţeluş mic şi bun, aşa cum ai devenit şi să-i spui că ai făcut tot ce-ai putut ca să mă convingi, dar că eu nu sînt interesat?

Roanna absorbi şi durerea acestei lovituri şi o înghesui şi pe ea în carapacea ei interioară, de unde răul făcut nu mai putea fi văzut. Chipul pe care i-l

întoarse lui era la fel de dulce şi de inexpresiv ca al unei păpuşi.

– Vreau să vii acasă. Te rog.

Putea simţi atenţia accentuată cu care o privea acum, ca o rază laser care şi-a găsit ţinta. Webb o întrebă încetişor:

– Şi de ce, mă rog, ai dori asta? Doar dacă nu eşti cu adevărat proastă. Eşti proastă, Roanna?

Deschise gura să răspundă dar el îşi aşeză un deget bătătorit pe buzele ei.

– Acum zece ani tu ai început totul, oferindu-mi gustul trupşorului tău slăbănog. La vremea aceea credeam că erai prea inocentă ca să ştii ce făceai, dar de atunci m-am gîndit mult la asta iar acum cred că ai ştiut exact cum aveam eu să reacţionez, da?

Degetul lui încă îi mai acoperea buzele, trasînd uşor conturul sensibil. De asta se temuse ea cel mai mult, să trebuiască să facă faţă acuzelor lui amare. Închise ochii şi confirmă din cap.

– Ai ştiut că Jessie urma să coboare?

– Nu! Cuvintele îi mişcară buzele pe degetul lui, făcîndu-le să-i tremure.

– Deci m-ai sărutat pentru că mă doreai?

La ce bun atîta mîndrie? îşi spuse ea. Într-un fel, îl iubise toată viaţa ei. La început, îl iubise aşa cum un copil îşi divinizează eroul, apoi cu o pasiune adolescentină violentă şi în final, cu pasiunea femeii. Ultima schimbare se petrecuse probabil cînd o urmărise pe Jessie înşelîndu-l cu un alt bărbat şi ştiuse că nu-i putea spune, pentru că asta l-ar fi rănit pe Webb. Cînd era mai mică, era fericită la perspectiva de a-i crea probleme lui Jessie şi o pîra imediat. De data aceasta însă pusese binele lui Webb mai presus de propriile impulsuri, dar apoi cedase în faţa altui impuls, cînd îl sărutase iar tot el sfîrşise prin a plăti preţul.

Degetul lui apăsă mai tare.

– Aşa este? Mă doreai? insistă el.

– Da, spuse ea uşurată, abandonînd orice fărîmă de mîndire sau de autoprotecţie. Întotdeauna te-am dorit.

– Dar acum? Mă doreşti, acum? Vocea lui era aspră, inexorabilă, împingînd spre ea un capăt pe care nu-l putea vedea.

Ce vroia el să-i răspundă? Poate că nu dorea decît totala ei umilire. Dacă o acuzase pe ea pentru tot ce se întîmplase, poate că acesta era preţul pe care vroia el ca ea să-l plătească.

Şi confirmă din cap.

– Cît de mult mă doreşti? Brusc, mîna lui alunecă sub jachetă şi se închise peste sînul ei.

Respiraţia i se opri Roannei în piept, îngheţată de şoc. Se uită neajutorată la el, cu ochii ei negri atît de uriaşi încît îi dominau faţa palidă.

Cu mîna lui mare arzîndu-i încă sînul, strivindu-l uşor ca şi cum ar fi vrut să-i testeze fermitatea cărnii, Webb mumură:

– Ascultă. Am plătit pentru toţi aceşti zece ani, dar încă nu am văzut nimic înapoi. O să mă întorc şi o să mă ocup de afacerile Lucindei – dacă tu o să-mi dai ceea ce toată lumea a crezut că am primit atunci.

Anesteziată parcă, Roanna înţelese ce vroia el să spună, înţelese că anii îl făcuseră mai dur decît bănuise ea. Webb de odinioară nu ar fi făcut niciodată aşa ceva – sau poate că a avut întotdeauna înclinaţia spre o astfel de asprime, dar nu avusese nevoie să se folosească de ea. Fierul era acum mult mai aproape de suprafaţă.

Deci aceasta era răzbunarea lui pentru romantica ei ambuscadă juvenilă, care-l costase atît de mult. Dacă se întoarce acasă, avea Davencourtul ca plată, dar el vroia ca şi Roanna să-i plătească personal, iar preţul lui era trupul ei.

Se uită la el, la acest bărbat pe care-l iubise întotdeauna.

– Bine, şopti ea.

CAPITOLUL 9

Camera de motel era mică şi sumbră şi răcoarea ei îi pătrundea Roannei în oase. Roanna era sigură că existau şi moteluri mai bune în Nogales şi atunci de ce a adus-o aici? Pentru că era cel mai aproape sau pentru că vroia să-i arate cît de puţin conta pentru el?

I-ar fi trebuit mult orgoliu ca să creadă că ea însemna cît de puţin pentru el, iar orgoliul era un lucru care-i lipsea Roannei. Se simţea mică şi tremura pe dinăuntru şi o nouă vină se adăugase la povara pe care deja o purta: el credea că o pedepsea şi într-un fel aşa era, dar o parte secretă din ea devenise dintr-o dată ameţitor de extatică la gîndul că în curînd se va afla în braţele lui.

Partea secretă era mică şi adînc îngropată. Roanna simţi ruşinea şi umilinţa pe care vroia el să le simtă. Nu ştia dacă va avea curajul să treacă pînă la sfîrşit prin asta şi se gîndea cu disperare la Lucinda, bolnavă şi diminuată de vîrstă, avînd nevoie de iertarea lui Webb ca să poată muri în pace. Va putea ea oare face asta, să se întindă în pat şi să-l lase să-i folosească cu răceală trupul, chiar şi pentru Lucinda?

Dar nu era doar pentru Lucinda. Webb avea nevoie de răzbunare aşa cum Lucinda avea nevoie de iertare. Dacă asta îl va ajuta să echilibreze balanţa, dacă se va putea după aceea întoarce la Davencourt, atunci

Roanna o va face. Şi adînc în ea, acea micuţă parte secretă a ei era înnebunită de o egoistă încîntare. Indiferent care era motivul lui, pentru o scurtă vreme va fi al ei, o experienţă pe care o va ţine aproape de inima ei şi pe care o va savura în timpul anilor lungi care o aşteptau.

Webb îşi trînti pălăria pe scaun şi se întinse pe pat, cu faţa în sus, ghemuindu-şi perna sub cap. Ochii lui verzi, micşoraţi, se plimbau pe trupul ei.

– Dezbracă-te.

Încremenită din nou, Roanna rămase acolo, cu mîinile atîrnîndu-i pe laterale. Vroia să se dezbrace în pielea goală, aşa, pur şi simplu iar el să stea întins acolo şi s-o privească?

– Presupun că ţi-ai schimbat părerea, spuse el tărăgănat, ridicîndu-se şi întinzîndu-se după pălărie.

Roanna îşi făcu curaj şi îşi duse mînile la nasturii cămăşii. Ea decisese să o facă, deci ce conta dacă el vroia să se uite mai întîi la ea? În curînd va face mult mai mult decît doar să se uite. Enormitatea a ceea ce făcea *ea* o şoca de fapt şi mîinile îi tremurau, luptîndu-se cu nasturii. Ciudat ce greu îi era să se dezbrace pentru el, cînd visase acest lucru atîţia ani. Oare pentru că visase întotdeauna că el se apropia de ea cu dragoste şi în realitate era invers?

Dar nu conta, îşi spunea ea iară şi iară, folosind litania ca să se protejeze să gîndească prea mult. Nu conta, nu conta.

În sfîrşit nasturii erau toţi descheiaţi şi cămaşa atîrna deschisă. Trebuia să continue să se mişte, dacă nu vroia să-şi piardă complet puterea. Cu o mişcare rapidă, nervoasă, îşi trase cămaşa peste umeri şi o lăsă să-i coboare în jos, pe braţe. Nu se putea uita la el dar îi simţea privirea pe ea, micşorată şi intensă, în aşteptare.

Sutienul ei avea clipul în faţă. Scurt, tremurînd de frig şi de jenă, şi-ar fi dorit să fi fost o chestie de dantelă, dar

era un sutien plin, alb, gîndit ca să ascundă şi nu ca să invite. Îl descheie şi trase bretelele în jos şi accesoriul căzu şi el pe podea, la picioarele ei. Aerul rece îi înconjură sînii, făcîndu-i sfîrcurile să-i crească în bumbi tari. Ştia că avea sînii mici. Oare la ei se uita el acum? Nu îndrăznea să se uite la el, îngrozită să nu-i citească dezamăgirea pe chip.

Nu ştia cum să se dezbrace ca să-i facă plăcere unui bărbat. Mortificată de propria stîngăcie, ştia că trebuia să existe un fel de a o face cu graţie, promiţîndu-ţi carnea, doar că ea nu cunoştea care era acest fel. Tot ce ştia ea era să descheie nasturi, clipuri, fermoare, ca o şcolăriţă care se schimbă pentru ora de gimnastică.

Şi atunci cel mai bine era să termine înainte de a-şi pierde tot curajul. Îşi scoase repede sandalele, îşi descheie fermoarul de la pantaloni şi se aplecă să şi-i scoată. În cameră era acum un frig de gheaţă, care-i făcea pielea de găină.

Nu mai avea decît chiloţii pe ea şi micul ei curaj era aproape consumat. Fără să-şi acorde timp să gîndească, îşi vîrî degetele mari în elasticul chiloţilor şi-şi împinse şi acest ultim accesoriu de îmbrăcăminte în jos, la picioare şi păşi afară din ei.

El continua să tacă, să stea nemişcat. Mîinile ei făcură o încercare scurtă, ca şi cum ar fi vrut să se acopere, dar apoi îşi lăsă din nou braţele să-i cadă şi rămase pur şi simplu acolo, uitîndu-se fix la covorul uzat de sub picioarele ei, întrebîndu-se dacă se putea muri de jenă. Se forţase în ultimele zile să mănînce mai mult dar tot slabă era, o ofertă jalnică pe altarul răzbunării. Dacă trupul ei gol nu era suficient de atrăgător pentru el ca să poată avea o erecţie? Dacă el izbucnea în rîs?

Webb era complet tăcut. Aproape că nici nu-l auzea respirînd. Imaginea i se întunecă şi se forţă să aspire oxigen în plămînii ei contractaţi. Nu se putea uita la el dar îi trecu brusc prin minte că poate băuse mai mult

decît îşi imaginase ea şi adormise în timp ce ea se dezbrăca. Ce comentariu ar stîrni asta, asupra farmecelor ei practic inexistente!

Apoi sosi şoapta, răguşită, abia auzită şi înţelese că de fapt el nu adormise:

– Vino-aici.

Roanna închise ochii, tremurînd, în timp ce uşurarea ameninţa să-i îndoaie genunchii şi se îndreptă în direcţia şoaptei.

– Mai aproape, spuse el şi Roanna se apropie pînă cînd picioarele i se loviră de pat.

Atunci o atinse, mîna alunecîndu-i în sus, de-a lungul coapsei stîngi, degete bătătorite plimbîndu-se pe pielea ei moale, trezind la viaţă terminaţiile nervoase, lăsînd în urmă o dîră de fierbinţeală. Mai sus, mai sus, îşi plimba mîna de-a lungul coapsei şi în jurul rotunjimii fundului ei, cuprinzîndu-i cu degetele lui lungi amîndouă fesele şi arzîndu-le cu fierbinţeala lui. Roanna se înfioră şi încercă să-şi controleze brusca şi cumplita nevoie de a-şi freca fundul de mîna lui. Nu prea reuşi; coapsele ei se mişcară într-un tremur abia perceptibil.

El rîse răguşit, degetele strîngîndu-se pe carnea de sub ele. Îi mîngîia fesele, modelîndu-şi palma sub fiecare dintre ele, ca şi cum ar fi vrut să-şi imprime pe mînă forma moale, feminină şi plimbîndu-şi degetul mare în jos, de-a lungul crăpăturii dintre ele.

Roanna începu să tremure violent, sub şfichiuirea combinată a plăcerii şi a şocului şi nici o voinţă nu-i putu opri tremurul trădător. Nimeni nu o mai atinsese vreodată acolo. Nu ştiuse că această lentă mîngîiere îi putea provoca aşa o acea durere între picioare, sau îi putea întări şi încorda sînii. Strînse şi mai tare din ochi, întrebîndu-se dacă el îi va atinge din nou sînii şi dacă ea va rezista.

Dar nu sînii i-i atinse el.

– Desfă-ţi picioarele.

Vocea lui era acum atît de joasă şi de hîrîită, încît nu fu sigură că-l auzise, deşi o parte din ea ştia. Îşi mişcă poziţia la comandă, ca să-şi deschidă suficient coapsele pentru explorarea lui şi-i simţi mîna strecurîndu-i-se între picioare.

Webb îşi plimbă degetele de-a lungul faldurilor încordate, simţindu-le moliciunea, strîngîndu-le cu blîndeţe. Roanna încetă să mai respire. Tensiunea îi încorda corpul în agonia aşteptării care ameninţa să o doboare. Apoi, un deget lung alunecă îndrăzneţ în fanta închisă, deschizînd-o cu îndemînare şi intrînd adînc în trupul ei.

Roanna nu-şi putu opri strigătul care-i scăpă printre buze, sufocîndu-l însă cît mai repede. Genunchii îi tremurau şi ameninţau să o lase. Avea senzaţia că era ţinută în picioare doar de mîna lui între picioarele ei, de degetul lui în ea. Ah, Dumnezeule, senzaţia era aproape de nesuportat, degetul lui mare şi aspru frecîndu-se de pielea ei interioară. Mîna se retrase, apoi se strecură repede înapoi. Iară şi iară îşi înfigea degetul în ea, în timp ce-şi freca degetul mare de micul bumb aflat în partea de sus a sexului ei.

Simţi neajutorată cum coapsele încep să se mişte în jurul degetului lui, auzi mici gemete formîndu-i-se în gîtlej şi alunecînd libere afară. În tăcerea încăperii auzea respiraţia lui Webb, venind repede şi grea. Nu-i mai era frig acum; o străbăteau valuri mari de fierbinţeală şi plăcerea era atît de acută încît aproape că o durea. Disperată, se aplecă şi îl apucă de încheietura mîinii, încercînd să o îndepărteze de ea pentru că era prea mult, nu mai putea îndura. Se întîmpla ceva drastic cu ea, ceva şi mai drastic era pe cale să se întîmple şi strigă, cuprinsă brusc de frică.

El îi ignoră eforturile, ca şi cum ea îl ţinea doar de mînă, nu încerca să-l îndepărteze. Îl simţea sondînd-o, încercînd să-şi introducă încă un deget în ea şi simţi

rezistenţa trupului ei brusc panicat. El mai încercă o dată şi ea tresări.

Webb se opri şi în tăcerea încăperii explodă dintr-o dată înjurătura lui abia rostită.

Apoi totul se întoarse cu fundul în sus cînd el o apucă şi o trase pe pat, întorcînd-o, aducînd-o de-a lungul trupului lui, ca să stea întinsă lîngă el. Ochii Roannei se deschiseră ca să poată lupta împotriva subitei stări de ameţeală, dar apoi îşi dori să-i fi ţinut închişi.

El se aplecă deasupra ei atît de aproape încît îi putea vedea striaţiile negre din ochii verzi, atît de aproape încît îi putea simţi căldura respiraţiei, mirosul de tequila. Era întinsă pe spate, cu piciorul drept peste coapsa lui. Mîna lui se afla încă între coapsele ei deschise, cu un deget mişcîndu-se neobosit de jur împrejurul deschiderii catifelate, care devenise umedă pentru el.

Simţi un alt val de mortificare, dîndu-şi seama că ea era goală iar el complet îmbrăcat, că o atingea în locul ei cel mai intim şi o privea în timp ce făcea asta. Simţi cum i se încing şi i se înroşesc sînii şi obrajii.

Webb îşi vîrî din nou degetul în ea, apăsînd adînc, ţintuind-o tot timpul cu privirea. Roanna nu-şi mai putu reţine un nou geamăt şi tînjea după confortul dubios al ochilor ei închişi, dar nu-şi putea lua privirea de la el. Sprîncenele lui negre se strînseră deasupra strălucirii neîndurătoare a ochilor lui verzi. Era furios, îşi dădu ea seama nedumerită, dar era o furie fierbinte, nu dezgustul rece la care s-ar fi aşteptat.

– Eşti virgină, spuse el sec.

Suna ca o acuzaţie. Roanna se uită în sus la el, întrebîndu-se cum ghicise, întrebîndu-se de ce era atît de furios.

– Da, recunoscu ea înroşindu-se din nou.

Webb îi privi sînii devenind rozalii şi văzu cum se adînceşte strălucirea din ochii lui. Privirea lui se opri cu intensitate asupra sînilor ei, pe sfîrcurile întărite. Îşi

scoase mîna dintre picioarele ei, cu degetul ud de trupul ei. Încet, uitîndu-se în continuare fix la sînii ei, îi mîngîie sfîrcul cu degetul ud, împrăştiind propriile ei esenţe pe bumbul tare. În gîtul lui se auzi un sunet gutural, flămînd. Se aplecă peste ea şi-şi strînse buzele în jurul sfîrcului pe care-l umezise, sugînd tare de el, luîndu-i gustul în gură.

Plăcerea aproape că o zdrobi. Plăcerea violentă, asprimea limbii şi dinţilor lui îi trimiteau prin corp vîlvătăi de foc. Roanna se arcui în braţele lui, strigînd şi mîinile i se încleştară în părul lui ca să-i ţină capul acolo. El se mută la celălalt sîn şi îi supse la fel de tare sfîrcul, pînă cînd şi acesta deveni de un roşu întunecat şi dureros de întărit.

Îşi înălţă capul cu părere de rău şi-şi privi opera cu sălbatică intensitate şi foame. Buzele lui erau roşii şi umede ca sfîrcurile ei şi uşor îndepărtate, în timp ce respiraţia ieşea dintre ele cu forţă, repede. Căldura care radia din trupul lui mare împrăştia orice urmă de răcoare pe care ar mai fi putut-o ea resimţi.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el atît de gutural încît cuvintele păreau smulse direct din beregată. Este prima oară pentru tine ... Eu mă întorc oricum.

Dezamăgirea se înfipse în ea ca un pumnal ţintit direct spre inima ei. Orice urmă de culoare dispăru de pe chipul ei şi îl privi cu o expresie gravă în ochi. Îi fusese greu să se dezbrace, dar din clipa în care el o atinsese, începuse treptat să uite de sine, într-un val crescător de plăcere senzuală, în ciuda şocului pe care-l resimţea la fiecare nouă mîngîiere a lui. Partea secretă a ei se aflase în delirul extazului, savurînd fiecare atingere a mîinilor lui puternice, aşteptînd mai mult, cu abia reţinută nerăbdare.

Iar acum el vroia să se oprească. Înseamnă că nu-l excita suficient, ca el să continue.

I se închise gîtlejul. O şoaptă abia auzită fu tot ce putu să scape bruştei constricţii.

– Nu ... nu mă vrei?

Rugămintea era vagă, dar el o auzi. Ochii lui se dilatară pînă cînd nu mai rămase decît un cerc subţire de verde licărind în jurul bazinelor pătimaşe de negru. Îi luă mîna şi i-o trase în jos de-a lungul trupului său, apăsîndu-i-o tare pe penisul lui tensionat, în ciuda efortului ei instinctiv de a şi-o retrage, un gest care-i trăda inocenţa.

Roanna îngheţă uluită. Simţea proeminenţa dură sub materialul pantalonului. Era lungă şi groasă, căldura ei arzînd sub materialul greu şi pulsînd cu viaţa ei proprie. Îşi întoarse mîna, mîngîindu-l prin jeanşi.

– Te rog, Webb. Vreau să o faci, spuse ea gîfîind.

O clipă terifiantă crezu că el totuşi o va refuza, dar apoi, cu o mişcare bruscă, violentă, el se ridică din pat şi începu să-şi scoată hainele. Era vag conştientă că el o urmărea privindu-l. Nu-şi putea ascunde fascinaţia în timp ce se uita la trupul lui, la umerii largi acoperiţi cu păr, la pieptul muşchiulos, la abdomenul suplu. El îşi descheie încet fermoarul, apoi, cu o singură mişcare îşi scoase pantalonii şi chiloţii. Roanna clipi uluită, privindu-i erecţia pulsîndă care ţîşni înainte, eliberată de strîngerea jeanşilor. Un alt val de căldură îi cuprinse Roannei obrajii.

Webb se opri, inspirînd adînc, sacadat.

Brusc, terifiată să facă ceva care l-ar putea opri, Roanna rămase nemişcată şi tăcută, forţîndu-se să-şi ia privirile de la trupul lui. Îşi spunea că ar muri dacă el s-ar retrage acum de lîngă trupul ei. Dar el vroia s-o facă; ştia că vroia. Nu avea experienţă, dar asta nu însemna că era ignorantă. El era foarte tare, ori dacă nu era interesat de ea, nu ar fi fost.

Lumina lămpii îi intra chiar în ochi. Ar fi dorit ca el s-o stingă, dar nu-i spuse nimic. Salteaua se lăsă sub greutatea lui şi Roanna îşi întinse mîinile ca să se echilibreze, pentru că salteaua ieftină nu îi oferea destulă rezistenţă.

El nu-i dădu nici o clipă să se gîndească, sau să se răzgîndească poate, nici măcar să intre în panică. Se urcă peste ea, coapsele lui dure împingîndu-se între ale ei şi desfăcîndu-le şi umerii lui obturară lumina. Roanna abia reuşi să inspire o dată adînc, cînd el îşi puse mîinile de o parte şi de alta a capului ei, ţinîndu-l, în timp ce se apleca, acoperindu-i gura cu a lui. Limba lui îi forţă buzele şi ea şi le desfăcu, să o accepte. În acelaşi timp îi simţi penisul fierbinte, tare ca piatra, începînd să împingă la intrarea catifelată dintre picioarele ei.

Îşi simţi inima sărindu-i violent, lovindu-i-se de coaste. Scoase un mic sunet de teamă, dar gura lui i-l acoperi, în timp ce-şi adîncea sărutul, penetrînd-o în acelaşi timp cu limba şi cu penisul.

Nu era uşor, în ciuda excitării ei, în ciuda umezelii ei care o pregătise pentru el. Crezuse că o să pătrundă simplu în ea, dar nu era aşa. El îşi unduia coapsele înainte şi înapoi, cu fiecare mişcare mai intrînd puţin în ea. Trupul ei rezistă presiunii crescînde; durerea o surprinse, speriind-o. Încercă să o suporte fără să reacţioneze, dar aceasta devenea tot mai puternică, cu fiecare împingere.

Gemu, ţinîndu-şi răsuflarea. Dacă se aştepta ca el să se oprească, se înşela. Webb o strînse mai tare cu braţele, ţinînd-o ferm sub el, controlînd-o cu greutatea şi forţa lui, preocupat doar să o penetreze. Îşi afundă unghiile în spinarea lui, plîngînd acum de durere. El împinse mai tare şi carnea ei delicată cedă presiunii, întinzîndu-se în jurul lungimii lui groase, în timp ce el pătrundea adînc în ea. În sfîrşit era complet în ea şi ea se agita neajutorată sub el, încercînd să-şi găsească puţină alinare.

Acum că ţelul lui masculin fusese atins, începu să o mîngîie, fără să se retragă din ea, folosindu-şi atingerea şi vocea ca să o liniştească .Îi ţinea capul în mîini, sărutîndu-i lacrimile sărate de pe obraji şi murmurînd:

– Şşt, şşt. Stai liniştită, draga mea. Ştiu că doare, dar o să te lase imediat.

Nimic altceva nu ar fi putut-o alina ca dezmierdarea asta. Dacă i-a spus „draga mea", înseamnă că nu o putea urî cu adevărat, nu? Începu să se liniştească, relaxîndu-se după lupta ei nebună de a-l primi. O parte din tensiunea lui se mai domoli şi ea şi abia acum îşi dădu seama Roanna cît de încordaţi fuseseră muşchii lui. Gîfîind, se relaxă în jurul lui, sub el.

Respiraţia i se calmă, devenind mai profundă. Acum că nu mai era atît de nefericită, plăcerea începu să-i revină. Cu mirare crescîndă, îl simţi adînc în ea, pulsînd de excitare. Webb a fost cel care a penetrat-o atît de intim, Webb era cel care o ţinea strîns în braţele lui. Abia în urmă cu o oră îl urmărise în băruleţul întunecat, temîndu-se de clipa cînd va trebui să îl abordeze, iar acum iat-o goală, sub trupul lui puternic. Se uită în sus la el şi îi întîlni privirea verde, strălucitoare, studiind-o atît de intens încît parcă putea să vadă prin ea, pînă la oase.

O săruta repede, săruturi puternice care-i făcură gura să încerce să i-o prindă pe a lui, cerşind mai mult, pregătind-o pentru mai mult.

– Eşti gata? întrebă el.

Nu înţelegea ce vroia el să spună. Îi aruncă o privire îngrozită şi un mic zîmbet îi arcui lui Webb buzele.

– Pentru ce?

– Ca să facem dragoste.

Roanna păru şi mai confuză.

– Dar nu asta facem? şopti ea.

– Nu chiar. Aproape.

– Dar tu eşti ... eşti în mine.

– Există şi mai mult.

Confuzia se schimbă în alarmă.

– *Mai mult*? Încercă să se tragă de sub el, împingîndu-se în saltea.

El zîmbi, deşi lăsa impresia că efortul îl costa.

– Nu mai mult din mine. Mai multe de făcut.

– Ah. Cuvîntul ieşise fără voia ei, plin de uimire. Se relaxă din nou sub el şi pulpele ei se flexară în jurul coapselor lui. Mişcarea provocă o reacţie în interiorul ei; sexul lui tresări şi teaca ei învăluitoare se strînse în jurul intrusului gros, mîngîindu-l. Ochii Roannei se acoperiră de pleoape grele, somnoroase şi obrajii i se înroşiră.

– Arată-mi, spuse ea abia şoptit.

El îi arătă, începînd să se mişte, la început împingînd în ea într-un ritm lent, delicios, grăbindu-l apoi, treptat, treptat. Ea îi răspunse ezitant, trupul ridicîndu-se spre al lui, pe măsură ce excitarea îi creştea. El îşi mută greutatea pe un cot şi îşi întinse mîna în jos, între trupurile lor. Gemu cînd el începu să-i mîngîie intrarea încordată, cu carnea atît de sensibilă încît cea mai mică atingere îi trimitea fulgere prin trup. Apoi el îşi mută atenţia spre bumbul pe care i-l atinsese mai devreme, frecîndu-şi degetul înainte şi înapoi pe el şi Roanna simţi cum începe să se dizolve.

Se întîmplă repede, sub asaltul lui nemilos, senzual. Nu o uşură spre climax, o năpusti spre el. Nu o cruţă nici măcar cînd ea se arcui sub mîna lui, în efortul de a scăpa de intensitate. Senzaţia puternică, tot mai mare, o ardea, o topea. El o călări şi mai tare, şi fricţiunea devenea insuportabilă. Dar el o atingea adînc în ea într-un fel care o făcea să se agaţe de el şi să strige de o plăcere atît de puternică încît nu o putea controla. Plăcerea se spirala în ea, devenind mai puternică, mai puternică şi cînd în sfîrşit explodă, ea se arcui sălbatic sub el, cu trupul zvelt zguduindu-se, în timp ce coapsele i se unduiau, frecîndu-se de suliţa lui invadatoare. Se auzi strigînd şi nu-i păsă.

Greutatea lui o strivi de saltea. Mîinile lui se vîrîră sub ea şi o apucară de fese, cu putere. Coapsele lui pistonau înainte şi înapoi între pulpele ei larg desfăcute, tensionate. Apoi el se convulsionă, izbind în ea iară şi

iară, în timp ce sunete aspre îi ieşeau din beregată şi Roanna simţi umezeala eliberării lui.

În tăcerea care urmă, Roanna rămase zăcînd moale sub el. Era epuizată, cu trupul atît de greu şi de slăbit, încît singurul lucru pe care-l mai putea face era să respire. Aţipi, abia conştientă cînd el despărţi cu grijă trupurile şi se întinse lîngă ea.Undeva mai tîrziu, lumina se stinse şi ea simţi întunericul rece, îl simţi pe el aruncînd jos cuvertura şi apoi învelind-o.

Se întoarse instinctiv în braţele lui şi le simţi strîngîndu-se în jurul ei. Capul i se aşeză în scobitura umărului lui şi mîna, pe pieptul lui, simţindu-i sub degete părul cîrlionţat. Pentru prima oară în zece ani simţi o mică măsură de pace, de aşa cum trebuie.

Nu ştiu cît timp trecuse, cînd deveni conştientă de mîinile lui mişcîndu-se pe ea tot mai hotărîte.

– O poţi face din nou? întrebă el pe un ton scăzut, plin de intensitate.

– Da, te rog, răspunse ea politicoasă şi auzi un rîset scurt, cînd el se rostogoli deasupra ei.

Roanna.

Webb stătea întins în întuneric, simţindu-i greutatea zveltă cuibărită la stînga lui. Dormea cu capul pe umărul lui şi-i simţea răsuflarea pe piept. Sînii ei, mici şi perfect formaţi îl apăsau ferm în coaste. Blînd, îşi plimbă dosul unui deget peste satinul curbei exterioare a sînului pe care-l putea atinge. Ah, Dumnezeule, Roanna.

Nu o recunoscuse, la început. Deşi trecuseră zece ani şi ştia că ea se maturizase, în ochii minţii lui ea continua să fie adolescenta slăbănoagă, nedezvoltată, imatură, cu zîmbetul acela pezevenghi.

Nu regăsise nici o urmă a ei în femeia care se apropiase de el, în barul acela puturos. Văzuse în schimb o femeie care arăta atît de apretată, încît fu surprins că i se adresa lui. O femeie ca ea intră într-un

bar doar dacă vrea să se răzbune pe un soţ rătăcit şi acesta era aproape singurul motiv care-i venise în minte.

Dar iat-o acolo, prea slabă pentru gustul lui, dar bine stilată, într-o cămaşă sport scumpă şi pantaloni lejeri, de comandă. Părul ei des, negru în lumina incertă, era tuns modern, coborînd exact sub bărbie. Gura ei, totuşi ... îi plăcuse gura ei, mare şi plină şi-i trecu prin cap că i-ar plăcea să o sărute şi să simtă moliciunea buzelor acelora.

Arăta total nelalocul ei aici, o femeie de club elitist, rătăcită într-un district ieftin. Dar ea întinsese mîna să îl atingă şi cînd el se întoarse, ea îşi lăsă mîna jos şi se uită la el cu o expresie calmă şi ciudat de tristă, cu gura ei mare, nezîmbitoare şi cu ochii ei căprii atît de solemni încît se întrebă dacă femeia asta zîmbea vreodată.

Şi atunci ea spuse:

– Bună, Webb. Pot să vorbesc cu tine? şi şocul aproape că îl doborî. O fracţiune de secundă se întrebase dacă nu cumva băuse mai mult decît crezuse, pentru că ea nu numai că i se adresase pe nume, cînd el ar fi putut jura că în viaţa lui nu o mai văzuse, dar folosise şi vocea Roannei şi ochii aceia căprii deveniră dintr-o dată ochii Roannei, ochii ei de culoarea whiskey-ului.

Realitatea se ajustă şi el văzu fetiţa, în femeie.

Ciudat. El nu-şi petrecuse ultimii zece ani văicăindu-se pentru ce se întîmplase. Cînd plecase din Davencourt în ziua aceea, intenţionase să o facă pentru totdeauna şi-şi continuase viaţa. Alesese sudul Arizonei pentru frumuseţea lui robustă, nu pentru că se afla atît de departe de Alabama de nord-vest, luxuriantă, verde. Viaţa de fermier era dură, dar lui îi plăcea munca fizică tot atît de mult pe cît îi plăcuse lumea apretată a afacerilor şi finanţelor. Dintotdeauna un bun călăreţ, tranziţia i-a fost uşoară. Familia lui se micşorase, nemaincluzîndu-le acum decît pe mătuşa Sara şi pe mama lui, dar era mulţumit aşa.

La început se simţise mort pe dinăuntru. În ciuda iminentei lor despărţiri, în ciuda faptului că îl înşelase, deplînsese moartea lui Jessie cu o surprinzătoare profunzime. Jessie fusese atît de mult timp o parte din viaţa lui, încît se trezea dimineţile simţindu-se ciudat de incomplet. Apoi, treptat, se surprinsese rîzînd cu afecţiune, amintindu-şi cît de afurisită fusese ea.

Ar fi putut lăsa incertitudinea să-l roadă de viu, ştiind că un ucigaş se mai afla încă în libertate şi nici nu părea să fie prins vreodată, dar într-un tîrziu acceptă că nu putea face nimic pentru asta. Legătura ei fusese atît de secretă încît nu au existat nici un fel de indicii, de sugestii. Era un drum înfundat. Iar el putea fie să-l lase să-i distrugă viaţa, fie să meargă mai departe. Webb era un supravieţuitor. Şi a mers mai departe.

Au existat zile, săptămîni chiar, în care nu se gîndea cîtuşi de puţin la viaţa lui trecută. Îi lăsase pe Lucinda şi pe ceilalţi în spate ... pe toţi, cu excepţia Roannei. Uneori auzea ceva ce semăna cu rîsul ei şi instinctiv se întorcea să vadă ce şotie mai pusese la cale, ca să-şi amintească imediat că ea nu mai era acolo. Sau, în timp ce doftoricea o tăietură la piciorul unui cal, îşi amintea seriozitatea care se aşternea pe faţa ei slăbuţă ori de cîte ori se îngrijea de un cal rănit.

Într-un fel, ea îi pătrunsese mai adînc în inimă decît ceilalţi şi îi era mai greu să o uite. Se surprindea făcîndu-şi griji pentru ea, întrebîndu-se care era ultimul necaz în care mai intrase. Şi de-a lungul anilor, amintirea ei era cea care încă mai avea puterea să îl înfurie.

Nu putea uita acuzaţia lui Jessie că Roanna le crease în mod deliberat necazuri, în acea ultimă seară. Oare minţise Jessie? În mod categoric era în stare de aşa ceva, dar faţa transparentă a Roannei îi dezvăluise cu certitudine vinovăţia. Dar apoi, avînd în vedere sarcina lui Jessie cu un alt bărbat, ajunsese în timp la concluzia că Roanna nu avusese nici o legătură cu

moartea lui Jessie, criminalul fiind amantul necunoscut al acesteia, dar tot nu se putea scutura de furia lui. Într-un fel, comportamentul Roannei, deşi pălea în importanţă cînd era comparat cu alte evenimente din noaptea aceea, mai păstra încă puterea de a-l înfuria.

Poate pentru că fusese întotdeauna atît de sigur de dragostea ei. Poate că-l lovise în orgoliul de a se simţi divinizat în mod atît de făţiş, atît de necondiţionat. Nimeni altcineva pe pămîntul acesta nu îl mai iubise aşa. Dragostea de mamă a Yvonnei era de nezdruncinat, dar ea era femeia care-i mai ardea cîte una cînd se purta urît, copil fiind, deci ea îi vedea fisurile. În ochii Roannei însă, fusese perfect, sau aşa crezuse el pînă în clipa în care Roanna montase toată scena aceea doar ca să se răzbune pe Jessie. Se întreba acum dacă nu cumva el însemnase pentru ea doar un simbol, ceva ce avea Jessie şi ea îşi dorea.

Sigur, cunoscuse multe femei de la moartea lui Jessie. O dată sau de două ori avusese chiar legături mai lungi, dar niciodată, dorinţa să se căsătorească. Totuşi, oricît de fierbinte era sexul cu alte femei, visele cu Roanna erau cele care îl trezeau în dimineţile răcoroase, dinaintea răsăritului, ud leoarcă de sudoare şi cu membrul în poziţie.

Niciodată nu reuşise să-şi amintească exact visele, doar mici fragmente, cum ar fi fundul ei frecîndu-se de erecţia lui, sfîrcurile ei întărite aşteptînd să fie sărutate de el, felul în care le simţea cînd se lăsa la pieptul lui. Dorinţa lui pentru Jessie fusese o dorinţă de băieţandru, dorinţa unui tînăr înnebunit de hormoni, un joc al dominării. Dorinţa lui pentru Roanna avea întotdeauna o nuanţă de tandreţe, cel puţin în visele lui.

Dar acolo, în bar, ea nu mai era un simplu vis.

Primul lui impuls a fost să o scoată de acolo, unde nu era locul ei. Plecase cu el fără să protesteze, la fel de tăcută acum, pe cît de guralivă fusese odinioară. Era

conştient că băuse prea mult, ştia că nu deţinea în totalitate controlul asupra lui, dar nu i se păruse o opţiune viabilă să o lase pe mîine.

La început abia dacă reuşise să se concentreze la ce îi spunea ea. Ea nici măcar nu vroia să-l privească. Stătea acolo, tremurînd, uitîndu-se oriunde numai la el nu, în timp ce el nu reuşea să-şi mai ia ochii de la ea. Se schimbase. Dumnezeule, cum se schimbase. Nu-i plăcea asta, nu-i plăcea tăcerea ei, ea care odinioară fusese ca o flaşnetă, nu-i plăcea nemişcarea expresiei ei, cînd altădată orice emoţie, cît de mică, i se putea citi pe feţişoara ei. În ochii ei nu mai existau nici ghiduşie, nici rîs şi nici acea energie vibrantă, în mişcările ei. Era ca şi cum cineva o furase pe Roanna şi lăsase în locul ei o păpuşă.

Fetiţa aceea urîţică se transformase într-o adolescentă oarecare, iar adolescenta oarecare se transformase în femeia de acum, care era, dacă nu efectiv frumoasă, izbitoare în felul ei. Faţa i se împlinise, astfel încît trăsăturile ei prea mari căpătaseră proporţii mai plăcute. Nasul ei lung, uşor coroiat, arăta acum aristocratic şi gura prea mare nu putea fi descrisă decît ca senzuală. Completa maturitate îi rafinase chipul, astfel încît îi ieşeau acum în evidenţă pometii înalţi, frumos sculptaţi, iar ochii ei migdalaţi, de culoarea whiskey-ului, erau acum exotici. Mai pusese ceva greutate pe ea, poate vreo şase kilograme, care îi îndulceau trupul şi o făceau să nu mai arate ca o refugiată dintr-un lagăr de concentrare din cel de Al Doilea Război Mondial, deşi ar mai fi putut pune fără probleme alte şase kilograme şi să pară tot slabă.

Amintiri cu fata aceea îl bîntuiseră tot timpul. Realitatea femeii de acum îi stîrnise dorinţa care fierbea de mult în el, la foc mic, într-un clocot violent.

Dar, pe un plan personal, ea lăsase impresia că îi era indiferent. Îi ceruse să se întoarcă în Alabama pentru că Lucinda avea nevoie de el. Lucinda îl iubea, regreta

înstrăinarea lor. Lucinda îi va da înapoi tot ce pierduse. Lucinda era bolnavă, pe moarte. Lucinda, Lucinda, Lucinda. Fiecare cuvînt pe care-l scotea din gură era despre Lucinda. Nimic despre ea însăşi, dacă ea îl vroia sau nu înapoi, ca şi cum acest erou atît de admirat odinioară nici n-ar fi existat.

Asta îl făcuse şi mai furios, faptul că petrecuse ani de zile visînd la ea, în timp ce ea părea să-l fi scos cu desăvîrşire din viaţa ei. Aşa că îşi pierduse controlul, tequila îi anihilase orice reţinere pe care ar fi putut-o avea. Se auzi cerîndu-i să se culce cu el în schimbul întoarcerii acasă. Văzuse şocul de pe chipul ei, văzuse cum acesta fu repede controlat. Se aşteptase să fie respins. Dar iată că ea a spus da.

Era suficient de flămînd, suficient de beat ca să meargă mai departe. Dumnezeule, dacă ea era gata să i se ofere de dragul Lucindei, atunci cum naiba să refuze el? Băgase maşina în viteză şi condusese repede la cel mai apropiat motel, înainte ca ea să aibă timp să se răzgîndească.

Odată înăuntru în cămăruţa ieftină, se întinsese în pat pentru că îl cam durea puţin capul şi îi poruncise să se dezbrace. Din nou se aşteptase ca ea să refuze. Se aşteptase ca ea să se care, sau cel puţinsă se enerveze şi să-i spună să o pupe'n fund. Vroia să vadă flăcări topind bariera de pe chipul acela de păpuşă inexpresivă, vroia să o vadă pe vechea Roanna.

Dar în loc de asta, ea începu să se dezbrace în tăcere.

O făcea simplu, fără afectare şi din clipa în care îşi descheiase primul nasture, nu a mai fost în stare să se gîndească la nimic altceva decît la pielea catifelată care apărea cu fiecare mişcare a degetelor ei. Ea nu încercase să facă pe sfioasa; nu avea nevoie de asta. În tot acest timp, scula lui apăsa atît de tare în fermoar încît probabil că rămăsese cu urmele acestuia pe ea.

Roanna avea piele frumoasă, uşor aurie, cu pistruii aceia discreţi care-i pudrau pometii obrajilor. Cînd ieşise din bluză, îi văzuse strălucirea catifelată a umerilor. Apoi îşi descheiase sutienul acela simplu, de un alb rezistent şi şi-l scosese şi sînii ei îi tăiaseră răsuflarea. Nu ieşeau prea mult înainte, dar erau surprinzător de rotunzi şi de obraznici, minunat formaţi, cu sfîrcurile ca nişte mici boboci rozalii, care îi aduseseră apă în gură.

Îşi scosese în tăcere sandalele şi pantalonii, rămînînd goală în faţa lui. Avea talia şi coapsele mici, dar funduleţul ei era delicios de rotund, ca şi sînii. Nevoia de a o atinge era dureroasă. Îi poruncise răguşit să se apropie de el şi ea i se supusese în tăcere, venind spre pat.

Şi atunci o atinsese şi o simţise înfiorîndu-se sub mîna lui. Coapsa ei era alunecoasă şi rece, pielea, delicată în contrast cu mîna lui bronzată, aspră de muncă. Încet, savurîndu-i textura pielii, începuse să-i strivească uşor fesele; ea se mişcase puţin, frecîndu-se de mîna lui, făcîndu-l să se cutremure de excitare şi încîntare. Îi strînsese în mînă fesele ferme şi ea începuse să tremure şi mai mult. O şicanase cu o mîngîiere îndrăzneaţă şi îi simţise şocul şi se uitase în sus şi văzuse că ţinea ochii strîns închişi.

Într-un fel nu-i venea să creadă că Roanna era cea care stătea goală în faţa lui, oferindu-şi trupul explorărilor lui şi totuşi, totul în legătură cu ea îi era infinit de familiar şi cu mult mai excitant decît visele lui frustrante din aceşti ultimi zece ani.

Acum nu mai trebuia să-şi imagineze detaliile fizice; ele se aflau expuse în faţa lui. Părul ei pubian era un frumos triunghi cîrlionţat. Îi atrăseseră atenţia şi fusese înnebunit de pliurile delicate, pudic ascunse, de sub aceste bucle. Misterele trupului ei îl făcuseră să sufere de dorinţă. Îi spusese aspru să-şi desfacă picioarele ca să o poată atinge şi ea se supusese.

Îşi pusese mîna în locul cel mai intim al trupului ei şi-i simţise răspunsul spontan. O mîngîiase, o deschisese şi îşi introdusese un deget în teaca ei, acum strînsă. Era atît de tare încît credea că o să explodeze, dar se reţinuse, pentru că aceasta era dovada că plăcerea nu era numai a lui. Ea era alunecoasă şi umedă şi gemetele ei de excitare, abia auzite, îl înnebuniseră. Părea ruşinos uluită de ce-i făcea el, de ce simţea ea. Apoi încercase să-şi mai introducă un deget în ea şi nu putuse. Îi simţi retragerea instinctivă şi o suspiciune subită îi încolţise în creierul aburit de tequila.

Ea n-o mai făcuse niciodată pînă acum. Brusc, devenise sigur de asta. O răsturnase cu o mişcare rapidă peste pat, trăgîndu-i trupul peste al lui. Îi cercetase intimitatea cu mai multă atenţie, urmărindu-i reacţia, luptînd împotriva alcoolului, în timp ce încerca să gîndească limpede. Mai fusese primul cu vreo două fete, la liceu şi la colegiu, şi chiar o dată de cînd se stabilise în Alabama, aşa că remarcase felul în care se înroşise, tresărirea ei cînd îşi împinsese şi mai adînc degetul lui aspru. Dacă nu ar fi fost anii ei de călărie, se îndoia că ar fi reuşit să-şi introducă chiar şi un singur deget în ea.

Trebuia să se oprească acum. Conştientizarea acestui lucru îl înnebuni. Trupul lui era aproape de revoltă. Nu intenţionase să meargă atît de departe, dar tequila îl descătuşase, ca şi propria lui excitare. Băuse o idee prea mult, suficient ca să-i încetinească gîndurile şi să-l facă să nu-i pese de nimic, dar nu destul ca să-i înmoaie mădularul. Era dezgustat de sine pentru că o obligase să facă asta şi-şi deschisese gura să-i spună să se îmbrace la loc cînd, o clipă, văzu cît era de vulnerabilă şi cum ar fi putut-o distruge cu un cuvînt indiferent, chiar dacă era spre binele ei.

Roanna crescuse în umbra lui Jessie. Jessie fusese frumoasa, Roanna, oarecarea. Încrederea în fizicul ei, exceptînd cînd era vorba de cai, fusese întotdeauna

aproape de zero. Cum putea fi altfel, cînd norma pentru ea era respingerea şi nu acceptarea? O fracţiune de secundă văzu curajul disperat, pur, care îi trebuise ei ca să facă asta. Se dezbrăcase goală în faţa lui, ceva ce era convins că nu mai făcuse niciodată cu un alt bărbat şi i se oferise. Nu-şi putea imagina cît o costase asta. Dacă el o respingea acum, însemna că o va distruge.

– Eşti virgină, spusese el cu o voce răguşită, plină de frustrare.

Ea nu negase. Se înroşise în schimb, un roz delicat care-i coloră sînii şi imaginea delicioasă era irezistibilă. Ştia că nu trebuia să facă asta, dar trebuia să-i atingă sfîrcul, iar apoi trebuia să o guste şi în trupul ei zvelt simţise răspunsul, cînd se arcuise la atingerea lui.

Se oferise să se oprească. Îi trebuise pînă la ultimul dram de voinţă ca să se înfrîneze şi să-i facă această ofertă, dar i-o făcuse. Iar Roanna se uitase la el ca şi cum ar fi pălmuit-o. Devenise lividă şi buzele începuseră să-i tremure.

– Nu mă vrei? şoptise ea, rugămintea întrebării strîngîndu-i inima. Stăpînirea lui de sine, deja slăbită de tequila, se făcu acum ţăndări. În loc să-i răspundă, îi luă mîna şi i-o trase în jos, apăsîndu-i-o pe erecţia lui. Nici atunci nu scosese un cuvînt, stînd tăcut în timp ce urmărea mirarea din ochii ei. Era ca şi cum ar fi urmărit un boboc înlorind.

Apoi ea îşi întorsese mîna ca să-l cuprindă, spunînd „te rog" şi asta îl pierduse.

Totuşi, mai încercase să-şi recapete controlul. Chiar şi în timp ce-şi smulgea hainele de pe el, inspirase adînc, sperînd să stingă focul din el. Dar nu-i folosise. Doamne, era atît de gata încît probabil că va termina în clipa în care va pătrunde în ea.

Şi al naibii să fie dacă nu va afla.

Nu ştia cum, dar reuşise totuşi să se reţină. Dar stăpînirea lui nu implica un preludiu prelungit. Pur şi simplu

se suise pe ea, vîrîndu-i trupul delicat sub al lui, mult mai puternic, sărutînd-o în timp ce îşi forţa erecţia în ea, pînă la plăsele.

Ştia că îi producea durere, dar nu se putea opri. Singurul lucru pe care-l putea face, odată înăuntru, era să aibă grijă să-i fie ei bine. „*Ladies first*", fusese întotdeauna motto-ul lui şi avea experienţă în atingerea obiectivului. Roanna era uluitor, copleşitor de receptivă la fiecare atingere a lui, mişcîndu-şi coapsele, arcuindu-şi spinarea, scoţînd mici strigăte fierbinţi. Jessie se reţinuse întotdeauna, dar Roanna se oferea fără reţinere, fără prefăcătorie. Terminase repede şi atunci îl cuprinsese propriul lui orgasm şi termină şi el violent, mai violent decît oricînd înainte, afudîndu-se în ea şi inundînd-o cu sămînţă.

Ea nu se retrăsese, nu sărise să se ducă la baie şi să se spele. Aţipise pur şi simplu, cu braţele încă încolăcite pe după gîtul lui.

Poate că aţipise şi el, nu ştia asta. Dar într-un tîrziu se ridicase şi se dăduse jos de pe ea, stinsese lumina, o învelise şi i se alăturase sub cuverturi.

Dar nu trecuse mult şi membrul lui începu să pulseze insistent, ispitit de trupul mătăsos din braţele lui. Şi Roanna îl primise fără ezitare, ca de fiecare dată în timpul nopţii, cînd se întinsese după ea.

Acum mai era puţin şi se crăpa de ziuă.

Efectele tequilei dispăruseră din sistemul lui şi acum trebuia să privească totul în faţă. Că-i plăcea sau nu, o şantajase pe Roanna ca să facă asta. Iar culmea era că nici măcar nu trebuia să o şantajeze. Ea s-ar fi culcat cu el fără ca asta să fie o condiţie a întoarcerii lui.

Ceva se petrecuse cu ea, ceva ce îi răpise entuziasmul, spontaneitatea. Era ca şi cum fusese învinsă în final de toate eforturile de a o obliga să intre într-un anumit tipar şi ea capitulase.

Nu-i plăcea asta. Îl înfuria.

Îi venea să-şi tragă palme pentru că devenise şi el încă o persoană în şirul lung de persoane care o forţaseră să facă ceva. Nu avea importanţă că ea fusese receptivă. Trebuia să-i spună clar că întoarcerea lui nu depindea de faptul că-i oferise trupul spre folosinţă. O dorea. La naiba, da, o dorea – dar fără condiţii sau ameninţări între ei. Iar dacă se afla în această situaţie, de vină nu era decît el, cu afurisita lui greşeală.

Vroia să facă pace cu Lucinda. Era timpul, iar gîndul că ea era pe moarte îl făcea să regrete că pierduse toţi aceşti ani. Davencourt şi toţi banii aceia nu contau, nu acum. Să restabilească relaţiile, asta conta. Să descopere ce anume stinsese lumina din ochii Roannei, asta conta.

Se întrebă dacă ei erau pregătiţi pentru bărbatul care devenise.

Da, se va întoarce.

CAPITOLUL 10

Rar dormea bine, dar fusese atît de epuizată de ziua petrecută pe drum şi de stresul emoţional, încît cînd în sfîrşit Webb o lăsase să doarmă, se afundase imediat într-un somn adînc, puternic. Era ameţită cînd se trezise, neputînd să-şi amintească imediat unde se afla, dar de-a lungul anilor se obişnuise să se trezească în locuri în care nu se culcase, aşa că nu intră în panică.

Rămase liniştită, în timp ce realitatea se reasambla în mintea ei. Deveni conştientă de cîteva lucruri neobişnuite: unul, aici nu era Davencourt. Doi, era goală. Trei, era *foarte* sensibilă în toate locurile ei delicate.

Şi atunci totul reveni la loc şi se ridică brusc în capul oaselor, căutîndu-l pe Webb. Ştiu imediat că el nu era acolo.

Webb se sculase, se îmbrăcase şi o lăsase singură în motelul acesta sordid. În timpul nopţii căldura lui topise puţin gheaţa în care fusese închisă atîţia ani, dar stînd acolo goală, în grămada aceea de aşternuturi dubioase, simţi cum se solidifică din nou, încet, stratul acela rece.

Se pare că asta era povestea vieţii ei. Ea simţise dintotdeauna că i se putea oferi toată, trupului şi sufletului lui, iar el tot nu o va iubi. Acum ştia că era adevărat. Odată cu trupul, ea îi oferise şi inima, în timp ce el nu făcuse decît să reguleze.

Chiar fusese atît de proastă încît să creadă că îi *păsa* de ea? De ce i-ar păsa? Ea nu făcuse nimic altceva decît să creeze probleme. Probabil că el nici măcar nu era atras în mod deosebit de ea. Webb fusese întotdeauna în stare să aibă orice femeie dorea, chiar şi pe cele mai frumoase. Ea nu se putea compara cu tipul de femeie cu care era el obişnuit, nici la chip şi nici la trup; ea pur şi simplu fusese acolo cînd el era în călduri.Văzuse oportunitatea de a se uşura şi profitase de ea. Caz închis.

Se ridică încet din pat, cu chipul imobil, ignorînd disconfortul dintre picioare. Atunci observă biletul de pe cealaltă pernă, mîzgălit pe carnetul cu emblema hotelului. Îl luă, recunoscînd imediat scrisul de mînă al lui Webb. „Mă întorc la zece", citi ea. Biletul nu era semnat, dar oricum nu ar fi fost nevoie. Roanna îşi plimbă degetele peste scris, apoi rupse biletul din carnet şi îl împături cu grijă, băgîndu-l în geanta ei.

Se uită la ceasul ei de mînă: opt şi jumătate. O oră şi jumătate de omorît. O oră şi jumătate înainte de a trebui să-l asculte spunîndu-i că noaptea trecută fusese o greşeală, una pe care nu intenţiona să o mai repete.

Singurul lucru pe care-l putea face era să se strecoare înapoi în carapacea ei stilată, ca să nu-i stîrnească mila cînd el o să-i dea papucii. Putea ea suporta multe, dar nu credea că va suporta ca lui să-i fie milă de ea.

Hainele ei erau la fel de şifonate ca şi ea. Îşi spălă mai întîi desuurile şi le puse la uscat peste zgomotosul aparat de aer condiţionat, apoi îl trecu pe cald şi dădu ventilatorul la maxim. Îşi luă cu ea în baie bluza şi pantalonii şi le atîrnă peste uşă, în timp ce făcu un duş în cabina minusculă, cu dalele sparte şi cu pete galbene de apă. Cabina se umplu repede cu aburi şi cînd termină, atît bluza cît şi pantalonii arătau împrospătate.

Aerul condiţionat era mai mult sonor decît eficient, dar totuşi încăperea deveni repede sufocantă. Opri aerul

condiţionat şi-şi pipăi chiloţii; erau uscaţi, exceptînd urmele de umezeală de la elastic. Şi-i trase oricum pe ea, apoi se îmbrăcă repede, pentru eventualitatea în care Webb s-ar întoarce mai repede decît spusese. Nu că el nu văzuse şi nu atinsese deja tot ce avea ea, dar asta fusese noaptea trecută. Plecînd aşa cum făcuse el, însemna că noaptea trecută nu fusese nimic altceva pentru el decît un prilej de uşurare fizică.

Îşi pieptănă spre spate părul drept, greu şi îl lăsă să se usuce. Acesta era marele avantaj al unei tunsori bune: nu cerea prea multă întreţinere. Puţinul bagaj pe care şi-l adusese era încuiat în maşina închiriată, care era probabil în continuare parcată în faţa barului acela sumbru aflat imediat la ieşirea din autostradă. Singurele farduri pe care le avea în geantă erau o pudră compactă şi un ruj neutru. Se folosi repede de el, fără să se uite la imaginea din oglindă mai mult decît era necesar ca să-şi aplice rujul ca lumea.

Deschise uşa ca să lase să pătrundă înăuntru prospeţimea dimineţii uscate de deşert, porni televizorul minuscul, prins în perete şi se aşeză pe singurul scaun din cameră, incomod, acoperit cu vinilin şi care arăta ca şi cum ar fi fost furat din sala de aşteptare a unui spital.

Nu urmări cu prea multă atenţie ceea ce părea a fi o dimineaţă de *talk show*. Uneori cînd nu putea dormi îşi pornea televizorul, pentru ca vocile să-i creeze iluzia că nu era atît de cumplit de singură, în noapte.

Încă mai stătea pe scaun cînd un vehicul opri chiar în faţa uşii. Motorul se opri, în timp ce un nor de praf pătrunse înăuntru. Apoi o uşă se deschise, fu trîntită la loc, se auzi zgomot de cizme pe aleea de beton şi în uşă apăru Webb. O siluetă în soarele puternic de afară, cu umerii largi ocupînd aproape tot golul uşii, de la un canat la celălalt.

Nu intră mai mult.

– Eşti gata? Atît spuse şi ea se ridică tăcută, închise televizorul şi lumina şi îşi luă geanta.

Webb îi deschise portiera camionetei, manierele lui sudiste rezistînd încă, în ciuda unui deceniu în exil autoimpus. Roanna se căţără înăuntru, concentrîndu-se să nu-şi trădeze disconfortul fizic şi se aşeză. Camioneta era nouă, gri metalizat. Vedea toate astea acum, că era lumină afară. Văzu şi că maşina avea transmisie integrală, probabil pentru drumurile prin fermă.

Strecurîndu-se în spatele volanului, Webb îi aruncă o privire indescifrabilă. Roanna se întrebă dacă nu cumva se aştepta ca ea fie să înceapă să facă planuri de nuntă, sau să-i facă scandal pentru că o lăsase singură de dimineaţă. Dar ea nu spuse nimic. Rămase tăcută.

– Ţi-e foame?

Roanna scutură din cap, apoi îşi aminti că lui îi plăceau răspunsurile verbale.

– Nu, mulţumesc.

Buzele lui se subţiară în timp ce pornea motorul şi ieşea din parcare în marşarier.

– O să mănînci. Ai pus ceva carne pe tine şi îţi stă bine. Nu te las să te urci în avion nemîncată.

Ea nu-şi luase bilet de întoarcere, pentru că nu ştiuse cît va sta. Deschise gura să spună asta, dar surprinse privirea din ochii lui şi pricepu că se ocupase el de asta.

– Cînd plec...

– La ora unu. Am reuşit să-ţi obţin un zbor direct de la Tucson la Dallas. Legătura ta la Dallas este puţin cam strînsă, patruzeci şi cinci de minute, dar te va duce la Huntsvile la o oră rezonabilă. Probabil că pe la zece, zece treizeci o să fii acasă. Trebuie să anunţi pe cineva să te ia de la aeroport?

– Nu.

Condusese singură la aeroport, pentru că cine s-ar fi arătat dornic să se scoale la trei şi jumătate dimineaţa

ca să facă asta? Nu, nu era corect. Nu rugase pe nimeni. Niciodată nu ruga pe nimeni să facă ceva pentru ea.

După ce va mînca, de vreme ce el părea hotărît ca ea să facă asta, va trebui să plece imediat, ca să se întoarcă la maşina închiriată de la aeroport şi să ajungă la timp la poarta de îmbarcare. Nu-i lăsase nici un timp de respiro, probabil intenţionat. Nu vroia să discute cu ea, nu vroia să petreacă mai mult decît era necesar, în compania ei.

– E un local mic, nu departe de aici, care serveşte micul dejun pînă la unsprezece. Mîncarea este simplă, dar bună.

– Lasă-mă doar la bar, ca să-mi iau maşina. O să mă opresc la un fast-food, pe drum. Spusese asta uitîndu-se afară pe fereastră, oriunde, numai la el nu.

Webb îi răspunse sobru:

– Mă îndoiesc. O să-ţi urmăresc fiecare bucăţică pe care o s-o duci la gură.

– Mai mănînc şi eu din cînd în cînd. Am învăţat cum, spuse ea moale.

– Atunci nu o să te deranjeze dacă mă uit la tine.

Recunoscu tonul acela, tonul pe care-l folosea cînd ajungea la concluzia că *o-să- faci-asta- fără-comentarii.* Cînd era mai tînără, tonul acesta îi aducea un confort nemărginit, simbolizînd stabilitatea şi siguranţa stîncii de care avusese nevoie cu atîta disperare, după moartea părinţilor ei. Într-un mod ciudat, încă mai era reconfortant: poate că nu o plăcea, poate că nu o dorea, dar tot nu vroia ca ea să moară de foame.

Micuţul restaurant la care o duse nu era cu mult mai mare decît bucătăria din Davencourt, cu cîteva separeuri, cîteva măsuţe şi patru scaune aliniate în dreptul tejghelei. În aer plutea mirosul bogat de şuncă prăjită şi cîrnăciori, subliniat de mirosul de cafea şi de chili. În separeul din spate stăteau doi bărbaţi în vîrstă,

copţi de soare şi amîndoi se uitară cu interes cînd Webb o escortă pe Roanna în celălalt separeu.

Se apropie de ei o femeie cu o vîrstă indeterminabilă, a cărei piele era la fel de coaptă şi de bronzată ca a celor doi bărbaţi. Scoase din buzunarul de la şold un carneţel verde pentru comenzi şi pregăti în poziţie un creion tocit.

Evident, nu exista nici un meniu. Roanna se uită întrebătoare la Webb.

– Eu o să vreau meniul scurt, şuncă cu ouă ochiuri alături, iar ea, un ou jumări, simplu, cu pîine prăjită, şuncă şi turte din cartofi raşi. Cafea pentru amîndoi.

– Nu mai putem face ouă ochiuri. Regulamentul Departamentului de Sănătate, spuse chelneriţa.

– Atunci le vreau bine făcute, dar scoate-le mai devreme.

– Am înţeles. Chelneriţa rupse din carneţel foaia de deasupra, în timp ce se îndrepta spre o deschizătură în perete. Puse nota pe tejghea.

– Betts! Ai o comandă!

– Presupun că mănînci des aici, spuse Roanna.

– Aici mă opresc de obicei, cînd sînt în oraş.

– Ce înseamnă ou jumări, simplu?

– Fără ardei.

Chelneriţa le puse în faţă două ceşti cu cafea aburindă.

– Cu smîntînă?

– Nu, răspunse Webb pentru amîndoi.

Apoi spuse brusc:

– O să-mi trebuiască cel puţin o săptămînă, poate chiar două, să reglez lucrurile aici. O să-mi păstrez ferma, aşa că mă voi întoarce aici din cînd în cînd. Davencourt nu va fi singura mea preocupare.

Roanna sorbi din cafea ca să-şi ascundă uşurarea. Deci tot venea acasă! Spusese că se întoarce dacă se va culca cu el, dar pînă acum nu fusese sigură de asta. Puţin îi păsa dacă mintea; indiferent ce-i adusese ziua

de astăzi, noaptea trecută fusese pentru ea ca un vis devenit realitate, din care se înfruptase pe săturate.

– Lucinda nu se aştepta să-ţi vinzi ferma, spuse ea.

– Rahat. Ea-şi închipuie că universul se învîrte în jurul Davencourtului. Nu există ceva ce nu ar face, ca să-l salveze.

Webb se lăsă pe spate şi-şi întinse picioarele lungi, evitînt cu grijă să o atingă.

– Povesteşte-mi ce se petrece acolo. Mama şi mătuşa Sandra îmi mai spun noutăţi, dar niciuna dintre ele nu ştie nimic despre ce se petrece zi de zi acolo. Ştiu că Gloria a reuşit să-şi aducă toată familia la Davencourt..

– Nu chiar *toată*. Baron şi familia lui locuiesc încă în Charlotte.

– A sta sub acelaşi acoperiş cu Lanette şi Corliss este destul ca să mă facă să îmi cumpăr o casă în oraş.

Roanna nu-i confirmă că-l înţelegea, dar ştiu exact ce vroia el să spună.

– Dar tu? Ştiu că ai fost la colegiul din Tuscaloosa. Ce te-a făcut să te hotărăşti? Credeam că vroiai să mergi la colegiul local.

Plecase, pentru că multă vreme îi fusese mai uşor decît să stea acasă. La colegiu nu mai avusese probleme atît de mari cu somnul, amintirile nu mai fuseseră atît de acute. Dar plecarea ei se petrecuse abia după un an de la plecarea lui, un an infernal.

Dar nu-i vorbi nimic despre asta. Ridică din umeri şi spuse:

– Ştii cum este. Poţi să te descurci şi fără, dar nu vei avea niciodată *contactele* pe care le ai după ce ai mers la universitate.

Nu trebui să-i explice despre ce universitate era vorba, pentru că Webb o urmase pe aceeaşi.

– Te-ai înscris în clubul feminin?

– Nici nu se putea altfel.

Un zîmbet dezamăgit îi curbă lui Webb buzele.

– Nu te pot vedea în postura asta. Cum te-ai descurcat cu micuţa societate de snoabe?

– Bine.

De fapt, toate fuseseră bune cu ea. Ele o învăţaseră să se îmbrace, să se fardeze, să facă conversaţie în societate. Probabil că ele o văzuseră ca pe o provocare şi o preluaseră ca pe un proiect.

Chelneriţa se apropie cu trei farfurii cu mîncare fierbinte, aburindă. Puse două farfurii în faţa lui Webb şi pe a treia în faţa Roannei.

– Strigaţi dacă mai vreţi ceva, spuse ea pe un ton plăcut şi îi lăsă singuri.

Webb se concentră asupra mîncării, ungînd chiflele cu unt şi înmuindu-le în sirop, apoi sărîndu-şi şi piperîndu-şi ouăle. Felia de şuncă acoperea jumătate din farfurie. Roanna se uită la muntele de mîncare, apoi la trupul lui de oţel. Încercă să-şi imagineze volumul de muncă fizică ce necesita atîtea calorii şi sentimentul de respect pentru el crescu şi mai mult.

– Mănîncă, îi spuse el.

Roanna luă furculiţa şi se supuse. Pe vremuri nu reuşea asta, dar ţinîndu-şi emoţiile sub control, stomacul i se reglase. Trucul era să-şi acorde timp şi să mănînce puţin cîte puţin. De obicei, la vremea cînd toţi ceilalţi terminau de mîncat, ea ajungea pe la jumătate din porţia ei, ceea ce îi era suficient.

Asta era situaţia şi acum. Cînd Webb se lăsă pe spate, sătul, Roanna îşi puse jos furculiţa. Webb se uită lung la farfuria ei, ca şi cum ar fi calculat cît anume mîncase, dar spre uşurarea ei, decise să nu forţeze nota.

După micul dejun, o conduse la bar. Maşina închiriată stătea singură în parcare, părînd abandonată şi stingheră. Pe uşa barului atîrna semnul ÎNCHIS. În lumina zilei, clădirea părea şi mai dărăpănată decît cu o seară înainte.

Cînd Webb frînă, în jurul maşinii se ridică un nor de praf şi Roanna aşteptă să se depună la loc, pescuindu-şi între timp cheile, din poşetă.

– Mulţumesc pentru micul dejun. O s-o liniştesc pe Lucinda că te poate aştepta, spuse ea deschizînd portiera şi coborînd.

Webb coborî şi el şi o conduse la maşina închiriată, oprindu-se în dreptul portierei pentru ca ea să nu o poată deschide.

– În legătură cu noaptea trecută... începu el.

O cuprinse groaza. Dumnezeule, nu putea asculta asta. Băgă cheia în broască şi o întoarse, sperînd că el se va mişca din loc. Dar nu o făcu.

– Ce e cu ea? reuşi Roanna să spună, fără nici o expresie pe chip.

– Nu ar fi trebuit să se întîmple.

Roanna îşi aplecă faţa. Fusese lucrul cel mai bun care i se întîmplase ei vreodată, iar el ar fi dorit să nu se fi petrecut.

– La naiba, uită-te la mine! Şi exact cum făcuse şi în seara trecută, îi luă bărbia în mînă, ridicîndu-i capul, ca să îl privească. Avea pălăria trasă jos pe frunte, să-i umbrească ochii, dar ea tot putea vedea înverşunarea din ei şi din linia gurii. Webb îi atinse delicat buzele, cu degetul mare.

– Nu eram chiar beat, dar băusem totuşi prea mult. Ai fost virgină. Nu ar fi trebuit să fac din asta o condiţie pentru întoarcerea mea şi îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut.

Roanna îşi ţinu coloana foarte dreaptă şi nemişcată.

– Responsabilitatea mi-a aparţinut la fel de mult şi mie.

– Nu chiar. Tu nu ai ştiut exact în ce te băgai. Pe de altă parte, eu am ştiut că nu o să mă refuzi.

Nu putea scăpa privirii aceleia dure, verzi. Totul semăna foarte mult cu seara dinainte, cînd se dezbrăcase goală în faţa lui, doar că acum era goală emoţional. Buza de jos începu să-i tremure, dar se controlă repede. Nu avea rost să-l contrazică, pentru că acţiunile ei dovediseră deja că el avea dreptate. Cînd el îi oferise ocazia să pună stop la ce se întîmpla, ea îl rugase să continue. Spuse, într-un tîrziu:

– Nu a fost niciodată un secret ceea ce simt pentru tine. Nu a trebuit niciodată decît să pocneşti din degete ca eu să vin alergînd spre tine şi să fac tot ce vroiai. Nu era cine ştie ce, dar era mai bine decît să stau şi să bocesc. Şi situaţia nu s-a schimbat, termină Roanna, reuşind să schiţeze un zîmbet.

Webb îi studie chipul, încercînd să citească ceva în expresia aceea distanţată. În ochii lui scînteie ceva ca o frustrare plină de mînie.

– Vreau doar să ştii că întoarcerea mea nu depinde de faptul că te-ai culcat cu mine. Nu trebuie să te transformi într-o prostituată ca să te asiguri că Lucinda va obţine ceea ce vrea.

De data asta nu-şi mai putu controla tresărirea. Se smulse din mîna lui şi îi zîmbi din nou, de data asta chiar mai forţat decît prima dată.

– Înţeleg. Nu o să te inoportunez, spuse ea cu un calm fragil.

– Pe naiba, nu o să mă inoportunezi, izbucni el. O să mă inoportunezi pentru tot restul vieţii tale.

Webb se aplecă spre ea, încruntîndu-se.

– Mă inoportunezi prin simplul fapt că te afli în aceeaşi încăpere cu mine. Mă inoportunezi prin simplul fapt că respiri. O trase furios spre el şi îşi apăsă gura pe a ei. Roanna era prea uluită ca să reacţioneze. Nu putu decît să stea acolo, atîrnată în îmbrăţişarea lui aspră şi să-şi deschidă gura, cerinţei lui. Sărutul fu adînc şi intim, limba lui mişcîndu-se pe a ei şi Roanna putu simţi, acolo jos, erecţia lui de fier apăsîndu-i burta.

O împinse departe de el la fel de brusc cum o înşfăcase.

– Acum aleargă înapoi la Lucinda şi spune-i că ţi-ai îndeplinit misiunea. Tu decizi dacă o să-i spui cum ai făcut-o.

Şi Webb deschise portiera maşinii şi o ajută să intre, apoi stătu o clipă, privind-o.

– Iar tu nu înţelegi nimic, spuse el calm, înainte de a închide portiera şi de a porni înapoi, spre camioneta lui.

CAPITOLUL 11

Seara, cînd Roanna intră pe lunga alee din Davencourt, la fel de epuizată de pe urma celei de a doua zile petrecută pe drum ca şi în prima, mormăi tare cînd văzu luminile strălucind ca un far, în toată casa. Sperase că lumea se va fi dus la culcare, iar ea se va putea replia înainte de rechizitoriul care ştia că va urma. Sperase şi că va reuşi să doarmă cel puţin atît cît dormise în noaptea trecută, deşi şansele erau mici. Dacă nu putea dormi, putea cel puţin retrăi acele ore tumultoase, savurînd amintirea trupului lui gol peste al ei, săruturile, atingerile, clipele acelea de extaz cînd el se aflase efectiv în ea. Şi cînd se va fi calmat, se va gîndi la celelalte, la cuvintele dureroase pe care i le spusese el şi la faptul că el nu o mai vroia ... Dar atunci de ce o sărutase? Era prea obosită să se gîndească, aşa că analiza va putea aştepta.

Acţionă telecomanda, apoi frînă cînd farurile îi luminară maşina parcată deja pe locul ei. Oftă. Corliss, firește, care profitase de absenţa Roannei ca să-şi bage maşina înăuntru. Garajul avea doar cinci locuri, care erau alocate Lucindei, deşi aceasta nu mai conducea de mult, Roannei, Gloriei şi lui Harlan, Lanettei şi lui Greg, care aveau fiecare cîte o maşină. Brock şi Corliss trebuiau să-şi parcheze maşinile afară, dar Corliss

obişnuia să ignore regula şi-şi lăsa maşina în locul pe care-l găsea liber.

Roanna parcă lîngă maşina lui Brock şi coborî obosită, trăgînd după ea valijoarea de o noapte. Se gîndi să se strecoare sus prin scara exterioară şi să se ducă prin verandă în camera ei din spate, dar înainte de plecare încuiase uşa balconului ei, aşa că nu avea cum să intre. Va intra prin bucătărie, sperînd să urce neobservată.

Dar norocul nu era de partea ei. Cînd descuie şi deschise uşa bucătăriei, Harlan şi Gloria stăteau amîndoi la masă, demolînd bucăţi groase din prăjitura cu nucă de cocos, făcută de Tansy. Nici unul dintre ei nu era îmbrăcat încă în ţinuta de noapte, ceea ce însemna că se uitaseră la televizorul cel mare din salon.

Gloria înghiţi grăbită.

– N-ai putut da de el! exclamă ea vizibil fericită că Roanna era singură, apoi îi aruncă o privire conspirativă.

– Nu te-ai străduit prea mult, nu? Ei bine, *eu* una n-o să spun nimic. Oricum mi-am zis că Lucinda şi-a pierdut minţile. De ce naiba să vrea să-l aducă înapoi aici? Chiar dacă Booley nu l-a arestat, toată lumea a ştiut că era vinovat, doar că nu au existat probe...

– L-am găsit, o întrerupse Roanna. Avea capul greu de oboseală şi vroia să taie scurt interogatoriul.

– Mai avea nişte probleme de pus la punct, dar în două săptămîni o să vină acasă.

Gloria păli şi rămase cu gura căscată la Roanna. Bucăţelele de prăjitură ivite astfel erau total neapetisante. Apoi spuse, fiecare cuvînt din ce în ce mai tare, pînă cînd începu efectiv să ţipe:

– Roanna, cum poţi fi atît de *proastă*? Chiar nu ştii ce-o să pierzi? Toate astea ar fi putut fi ale tale, dar Lucinda o să i le dea lui, ascultă-mă! Şi ce-o să se întîmple cu noi? Am putea fi cu toţii ucişi în paturile noastre, ca biata Jessie ...

– Jessie nu a fost omorîtă în patul ei, spuse Roanna obosită.

– Nu despica firul în patru, ştii bine ce vreau să spun!

– Nu Webb a omorît-o.

– Mă rog, şeriful aşa a gîndit şi sînt sigură că el ştie mai multe decît noi! Doar l-am auzit cu toţii spunînd că ar face orice să scape de ea.

– Dar l-am auzit cu toţii spunîndu-i şi să ceară divorţul.

– Gloria are dreptate. Nu ştim de ce este el în stare, interveni Harlan încruntîndu-şi preocupat sprîncenele stufoase.

În mod normal, Roanna nu comenta, dar era obosită şi fiecare nerv din trupul ei era alert, în urma întîlnirii cu Webb. Spuse, cu voce albă:

– De ce vă temeţi voi cu adevărat este că el îşi va aminti cum i-aţi întors cu toţii spatele cînd avea nevoie de ajutor şi că o să vă spună să vă găsiţi un alt loc unde să trăiţi.

– Roanna! Cum ne poţi spune aşa ceva? Ce trebuia să facem noi? Să acoperim un criminal? gîfîi Gloria, jignită.

Nu putea spune nimic ca să le schimbe părerea şi era prea obosită ca să mai încerce. Să se ocupe Webb de asta, cînd o să se întoarcă. Nu mai avea energie în ea decît atîta cît să i se aprindă o scînteie de interes la această perspectivă. Dacă ei credeau că înainte se simţise intimidat, să aştepte să vadă ce se va întîmpla acum. Webb era mult mai puternic şi mai dur, acum.

Lăsîndu-i pe Gloria şi pe Harlan să-şi verse în continuare furia pe prăjitura cu nucă de cocos, Roanna se tîrî pe scări în sus. Lucinda era deja în pat; obosea repede în ultima vreme, un alt indiciu al sănătăţii ei tot mai fragile şi dormea adesea pînă la ora nouă. O să aibă toată dimineaţa să-i spună că Webb se întoarce acasă.

Roanna spera că va reuşi să doarmă şi ea, puţin.

Dacă dorinţele ar fi cai ... Cîteva ore mai tîrziu, se uită la cadranul luminat al ceasului ei şi văzu că timpul se tîra abia spre ora două. Avea parcă nisip în ochi din cauza lipsei de somn şi mintea îi era înceţoşată de oboseală, dar somnul era la fel de departe de ea ca întotdeauna.

Îndurase multe nopţi ca aceasta, aşteptînd în întunericul fără sfîrşit venirea dimineţii. Toate cărţile despre insomnie te sfătuiau să cobori din pat, nu să faci din pat locul frustrării. Roanna îşi făcuse deja obiceiul acesta, deşi inutil. Citea uneori, doar ca să treacă ceasurile, alteori juca la nesfîrşit cărţi, de una singură, dar de cele mai multe ori stătea în întuneric şi aştepta.

Asta făcea acum, pentru că era prea obosită pentru orice altceva. Stătea ghemuită într-un fotoliu cu tapiserie moale, suficient de mare pentru doi. Fotoliul fusese un cadou de Crăciun pentru ea, în urmă cu cinci ani şi nu ştia ce s-ar mai face acum fără el. Pentru că dacă reuşea totuşi să aţipească puţin, asta se întîmpla în fotoliu. Iarna se înfăşura în pătura ei cea mai călduroasă şi mai moale şi urmărea la fereastră trecerea lentă a nopţii, dar acum era vară şi nu avea pe ea decît o cămaşă subţire, fără mîneci, pe care şi-o petrecuse totuşi peste picioarele goale. Deschisese uşile înalte de la balcon, ca să poată auzi sunetele reconfortante ale nopţii. În depărtare trecea o furtună cu tunete; văzu luminile fulgerelor conturînd norii întunecaţi, purpurii, dar furtuna era atît de departe încît cînd auzi tunetul, zgomotul acestuia venea spre ea doar ca un uruit slab.

Dacă tot trebuia să stea trează, atunci nopţile de vară erau cele mai bune. Şi între insomnie şi cealaltă variantă, prefera insomnia.

Cînd dormea, niciodată nu ştia unde se va trezi.

Nu credea să fi părăsit vreodată casa. Se regăsise întotdeauna înăuntru şi picioarele ei nu erau niciodată murdare, dar tot o îngrozea gîndul că bîntuia fără să fie conştientă de asta. Citise despre somnambulism.

Oamenii puteau coborî şi urca scările, puteau conduce maşina, puteau chiar să poarte o conversaţie, dormind în tot acest timp. Dar asta nu o liniştea prea mult, pentru că nu vroia să facă nimic din toate astea. Ea vroia să se trezească exact în locul în care se aflase cînd adormise.

Dacă a văzut-o vreodată cineva în timpul plimbărilor ei nocturne, nu i s-a spus niciodată nimic. Nu credea că i se întîmpla asta de fiecare dată cînd dormea, dar firește că nu avea cum să ştie şi nici nu vroia să-şi alerteze familia cu problema ei. Ei ştiau că avea probleme cu insomnia, aşa că în cazul în care a fost văzută în afara camerei ei în toiul nopţii, aparent perfect trează, cine a văzut-o a presupus că nu avea somn şi a uitat de asta.

Dacă se afla că mai e şi somnambulă ... Nu-i plăcea să gîndească rău despre oameni fără dovezi, dar nici nu credea că ar putea avea încredere în cîţiva membri ai familiei, dacă ar şti cît de vulnerabilă este. Posibilitatea unor răutăţi era prea mare, mai ales din partea lui Corliss. Într-un fel, Corliss îi amintea Roannei de Jessie, deşi ele nu erau decît verişoare de gradul doi, ceea ce însemna că nu împărţeau o cantitate prea mare de material genetic. Jessie fusese mai rece în gîndire dar mai fierbinte ca temperament. Corliss nu plănuia, ea acţiona impulsiv şi nu era dispusă să-şi tempereze furiile. În cea mai mare parte părea fără stare şi nefericită şi-i plăcea să-i facă şi pe ceilalţi nefericiţi. Indiferent ce anume vroia ea de la viaţă, nu obţinuse.

Roanna nu credea că Webb o va suporta pe Corliss.

Gîndul la Webb, deşi nici măcar o clipă nu şi-l scosese din minte, o aduse înapoi într-un cerc complet, la începutul zilei.

Nu ştia ce să creadă. Nu se pricepea să analizeze relaţia bărbat – femeie, pentru că ea nu avusese niciodată una. Tot ce ştia era că Webb fusese furios şi puţin cam prea băut. Dacă nu ar fi băut, probabil că nu ar fi făcut presiuni asupra ei aşa cum făcuse, dar

realitatea rămînea că se băgase în patul lui fără cea mai mică urmă de rezistenţă. Circumstanţele fuseseră umilitoare, dar acea mică parte secretă din ea îi revelase oportunitatea.

Nu regreta că făcuse asta. Dacă nimic bun nu îi va oferi vreodată viaţa, cel puţin s-a aflat odată în braţele lui Webb şi acum ştia ce înseamnă să faci dragoste cu el. Durerea fusese mai mare decît îşi imaginase ea, dar nu-i umbrise bucuria pe care o simţise şi desigur, nici satisfacţia. Poate că o fi contat tequila prima dată şi poate a doua oară, dar de celelalte ori? Cu siguranţă că nu mai era ameţit a treia oară cînd s-a atins de ea, în toiul nopţii şi nici a patra oară, spre zori. Adînc în trupul ei încă mai resimţea durere de la sexul cu el, dar iubea această durere pentru că îi amintea de acele momente.

Nu fusese un amant egoist. O fi fost el furios, dar totuşi a satisfăcut-o, uneori mai mult decît o singură dată, înainte de a-şi permite să se uşureze şi el. Mîinile şi gura lui fuseseră tandre pe trupul ei, atente să nu-i adauge la durerea pe care o experimentase deja ea, acceptîndu-l.

După care însă s-a strecurat afară din pat şi a lăsat-o singură în motelul acela ieftin, ca şi cum ar fi fost o femeie-coiot. Oare nu aşa li se spunea femeilor care erau atît de urîte încît cînd un bărbat băut se trezea şi se uita la ea, adormită pe braţul lui, prefera să-şi sfîrtece braţul cu dinţii, decît să o trezească? Cel puţin Webb îi lăsase un bilet. Cel puţin el *se întorsese* şi ea nu a trebuit să se descurce singură să-şi recupereze maşina închiriată.

I-a reproşat că se comportase ca o prostituată de dragul Lucindei. Îi spusese că fusese o belea pentru el toată viaţa şi asta o duruse mai mult decît oricare alt comentariu. Indiferent ce se întîmplase, ea reuşise să-şi păstreze viu gîndul că toţi acei ani dinainte de moartea lui Jessie fuseseră cei mai frumoşi ani ai ei, pentru că îl

avea pe el, eroul şi prietenul ei. În noaptea aceea îngrozitoare în care fusese ucisă Jessie, înţelesese că lui îi părea rău pentru ea şi asta aproape că o ucisese, dar totuşi amintirile frumoase rămăseseră acolo. Acum o mortifia gîndul că se amăgise singură de la bun început. Bunătatea nu era acelaşi lucru cu iubirea şi răbdarea nu era acelaşi lucru cu grija pentru cineva.

Îi dăduse de înţeles cît se poate de clar că nu trebuia să se aştepte la o continuare a relaţiei lor, cînd va reveni el la Davencourt. Fusese, pur şi simplu, o aventură de o noapte. În afară de relaţia lor de veri îndepărtaţi, nu va mai exista nici o altă legătură între ei.

Dar apoi o sărutase şi îi spusese că ea nu înţelesese nimic. Şi fusese, fără doar şi poate, excitat; După noaptea pe care tocmai o petrecuse, era foarte familiară cu erecţiile lui. Dacă nu o dorea, de ce se excitase?

Un singur lucru era absolut sigur: că el continua să fie furios.

Stătea ghemuită în fotoliu, privind fulgerele şi gîndindu-se la Webb şi undeva, aproape de ivirea zorilor, adormi.

Lucru rar, Gloria reuşise să-şi strîngă întreaga familie la micul dejun, la aceeaşi oră, dar era clar că avea nevoie de întăriri. După o noapte agitată în care somnul fusese la fel de inexistent ca întotdeauna, Roanna se dusese la Lucinda în cameră să-i împărtăşească vestea cea mare. Încurajată, Lucinda părea să aibă mai multă energie în dimineaţa asta, mai multă culoare în obraji decît avusese de multă vreme. Ridică surprinsă din sprîncene cînd văzu mulţimea strînsă în jurul mesei, apoi zîmbi şi îi făcu Roanei cu ochiul, în semn că ştiu-eu-ce-pun-ei-la-cale.

Micul dejun era sub formă de bufet, cea mai bună variantă, de vreme ce niciodată nu se aşezau la masă mai mult de două persoane în acelaşi timp.

Gloria aşteptă ca toată lumea să fie cu gura plină, ca să-şi lanseze salva.

– Lucinda, am discutat cu toţii despre asta şi am dori să reconsideri ideea bizară de a-l pune din nou pe Webb să se ocupe de afaceri. Roanna s-a descurcat bine şi noi chiar nu avem nevoie de el.

– Noi? Întrebă Lucinda uitîndu-se peste masă, la sora ei. Gloria, ţi-am fost recunoscătoare şi m-a bucurat compania ta în ultimii zece ani, dar cred că trebuie să-ţi reamintesc că aici este vorba despre afacerile Davenport şi Roanna şi cu mine sîntem singurele Davenport de aici. Noi două am stat de vorbă şi am fost de acord ca Webb să-şi reia locul şi drepturile în familie.

– Webb nu este un Davenport, sublinie Gloria insistînd asupra acestui detaliu. El este un Tallant, unul din familia *noastră.* Banii Davenport şi Davencourt trebuie să-i revină Roannei. Aşa este drept.

Orice, numai să-l ţină pe Webb departe, îşi spuse Roanna. Gloria ar prefera ca familia imediată să preia moştenirea, dar Roanna era în mod evident cea de a doua cea mai bună alegere. Gloria îşi imagina că o va putea manipula şi domina pe Roanna, dar cu Webb era altă poveste. Acesta era fondul problemei şi nu vreo teamă exagerată că Webb ar fi fost un criminal. Totul se rezuma la bani şi la confort.

– Aşa cum am spus, Roanna şi cum mine sîntem de comun acord în chestiunea asta, repetă Lucinda.

– Roanna nu a fost niciodată logică în ce-l priveşte pe Webb. Ştim cu toţii că nu poţi avea încredere în judecata ei cînd e vorba de Webb, interveni Harlan sărind în ajutorul soţiei sale.

Corliss se aplecă în faţă, cu ochii mari, simţind scandalul.

– Sigur, aşa este. Mi-aduc şi eu aminte că Jessie i-ar fi prins giugiulindu-se în bucătărie.

Brock îşi ridică ochii din farfurie şi se încruntă la sora lui. Roanna îl plăcea cel mai mult, din toată familia lui.

Brock era bun din fire şi iubea munca. Nu intenţiona să stea toată viaţa la Davencourt, dar profita de această ocazie ca să strîngă bani să-şi construiască propria-i casă. El şi prietena lui dintotdeauna, intenţionau să se căsătorească într-un an. Era mai puternic decît tatăl lui, Greg, care o lăsa pe Lanette să stabilească agenda familiei.

– Eu cred că totul a fost o exagerare, spuse Brock.

– Ce te face să crezi asta? îl întrebă Lanette aplecîndu-se în faţă ca să se uite la fiul ei. Corliss zîmbi, mulţumită că stîrnise apele.

– Pentru că Webb nu era un uşuratic şi mie îmi pare bine că se întoarce acasă.

Gloria şi Lanette se uitară amîndouă la trădătorul din mijlocul lor. Brock le ignoră şi se întoarse la mîncarea lui.

Roanna se concentră asupra propriului mic dejun şi îşi dădu toată silinţa să facă abstracţie de conversaţia din jur. Nimic nu i-ar fi plăcut mi mult lui Corliss decît să o provoace să riposteze sau să-i citească nefericirea pe chip. Lui Corliss îi lipsea geniul lui Jessie pentru remarci tăioase, sau poate că reacţia Roannei se schimbase, dar o găsea pe Corliss mai curînd plictisitoare.

Atacurile verbale continuară toată masa, cu Gloria şi Harlan şi Lanette lansînd pe rînd ceea ce credeau că sînt argumentele perfecte împotriva întoarcerii lui Webb. Greg efectiv nu era interesat şi o lăsă pe Lanette să se ocupe de proteste. Brock termină de mîncat şi se scuză, pentru că trebuia să meargă la muncă.

Roanna era concentrată asupra mîncării, vorbea puţin, iar Lucinda era la fel de neclintit ca un munte. A-l avea pe Webb acasă era mai important pentru ea decît orice spunea sora ei, aşa încît Roanna nu avea de ce să se teamă că Lucinda şi-ar putea schimba gîndul.

În dimineaţa aceasta, cînd Roanna îi dăduse vestea cea bună, Lucinda se aprinsese ca un pom de Crăciun.

Îi pusese întrebare după întrebare despre el, cum arăta, dacă se schimbase, ce anume spusese.

Păruse complet netulburată cînd Roanna îi spusese că încă le mai purta ranchiună şi replicase repede:

– E şi normal. Webb nu a fost niciodată căţeluşul nimănui. Îmi închipui că o să aibă multe să-mi spună cînd o să apară aici, ceea ce o să mă enerveze, dar presupun că o să trebuiască să-l ascult. De fapt chiar mă surprinde că a cedat atît de uşor. Am ştiut eu că *numai tu* îl puteai face să te asculte.

El de fapt nu o ascultase ci făcuse mai curînd un tîrg cu ea, iar cum ea se executase, se simţise şi el obligat să facă la fel. Pentru prima oară, se întrebă dacă el se aşteptase ca ea să-l refuze şi dacă făcuse tîrgul fără să se aştepte că va trebui să-l şi respecte.

– Spune-mi cum arată, o întrebase din nou Lucinda şi Roanna i-l descrisese cum putu mai bine. Era oare o descriere corectă, cînd ea îl văzuse prin ochii dragostei? Oare alţii îl vor găsi mai puţin dominant, mai puţin puternic? Nu credea asta.

Cu siguranţă că Gloria nu era visceralã în ceea ce privea întoarcerea lui. Era mai mult ipocrită, îşi spuse Roanna, pentru că înainte de moartea lui Jessie, Gloria se dăduse întotdeauna în vînt după Webb, declarîndu-l nepotul ei preferat. Dar apoi făcuse greşeala de a se întoarce împotriva lui, în loc de a-i lua apărarea şi ştia că el nu uitase asta.

– Unde o să doarmă? întrebă Corliss tărăgănat, întrerupîndu-şi bunica, să mai lanseze o bombă incendiară în conversaţia deja volatilă. Eu una n-o să renunţ la apartament chiar dacă înainte era al lui.

Dar efectul a fost opusul celui scontat de ea. Peste masă se aşternu tăcerea. După moartea lui Jess, Lucinda îşi adunase pînă la urmă forţele ca să reamenajeze complet apartamentul, de la covoare la tavan. Cînd Lanette şi familia ei s-au mutat aici, Corliss a

pretins imediat apartamentul, remarcînd în stilul ei nepăsător că n-o deranja cîtuşi de puţin să doarmă acolo. Era tipic pentru lipsa ei de bun simţ să nu se gîndească măcar că Webb şi-ar putea reclama vechiul apartament.

Oricum, numai apartamentul Lucindei era egal în dimensiuni cu el. Gloria şi Harlan ocupaseră un set mai mic de camere, ca şi Lanette şi Greg. Camera Roannei era formată doar dintr-o singură încăpere, spaţioasă, e drept, dar nu era un apartament. Camera lui Brock era la fel. Mai rămăseseră doar patru camere singure, goale. Sigur, era o chestiune banală, dar statutul era un lucru de subtilitate. Roanna ştia că Webb nu era un înverşunat, dar înţelegea implicaţiile şi felul în care să folosească simbolurile statutului, ca să domine.

– Chiar dacă el n-o să vrea să locuiască acolo, poate că nu o să vrea nici pe altcineva în el, spuse Lanette, privindu-şi tulburată fiica .

Corliss se bosumflă.

– Eu nu renunţ la apartamentul meu!

Lucinda spuse cu fermitate:

– O să renunţi, dacă aşa o să vrea Webb. Eu una mă îndoiesc că o să-i pese, dar vreau să fie bine înţeles că orice va spune el, se va face fără discuţii. Este clar?

– Nu! spuse Corliss cu obrăznicie, trîntindu-şi şervetul pe masă. Şi-a omorît nevasta! Nu este corect să poată veni înapoi în pas de vals şi să facă pe stăpînul...

Glasul Lucindei şfichiui ca un bici.

– Un alt lucru pe care-l vreau bine înţeles este acela că Webb *nu* a omorît-o pe Jessie. Dacă mai aud menţionîndu-se aşa ceva, îi voi cere persoanei care a spus-o, să părăsească imediat casa. Noi nu l-am susţinut cînd a avut cel mai mult nevoie şi mie mi-e profund ruşine de mine, pentru asta. Va *fi* binevenit înapoi acasă, sau dacă nu, ştiu eu ce am de făcut.

Declaraţia fu urmată de o desăvîrşită tăcere. După ştiinţa Roannei, aceasta a fost pentru prima oară cînd

Lucinda a pomenit ceva despre izgonirea vreunuia dintre rezidenţii Davencourtului. Familia era atît de importantă pentru ea încît ameninţarea ei demonstra cît de mult îşi dorea întoarcerea lui Webb. Din vinovăţie sau dragoste, sau poate din amîndouă, Webb avea sprijinul ei necondiţionat.

Mulţumită că se făcuse bine înţeleasă, Lucinda îşi tamponă gura elegant, cu şervetul.

– Situaţia dormitorului este dificilă. Tu ce părere ai, Roanna?

– Să-l lăsăm pe Webb să decidă singur, cînd va fi aici. Nu putem anticipa ce-ar dori el, spuse Roanna.

– Asta-i adevărat. Doar că eu îmi doresc ca totul să fie perfect pentru el.

– Eu nu cred că este posibil. Poate că el ar prefera ca noi să ne purtăm în continuare normal şi să nu facem prea mult caz.

– Şi nici nu putem să organizăm o petrecere de bun venit. Nu ştiu ce va spune oraşul, muşcă Gloria.

– Nimic, dacă vor şti pe ce parte este unsă cu unt pîinea lor, spuse Lucinda. Eu voi începe imediat să le spun clar prietenilor şi asociaţilor noştri că dacă apreciază continuarea prieteniei noastre, atunci să se asigure că îl vor trata politicos pe Webb.

– Webb, Webb, Webb, spuse Corliss cu violenţă. Ce îl face atît de special? *Noi* ce cusur avem? De ce nu-i laşi totul lui Brock, dacă eşti atît de sigură că Roanna nu se poate descurca singură? Sîntem la fel de înrudiţi cu tine ca şi Webb!

Se ridică apoi brusc de la masă şi părăsi încăperea şi în urma ei se aşternu tăcerea. Chiar şi Gloria, care de obicei avea o piele de rinocer, păru jenată de o izbucnire atît de strigător de materialistă.

Roanna se forţă să mai ia o ultimă înghiţitură înainte de a renunţa la efort. Părea că „buna-primire" a lui Webb va fi chiar mai încordată decît fusese plecarea lui.

CAPITOLUL 12

Zece zile mai tîrziu, Web trecu pragul casei ca şi cum ar fi fost stăpînul locului, ceea ce de fapt şi era.

Era ora opt dimineaţa şi lumina soarelui se revărsa strălucitoare prin ferestre, conferind dalelor crem din foaier o strălucire blîndă, aurie. Roanna tocmai cobora scările. Avea o întîlnire la ora nouă cu brokerul lor, care venea aici din Huntville şi vroia ca înainte de sosirea lui să treacă în revistă, cu Lucinda, anumite situaţii speciale. Se îmbrăcase deja pentru întîlnire, într-o rochie strîmtă, din mătase de culoarea piersicii, cu o jachetă asortată. Imediat după aceea, pleca la o şedinţă a Consiliului Comitatului. Era încălţată cu pantofi escarpen bej, din piele de şarpe, cu tocuri foarte înalte şi în urechi îi balansau cercei din perle bej. Rar purta alte bijuterii în afara ceasului de mînă, dar surorile din „frăţia" ei o învăţaseră importanţa de a purta accesorii de calitate, elegante, la întîlnirile de afaceri.

Uşa din faţă se deschise şi ea se opri pe scări, orbită o clipă de lumina reflectată de dalele lustruite. Clipi spre silueta întunecată, ai cărei umeri largi şi pălărie cu boruri mari umpluseră aproape tot golul uşii. Apoi el intră şi închise uşa, dînd drumul jos unei genţi de voiaj din piele şi inima ei aproape că se opri, înţelegînd.

Trecuseră zece zile de cînd o trimisese acasă şi el nu îşi anunţase sosirea. Începuse să se teamă că nici nu o să mai vină, deşi Webb se ţinuse întotdeauna de cuvînt, înainte. Poate că decisese că familia Davenport nu merita deranjul; iar ea nu l-ar fi condamnat pentru asta.

Dar iată-l aici, scoţîndu-şi pălăria şi privind în jur, cu ochii micşoraţi, ca şi cum ar fi vrut să inventarieze schimbările făcute în aceşti zece ani. Erau puţine, dar ea avu senzaţia că Webb le înregistrase pe toate. Privirea lui se opri o clipă asupra covorului care acoperea scările. Cînd plecase, covorul fusese bej; acum avea culoarea făinei de ovăz, cu o ţesătură mai groasă şi mai densă.

Impactul fizic al prezenţei lui aproape că o făcu să se clatine. Văzîndu-l stînd acolo cu aceeaşi naturală autoritate ca şi cum nu ar fi plecat niciodată, îi dădu senzaţia bizară că timpul rămăsese pe loc.

Dar diferenţele la el erau mari. Nu era doar faptul că era mai în vîrstă sau că era îmbrăcat în jeanşi şi cizme, în locul pantalonilor din in şi a mocasinilor. Înainte, îşi tempera forţa personalităţii cu genialitatea bunului-sudist, aşa cum se făceau aici afacerile. Dar acum nu şi-o mai tempera cu nimic. Ea era acolo, puternică şi dură şi dacă întîmplător cuiva nu-i plăcea, treaba lui.

Roanna îşi simţea pieptul parcă dintr-o dată micşorat şi făcu eforturi să respire. Îl văzuse gol, stătuse goală în braţele lui. El îi supsese sfîrcurile, o penetrase. Senzaţia de ireal îi dădu din nou o stare de ameţeală. În săptămîna şi jumătate de cînd îl văzuse, momentul lor de dragoste începuse să i se pară un vis, dar văzîndu-l, trupul începu să-i pulseze din nou, ca şi cum el tocmai s-ar fi retras din ea şi carnea ei încă mai fremăta în urma contactului.

Îşi regăsi vocea.

– De ce nu ai sunat? Te-ar fi aşteptat cineva la aeroport. Ai zburat noaptea?

– Am zburat ieri. Am închiriat o maşină de la aeroport. Mama şi cu mine ne-am petrecut noaptea în Huntsville, cu mătuşa Sandra şi am plecat de acolo azi-dimineaţă.

Privirea aceea intensă, verde, se oprise acum pe ea, inventariind costumul şi perlele, comparînd eleganţa hainelor ei cu lipsa ei totală de gust, din adolescenţă. Sau poate comparînd-o pe ea, cea de acum, cu femeia goală care se crispase sub el, cînd o adusese la climax. Dar cum o respinsese destul de repede, imaginea nu putea fi una atrăgătoare.

Se înroşi puternic, apoi culoarea dispăru la fel de repede precum venise.

Nu putea continua să stea acolo ca o proastă. Reglîndu-şi cu grijă respiraţia, Roanna coborî ultimele cîteva trepte şi se opri lîngă el.

– Lucinda este în birou. Urma să ne uităm peste nişte hîrtii, dar sînt sigură că o să vrea să stea mai întîi de vorbă cu tine.

– M-am întors ca să mă ocup de afaceri, spuse el scurt, pornind deja spre birou. Pune-mă repede la zi cu toate. Petrecerea de bun venit mai poate aştepta.

Reuşi într-un fel să-şi păstreze neşifonată faţada, în timp ce-l urma. Nu-şi aruncase braţele pe după el, strigînd „Te-ai întors, te-ai întors!", deşi acesta fusese primul ei impuls. Nu a strigat de bucurie şi nici nu a plîns. I-a spus doar, din spate, „Îmi pare bine că te-ai întors. Bine ai venit acasă".

Lucinda se aşeza rar la biroul uriaş care fusese al soţului ei, găsind sofaua mult mai confortabilă pentru bătrînele ei oase. Acolo şedea acum, răsfoind cîteva hîrtii cu recentele performanţe ale stocurilor. Îşi ridică privirea la intrarea lui Webb şi Roanna, imediat în spatele lui, văzu uluirea din ochii albaştri, fanaţi, în timp ce Lucinda se la uita străinul acesta uriaş, aspru, care-i invadase domeniul. Apoi clipi şi recunoaşterea răsări la

fel de strălucitoare ca soarele, aducînd cu ea o roşeaţă care alungă cenuşiul bolii. Se luptă să se ridice, hîrtiile împrăştiindu-se pe covorul gros, de Aubusson.

– Webb! Webb!

Acesta era fericitul, entuziastul, plinul de lacrimi salut de primire pe care Roanna tînjise să i-l ofere, dar nu reuşise. Lucinda se repezi spre el, cu braţele desfăcute, fie neobservînd, fie ignorînd expresia lui inscrutabilă.

El nu-şi desfăcu braţele pentru ea, dar asta nu o opri să şi le arunce pe ale ei în jurul lui şi să-l îmbrăţişeze tare, cu ochii înotîndu-i în lalcrimi.

Roanna se întoarse spre uşă, cu gîndu-l să le ofere puţină intimitate; dacă ea şi Webb au avut, odinioară, o relaţie specială, cel puţin în imaginaţia ei, el avusese în mod categoric o relaţie puternică, specială, cu Lucinda, care rivaliza cu sentimentele pentru mama lui. Şi chiar dacă Webb revenise de dragul Lucindei, între ei existau sentimente dure, care trebuiau lămurite.

– Nu, stai, spuse Webb observînd mişcarea Roannei. Îşi puse mîini blînde pe bătrînele braţe ale Lucindei, desfăcîndu-le puţin strînsoarea, dar continuă să o ţină, uitîndu-se în jos la ea şi spunîndu-i:

– O să stăm de vorbă mai tîrziu. Acum am multe de prins din urmă. Putem începe cu astea. Şi făcu un semn spre hîrtiile de pe covor.

Dacă era ceva ce Lucinda înţelegea cu adevărat, era conceptul de preocupare pentru afaceri. Îşi şterse ochii şi dădu repede din cap.

– Desigur. Brokerul nostru vine la ora nouă. Roanna şi cu mine ne-am făcut obiceiul ca mai înainte de venirea lui,să trecem în revistă situaţia stocurilor, ca să ne punem de acord.

Webb încuviinţă din cap şi se aplecă să culeagă hîrtiile.

– Ne mai folosim încă de Lipscomb?

– Nu, dragul meu, el a murit cam ... ah, acum trei ani, nu-i aşa, Roanna? Probleme cu inima, moştenire de familie. Brokerul nostru de acum este Sage Whitten, de la *Birmingham Whittens*. Sîntem mulţumite de el, în general, dar are tendinţa să fie mai conservator.

Roanna observă grimasa de pe chipul lui Webb, încercînd să se reajusteze la nuanţele stilului de afaceri sudist, unde orice era presărat cu informaţii personale şi relaţii de familie. Poate că se obişnuise cu o metodă mult mai directă de acţiune.

Webb începuse deja să studieze hîrtiile din mînă, în timp ce se îndrepta spre birou şi se lăsa în scaunul masiv, din piele. Se opri şi-i aruncă Roannei o privire întrebătoare, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice reacţia faţă de această abruptă preluare atît a teritoriului cît şi a autorităţii.

Ea nu ştia dacă să plîngă sau nu. Ei nu-i plăcuseră niciodată cu adevărat afacerile, dar îşi marcase totuşi propriul ei teritoriu. Pentru că acesta era singurul lucru din viaţa ei pentru care fusese vreodată necesară, Lucindei sau oricui altcineva, muncise ca un cîine ca să înţeleagă şi să stăpînească conceptele şi aplicaţiile. Cu întoarcerea lui Webb, îşi pierdea teritoriul şi utilitatea. Pe de altă parte, va fi o uşurare să nu mai trebuiască să participe la interminabile şedinţe sau să aibă de a face cu politicieni sau afacerişti care să-i chestioneze deciziile cu o condescendenţă greu mascată. Era fericită să scape de obligaţii, dar nu ştia cu ce le va înlocui.

Totuşi, nu permise îndoielilor ei să i se citească pe faţă, păstrîndu-şi zidul alb al indiferenţei, pe care îl prezenta lumii. Lucinda îşi reluă locul de pe sofa şi Roanna se duse la unul din dulapurile pentru documente şi scoase de acolo un dosar gros.

Faxul începu să piuie şi să toarcă, în timp ce printa un document. Webb se uită la el, apoi la celelalte

echipamente electronice care fuseseră instalate de la plecarea lui.

– Arată ca şi cum am fi pe autostrada informaţiilor.

– Ori asta, ori să-mi fi petrecut eu mai mult timp pe drumuri, replică Roanna arătîndu-i computerul de pe birou.

– Avem două sisteme discrete. Computerul acesta şi imprimanta sînt pentru evidenţele noastre private. Celălalt – şi arătă spre aparatura electronică din colţ, plasată pe o masă din stejar – este pentru comunicare.

Cel de al doilea computer era legat la un modem.

– Avem o linie de fax, un e-mail şi două imprimante cu laser. Cînd vrei, îţi arăt programele. Există şi un laptop, pentru deplasări.

Lucinda spuse, zîmbind:

– Chiar şi Loyal are acum computer. Are un program pentru legăturile de sînge, file-uri cu perioadele de împerechere, rezultatele, istoricul medical şi tatuajele de identificare ale cailor. Este la fel de mîndru de computerul lui cum ar fi fost dacă ar fi avut patru picioare şi ar fi nechezat.

Webb se uită la Roanna.

– Călăreşti la fel de mult ca înainte?

– Nu prea am timp.

– Acum o să ai.

Nu se gîndise la acest avantaj pe care i-l oferea întoarcerea lui Webb şi inima îi tresări entuziastă. Îi lipseau caii cu o intensitate dureroasă, iar declaraţia ei exprimase purul adevăr: efectiv nu avea timp. Călărea ori de cîte ori putea, suficient ca să-şi păstreze muşchii în formă pentru asta, dar nu atît cît ar fi vrut ea. Acum va trebui să se preocupe de predarea frîielor lui Webb, dar în curînd – în curînd – va putea să îl ajute din nou pe Loyal.

– După cum te cunosc, spuse Webb ca din întîmplare, te şi gîndeşti cum o să-ţi petreci zilele la grajduri. Dar să nu-ţi închipui că o să-mi trînteşti totul în poală şi

gata. Eu o să fiu destul de ocupat cu treburile de aici şi cu proprietăţile mele din Arizona, aşa că tot o să mai ai ceva de lucru.

Să lucreze cu Webb? Nu se gîndise că el o s-o vrea în preajma lui sau că o să mai fie încă de folos. Inima îi tresări din nou la perspectiva de a fi alături de el în fiecare zi.

După care el se concentră asupra diagramelor şi studierii stocurilor şi proiectelor. La sosirea lui Sage Whitten, Webb ştia exact unde se aflau pe piaţa bursei de valori.

Domnul Whitten nu-l mai văzuse pe Webb, dar după expresia lui uluită cînd îi fu prezentat, era evident că era la curent cu bîrfele. Iar dacă a fost cumva dezamăgit cînd Lucinda i-a explicat că Webb se va ocupa de acum înainte de afacerile Davenport, nu s-a văzut. Indiferent de ce credea lumea, Webb Tallant nu a fost niciodată acuzat că şi-ar fi ucis soţia, iar afacerile erau afaceri.

Şedinţa se termină mai repede ca de obicei. Abia plecă domnul Whitten că Lanette se şi năpusti în birou.

– Mătuşă Lucinda, în foaier este o geantă de voiaj. Nu cumva este..? Se opri brusc, uitîndu-se la Webb care stătea în spatele biroului.

– Geanta este a mea. O iau mai tîrziu. Webb îşi ridică doar o secundă ochii din computer, unde revedea istoricul dividendelor stocurilor.

Obrajii Lanettei se albiră, dar reuşi să spună, cu un rîs forţat:

– Webb! Nu am ştiut că ai sosit. Nimeni nu ne-a spus că erai aşteptat azi.

– Nu eram.

– Ah. În sfîrşit, bine ai venit acasă.

Tonul ei era la fel de fals ca şi rîsul.

– O să le spun alor mei. Mama şi tata tocmai şi-au terminat micul dejun şi ştiu că vor dori să-ţi spună personal bine ai venit.

Sprîncenele luiWebb se ridicară sardonic.

– Chiar aşa?

– Mă duc după ei, spuse ea şi dispăru.

Webb se lăsă pe spate în fotoliu şi se roti spre Lucinda, care încă mai stătea pe sofa.

– Apropo de geantă, unde s-o duc?

– Unde vrei tu, răspunse ferm Lucinda. Fostul tău apartament a fost complet rearanjat. Corliss s-a instalat în el, dar dacă-l vrei, ea se poate muta în altă cameră.

Webb respinse oferta cu o uşoară scuturare din mînă.

– Presupun că Gloria şi Harlan ocupă unul dintre celelalte apartamente iar Lanette şi Greg, pe al patrulea. Iar tu, desigur, tot în vechea ta cameră din spate stai, continuă el aruncîndu-i Roannei o privire de nedescifrat.

Părea că dezaprobă asta, dar Roanna nu-şi putea imagina de ce. Neştiind ce să spună, nu spuse nimic.

Confirmîndu-i supoziţia, Lucinda continuă:

– Iar Brock ocupă unul din dormitoarele obişnuite, din aripa stîngă. Dar totuşi, nu sînt probleme. M-am gîndit la ce putem face şi nu este decît o simplă chestiune de a lega două dintre dormitoarele rămase, deschizînd o uşă între ele şi transformîndu-l pe unul în cameră de zi. Aranjamentul poate fi făcut într-o săptămînă.

– Nu este nevoie. O să iau unul din dormitoarele din spate. Cel de după al Roannei va fi perfect. Mai are încă un pat dublu mare, da?

– Toate dormitoarele au acum paturi duble, exceptîndu-l pe al Roannei.

Webb îi aruncă Roannei o privire plină de subînţeles.

– Nu-ţi plac paturile mari?

Patul de la motelul unde făcuseră ei dragoste era dublu, deşi prea mic, totuşi, pentru ei doi, dar cînd una dintre persoane stătea întinsă peste cealaltă, nevoia de spaţiu se reducea. Roanna abia reuşi să-şi controleze îmbujorarea.

– Nu am nevoie de nimic mai mare. Iar acum trebuie să mă duc la şedinţa consiliului, apoi o să iau prînzul în Florenţa, cu administratorul spitalului. Mă întorc pe la trei.

Se aplecă să sărute obrazul ridat pe care i-l întinse Lucinda.

– Condu cu grijă, îi spuse, ca de obicei, Lucinda.

– Aşa o să fac. În plecarea ei exista intenţia evadării şi după cum se uita Webb la ea, era convinsă că observase şi el asta.

După masă, Webb şi Lucinda se reîntoarseră în birou. Webb îndurase urările de bun venit ale Gloriei şi ale lui Harlan, pline de efuziune şi jenant de false, ignorase îmbufnarea nemanierată a lui Corliss şi tevatura afectată a lui Tansy şi Bessie. Era al naibii de limpede că numai Roanna şi Lucinda îl doriseră înapoi; restul familiei şi-ar fi dorit în mod clar să fi rămas în Arizona. Motivul era şi el evident. Trăiseră atîţia ani pe spinarea Lucindei şi se temeau că el îi va da afară în brînci. Era o idee. Ah, nu Gloria şi Harlan. Ştia că nu o să-i facă plăcere să îi ştie prin preajmă, dar aveau peste şaptezeci de ani şi motivaţia pe care i-o oferise Roannei acum zece ani pentru mutarea lor aici, era acum şi mai valabilă. Dar ceilalţi ...

Nu plănuia să facă nimic pe moment. Nu cunoştea detaliile situaţiilor lor personale şi era mult mai simplu să cunoască datele înainte de a acţiona, decît să repare răul pe care l-ar putea face printr-o decizie greşită.

Lucinda îşi reluă locul ei pe canapea şi spuse încordată:

– Presupun că o să vrei să-mi spui tot ce ai de spus. Numai Dumnezeu ştie cîtă dreptate ai. Asta este şansa ta să te uşurezi, aşa că dă-i drumul. Eu o să stau aici şi o să fiu mută.

Spiritul ei rămăsese la fel de nesupus ca întotdeauna, dar devenise periculos de fragilă. Cînd îl îmbrăţişase, îi simţise fragilitatea oaselor delicate, văzuse subţirimea

îmbătrînită a pielii. Culoarea ei nu era bună şi şi nivelul energiei era la pămînt. Ştiuse, din scrisorile lui Yvonne, că sănătatea Lucindei se deteriorase mult în ultima vreme, dar nu *realizase iminenţa morţii ei.* Era o chestiune de luni; se îndoia că va mai apuca primăvara.

Lucinda fusese piatra unghiulară a vieţii lui. Îl părăsise atunci cînd avusese nevoie de ea, dar acum era dispusă să-i suporte mînia. Era o măsură a puterii ei, iar el îşi testase odinioară bărbăţia care începea să înmugurească în el, ţinîndu-i piept, îşi măsurase evoluţia după cît de bine reuşea să nu-i cedeze. La naiba, încă nu era pregătit să limpezească apele.

Se sprijini cu o coapsă de marginea birolui şi începu calm, ca să continue cu o uşoară violenţă:

– O să ajung şi acolo. Dar mai întîi vreau să ştiu ce *naiba* i-ai făcut Roannei.

Lucinda rămase tăcută multă vreme. Acuzaţia lui Webb domina aerul dintre ei. Se uită afară pe fereastră, privind peste întinderea de pămînt ars de soare, pătat din loc în loc de umbrele norilor graşi, pufoşi, care se învîrteau deasupra. Cît vedea cu ochii, era numai pămîntul Davenport. Privelişte aceasta o reconfortase întotdeauna şi încă îi mai plăcea să o privească, dar acum, cînd viaţa ei se apropia de sfîrşit, găsea alte lucruri cu mult mai importante.

Spuse într-un tîrziu, cu privirea în continuare departe:

– La început nu am observat. Moartea lui Jessie a fost ... dar despre asta o să vorbim mai tîrziu. Am fost atît de preocupată de propria mea durere, încît nu am observat-o pe Roanna decît cînd era gata să ne părăsească.

– Cum adică să vă părăsească? Tonul lui era aspru, tăios.

Bărbia Lucindei începu să tremure aproape de necontrolat. Spuse, fără ocolişuri:

– A fost aproape de moarte. Eu am crezut întotdeauna că Jessie era cea care avea atîta nevoie disperată să fie iubită, avînd în vedere circumstanţele. Nu am văzut că Roanna avea şi mai multă nevoie de dragoste, doar că ea nu o cerea, aşa cum făcea Jessie. Ciudat, nu? Am iubit-o pe Jessie din leagăn, dar ea nu m-ar fi ajutat niciodată aşa cum face Roanna şi nu ar fi devenit atît de importantă pentru mine. Roanna este mai mult decît mîna mea dreaptă; în aceşti ultimi cîţiva ani, nu m-aş fi putut descurca fără ea.

Webb îndepărtă cu mîna toate astea, concentrîndu-se asupra singurei propoziţii care-i atrăsese atenţia.

– Cum adică a fost aproape de moarte? Gîndul la Roanna murind îl şocă pînă în măduva oaselor şi avu o senzaţie rece de groază cînd îşi aminti expresia ei vinovată, nefericită, la funeraliile lui Jessie. Încercase oare să se sinucidă?

– A *încetat să mai mănînce.* Niciodată nu a mîncat ea prea mult, aşa că multă vreme nu am observat nimic. Aproape prea multă vreme.Totul era aşa de întors pe dos, rar existau mese obişnuite şi presupun că îmi închipuiam că ciugulea şi ea la ore ciudate, aşa cum făceam noi toţi. Şi stătea foarte mult în camera ei. Nu o făcea deliberat. Doar ... doar că îşi pierduse interesul. După plecarea ta, s-a retras cu totul. Ştii, se acuză pe ea pentru tot ce s-a întîmplat.

– De ce? întrebă Webb. Roanna îi spusese că nu provocase scandalul în mod deliberat, dar poate că totuşi o făcuse şi îi *mărturisise Lucindei.*

– A trebuit să treacă mult timp ca să poată vorbi despre asta, dar acum cîţiva ani mi-a spus ce s-a petrecut în bucătărie, că te-a luat prin surprindere cînd te-a sărutat cu adevărat. Nu ştia că Jessie urma să coboare şi, firește, era în stilul lui Jessie să facă o scenă uriaşă, dar după modul de gîndire al Roannei, ea provocase totul, cu sărutul acela. Dacă nu te-ar fi

sărutat, tu şi cu Jessie nu v-aţi fi certat, tu nu ai fi fost acuzat pentru moartea lui Jessie şi nu ai fi plecat de aici. Cu tine plecat ... Lucinda scutură din cap. Întotdeauna te-a iubit atît de mult. Noi rîdeam de asta cînd era micuţă, ne spuneam că era o dragoste de căţeluş, adoraţia eroului, dar nu a fost aşa, nu?

– Nu ştiu.

Dar ştia, îşi spuse el. Roanna nu se protejase niciodată cînd era vorba de el. La naiba, ea nu se pricepuse niciodată la subterfugii. Sentimentele ei se aflau întotdeauna la vedere, mîndria ei la fel de total vulnerabilă ca şi inima ei. Adoraţia ei fusese întotdeauna acolo, ca o rază de soare în viaţa lui şi el depindea de existenţa ei acolo, deşi rareori se gîndea la asta. Ca şi lumina soarelui, era ceva ce i se părea cît se poate de firesc. Acesta era motivul pentru care fusese el atît de al naibii de furios cînd crezuse că ea îl trădase doar ca să se răzbune pe Jessie.

Lucinda îl privi scrutător, sugerîndu-i că nu se lăsa dusă de negarea lui.

– După moartea lui David şi a lui Karen, tu şi cu mine am devenit pilonii existenţei Roannei. Ea avea nevoie de dragostea şi sprijinul nostru, dar în cea mai mare parte, noi nu i le-am acordat. Nu, permite-mi să reformulez, pentru că cea mai mare vină o am eu: *eu* nu i-am acordat dragostea şi sprijinul meu. Cîtă vreme erai tu aici ca să o iubeşti, a mers. Dar cînd ai plecat, nu a mai fost nimeni aici pentru ea şi a renunţat. A fost la un pas să nu mai fie şi eu nu am văzut nimic, spuse Lucinda cu tristeţe. O lacrimă i se rostogoli pe obrazul ridat şi Lucinda şi-o şterse.

– Ajunsese la treizeci şi şase de kilograme. Treizeci şi şase de kilograme! La înălţimea ei de un metru şaptezeci ar trebui să aibă cel puţin 59 de kilograme. Nu-ţi pot spune cît de jalnic arăta. Dar într-o zi am văzut-o, am văzut-o *cu adevărat* şi mi-am dat seama că trebuia să fac ceva, altfel o pierdeam şi pe ea.

Webb rămase tăcut. Se ridică şi se duse la fereastră, cu pumnii vîrîţi adînc în buzunare. Stătea cu spatele la Lucinda, cu umerii rigizi şi abia reuşea să respire. Îl treceau valuri de panică. Dumnezeule, ea fusese la un pas de moarte iar el nu ştiuse nimic.

Lucinda continuă, cuvintele revărsîndu-se din ea ca şi cum le-ar fi ţinut acolo de prea multă vreme şi acum trebuia să-şi împărtăşească durerea.

– Dacă i-aş fi spus simplu, „trebuie să mănînci", nu aş fi făcut nimic. Ea avea nevoie de o motivaţie ca să trăiască, de ceva de care să se agaţe. I-am spus atunci că aveam nevoie de ajutorul ei.

Lucinda se opri şi înghiţi cu greutate, înainte de a relua.

– Nimeni nu-i mai spusese vreodată că avea nevoie de ea. Eu nu-mi dădusem seama ... În sfîrşit, i-am spus că nu m-aş putea descurca fără ea, că totul era prea mult ca să pot face faţă singură. Nu mi-am dat seama cît de adevărat era totul. Şi atunci Roanna şi-a revenit. A fost o luptă lungă şi o vreme m-am temut că am înţeles prea tîrziu, dar a reuşit. A trecut un an pînă cînd să-şi revină suficient ca să poată merge la colegiu, un an pînă cînd a încetat să ne mai trezească noaptea cu ţipetele ei.

– Ţipete? Coşmaruri? întrebă Webb.

– Legate de Jessie. Doar ştii că ea a găsit-o. Şi ţipa exact ca atunci, acelaşi sunet, ca şi cum atunci ar fi intrat în cameră şi ar fi călcat în sîngele lui Jessie.

Glasul Lucindei era sfîşiat de durere. Cuvintele îi ieşeau tremurat, dar Lucinda se întări, nepermiţîndu-şi această slăbiciune.

– Coşmarurile s-au transformat în insomnie, ca şi cum singura soluţie de a scăpa de ele era să rămînă trează. Încă mai suferă de insomnie şi sînt nopţi în care nu doarme deloc. De cele mai multe ori moţăie doar.

Dacă o vezi aţipind în timpul zilei, să nu o trezeşti în ruptul capului, pentru că probabil acela este singurul ei somn. Am făcut o regulă ca nimeni să nu o trezească, pentru nici un motiv. Corliss este singura care o face. Are ea grijă să scape ceva sau să lase o uşă să se trîntească şi pretinde întotdeauna că a fost un accident.

Webb se întoarse de la fereastră. Ochii lui erau ca o gheaţă verde.

– Mai are dreptul să o mai facă o dată, dar atunci va fi pentru ultima oară, spuse el răspicat.

Lucinda îi zîmbi slab.

– Bine. Urăsc să spun asta despre propria mea familie, dar Corliss are o parte urîtă, rea. O să fie bine pentru Roanna să te aibă din nou aici.

Dar el nu fusese aici cînd avusese cel mai mult nevoie de el, îşi spuse Webb. El plecase, lăsînd-o să facă, singură, faţă ororii şi coşmarurilor. Ce spusese Lucinda? Că Roanna călcase în sîngele lui Jessie. El nu ştiuse asta, nu se gîndise la tensiunea prin care trecuse ea. Soţia lui fusese ucisă iar el era acuzat de crimă; el fusese preocupat de propria lui criză iar tensiunea ei o pusese pe seama vinovăţiei. Ar fi trebuit să ştie mai bine, pentru el fusese mai apropiat de Roanna decît oricine altcineva.

Îşi aminti felul în care ea ignorase condamnarea unită a comunităţii oraşului şi îşi strecurase mîna ei mică într-a lui, la funeralii, ca să-i ofere înţelegere şi sprijin. Avînd în vedere poveştile deşănţate despre cum Jessie l-a surprins trăgîndu-i-o Roannei, fusese un mare act de curaj din partea ei să facă asta. Dar o făcuse, fără să se gîndească la reputaţia ei, pentru că îşi imaginase că el nevoie de ea. Dar în loc să-i strîngă mîna, făcînd cel mai mic gest care să-i arate că avea încredere în ea, el o respinsese.

Ea fusese acolo pentru el, dar el nu fusese acolo pentru ea.

Supravieţuise, dar cu ce preţ?

Meditä, aproape absent, evitînd să se uite la Lucinda:

– Nu am recunoscut-o la început. Nu numai pentru că a trecut timpul. Dar s-a închis toată în ea.

– Aşa a reuşit. Este mai puternică acum; cred că s-a speriat cînd şi-a dat seama cît de slabă şi de bolnavă ajunsese. Niciodată nu s-a mai lăsat să cadă în starea aceea. Dar a reuşit închizînd totul afară şi păstrîndu-se pe ea înăuntru. Ca şi cum s-ar teme să simtă prea mult şi de aceea nu-şi permite să simtă nimic. Eu nu pot ajunge la ea şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar este şi vina mea.

Lucinda îşi îndreptă umerii ca şi cum şi-ar fi reaşezat o veche povară, una cu care se obişnuise atît de mult, încît rareori o mai resimţea.

– Cînd a găsit-o pe Jessie şi a urlat, am alergat cu toţii acolo şi am văzut-o stînd în picioare, deasupra trupului ei. Gloria a tras concluzia că Roanna a ucis-o pe Jessie şi asta i-au şi spus, ea şi Harlan, şerifului. Booley şi-a pus un adjunct să o păzească în timp ce el făcea cercetări. Noi stăteam cu toţii într-o parte a a încăperii, iar Roanna în cealaltă, singură, cu excepţia poliţistului. Nu o să uit niciodată cum se uita la noi, ca şi cum am fi înjunghiat-o. Ar fi trebuit să mă duc la ea, la fel cum ar fi trebuit să vin la tine, dar nu am făcut-o. De atunci nu mi-a mai spus „bunică". Nu pot ajunge la ea. Face tot ce trebuie, dar nici măcar nu-i pasă de Davencourt. Cînd i-am spus că-mi voi schimba testamentul în favoarea ta, dacă te poate convinge să te reîntorci acasă, nici măcar nu a clipit. Aş fi vrut să comenteze, să se înfurie, să-i *pese,* dar n-a fost aşa. Cum să nu-i pese de iubitul ei Davencourt? În glasul Lucindei răsuna imposibilitatea de a înţelege acest lucru.

Apoi oftă.

– Îţi aminteşti cum era, ca o jucărie cu cheie, care nu se oprea niciodată? Alergînd în sus şi în jos pe scări,

trîntind uşile, strigînd ... Zău, nu-i păsa deloc de aparenţe. Aş da orice s-o mai văd făcîndu-şi vînt pe parchet, măcar o dată. Întotdeauna spunea lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit iar acum abia dacă mai spune cîte ceva. Este imposibil să ştii ce gîndeşte.

– Rîde? întrebă el cu o voce răguşită. Îi era dor de rîsul ei, de chicotele ei molipsitoare cînd punea ceva la cale, de rîsul cu tot trupul cînd îşi spunea glumele, de veselia care o cuprindea cînd se uita la caii care se hîrjoneau pe păşune.

Ochii Lucindei erau trişti.

– Nu. Rareori zîmbeşte, iar de rîs, nu rîde niciodată. Nu a mai rîs de zece ani.

CAPITOLUL 13

Roanna se uită la ceas. Şedinţa se prelungea mai mult ca de obicei şi ea trebuia să plece, dacă nu vroia să întîrzie la prînzul din Florence. Familia Davenport nu avea autoritate oficială în problemele comitatului, dar era aproape o tradiţie ca un reprezentant al ei să participe la aceste şedinţe. Sprijinul acordat de Davenport sau lipsa acestuia însemna adesea viaţa sau moartea proiectelor comitatului.

Cînd Roanna începuse să participe la şedinţe în locul Lucindei, fusese vizibil ignorată, sau în cel mai bun caz, tratată ca o păpuşă. De obicei asculta şi-i raporta Lucindei; în linii mari, asta făcea şi acum. Dar Lucinda, cînd comenta anumite chestiuni care o interesau, îşi făcuse un obicei în a spune: „Roanna crede", sau „Părerea Roannei este că.." şi în curînd membrii comisiei îşi dădură seama că era mai bine să acorde atenţie tinerei solemne, care arareori spunea ceva. Lucinda nu minţise; Roanna chiar avea părerile şi impresiile ei proprii. Fusese întotdeauna atentă, dar atît de preocupată încît pierdea adesea detaliile, ca un vitezoman care poate vedea un semn de circulaţie dar trece prea repede de el ca să citească mesajul. Roanna era tăcută şi calmă şi ochii ei cafenii se plimbau de la un chip la altul, absorbind nuanţele expresiilor, tonurile, reacţiile. Şi toate

acestea se duceau direct la Lucinda, care lua apoi propriile ei decizii, bazate pe impresiile Roannei.

Acum că se întorsese Webb, el va participa la întîlnirile acestea, aşa cum o făcuse şi înainte. Probabil că aceasta era pentru ultima oară cînd va mai sta ea aici, ascultînd şi înregistrînd, încă un loc unde nu mai era utilă. Undeva, într-un ungher îndepărtat al psihicului ei, era conştientă de durere şi se temea, dar refuza să le permită sentimentelor să iasă la suprafaţă.

Slavă Domnului, şedinţa se apropia de sfîrşit. Se uită încă o dată la ceas şi văzu că mai avea probabil doar cinci minute înainte de *a trebui* să plece, ca să nu întîrzie. De obicei îşi acorda timp ca să stea de vorbă cu fiecare, dar astăzi nu mai avea vreme decît pentru cîteva cuvinte cu preşedintele.

Acesta venea de ea, un bărbat scund, îndesat, chel, cu o faţă adînc ridată. Ridurile se rearanjară într-un zîmbet în timp ce se apropia de locul ei obişnuit, spre fundul încăperii.

– Cum te simţi astăzi, Roanna?

– Bine, mulţumesc, Chet, răspunse Roanna gîndindu-se că poate ar trebui să-i spună despre întoarcerea lui Webb. Dar tu?

– Nu mă pot plînge. Mă rog, aş putea, dar nevastămea îmi spune că oricum nu mă ascultă nimeni. Rîse de propria lui glumă, cu ochii sclipindu-i.

– Şi cum se simte Doamna Lucinda?

– Mult mai bine acum că s-a întors Webb, spuse ea calm.

Omul rămase cu gura căscată de uluire şi pentru o clipă, pe chipul lui se citi dezamăgirea. Izbucni:

– Dumnezeule Mare, ce-o să vă faceţi cu toţii? După care în sfîrşit ajunse la el şi restul afirmaţiei Roannei şi înţelese că nu era loc pentru compătimiri. Se înroşi cumplit şi începu să se bîlbîie, în încercarea de a se replia.

– Eu... ah, asta e...

Roanna ridică mîna să-i oprească bîlbîiala.

– Desigur, o să ia din nou frîiele în mînă, spuse ea, ca şi cum întoarcerea lui Webb era lucrul cel mai firesc din lume. O să-i trebuiască un timp să revizuiască totul, dar sînt sigură că o să te contacteze în curînd.

Preşedintele inspiră adînc. Arăta aproape bolnav, dar îşi recompuse expresia.

– Roanna, eu nu cred că asta e o idee bună. Tu te-ai descurcat foarte bine şi cei de aici se vor simţi mai confortabil cu tine ...

Ochii Roannei erau foarte clari şi direcţi. Spuse calm:

– Webb o să preia din nou frîiele iar Lucinda va fi foarte nefericită dacă cineva va alege să nu facă afaceri cu noi, dar, desigur, asta este alegerea lor.

Preşedintele înghiţi cu greu. Roanna îi spusese tocmai foarte clar că cine nu îl va accepta pe Webb, se va trezi fără sprijinul sau patronajul Davenport. Şi în plus, mulţi o plăceau pe Roanna; asta era. Nimeni nu va dori o ruptură deschisă cu familia Davenport.

– Probabil că aceasta a fost ultima şedinţă lunară la care am participat, continuă Roanna.

– Nu fii prea sigură de asta, spuse o voce adîncă, tărăgănată, din uşa din spatele ei.

Surprinsă, Roanna se întoarse şi-l văzu pe Webb intrînd în încăpere.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Ce căuta el aici? Nici măcar nu-şi schimbase hainele. Se temuse oare pentru ea că va face o prostie, de s-a grăbit să vină la şedinţă fără măcar să-şi fi despachetat lucrurile?

– Bună, Chet, spuse Webb degajat, întinzîndu-i acestuia mîna.

Faţa lui Chet deveni purpurie. Ezită, apoi instinctul lui de politician învinse şi îi strînse lui Webb mîna.

– Webb! Vorbeam de lup! Roanna tocmai îmi spunea că te-ai întors la Davencourt. Arăţi bine, chiar foarte bine.

– Mulţumesc. Dar şi tu arăţi prosper.

Chet se bătu pe pîntec şi rîse puternic.

– Prea prosper! Willadean zice că sînt la regim cu fructe de mare ... adică în mare, mănînc tot ce-mi pică în faţă!

Oamenii care se învîrteau prin sală îl observară pe Webb şi un zumzet agitat începea să se audă tot mai intens. Roanna se uită la Webb şi sclipirea din ochii lui îi spuse că era cît se poate de conştient de agitaţia pe care o stîrnise prezenţa lui şi că nu-i păsa cîtuşi de puţin.Webb îi zîmbi, spunîndu-i:

– Nu crede că ai scăpat din cîrlig. Doar pentru că m-am întors acasă, nu înseamnă că o să te poţi eschiva de acum înainte. Probabil că o să venim împreună la şedinţe. În ciuda şocului, Roanna încuviinţă grav din cap.

Webb se uită la ceas.

– Nu aveai o întîlnire la prînz, în Florence? Dacă nu te grăbeşti, întîrzii.

– Am plecat. Cu bine, Chat.

– Ne vedem la viitoarea întîlnire, spuse preşedintele, arborînd în continuare tonul lui fals jovial, în timp ce Roanna îşi făcea loc pe lîngă el, ieşind în hol.

– Te conduc la maşină. Webb îl salută din cap pe Chet şi se întoarse să o prindă din urmă pe Roanna.

Roanna era acut conştientă de prezenţa lui, lîngă umărul ei, în timp ce înaintau de-a lungul holului. Înălţimea lui o domina cu uşurinţă, chiar dacă ea avea pantofi cu tocuri. Nu ştia ce să creadă despre ce se întîmplase, aşa că nu-şi permise să tragă nici o concluzie. Poate că el intenţiona sincer să lucreze împreună, poate că spusese asta doar ca să-i uşureze ei situaţia. Doar timpul va decide, iar ea nu se va lăsa amăgită de speranţe. Dacă nu-şi va face speranţe, nu va avea dezamăgiri.

Un val de reacţii îi urma, în timp ce înaintau de-a lungul holului şi oamenii îl recunoşteau pe Webb, întorcîndu-se să se uite după el. Roanna mergea repede, vrînd să iasă din clădire înaintea vreunei confruntări. Ajunse la capătul culoarului şi braţul lui Webb se întinse în faţa ei ca să-i deschidă uşa. Îi simţi pe spinare frecarea trupului.

Ieşiră în strălucirea şi umiditatea lipicioasă a dimineţii fiebinţi de vară. Roanna îşi pescui cheile din poşetă şi îşi puse ochelarii de soare.

– Ce te-a făcut să vii în oraş? Nu te aşteptam, spuse ea.

– Mi-am spus că era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să sparg gheaţa.

Picioarele lui lungi ţineau uşor pasul cu mersul ei rapid.

– Mai încet, este prea cald ca să alergi.

Ascultătoare, Roanna încetini ritmul. Maşina ei era parcată tocmai spre capătul şirului şi dacă ar fi alergat toată distanţa asta, ar fi ajuns acolo leoarcă de transpiraţie.

– Ai vorbit serios despre şedinţe? îl întrebă ea.

– Cît se poate de serios.

Îşi pusese şi el ochelarii de soare şi lentilele întunecate o împiedicau să-i vadă expresia.

– Lucinda ţi-a cîntat osanale. Tu ştii deja ce se petrece, aşa că aş fi un prost dacă nu m-aş folosi de tine.

Un lucru nu era Webb în mod garantat, mai ales cînd era vorba de afaceri. Nu era un prost. Roanna simţi un val de ameţeală la gîndul că efectiv va lucra cu el. Se pregătise pentru orice, îşi spuse ea, de la a fi ignorată, la a fi dată afară din casă, dar nu se gîndise că el va avea nevoie de ajutorul ei.

Ajunseră la maşină şi Webb îi luă cheile din mînă. Descuie portiera, o deschise şi îi înapoie cheile. Roanna

aşteptă puţin să dispară valul de fierbinţeală care răbufni din maşină, apoi se strecură în spatele volanului.

– Ai grijă, spuse el şi închise portiera.

Roanna se uită în oglinda retrovizoare în timp ce ieşea din parcare. Webb se îndrepta înapoi, spre clădire; fie parcase în partea aceea, fie se întorcea în clădire. Îi permise o clipă privirii să se mişte flămîndă de-a lungul spatelui larg, muşchiulos şi a picioarelor lungi, apoi îşi forţă atenţia să revină înapoi la condus şi intră în trafic.

Webb îşi descuie maşina şi urcă la volan. Impulsul care-l trimisese în oraş fusese cît se poate de simplu, dar puternic. Dorinţa de a o vedea pe Roanna. Atîta tot, doar să o vadă. După lucrurile tulburătoare pe care i le spusese Lucinda, vechile instincte protectoare ieşiseră din nou la suprafaţă şi dorise să vadă cu ochii lui că Roanna era bine.

Era, desigur, mai mult decît bine. Văzuse cu ochii lui cît de abil îl manevrase pe Chet Forrister, calmul ei, nezdruncinat de opoziţia acestuia. Înţelegea acum exact de ce Lucinda îi spusese că Roanna se schimbase, că devenise mai puternică. Roanna nu mai avea nevoie de el ca să îşi poarte bătăliile.

Această înţelegere îi creă un ciudat sentiment de frustrare.

Ar fi trebuit să fie fericit, pentru binele ei. Tînăra Roanna fusese atît de dureros de vulnerabilă, o ţintă uşoară pentru oricine ar fi vrut să lovească în emoţiile ei delicate. În mod constant ieşea în faţă ca să o protejeze, iar recompensa a fost necondiţionata ei adoraţie.

Acum îşi crease propria ei armură. Era rece şi sigură de ea, aproape lipsită de emoţii, ţinînd oamenii la distanţă, pentru ca săgeţile lor să nu o poată ajunge. Plătise pentru armura aceasta cu suferinţă şi disperare, cu insomnii şi coşmaruri, cînd reuşea să adoarmă, dar acum se ocupa singură de problemele ei.

În dimineaţa aceasta, cînd intrase în reşedinţa Davencourt şi o văzuse stînd acolo pe scară, într-un costum elegant, din mătase şi perle crem, cu părul ei castaniu frumos coafat, rămăsese aproape fără cuvinte, gîndindu-se la contrastul dintre fetiţa ciufulită, şifonată care fusese odinioară şi femeia elegantă, clasică, de acum.

Era tot Roanna, dar altfel. Cînd s-a uitat acum la ea, nu a mai văzut-o pe puştoaica aceea cu limba ascuţită, adolescenta stîngace. Se uita la ea şi se gîndea la trupul zvelt de sub rochia de mătase, la textura pielii care rivaliza cu rochia, la fel de luxuriant mătăsoasă, la cum reacţionau sfîrcurile ei la cea mai mică atingere, în ceasurile petrecute împreună în motelul din Nogales.

Îi acoperise trupul gol cu al lui, îi deschisese larg picioarele, îi răpise virginitatea. Chiar şi acum, stînd în căldura de cuptor a maşinii, se înfiora de forţa amintirii. Dumnezeule, îşi amintea cel mai mic detaliu – ce simţise cînd intrase în ea pînă la plăsele, fierbinţeala, strînsoarea catifelată a trupului ei. Îşi amintea cît de delicată o simţea sub el, cu trupul ei mai mic, dominat de al lui, de greutatea lui, de forţa lui. Dorise să o strîngă la pieptul lui, să o protejeze, să o alinte, să-i facă plăcere – orice, numai să nu se oprească. Nimic nu-l putea face să se oprească.

Aceste amintiri îl înnebuniseră efectiv în ultimele zece zile, furîndu-i somnul, întrerupîndu-l din munca lui. Cînd a văzut-o astăzi, s-a simţit zdruncinat de un sentiment posesiv absolut. Roanna era a lui. Era a lui, iar el o dorea. O dorea atît de mult încît mîinile începuseră să-i tremure. A avut nevoie de tot autocontrolul lui ca să nu urce scările, acolo unde stătea ea, să o ia în braţe şi să o ducă sus, într-unul din dormitoare, oricare, unde să-i fi putut ridica fusta şi să se mai afunde încă o dată în ea.

Se stăpînise dintr-un singur motiv, unul singur. Roanna îşi construise cu grijă propria ei fortăreaţă

interioară, dar orice fortăreaţă are un punct slab şi el ştia exact care era punctul ei slab.

El era.

Ea se putea proteja împotriva tuturor, numai împotriva lui, nu.

Ea nu încercase să-i ascundă asta, sau să dezmintă. Îi spusese cu devastatoare onestitate că singurul lucru pe care trebuia el să-l facă era să pocnească din degeţe şi ea ar fi venind alergînd. Şi ea ar fi urcat scara cu el şi l-ar fi lăsat să-i facă tot ce poftea.

Webb bătu darabana cu degetele în volanul încins. Se pare că nu mai exista decît un singur dragon pentru care Roanna avea nevoie de el, ca să-i ţină piept şi acesta era propria lui dorinţă sexuală faţă de ea.

Îi spusese că va veni acasă dacă îl va lăsa să se folosească sexual de ea şi ea nu a ezitat. Dacă asta era ce vroia el, atunci ea o va face. Dacă el avea nevoie de o supapă sexuală, ea era disponibilă. O va face pentru Lucinda, pentru Davencourt, pentru el – dar cum rămînea cu ea?

Ştia că poate intra oricînd în dormitorul Roannei şi să o aibă şi tentaţia rodea deja din el. Dar el nu vroia ca Roanna să i se dea dintr-un sentiment de vinovăţie sau de datorie, nici măcar din adoraţie pentru eroul ei depravat. La naiba, el nu era un erou, era un bărbat. Şi vroia ca ea să-l dorească intens ca pe un bărbat, ca pe un mascul, pentru femela din ea. Dacă se strecura în patul lui doar pentru că era în călduri şi avea nevoie de uşurarea pe care i-o putea oferi el, ei bine, el o să fie încîntat chiar şi aşa, pentru că era simplu şi necomplicat de motivaţiile altora, sau nici măcar de ale ei.

Dumnezeule, dar cum rămînea cu motivaţiile lui?

Sudoarea îi curgea în ochi, înţepîndu-l şi înjură în barbă. Porni motorul şi aerul condiţionat îi suflă în faţă. O să-şi provoace singur un atac, stînd într-o maşină

închisă, în toiul verii, încercînd să-şi sorteze hăţişul de emoţii.

O iubea pe Roanna; o iubise toată viaţa lui, dar ca pe o soră,cu o indulgenţă amuzată, protectoare.

Nu fusese pregătit pentru forţa şi fierbinţeala dorinţei fizice care îl cuprinsese cînd ea îşi aruncase braţele pe după gîtul lui şi îl sărutase, cu zece ani lungi, în urmă. Venise de nicăieri, asemenea gazelor care se strîng pînă cînd ajung la masa critică şi explodează, într-o stea albă, fierbinte. Îl zdruncinase, îl făcuse să se simtă vinovat. Totul, legat de acel moment, păruse greşit. Era prea tînără; el se gîndise întotdeauna la ea ca la o soră; el era însurat, pentru numele Lui Dumnezeu. Vina în situaţia aceea fusese numai şi numai a lui. Chiar dacă mariajul lui eşuase, *era* încă însurat. El era cel experimentat; el ar fi trebuit să-i transforme cu delicateţe sărutul într-un gest de afecţiune impulsivă, ceva care să nu o fi făcut să se simtă stînjenită. În loc însă, el a tras-o mai aproape şi a transformat sărutul în ceva cu totul diferit, un sărut mai adînc, de adult, încărcat de sexualitate. Ceea ce s-a întîmplat atunci a fost vina lui, nu a Roannei, dar ea a încercat totuşi să plătească preţul.

Majoritatea barierelor iniţiale dintre ei, către o relaţie sexuală, dispăruseră. Roanna era acum femeie, el nu era însurat şi nu simţea nici cel mai mic sentiment frăţesc faţă de ea. Dar mai rămîneau alte bariere. Presiunea familiei, sentimentul datoriei în cazul Roannei şi propria lui mîndrie.

Mîrîi, băgînd maşina în viteză. Dumnezeule, da, haide să nu uităm mîndria lui de mascul. Nu vroia ca ea să i se dăruiască pentru Davencourt, pentru familie, pentru nici unul din aceste motive lipsite de importanţă. Vroia ca ea să stea fierbinte şi gîfîind sub el pentru nici un alt motiv decît acela că îl dorea pe *el*. Doar aşa.

Ticălosul se întorsese. Vestea făcuse înconjurul comitatului şi în noaptea aceea ajunsese în baruri.

Harper Neeley tremura de furie ori de cîte ori era pomenit numele lui WebbTallant. Tallant o omorîse pe Jessie şi scăpase nepedepsit, iar acum se întorsese ca să facă din nou pe stăpînul cu toată lumea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ah, fundul ăla gras şi prost de şerif nu îl arestase, spunînd că nu existau suficiente probe, dar toată lumea ştia că fusese cumpărat. Davenporţii şi Tallanţii de pe lumea asta nu trebuie să plătească niciodată pentru porcăriile lor. Oamenii obişnuiţi erau cei care înfundau puşcăria, nu bogătaşii care trăiau în căsoaiele lor mari, elegante şi credeau că legile nu li se aplică şi lor.

Webb Tallant îi zdrobise lui Jessie capul cu un grătar pentru lemne. Încă mai plîngea cînd se gîndea la asta, la frumoasa lui Jessie, cu părul ei plin tot de sînge şi creieri, cu o parte a capului strivită. Probabil că ticălosul aflase în vreun fel de el şi de Jessie şi o omorîse pentru asta. Sau poate că Tallant aflase că iepuraşul din cuptor nu era al lui. Jessie îi spusese că se va descurca ea şi ea era o şmecheră cum nu mai văzuse el, numai că de data asta nu a fost suficient de şmecheră.

Nimeni nu-i mai aparţinuse vreodată, aşa cum îi aparţinuse Jessie. Era o sălbatică. Fata, sălbatică şi vicioasă îl excitase în aşa hal încît aproape că şi-a cremuit pantalonii cînd a venit prima oară la el. Şi ea fusese excitată, cu ochii mari şi fierbinţi. Ea iubise pericolul legăturii lor, emoţia de a face ceea ce era interzis. Prima oară fusese ca un animal, zgîriindu-l şi lovindu-l, dar nu reuşise să termine. Îi trebuise ceva ca să înţeleagă de ce. Lui Jessie îi plăcuse să se reguleze pentru multe motive, dar plăcerea nu era unul dintre ele. Ea îşi folosise trupul ca să cîştige putere asupra bărbaţilor. Se regulase cu el ca să se întoarcă înapoi la ticălosul ei de bărbat, să se întoarcă înapoi la toată lumea şi să le arate că nu dădea doi bani pe nimeni.

Dar odată ce şi-a dat seama, nu a mai lăsat-o să scape aşa. Nimeni nu l-a folosit pe el, nici măcar Jessie. Mai ales Jessie, nu. El o cunoştea aşa cum nu o mai cunoscuse nimeni, pentru că pe dinăuntru era ca el.

Începuse cu ea cu mici jocuri vicioase, niciodată mergînd prea departe. Iar ea era ca pisica la smîntînă, dorea ceva cît mai interzis, cu care să se delecteze cînd se afla acolo, în casa aia mare, purtîndu-se ca o doamnă perfectă şi rîzînd cît de uşor era să-i prostească pe toţi, cînd ea tocmai îşi petrecuse după-amiaza regulîndu-se cu singurul bărbat care în mod garantat i-ar fi făcut pe toţi să vomite de silă.

Sigur, trebuiau să fie prudenţi; nu se puteau duce la nici un motel local iar ei nu-i era întotdeauna posibil să găsească o scuză pentru absenţa ei cîteva ore la rînd. De obicei se întîlneau undeva în pădure. În pădure erau, cînd a decis că se săturase de jocul ei şi se hotărîse în sfîrşit să-i arate cine era şeful.

Cînd în sfîrşit plecase, era toată numai muşcături şi vînătăi, dar terminase de atîtea ori încît abia dacă mai putea să stea călare pe cal. Se plînsese că trebuia să fie atentă şi să nu lase pe nimeni să-i facă semne pe corp, dar ochii îi străluceau. O regulase atît de mult şi atît de tare încît el nu mai avea ce pompa, iar ea era toată umflată şi mulţumită. Toate femeile dinaintea ei se plîngeau că era prea brutal cu ele, dar niciodată Jessie. Ea revenea pentru mai mult. De multe ori se întorsese şi el acasă cu spinarea zgîriată pînă la sînge şi fiecare zgîrietură arzătoare îi amintea de ea şi-i hrănea mai mult foamea.

Niciodată nu o să mai existe o altă femeie ca fata lui. Ea revenea mereu pentru mai mult, pentru mai dur, pentru mai multe jocuri deşănţate, cu cît mai murdare, cu atît mai bine. Ajunseseră să se reguleze în fund şi asta o înnebunea cu adevărat, cele mai interzise lucruri pe care le putea face cu cei mai interzişi bărbaţi. Vicioasa, vicioasa Jessie. Cît de mult o iubise.

Nu a trecut o zi să nu se gîndească la ea, să nu-i lipsească. Nici o altă femeie nu-l putea excita aşa cum îl excitase ea.

Blestematul ăsta de Webb Tallant o omorîse, o omorîse pe ea şi omorîse copilul. După care a plecat în pas de vals, liber ca pasărea cerului şi a părăsit oraşul înainte de a fi putut plăti.

Dar se întorsese.

Şi de data asta, o să plătească.

Trebuia să fie atent să nu fie văzut, dar se furişase destul prin Davencourt, pe vremea cînd se întîlnea cu Jessie, aşa încît îşi cunoştea drumul pe proprietate. Era destul de mare, sute de acri, aşa încît se putea apropia de casă din ce direcţie vroia. Trecuse ceva timp de cînd nu mai fusese pe aici; zece ani, că tot veni vorba. Trebuia să se asigure că doamna cea bătrînă nu îşi luase un cîine de pază şi că nu fusese montată nici o instalaţie de alarmă. Ştia că pe vremuri nu exista aşa ceva, pentru că Jessie încercase de mai multe ori să-l convingă să se strecoare în dormitorul ei, cînd soţul ei era plecat cu afaceri. Îi plăcuse ideea de a se regula cu el sub acoperişul bunicii ei şi în patul soţului ei. El însă avusese destulă minte să o refuze, dar al naibii să fie el, dacă nu-i plăcuse ideea.

Presupunînd că nu exista un sistem de alarmă, existau sute de posibilităţi de a pătrunde în bătrîna casă. Toate uşile şi ferestrele alea ... O să fie o joacă de copil. Pătrunsese el în case mult mai bine păzite decît Davencourt. Proştii ăia probabil că se credeau în siguranţă, atît de de parte de oraş cum erau ei. Oamenii de la ţară nu se gîndeau niciodată să-şi facă obiceiul de a lua măsuri de precauţie, aşa cum făceau orăşenii în mod automat.

Ah, da, Webb Tallant va plăti în curînd.

CAPITOLUL 14

– Cred că vom avea o petrecere de bun venit pentru Webb, spuse Lucinda a doua zi, zîmbind şi ciocănindu-şi dinţii cu unghia. Nimeni nu-şi va permite să nu accepte, pentru că atunci voi şti exact cine, cu cine. Astfel, vor fi obligaţi să fie politicoşi cu el şi toate aceste inconfortabile prime întîlniri vor fi strînse într-una singură.

Existau momente cînd Roannei i se amintea clar că deşi Lucinda se căsătorise cu un membru al familiei Davenport, acum mai bine de şaizeci de ani şi în mintea ei devenise cu grijă o Davenport, dacă zgîriai puţin suprafaţa, descopereai o Tallant. Tallanţii erau oameni cu o voinţă de fier şi extrem de curajoşi. Poate că nu aveau mereu dreptate, dar nici asta nu conta întotdeauna. Pune-i pe o potecă şi arată-le o ţintă şi se vor rostogoli peste fiecare obstacol pus în drum. Scopul Lucindei era să reinstaureze poziţia lui Webb în comitat şi nu-i păsa dacă-şi sucea braţele ca să-şi atingă scopul.

A aparţine celor mai bune familii din cele cinci oraşe de pe Mississippi, cunoscute sub numele de Quad Cities, nu depindea în mod necesar de cîţi bani aveai, deşi acest lucru te ajuta. Cîteva familii cu venituri foarte modeste erau recunoscute ca aparţinînd acestei pături sociale selecţionate, pentru că aveau un străbun care luptase efectiv în Război şi nu era vorba de nici unul din

cele două Războaie Mondiale. Cîţiva dintre cei mai tineri se referau la Războiul Civil, dar cei mai rafinaţi îi spuneau Războiul Împotriva Agresiunii Nordiste, iar cei foarte rafinaţi îi spuneau cu delicateţe Ultimul Dezagrement.

Asociaţii de afaceri vor vedea imediat cum stăteau lucrurile cu Davenporţii şi îl vor trata pe Webb ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. În fond nu fusese niciodată arestat, atunci de ce să se permită ca moartea soţiei lui să distrugă totul?

Totuşi, cei care reglementau calendarul social aderau la un standard strict. Webb se va trezi neinvitat la dinee şi petreceri, unde se discutau atîtea afaceri, ceea ce ar fi însemnat un dezavantaj pentru interesele Davenport. Lucindei îi păsa de bani dar mai mult îi păsa de Webb şi era hotărîtă ca el să nu fie marginalizat. Îi va invita pe toţi acasă la ea şi vor veni, pentru că erau prietenii ei. Era bolnavă şi aceasta putea fi ultima petrecere pe care o va mai da vreodată. Şi vor fi politicoşi cu Webb, sub acoperişul lui; deşi tehnic încă era acoperişul Lucindei, toată lumea ştia că Webb se întorsese acasă ca să-şi pretindă moştenirea cuvenită şi care în curînd va fi a lui din nou. Şi pentru că *îi* acceptaseră amabilitatea, vor fi obligaţi să şi-o extindă pe a lor asupra lui.

Odată ce se va fi întîmplat asta, se vor preface că niciodată nu au existat nici un fel de dubii legate de Webb şi el va fi primit peste tot. În fond este greu să calomniezi pe cineva pe care l-ai invitat în casa ta. Aşa ceva chiar nu se făcea.

– Ţi-ai ieşit din minţi? Nu va veni nimeni. Vom fi umiliţi, strigă Gloria.

– Nu fi proastă. Sigur că vor veni, nu vor îndrăzni să nu vină. A mers bine ieri cu domnul Whitten, nu-i aşa, Roanna?

– Domnul Whitten trăieşte în *Huntsville*. Ce ştie el? replică Gloria, salvînd-o pe Roanna de la necesitateta unui răspuns.

– Dar a ştiut ce s-a întîmplat, se vedea pe faţa lui. Dar fiind un om inteligent, a decis că dacă *noi* avem încredere în Webb, atunci acuzaţiile acelea oribile nu pot fi adevărate. Şi nici n-au fost, răspunse Lucinda ferm.

– Sînt de acord cu mama. Gîndeşte-te la penibil, interveni Lanette.

– Tu eşti întotdeauna de acord cu ea, replică Lucinda, ochii strălucindu-i de lumina bătăliei. Îşi făcuse programul şi nu avea de gînd să fie îndepărtată de la el.

– Dacă măcar o dată nu ai fi fost de acord cu ea, atunci părerea ta ar conta mai mult, draga mea. Uite, dacă mi-ar spune Roanna că petrecerea asta a mea este o idee proastă, pe ea aş asculta-o.

Gloria pufni.

– Ca şi cum Roanna n-ar fi întotdeauna de acord cu *tine*.

– Ei bine, în general nu este. Rareori avem aceeaşi părere în deciziile privind afacerile. Mă doare să recunosc că de cele mai multe ori are dreptate.

Poate că asta nu era chiar o minciună sfruntată, îşi spuse Roanna, dar nici nu era cu totul adevărat. Ea nu discuta niciodată în contradictoriu cu Lucinda; uneori vedea lucrurile diferit, dar îşi prezenta simplu cazul şi Lucinda lua decizia finală. Ceea ce era departe de un dezacord făţiş.

Toate trei se întoarseră spre ea, Lucinda cu vădit triumf, Gloria şi Lanette nefericite că opinia ei o învinsese pe a lor.

– Eu cred că decizia trebuie să-i aparţină lui Webb. El este cel care va trebui să se expună, spuse Roanna cu calm.

Lucinda se încruntă.

– Întocmai. Dacă el nu vrea, atunci nu mai are rost să discutăm despre asta. Ce-ar fi să-l întrebi tu, draga mea? Poate că o să-i poţi abate pentru cinci minute atenţa de la computerul ăla.

Ele făcuseră o pauză de prînz, terminaseră de mîncat şi acum mai întîrziau în faţa ceaiului rece. Webb ceruse cîteva sendvicuri şi o cafea, continuîndu-şi munca. Aseară stătuse în birou pînă la unsprezece şi se sculase la şase ca să-şi reia lectura. Roanna ştia exact, pentru că de ambele dăţi fusese trează, stînd tăcută, făcută covrig în fotoliul ei şi numărînd ceasurile. Fusese o noapte cumplit de rea; nu dormise deloc şi acum era atît de obosită încît se temea că o să cadă într-un somn profund cînd se va duce la culcare. Acestea erau situaţiile în care se trezea de cele mai multe ori într-o altă parte a casei, fără să-şi amintească deloc cum ajunsese acolo.

Prezenţa lui Webb o adusese într-o asemenea stare de nelinişte, încît nici să aţipească nu mai reuşea. Şi ea şi Lucinda lucraseră cu el seara trecută, studiind rapoartele, pînă cînd Lucinda obosise şi plecase la culcare. După care, singură cu Webb în birou, Roanna începuse să se simtă tot mai stînjenită. Dacă el prefera să nu rămînă singur cu ea, după cele întîmplate? Credea poate că ea încerca să forţeze nota, rămînînd acolo fără prezenţa acoperitoare a Lucindei?

După mai puţin de o oră, se scuzase şi urcase la ea în cameră. Făcuse o baie ca să-şi calmeze nervii încordaţi şi se instalase în fotoliul ei, să citească. Dar cuvintele nu aveau nici un sens; nu se putea concentra asupra lor. Webb era în casă. Îşi adusese lucrurile în camera alăturată ei. De ce făcuse asta? Îi dăduse clar de înţeles, în Nogales, că nu era interesat să aibă o legătură cu ea. Existau încă alte trei dormitoare libere, dar el îl alesese pe acesta. Singura explicaţie era că pentru el pur şi simplu nu conta că ea se afla în camera alăturată; proximitatea ei nu-l interesa.

Îşi spusese că va încerca să-i stea cît mai puţin în cale. O să-i arate toate dosarele curente, o să-i răspundă la întrebări, dar în rest nu îl va deranja.

La unsprezece îl auzise în camera alăturată şi văzuse lumină pe verandă. Ea se întinsese şi stinsese lumina, pentru ca el să nu i-o vadă şi să ştie că era încă trează, după ce se prefăcuse atît de obosită în urmă cu o oră şi jumătate. În întuneric, îşi lăsase capul pe spate, ascultîndu-l mişcîndu-se în jur, încercînd să-şi imagineze ce anume făcea.

Auzise duşul şi ştiu că era gol. Inima îi bubuia la gîndul muşchilor de oţel ai trupului său şi sînii i se întăriră. Abia îi mai venea să creadă că făcuse dragoste cu el, că-şi pierduse virginitatea într-un hotel ieftin de la graniţa cu Mexicul, unde se aflase cel mai aproape de paradis, în toată viaţa ei. Se gîndea la părul cîrlionţat de pe pieptul lui şi la fesele lui muşchiuloase. Îşi amintea cum coapsele lui puternice, păroase, îi ţinuseră desfăcute propriile ei coapse, cum îşi înfipsese ea ungiile în valea adîncă dintre muşchii lui, la mijlocul spinării. Într-o noapte minunată, se aflase în braţele lui şi cunoscuse dorinţa şi împlinirea.

Duşul se oprise şi zece minute mai tîrziu revărsarea de lumină din balcon se stinse. Prin uşile deschise ale propriului ei balcon auzise clicul cînd deschisese şi el uşile, ca să lase aerul proaspăt să intre în cameră. Era încă dezbrăcat? Dormea oare în pielea goală, sau în chiloţi? Poate că purta pantaloni de pijama. O izbi gîndul că trăise în casă cu el de la şapte la şaptesprezece ani şi nu ştia dacă dormea sau nu îmbrăcat.

După care se făcu tăcere. Era oare în pat sau stătea acolo, privind afară, în noaptea liniştită? Probabil că era în picioarele goale; nu reuşea să-l audă. Oare mai stătea şi acum acolo? Se uitase în dreapta şi observase că uşile ei erau deschise?

Într-un tîrziu, cu nervii întinşi, Roanna se dusese la fereastră să se uite afară. Nimeni, îmbrăcat sau nu, nu stătea pe verandă, savurînd noaptea. Cît mai încet cu putinţă, Roanna închisese uşile şi se întorsese la fotoliul

ei. Dar somnul o ocoiea din nou şi o dată în plus trebui să îndure trecerea timpului.

– Roanna? interveni Lucinda şi Roanna îşi dădu seama că stătuse acolo visînd cu ochii deschişi.

Murmurînd o scuză vagă, Roanna îşi împinse scaunul în spate. La două avea întîlnire cu organizatorii Festivalului de Muzică W.C.Handy, în luna august, aşa că o să-şi vîre doar capul în birou, o să-l întrebe pe Webb ce părere are despre planul Lucindei, apoi se va duce sus să se schimbe. Poate că la întoarcere el se va fi plictisit de hîrţogăraie şi ea nu va trebui să mai suporte o altă seară de minunată tortură, stînd lîngă cotul lui, ascuitîndu-i vocea profundă, minunîndu-se de viteza cu care asimila informaţiile – pe scurt, savurîndu-i prezenţa – gîndindu-se în acelaşi timp dacă el nu credea că stătea prea aproape, sau că se apleca prea des spre el. Mai rău, poate că şi-ar fi dorit ca ea să se care pur şi simplu şi să nu-i mai stea în cale, nu?

Cînd deschise uşa, Webb îşi ridică întrebător privirea din hîrtiile pe care le ţinea în mînă. Stătea lăsat pe spate, stăpînul spaţiului lui, cu cizmele rezemate confortabil pe birou.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat la uşă, izbucni ea.

Webb se uită lung la ea, tăcut, cu sprîncenele lui negre adunate spre nas. Spuse, în final:

– De ce?

– Biroul este al tău, acum. Răspunsul ei sunase simplu, fără inflexiuni.

Webb îşi coborî picioarele de pe birou.

– Intră şi închide uşa.

Ea făcu întocmai, dar rămase lîngă uşă. Webb se ridică şi ocoli biroul, se sprijini de muchia acestuia, cu braţele încrucişate şi picoarele desfăcute. Era o poziţie neglijentă, dar dacă trupul lui era relaxat, privirea cu care o studia, era intensă.

Webb spuse într-un tîrziu:

– Tu nu trebuie să baţi la uşă. Şi haide să lămurim un lucru: eu nu îţi iau locul. Eu îi iau locul Lucindei. Ro, ai făcut o treabă bună. Ţi-am spus ieri că aş fi un prost dacă te-aş îndepărta de procesul luării deciziilor. Te-ai gîndit poate că o să-ţi petreci zilele cu caii tăi, acum că m-am întors şi că o să ai mai mult timp pentru tine. Dar o să fie nevoie de tine şi aici, crede-mă.

Roanna clipi des, ameţită de această întorsătură a evenimentelor. În ciuda celor ce-i spusese el după întîlnirea cu preşedintele, nu crezuse că el vorbise serios. O parte din ea refuzase să creadă asta, ca fiind genul de lucruri pe care le făcea Webb cînd era mică şi cînd încerca să-i alunge supărarea, pretinzînd că era importantă pentru orice şi pentru oricine. Dar ea încetase să mai creadă în basme din noaptea în care călcase într-o baltă de sînge. Mai curînd, după ce îl va introduce pe Webb în toate problemele, utilitatea ei va ajunge într-un punct mort. El se descurcase şi înainte singur, cu toate ...

Mintea i se opri, uluită. Nu, nu era adevărat. El preluase *cea mai mare* parte din muncă asupra lui, dar Lucinda continuase să se implice. Iar asta era înainte ca el să aibă şi proprietăţile acelea din Arizona, de care să se ocupe. O bucurie tăcută i se revărsă în corp, încălzindu-i colţurile inimii care începuse deja să se răcească, de cînd se pregătise sufleteşte că va fi înlocuită. El avea *cu adevărat* nevoie de ea.

I-a spus că a făcut o treabă bună. Şi i-a spus Ro.

Webb o urmărea cu o privire intensă.

– Dacă nu zîmbeşti, nu o să pot şti dacă asta te bucură sau nu, îi spuse el cu o voce caldă.

Roanna se uită la el, perplexă, studiindu-i chipul ca să înţeleagă ce vroise de fapt să spună. Să zîmbească? De ce să vrea el ca ea să zîmbească?

Webb insistă:

– Zîmbeşte. Mai ţi-aminteşti ce înseamnă să zîmbeşti, da? Colţurile gurii se ridică în sus, aşa. Şi Webb îşi ridică colţurile gurii cu degetele, demonstrativ.

– Asta fac oamenii cînd sînt fericiţi. Urăşti hîrţogăraia, asta este? Nu vrei să mă ajuţi?

Roanna încercă să-şi întindă colţurile gurii, îndoindu-le în sus. Era un zîmbet ezitant, mic, dispărînd imediat după ce se formase şi acum se uita din nou solemnă la el.

Dar era clar că asta dorise el.

– Bine. Eşti gata să te întorci înapoi la muncă? spuse Webb îndreptîndu-se din poziţia relaxată.

– Am o întîlnire la două. Îmi pare rău.

– Ce întîlnire?

– Cu organizatorii Festivalului Handy.

Webb ridică din umeri, pierzîndu-şi interesul. El nu era un admirator al jazzului.

Roanna îşi aminti de ce se afla acolo.

– Lucinda m-a trimis să te întreb ce părere ai despre o petrecere de bun-venit?

Webb rîse scurt, înţelegînd imediat implicaţiile.

– Porneşte la atac, da? Iar Gloria şi Lanette încearcă să o deturneze, da?

Nu păru să aştepte un răspuns de la ea. Ori asta, ori tăcerea ei erau un răspuns suficient. Webb se gîndi cinci secunde.

– Sigur că da, de ce naiba, nu? Nu dau doi bani dacă asta o să pună pe cineva în dificultate. De zece ani am încetat să-mi mai pese ce crede lumea despre mine. Dacă cineva crede că nu sînt destul de bun ca să facă afaceri cu mine, atunci o să transfer în altă parte afacerile Davencourt, de ei depinde.

Roanna încuviinţă din cap şi întinse mîna spre butonul clanţei, să iasă înainte ca el să-i mai ceară cumva să zîmbească.

Webb se întoarse la scunul lui, dar nu luă imediat dosarul pe care-l studia înainte de venirea Roannei. Se

uită îndelung la locul unde stătuse ea, concentrată ca o căprioară înainte de a o lua la fugă. Îl mai durea încă pieptul, amintindu-şi patetica lui scuză pentru un zîmbet şi privirea aproape îngrozită din ochii ei. Era greu să o descifreze acum. Ţinea atît de multe lucruri ascunse şi reacţiona atît de puţin la lumea din jurul ei. Asta îl durea, pentru că Roanna pe care o ştia el fusese mai deschisă decît oricine altcineva. Dacă vroia să afle acum ce simţea ea despre indiferent ce, trebuia să fie foarte atent la fiecare nuanţă a expresiei şi a limbajului trupului ei, înainte ca ea să apuce să şi le reprime.

Încremenise cînd îi spusese că el mai avea încă nevoie de ajutorul ei.

Îi mulţumi în gînd Lucindei pentru cheia pe care i-o dăduse ca să o manevreze pe Roanna. Ideea că cineva avea nevoie de ea ajungea la ea mai repede decît orice altceva şi nu se putea abţine să nu reacţioneze la ea. O fracţiune de secundă văzuse mirarea, bucuria pură care-i aprinsese adîncimea ochilor, dar care fusese imediat reprimată, iar el nu ar fi putut-o întrezări dacă nu ar fi scrutat-o în mod deliberat.

Minţise. Se putea descurca în toate fără ajutorul ei, chiar şi cu povara adăugată a proprietăţilor lui din Arizona. Presiunea îi dădea puteri, nivelul de energie părînd să crească odată cu pretenţiile făcute asupra timpului lui. Dar ea avea nevoie să simtă că era necesară şi el avea nevoie să o aibă aproape.

O dorea.

Gîndul îi izbi ca un refren mintea, venele, fiecare celulă a trupului său. O dorea. În Nogales nu o avusese din răzbunare sau din cauza tîrgului aceluia blestemat pe care-l făcuse cu ea şi nici măcar ca să nu-i rănească sentimentele, respingînd-o după ce mersese atît de depate. Realitatea simplă era că o avusese pentru că o dorea şi era suficient de bădăran să se folosească de

orice mijloace ca să o aibă. Tequila nu era o scuză, deşi îi relaxase autocontrolul asupra instinctelor lui necivilizate.

În noaptea trecută stătuse întins în pat, gîndindu-se la ea, în camera alăturată, întrebîndu-se dacă era trează, imaginaţia lui afurisită aducîndu-l aproape de nebunie.

Convingerea că o putea avea pe Roanna oricînd ar fi vrut, avea asupra lui un efect mai puternic decît orice alt afrodiziac chimic, descoperit sau inventat vreodată. Nu trebuia decît să coboare din pat, să iasă în verandă, apoi să se strecoare prin uşile vitrate, în camera ei. Ea suferea de insomnie; va fi deci trează, privindu-l apropiindu-se de ea. Se putea pur şi simplu urca în pat lîngă ea şi ea l-ar fi primit în braţele ei, în trupul ei, fără întrebări şi fără ezitări.

Vise erotice cu sărutul acela pe care-l împărtăşiseră cu atîta amar de vreme în urmă îi bîntuiseră ani de zile somnul. Fusese destul de rău, dar visele nu erau decît imaginaţie. Acum, că ştia *exact* cum era să facă dragoste cu ea, acum că realitatea luase locul imaginaţiei, tentaţia era ca o foame permanentă care îl rodea, ameninţîndu-l să-şi piardă autocontrolul.

Doamne, fusese atît de dulce, atît de ruşinoasă şi atît de al naibii de *încordată,* încît nu putea uita ce simţise cînd pătrunsese în ea. Se uita în jos la ea în timp ce făcea dragoste cu ea şi îi urmărea expresia feţei, rozaliul delicat al sfîrcurilor ei întunecîndu-se de excitare. Chiar dacă îi produsese durere, ea se agăţase de el, arcuindu-şi coapsele în sus, ca să-l primească şi mai adînc. Fusese atît de uşor să o aducă la apogeu încît rămăsese ca vrăjit, dorind să o facă iară şi iară, ca să-i poată urmări chipul cînd se convulsiona, să-i simtă trupul flexîndu-se şi pulsînd în jurul lui.

Noaptea trecută fusese o minunată tortură şi ştiu că fiecare noapte va avea de dus aceeaşi luptă, cu frustrarea lui din ce în ce mai mare. Nu ştia cît de mult

va putea rezista fără să-şi piardă controlul, dar trebuia să încerce, de dragul Roannei.

Trecuseră doar puţin peste douăzeci şi patru de ore de cînd se întorsese la Davencourt şi aproape în tot acest timp şi cu siguranţă în orele în care se aflase în compania ei, fusese întruna excitat. Dacă ea ar fi părut măcar înclinată să flirteze cu el, dacă i-ar fi transmis cel mai mic semnal că şi ea îl dorea, probabil că nu ar fi rezistat tentaţiei. Dar Roanna părea total nepăsătoare faţă de el ca bărbat, în ciuda orelor pe care le petrecuseră împreună. Ideea era enervantă, dar probabil că se culcase într-adevăr cu el doar ca să-l determine să se întoarcă la Davencourt.

Chiar şi gîndul acesta, în loc să-i slăbească ardoarea, i-o intensifica. Ar fi vrut să o ia, să o arunce peste umărul lui şi s-o ducă undeva să facă sex fiebinte, leneş cu ea, pe un pat însorit, să-i *arate* că şi ea îl dorea, că Davencourt şi Lucinda nu aveau nici o legătură cu asta. Realitatea era că instinctele lui sexuale faţă de Roanna erau atît de al naibii de primitive încît se aştepta să înceapă să grohăie şi să alerge în primul club deochiat.

Şi asta era după numai o zi.

Furia pe care o strînsese împotriva ei în toţi aceşti ani dispăruse. Poate că fusese anihilată în prima noapte petrecută împreună, doar că el nu-şi dăduse imediat seama. Obişnuinţa era un lucru foarte puternic; te obişnuieşti atît de mult cu ceva, încît te aştepţi să fie acolo chiar şi cînd nu mai este. Iar dacă rămăsese o urmă cît de mică, ea o distrusese în dimineaţa următoare cu demnitatea ei calmă şi totala ei lipsă de instinct de autoapărare, spunîndu-i, „ tot ce trebuie să faci este să pocneşti din degete şi eu o să vin alergînd". Nu multe femei ar fi făcut asta; de fapt, nici una pe care să o fi cunoscut el, exceptînd-o pe Roanna. Rămăsese consternat de curajul care-i trebuise ei să spună asta,

ştiind ce armă îi pusese în mîini, dacă el ar fi vrut să o folosească.

Dar nu vroia. Ridică mîna, pocni din degete, urmărind mişcarea. Atît. Ar fi putut-o avea făcînd doar aşa. O dorea, Dumnezeu ştia că o dorea atît de mult încît îl durea. Dar ce dorea el mai mult decît orice, chiar mai mult decît dorea să facă dragoste cu ea, era să o vadă din nou zîmbind.

La vremea cînd se întorcea acasă, tîrziu în după amiaza aceea, Roanna era moartă de oboseală. De obicei găsea şedinţele de organizare cumplit de plictisitoare, iar aceasta se tîrîse ore în şir, cu dezbateri asupra unor detalii insignifiante. Ca de obicei, stătuse tăcută, deşi de data asta se concentrase mai mult să-şi ţină capul sus şi ochii deschişi, decît la ce se discuta.

Soarele şi căldura erau aproape mai mult decît putea ea să îndure. Clipea adormită, fericită că era atît de aproape de casă. Se apropia vremea cinei, dar ea se gîndea că prefera să se întindă, să doarmă puţin. De mîncat, putea mînca oricînd, dar somnul era ceva mult mai greu de realizat şi mult mai preţios.

Făcu dreapta, ieşind din autostradă pe un drum secundar şi cam peste vreo milă făcu stînga, spre drumul privat care ducea la Davencourt. Dacă nu ar fi fost atît de adormită, ar fi condus mai repede şi poate că ar fi ratat senzaţia aceea de mişcare, înregistrată de vederea ei periferică. Încetini şi mai mult, întorcîndu-şi capul ca să vadă ce anume îi atrăsese atenţia.

La început nu văzu decît calul, ridicîndu-se şi dînd din copite şi primul ei gînd a fost că îşi pierduse călăreţul şi că i se prinseseră frîiele în vreun tufiş. Uită de oboseală, urgenţa intervenţiei inundîndu-i muşchii. Apăsă frîna, asigură maşina şi sări afară din ea, lăsînd motorul pornit şi portiera deschisă. Putea auzi ţipetele de spaimă şi de durere ale calului, în timp ce dădea din nou înapoi.

Roanna nu se gîndi la pantofii ei scumpi sau la rochia din mătase. Nu se gîndea la nimic altceva decît să ajungă la cal, înainte de a-şi face singur rău. Sări peste şanţul mic din partea cealaltă a drumului şi începu să alerge cu greu de-a lungul micului cîmp, spre pădure, tocurile ei înalte afundîndu-se în pămînt la fiecare pas. Înota prin buruienile înalte pînă la genunchi, care-i înţepau picioarele, îşi agăţă ciorapii de nişte ramuri de măcieş, îşi suci glezna cînd călcă într-o groapă. Ignoră toate acestea în timp ce alerga cît putea de repede, hotărîtă să ajungă la cal.

Apoi calul făcu o mişcare laterală şi atunci văzu bărbatul.

Nu îl observase înainte, pentru că stătuse de partea cealaltă a calului şi bălăriile înalte îl ascundeau vederii.

Frîiele calului nu erau prinse în nimic. Bărbatul le ţinea în pumnul lui, în timp ce în celălalt ţinea o nuia cu care îşi bătea calul.

Simţi cum o cuprinde furia, pompîndu-i forţă în muşchi. Se auzi strigînd, îl văzu pe bărbat uitîndu-se în direcţia ei cu o expresie de uluire pe faţă, apoi Roanna ţîşni dintre tufişuri şi se repezi cu toată greutatea asupra lui, cărîndu-i pumni. Nu ar fi putut-o face dacă omul s-ar fi aşteptat la asta şi s-ar fi pregătit, dar îl luase prin surprindere.

– Încetează! Să nu îndrăzneşti să mai dai în animalul ăsta, urlă ea plasîndu-se între el şi calul îngrozit.

Omul îşi recîştigă echilibrul şi se repezi spre ea, ţinînd nuiaua ca şi cum ar fi vrut să o folosească asupra ei. Roanna înregistră pericolul în expresia lui, furia veninoasă din ochi, dar rămase pe loc. Detaşarea ei nu prevedea să stea deoparte şi să se uite cum este abuzat un animal, în special un cal. Îşi adună curajul, aşteptîndu-l. Dacă se repezea acum asupra lui, poate că ar fi intrat sub lovitura lui şi l-ar fi făcut din nou să-şi

piardă echilibrul. Dacă reuşea, nu ar fi pierdut timpul şi s-ar fi urcat pe cal şi ar fi fugit cît mai repede de acolo.

Ochii lui erau de un albastru electric, fierbinte, în timp ce făcu un pas spre ea, cu braţul ridicat, gata să lovească. Faţa lui era purpurie, dinţii dezgoliţi de buzele ridicate în rînjet.

– Căţea afurisită...

– Cine eşti? întrebă Roanna făcînd o jumătate de pas spre el, ca să-i arate că nu-i era frică. Era doar fanfaronadă – pentru că dintr-o dată i se făcuse cumplit de frică – dar furia din ea, la fel de puternică, o făcea să-i ţină piept.

– Ce cauţi pe pămîntul nostru?

Probabil că bărbatul se mai gîndi puţin înainte să dea în ea. Din cine ştie ce motiv se opri, deşi nu se grăbea să-şi coboare mîna. Rămase acolo, la cîţiva paşi de ea, respirînd greu şi holbîndu-se la ea.

– Cine eşti? îl întrebă ea din nou. Ceva în el i se părea ciudat de familiar, ca şi cum ar mai fi văzut înainte expresia asta. Dar ştia că *nu-l* mai văzuse niciodată şi îşi spuse că dacă l-ar fi văzut, l-ar fi recunoscut, pentru că nişte ochi atît de vii şi o claie de păr cărunt ca a lui ieşeau uşor în evidenţă. Era un bărbat solid, probabil trecut de cincizeci de ani, ai cărui umeri largi şi piept puternic lăsau impresia unei forţe brutale. Dar ceea ce o tulbura cel mai mult, era senzaţia de ceva diavolesc care emana din el. Nu, nu diavolesc. Era ceva mai impersonal decît asta, o simplă şi totală lipsă de conştiinţă şi morală. Asta era. Ochii lui, în ciuda culorii intense, erau reci, inexpresivi.

– Cine-s io, nu-i treaba mata'. Şi nici ce fac, rînji el.

– Cînd ce faci se petrece pe pămînt Davencourt, este. Să nu îndrăzneşti să mai dai vreodată în calul ăsta, ai auzit?

– Este calul meu şi fac ce dracu-mi place să fac cu el. Ticălosu' m-a aruncat jos.

– Atunci poate c-ar trebui să înveţi să călăreşti mai bine, îi răspunse ea aprinsă. Se întoarse apoi să apuce frîiele care se bălăgăneau şi începu să murmure încet spre cal, mîngîindu-l pe greabăn. Calul fornăi nervos dar se calmă cînd ea continuă să-l mîngîie încet. Nu era un cal de rasă, ca puişorii dragi ai Lucindei, era un cal de rasă imprecisă, dar Roanna nu vedea nici un motiv pentru care să fie maltratat.

– Do'nşoară, ce-ar fi să-ţi vezi mătăluţă de treburile tale, ca să uit şi eu să te-nvăţ ceva maniere?

Vocea ameninţătoare o făcu să se întoarcă în loc. Omul era acum mai aproape de ea şi expresia lui devenise sălbatică. Roanna se dădu repede înapoi, manevrînd astfel încît să interpună calul între ei.

– Pleacă de pe pămîntul nostru, sau o să pun să te aresteze, spuse ea cu duritate.

Gura lui puternic senzuală se strîmbă în alt rînjet.

– Cum să nu. Şeriful este un linge-funduri, mai ales cînd e vorba de fundurile Davenport. Contează pentru tine că nu am ştiut că mă aflu pe pe preţioasa ta proprietate?

– Nu, cînd îţi baţi calul. Şi acum pleacă, replică Roanna pe un ton în continuare dur.

Bărbatul rînji.

– Nu pot. Îmi ţii calul.

Roanna lăsă frîiele şi se mai dădu un pas înapoi.

– Ia-le. Şi acum pleacă de pe proprietea noastră şi dacă te mai văd vreodată maltratînd un animal, o să te acuz de cruzime faţă de animale. Poate că nu ştiu cum te cheamă, dar te pot descrie şi nu cred că sînt mulţi care să arate ca tine.

Nimeni de care să ştie ea; ochii lui erau cu totul ieşiţi din comun.

Omul se înfurie din nou şi în ochi i se vedea violenţa, dar se gîndi de două ori şi preferă să ia frîiele. Sări în şa

cu un efort minim, ceea ce arăta că era un călăreţ experimentat.

– Ne mai întîlnim noi, spuse el batjocoritor şi-şi înfipse călcîiele în lateralele calului. Animalul surprins se repezi înainte, frecîndu-se atît de aproape de ea, încît coapsa lui masivă ar fi doborît-o dacă nu ar fi sărit ea într-o parte.

Bărbatul o luă în direcţia autostrăzii, aplecîndu-se ca să evite ramurile joase. Într-o clipă dispăru din vedere, deşi trebui să mai treacă ceva timp ca Roanna să nu mai audă tropăitul înfundat al potcoavelor.

Roanna se îndreptă spre un stejar masiv, se sprijini de el, închise ochii şi începe să tremure.

Acesta fusese unul dintre lucrurile cele mai prosteşti, mai nebuneşti pe care le făcuse ea vreodată. Fusese teribil de norocoasă şi ştia asta. Omul o putea răni grav, o putea viola, poate chiar omorî – orice. Se aruncase cu capul înainte într-o situaţie periculoasă, fără să se gîndească puţin. Această impulsivitate fusese principala cauză a necazurilor ei în copilărie şi fusese declanşatorul pentru tragedia morţii lui Jessie şi plecarea lui Webb.

Crezuse că această pornire fusese distrusă pentru totdeauna dar descoperise acum, spre disperarea ei, că încă mai mocnea undeva adînc în ea, gata să sară la suprafaţă. Poate că ar fi descoperit-o mai devreme, dacă ar fi înfuriat-o ceva. Dar caii nu erau abuzaţi la Davencourt şi trecuse multă vreme de cînd nu-şi mai permisese să-i pese de ceva. De absolut nimic. Webb plecase şi procesiunea nesfîrşită a zilelor fusese mereu plată şi mohorîtă.

Încă mai tremura de spaimă şi de furie şi picioarele erau moi sub ea. Inspiră adînc de cîteva ori, încercînd să-şi poruncească să se liniştească. Nu putea merge acasă în halul ăsta, cu autocontrolul atît de transparent. Oricine ar fi văzut-o ar fi ştiut că se întîmplase ceva şi nu

avea de gînd să povestească totul de-a fir a păr şi să asculte observaţiile. *Ştia* că se purtase prosteşte şi că avusese noroc.

Dar mai mult decît atît, nu vroia ca cineva să vadă fisura din calmul ei. Se simţea stînjenită şi îngrozită de această neaşteptată vulnerabilitate. Trebuia să se protejeze mai bine decît atît. Nu putea face nimic împotriva permanentei ei slăbiciuni cînd venea vorba de Webb, dar zidul ei intern nu mai suporta nici o altă slăbiciune în plus.

Cînd îşi simţi picioarele suficient de sigure, ieşi din pădure şi-şi croi drum înapoi prin cîmpul de bălării, de data asta avînd grijă să evite măcieşii. Glezna dreaptă îi pulsa de durere, amintindu-i că şi-o luxase.

Cînd ajunse la maşină, se aşeză pe locul şoferului, cu picioarele afară. Aplecîndu-se, îşi scoase pantofii şi scutură mizeria de pe ei. După o scurtă privire în jur, ca să se asigure că nu existau alte maşini pe drum, îşi scoase repede cioraţii sfîşiaţi. Se folosi de ei ca să-şi şteargă cît mai bine pantofii, după care îi încălţă înapoi, pe picioarele goale.

Avea şerveţele în poşetă. Scoase unul, îl udă cu limba şi-şi şterse zgîrieturile de pe picioare, pînă cînd îndepărtă micile urme de sînge. Asta şi periatul părului era cel mai mult ce putea face. Totuşi, ca să se asigure, se va folosi de vechiul ei truc din copilărie şi o să urce la etaj pe scara exterioară.

Nu ştia cine era bărbatul acela, dar spera să nu-l mai vadă niciodată.

CAPITOLUL 15

Era exact ca altădată, încercînd să se strecoare neobservată în camera ei. Totuşi, pe vremea aceea se ascundea după ce comitea cine ştie ce drăcovenie sau vreun *faux pas* social. Confruntarea cu bruta asta necunoscută era ceva mult mai serios. Iar acum era suficient de matură ca să-şi recunoască stupiditatea în loc să spună gogoriţe, ca să şi-o ascundă. Dacă ar fi fost întrebată, nu ar fi minţit, dar tot nu avea nicio intenţie să povestească ce i se întîmplase.

Roanna intră în camera ei fără incidente. Se dezbrăcă repede şi intră sub duş, înfiorîndu-se cînd apa îi arse zgîrieturile de pe picioare. După ce se spălă cu atenţie, cea mai bună protecţie împotriva unui posibil contact cu vreo iederă otrăvitoare ascunsă poate în bălării sau printre copaci, îşi tamponă zgîrieturile cu un antiseptic, apoi îşi dădu cu un gel calmant, din aloe vera. Senzaţia de durere încetă aproape imediat şi fără această constantă readucere aminte a neliniştitoarei întîlniri, nervii ei începură să se calmeze.

Două-trei perii îi repuseră părul în ordine şi cîteva minute petrecute cu fardatul, ascunseră orice urmă de stres. Roanna se uită în oglindă la reflecţia sofisticată; uneori era surprinsă de imaginea care o privea de acolo, ca şi cum nu ar fi fost ea. Slavă Domnului că le avusese

pe surorile din „frăţie", îşi spuse ea. Majoritatea etapelor din viaţa ei fuseseră marcate de pierderi: moartea părinţilor, uciderea lui Jessie, plecarea lui Webb. Colegiul fusese totuşi singura etapă bună şi asta datorită numai şi numai acelor tinere cu ochi de vultur şi limbi ascuţite, care o luaseră sub aripa lor protectoare şi-şi folosiseră expertiza, pe plan social şi cosmetic, ca să transforme fata stîngace într-o debutantă acceptabilă. Ciudat, cum competenta aplicare a machiajului îi conferise o oarecare auto-încredere, cum stăpînirea unui graţios pas de dans îi dezlegase într-un fel limba şi-i permisese să poată purta o conversaţie socială.

Îşi bagă în urechi nişte cercuri din aur, întorcîndu-şi capul să se privească. Îi plăcea cum îi stăteau cerceii ăştia, felul în care capetele părului, intenţionat ciufulit, intrau prin cercurile lor, ca şi cum părul fusese special tuns ca să stea aşa. Acesta era un alt lucru pe care o învăţaseră fetele. Să aprecieze anumite lucruri în funcţie de felul cum îi stăteau. Cel mai mare dar pe care i-l făcuseră ele era construit din mici realizări ca învăţarea dansului, aplicarea machiajului, a artei îmbrăcatului, a funcţionării sociale. Fundaţia aceasta începuse să ia formă atît de încet, încît nici nu băgase de seamă, cărămidă după cărămidă, dar acum devenise dintr-o dată suficient de spaţioasă pentru ea ca să o *vadă* şi era intrigată de asta.

Încrederea în sine.

Cum invidiase ea întotdeauna oamenii care o aveau! Webb şi Lucinda aveau amîndoi o încredere în sine dinamică, agresivă, genul care fondează naţiuni şi construieşte imperii. Gloria era frecvent oarbă la orice altceva în afară de ea şi era convinsă ea ştia totul mai bine decît ceilalţi. Încrederea în sine a lui Jessie fusese monumentală. Loyal avea încredere că felul în care avea el grijă de animale era perfect iar Tansy conducea bucătăria. Chiar şi mecanicii de la salonul de unde-şi

cumpărase ea maşina erau siguri de abilităţile lor de a rezolva orice probleme mecanică.

Această structură care se forma încet era propria ei încredere în sine. Şi înţelegerea o făcu să-şi mărească ochii de surpriză . Era sigură pe ea cînd era vorba de cai; asta fusese întotdeauna adevărat. Avusese încredere în ea, sau poate pură îndrăzneală ca să se confrunte astăzi cu bărbatul acela îngrozitor din pădure şi să-l forţeze să nu-şi mai maltrateze calul.

Simpla forţă a şocului şi furiei o împinsese în acţiune, un spirit despre care nu ştia că mai sălăşuieşte încă în ea. Calul fusese catalizatorul, desigur; ea iubea atît de mult animalele încît întotdeauna cînd vedea vreunul matratat, o apuca o furie nebună. Chiar şi aşa, propriile ei acţiuni o şocaseră, aducînd-o faţă în faţă cu o parte din ea pe care o crezuse de mult moartă, sau cel puţin adormită. Ea nu mai îşi ieşea din fire sau nu mai insista să-şi impună punctul de vedere, dar îşi *făcea* cunoscute opiniile, cînd credea că era cazul. Păstra pentru ea mult din viaţa ei privată, dar asta era propria ei decizie, modul ei de a evita să i se zdrobească inima şi să evite suferinţa. Se proteja pe sine nepermiţîndu-şi să-i pese sau cel puţin nepermiţînd nimănui să *ştie* că-i păsa şi de cele mai multe ori afişarea indiferenţei era suficientă.

Continua să se uite în oglindă la chipul pe care-l cunoştea atît de bine şi totuşi, lucrurile pe care le vedea în spatele acestuia erau noi, ca şi cum tocmai ar fi deschis uşa spre o altă privelişte.

Oamenii din oraş o tratau cu respect, ascultînd-o cînd vorbea, indiferent cît de rar se întîmpla asta. Exista chiar un grup de tinere femei afaceriste din Shoals, care o invitau în mod regulat la prînzurile de sîmbătă, la *Callahan's*, nu ca să discute afaceri ci să rîdă şi să glumească şi ... să fie prietene. Prietene. Ele nu o invitau pentru că era înlocuitoarea Lucindei, sau pentru că

vroiau să afle ponturi sau să-i ceară favoruri. Ele o invitau pur şi simplu pentru că o plăceau.

Nu-şi dăduse seama de asta. Buzele Roannei se desfăcură, de surpriză. Era atît de obişnuită să gîndească despre ea ca despre apropiata Lucindei, încît nu crezuse că putea fi invitată undeva doar pentru ea.

Cînd se întîmplase asta? Se gîndi, dar nu-şi putu aminti cînd. Procesul fusese atît de gradual, încît nu exista nici măcar o singură întîmplare aparte, care să marcheze ocazia.

O senzaţie de pace începu să strălucească adînc în ea.Webb o să capete Davencourtul, exact aşa cum plănuise Lucinda dintotdeauna, dar teama aceea din străfundul ei, pe care o simţise Roanna la gîndul că va trebui să părăsească locurile acestea începea să se estompeze. Oricum, tot va pleca; îl iubea atît de mult încît nu era sigură că se putea controla, cînd era vorba de el. Dacă rămînea, probabil că va sfîrşi prin a se furişa în patul lui, într-o noapte, cerşindu-i să o aibă din nou.

Dar ea nu vroia asta. Nu vroia să îl facă nici pe el, dar nici pe ea, să se simtă prost. Acest nou descoperit sentiment al propriei ei valori era prea nou, prea fragil ca să supravieţuiască altei respingeri devastatoare.

Începu să se gîndească unde s-ar putea duce, ce ar putea face. Vroia să rămîna în Shoals, firește; rădăcinile ei erau adînci de generaţii, puternice de secole. Avea proprii ei bani, moşteniţi de la părinţii ei şi va mai moşteni ceva din averea Lucindei, chiar dacă cea mai mare parte se va duce la Webb. Putea face orice vroia. Gîndul îi dădea o senzaţie de eliberare.

Vroia să crească şi să antreneze cai.

Cînd Lucinda va muri, datoria de recunoştinţă pe care o avea faţă de ea din clipa în care o fetiţă de şapte ani, terifiată, profund zguduită, o auzise pe bunica ei spunînd că putea să vină să locuiască cu ea, va fi fost plătită. Desigur, era o datorie şi de iubire, la fel de puternică

precum cea de recunoştinţă. Ea o ţinuse alături de bunica ei, transformînd-o treptat în picioarele şi urechile şi ochii ei, pe măsură ce sănătatea Lucindei devenea tot mai fragilă, cu trecerea anilor. Dar cînd Lucinda va fi plecat şi Davencourt se va afla în siguranţă în mîinile capabile ale lui Webb, Roanna va fi liberă.

Liberă. Cuvîntul şoptea prin ea, la fel de delicat ca o aripă de fluture prospăt ieşit din cocon.

Îşi putea avea propria ei casă şi nu va mai fi niciodată dependentă de altcineva, pentru un acoperiş deasupra capului. Mulţumită lecţiilor Lucindei, înţelegea acum ce însemnau investiţiile şi finanţele; avea încredere că era capabilă să se ocupe de proprii ei bani, ca să fie întotdeauna în siguranţă. Îşi va creşte proprii ei cai, dar asta doar în subsidiar. Va intra în afacerea asta ca antrenor; oamenii îşi vor aduce caii la ea, ca să fie antrenaţi. Chiar şi Loyal spunea că nu mai văzuse niciodată pe nimeni atît de capabil ca ea să îmblînzească un animal speriat sau abuzat, sau chiar şi unul care era pur şi simplu afurisit.

Ea putea face asta. Putea pune pe picioare afacerea asta. Şi pentru prima oară în viaţa ei, va trăi pentru ea însăşi.

În foaier, pendula bătea plăcut, sunetul fiind abia audibil aici, în fundul casei enorme. Uluită, se uită la propriul ei ceas şi văzu că era ora cinei şi ea încă nu se îmbrăcase. Somnul scurt pe care-l plănuise era acum imposibil, cu adrenalina încă zumzăind în venele ei, aşa că ar fi fost mai bine să coboare la masă.

Se duse repede în debara şi scoase de acolo primul costum care-i căzu în mînă, pantaloni lejeri din mătase şi o tunică adecvată, fără mîneci. Pantalonii vor ascunde zgîrieturile de pe picioare, grija ei. Ştia acum cum să-şi aleagă hainele potrivite, dar nu învăţase totuşi să găsească o plăcere în a se îmbrăca.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse ea intrînd în sufragerie. Toată lumea era deja aşezată; Brock şi Corliss erau singurii absenţi, dar ei rareori cinau acasă. Brock şi petrecea tot timpul liber cu logodnica lui, dar numai Dumnezeu ştia unde îşi petrecea Corliss timpul.

– Cînd ai venit acasă? Nu te-am auzit, spuse Webb.

Se uita cu ochi micşoraţi la ea, exact ca atunci cînd era mică şi o prindea încercînd să se fofileze neobservată.

– Pe la cinci şi jumătate. Dar Roanna nu se uitase la ceas cînd se întorsese, pentru încă mai era speriată. Am urcat direct sus ca să fac un duş, înainte de cină.

– Căldura este atît de lipicioasă, încît a trebuit să fac două duşuri azi, interveni Lanette. Compania lui Greg vrea să-l transfere la Tampa. Vă daţi seama ce umiditate este acolo?! Eu una nu i-aş putea face faţă.

Greg se uită scurt la soţia lui, apoi îşi întoarse atenţia înapoi la farfurie. Era un bărbat înalt, rezervat, care rareori vorbea, care îşi tundea scurt părul cărunt şi după ştiinţa Roannei, nu făcea nimic ca să se distreze sau să se relaxeze. Greg mergea la muncă, se întorcea acasă cu alte dosare în servieta lui umflată şi-şi petrecea orele dintre cină şi mersul la culcare cocoşat deasupra hîrtiilor. Din cîte ştia, făcea parte din hoarda de scribi din managementul de mijloc, dar brusc, Roanna îşi dădu seama că de fapt nu ştia cu ce anume se ocupa el exact. Greg nu vorbea niciodată despre munca lui, nu povestea niciodată istorioare amuzante despre colegii lui. El era pur şi simplu acolo, un şlep tras la remorca Lanettei.

– Un simplu transfer sau o promoţie? întrebă Webb, privirea lui verde plimbîndu-se de la Greg la Lanette şi înapoi.

– O promoţie, spuse Greg scurt.

– Dar asta înseamnă să ne mutăm. Iar cheltuiele de zi cu zi vor fi atît de mari încît vom ajunge să *pierdem* bani, la această aşa-numită avansare. Desigur, a declinat-o, continuă Lanette. Cu alte cuvinte, ea refuzase pur

şi simplu să se mute, se gîndea Roanna apucîndu-se metodic de mîncat. Trăind aici la Davencourt, nu aveau cheltuieli de întreţinere şi Lanette folosea banii rămaşi ca să se învîrtă în cele mai bune cercuri socoiale. Dacă se mutau, trebuiau să-şi asigure singuri un acoperiş şi standardul de viaţă al Lanettei ar fi avut de suferit.

Greg ar fi trebuit să plece şi să o lase pe Lanette să îl urmeze sau nu, îşi spuse Roanna. Ca şi ea, Gerg avea nevoie să se rupă de Davencourt şi să aibă un loc al lui. Poate că Davencourt era *prea* frumos; era mai mult decît o simplă casă, pentru cei care locuiau aici. Ei vroiau să o aibă, dar de fapt ea îi avea pe ei, ţinîndu-i captivi, ştiind că după Davencourt, nici o altă casă nu ar mai putea fi la fel de minunată.

Dar ea o să se rupă, îşi promise Roanna. Ea nu se gîndise niciodată că Davencourt ar putea fi al ei, deci ea nu era legată de locul acesta prin lanţurile invidiei. Teama o ţinuse pe ea aici, teama, datoria şi dragostea. Primul motiv dispăruse deja şi celelalte două rămase îl vor urma curînd şi atunci ea va fi liberă.

După cină, Webb îi spuse Lucindei:

– Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să discut cu tine despre o investiţie la care mă gîndesc.

– Desigur, spuse Lucinda şi porniră împreună spre birou.

Roanna rămase la masă, cu o expresie inscrutabilă. Mai luă o ultimă bucăţică din prăjitura cu căpşuni servită de Tansy la desert, forţîndu-se să o mănînce, deşi nu o mai vroia, aşa cum nu mai vroise nici bucăţelele dinainte.

Webb se opri în uşă şi se uită în jur, încruntîndu-se uşor cînd constată că Roanna nu era cu ei.

– Nu vii?

Roanna se ridică tăcută, întrebîndu-se dacă el se aşteptase cu adevărat ca ea să-i urmeze automat, sau dacă se gîndise ulterior la ea. Probabil asta era; Webb fusese dintotdeauna obişnuit să-şi comenteze cu

Lucinda deciziile, dar în ciuda celor spuse de el, cum că Roanna va trebui să continue cu responsabilităţile ei actuale, nu se gîndise la ea că ar avea vreo autoritate.

Avea dreptate, îşi spuse ea, luînd în piept adevărul. În afară de problemele pe care i le dădeau el sau Lucinda şi care nu presupuneau de fapt o autoritate autentică, ea nu avea nici autoritate. Oricare dintre ei putea interveni oricînd, luîndu-i şi bruma de aparentă putere.

Intrară în birou şi se aşezară pe locurile obişnuite: Webb la biroul care pînă mai ieri fusese al ei, Roanna într-unul din scaunele cu braţe şi Lucinda, pe sofa. Roanna se simţea agitată pe dinăuntru, ca şi cum totul ar fi fost îmbrîncit, mutat din loc. Îşi petrecuse ultimele două ore studiindu-şi caracterul. Nimic măreţ sau dramatic, dar totuşi inventariase cîteva mici explozii care îi lăsaseră impresia că nimic nu mai era la fel şi că de fapt nici nu fusese vreodată aşa cum fusese percepţia ei. Webb vorbea, dar pentru prima oară în viaţa ei, Roanna nu se mai agăţa de fiecare cuvînt al lui ca şi cum ar fi ieşit direct de pe buzele Atotputernicului. Abia dacă îl auzea. Astăzi înfruntase o brută şi înţelesese că oamenii o plăceau pentru ea însăşi. Luase o decizie privitoare la viaţa ei de acum înainte. Copil fiind, era neajutorată în a-şi controla propria viaţă şi în ultimii zece ani lăsase viaţa să treacă pe lîngă ea, retrăgîndu-se într-un loc sigur, unde nu putea fi rănită. Dar acum îşi putea *controla* viaţa; nu trebuia să lase ca lucrurile să se întîmple aşa cum dictau alţii, îşi putea stabili propriul ei curs, îşi putea crea propriile ei reguli. Senzaţia de putere îi dădea totodată avînt dar o şi înspăimînta, neputînd nega efectul înnebunitor pe care i-l oferea.

– ... O investiţie destul de mare din partea noastră, dar Mayfield a fost întotdeauna serios, spunea Webb.

Dintr-o dată Roanna deveni interesată, prinzînd numele pronunţat de Webb şi îşi aminti bîrfele pe care le auzise în după-amiaza aceasta.

Lucinda încuviinţă din cap.

– Sună interesant deşi, desigur ...

– Nu, spuse Roanna.

În încăpere se aşternu tăcerea, ne mai auzindu-se decît ticăitul ceasului de pe poliţa căminului.

Era greu să spui cine fusese mai surprins, Lucinda, Webb sau Roanna însăşi. În trecut mai existaseră situaţii cînd credea că Lucinda ar fi trebuit să mai rumege o anumită decizie şi cînd îi explica motivele ei, dar niciodată nu fusese atît de deschis în dezacord cu ea. *Nu*-ul îi scăpase efectiv din gură. Nici măcar nu-l învelise în cuvinte cum ar fi haide-să-ne-mai-gîndim, ci o spusese categoric, ferm.

Lucinda se lăsă pe spate pe sofa, clipind des, oarecum surprinsă. Webb îşi roti puţin scaunul spre Roanna şi efectiv se uită la ea îndelung, făcînd să i se încordeze fiecare nerv din corp. Văzu în ochii ei o sclipire ciudată, luminoasă şi intensă.

– De ce? întrebă el în final, pe un ton blînd.

Roanna îşi dori cu disperare să-şi fi ţinut gura închisă. Acel *nu* impulsiv se bazase pe bîrfele pe care le auzise la întîlnirea pentru organizarea festivalului muzical. Iar acum Webb o va asculta, apoi îi va zîmbi condescendent, ca un adult care ascultă scenariul improbabil dar amuzant al unui copil, după care se va întoarce la discuţia lui cu Lucinda. Iar preţiosul ei nou sentiment de auto-încredere se va destrăma pe loc.

Lucinda se obişnuise să asculte remarcile Roannei, dar Roanna i le oferise întotdeauna ca atare, lăsînd decizia finală pe umerii bunicii. Niciodată pînă atunci nu mai spusese un simplu şi categoric „Nu".

– Haide, Roanna. Tu studiezi oamenii, observi lucruri. Ce ştii despre Mayfield?

Roanna inspiră adînc şi îşi îndreptă umerii.

– Este doar ce am auzit astăzi. Mayfield are nevoie disperată de bani. Naomi l-a părăsit ieri şi se spune că îi

cere o sumă enormă, pentru că l-a prins la spălătorie cu una dintre prietenele Ameliei, de la colegiu, care era în vizită la ei, de vreo două săptămîni. Mai mult, potrivit bîrfelor, relaţia lor ţine de la Crăciun şi se pare că această prietenă de la colegiu, care nu are decît nouăsprezece ani, este însărcinată în patru luni.

Urmă o oază de tăcere, apoi Lucinda spuse:

– Din cîte-mi amintesc eu, Amelia îşi invitase prietena şi cu ocazia Paştelui.

Webb chicoti, zîmbetul întinzîndu-i gura.

– S-ar părea că Mayfield îşi are propriile lui „înălţări", nu?

– Webb! Nu spune blasfemii! Dar în ciuda şocului, Lucinda avea un dezvoltat simţ al umorului şi se luptă cu un zîmbet, în timp ce-i arunca Roannei o privire rapidă, preocupată.

– Îmi pare rău, se scuză Webb imediat, deşi ochii lui continuau să sclipească. Surprinsese privirea pe care i-o aruncase Lucinda Roannei, ca şi cum ar fi fost alarmată la gîndul că urechile Roannei puteau auzi ceva deochiat. Era o atitudine de modă-veche, ca o fată mare, indiferent ce vîrstă avea, să fie ocrotită de aluziile sexuale. Dacă Lucinda o considera pe Roanna fată mare, însemna că în viaţa acesteia nu existaseră decloc interese romantice, nici măcar la colegiu.

Lucinda fucese cît se poate de corectă, se gîndi Webb, inima începînd să-i bată mai tare, cînd în minte îi reapăru o imagine din noaptea aceea din Nogales. Roanna *fusese* fată mare, cam o oră încă, din clipa în care îl abordase, la bar. Cam atîta îi trebuise lui să o facă să se dezbrace în pielea goală, să îi desfacă picioarele şi să o penetreze.

Amintirea îi străbătu corpul ca un fulger blînd, lovindu-i fiecare terminaţie nervoasă, făcîndu-l să-l doară. Senzaţia trupului ei zvelt sub el fusese ... perfectă. Sînii ei, rotunzi şi delicioşi şi atît de delicat formaţi ... perfecţi. Teaca strîmtă, fierbinte, în jurul penisului lui ... perfectă.

Şi felul în care braţele ei îl cuprinseseră atît de pline de încredere pe după gît, felul în care i se arcuise spinarea, expresia oarbă, exaltată de pe chipul ei, în timp ce termina ... Dumnezeule, fusese atît de perfectă încît îl lăsase fără suflare.

Trădătorul i se întărise şi îi pulsa. Se mişcă inconfortabil în scaun, fericit că stătea în spatele biroului. Asta păţea, dacă azi noapte se gîndise la extazul pe care-l simţise, terminînd în ea. Ceea ce şi făcuse. De cîteva ori. Şi nici măcar o singură dată nu recursese la prezervativ.

Niciodată înainte nu mai fusese atît de neatent, indiferent cît băuse. Firicelele de păr de pe trupul lui se sculaseră, ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Gîndul la controlul naşterii nu-i trecuse niciodată prin cap, în noaptea aceea; o posedase iară şi iară, cu acel instinct masculin primar, imprimîndu-se în carnea ei şi în modul cel mai primitiv, îşi împrăştiase sămînţa în ea. De-alungul acelor lungi ore, trupul îi preluase controlul minţii. Mă rog, nu că mintea lui ar fi fost foarte trează. Carnea nu are conştiinţă; cu instincte formate de-a lungul a mii de ani, şi-o însuşise, devenise proprietatea lui, forjînd o legătură de nedesfăcut, lăsînd-o însărciată, pentru ca cele două euri separate ale lor să se contopească într-unul singur.

Făcea un mare efort să-şi păstreze chipul impasibil, să nu se repeadă să o înşface, să-i ceară să-i spună dacă nu-i purta copilul. La naiba, nu trecuseră nici măcar două săptămîni; de unde putea ea să ştie?

– Webb?

Vocea Lucindei îl făcu să îşi smulgă gîndurile din direcţia neliniştitoare spre care o porniseră. Şi Lucinda şi Roanna se uitau fix la el. Expresia Roannei era la fel de calmă şi de îndeprtată ca de obicei, dar cum el se acordase deja acut cu ea, îşi spuse că putea vedea o urmă de nelinişte în ochii ei. Se aştepta oare ca el să nu ia în seamă ceea ce spusese ea că era doar o simplă

bîrfă? Aştepta nerăbdătoare să mai primească o lovitură în respectul ei de sine?

Webb îşi frecă bărbia în timp ce se uita la ea.

– Spui că viaţa personală a lui Mayfield s-a dus dracului şi crezi că are o nevoie atît de disperată de bani încît nu mai recurge la o judecată de bun simţ?

Roanna îi susţinu privirea:

– Întocmai.

– Şi toate astea le-ai auzit în timpul şedinţei de azi?

Roanna înclină solemn din cap.

Webb zîmbi.

– Atunci să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru bîrfe. Probabil că ne-ai salvat de la o mare pierdere – ca şi pe Mayfield, de fapt, pentru că el avea nevoie de sprijinul nostru ca să încheie afacerea.

Lucinda pufni.

– Mă îndoiesc că Burt Mayfield o să ne fie recunoscător, dar el este singurul vinovat pentru dezastrul din viaţa lui personală.

Roanna se lăsă pe spate, puţin ameţită de uşurinţa cu care îi acceptaseră amîndoi părerea. Era atît de emoţionată, încît nu ştiu cum să reacţioneze, ce să facă, aşa că rămase tăcută şi nu spuse nimic. Îl putea simţi pe Webb uitîndu-se din cînd în cînd la ea, dar nu îşi permise să-i întîlnească privirea. În clipa aceasta sentimentele ei erau prea aproape de suprafaţă, controlul ei prea fragil; nu vroia să-l enerveze şi nici să se pună pe într-o situaţie jenantă, uitîndu-se la el cu devoţiune canină. Stresul ultimelor cîteva ore îşi lua oricum dijma; adrenalina ajunsese la limita insuportabilului şi se simţea obosită. Nu ştia dacă va putea dormi; de fapt era atît de obosită încît se temea că *va dormi*, pentru că atunci cînd era cea mai obosită şi în sfîrşit adormea, se întîmplau episoadele ei de somnambulism. Dar cu sau fără somn, îşi dorea foarte mult să se întindă o vreme.

Apoi, brusc, Webb era lîngă ea, cu mîna pe braţul ei, în timp ce o ridica în picioare.

– Eşti atît de obosită încît te clatini în scaun. Du-te în pat. Nu vroiam să discutăm decît despre propunerea lui Mayfield.

Doar această simplă atingere i-a fost suficientă ca să o facă pe Roanna să vrea să se sprijine de el, să se odihnească pe forţa lui, să-i mai simtă o dată căldura şi duritatea trupului. Dar se îndepărtă de el, tocmai ca să evite să cedeze impulsului. Recunoscu, simplu:

– Sînt obosită. Dacă eşti sigur că asta a fost tot, atunci eu o să urc la mine.

– Asta e tot, spuse Webb încruntîndu-se puţin.

Roanna murmură un noapte-bună către Lucinda şi părăsi încăperea. Cu ochii mici, Webb o urmări plecînd. Se smulsese de lîngă el. Pentru prima oară de cînd îşi amintea, Roanna îi evitase atingerea.

– Crezi că o să doarmă? întrebă el tare, fără să se uite la Lucinda.

Lucinda oftă.

– Probabil că nu. Oricum, nu cine ştie ce. Pare ... ah, nu ştiu, puţin încordată. Mă bucur că ai ascultat-o, în loc să o fi ignorat, ridicînd doar din umeri. Eu a trebuit să mă educ să fiu atentă la ce spune ea. Ea observă atîtea despre oameni pentru că ei fac toată conversaţia, iar ea ascultă, doar. Roanna reţine cele mai mici detalii.

Mai stătură de vorbă cîteva minute, după care Lucinda se ridică încetişor de pe sofa, refuzînd mîndră să i se vadă efortul.

– Şi eu sînt puţin obosită. Au trecut zilele mele de dans pînă în zori.

– Eu nu am avut niciodată vreuna. Eu a trebuit întotdeauna să muncesc, spuse Webb crispat.

Lucinda se opri, uitîndu-se la el cu privirea tulburată.

– A fost mult? Erai atît de tînăr cînd ţi-am dat Davencourtul în grijă. Nu ai avut timp să fii şi tu tînăr.

Webb răspunse ridicînd din umeri:

– A fost o muncă grea. Dar a fost ce mi-am dorit. Nu regret.

El nu regretase niciodată munca. Regreta multe alte lucruri, dar nu plăcerea pură de a se ambiţiona, a învăţa, a realiza. Nu făcuse asta doar pentru Davencourt, o făcuse pentru el, pentru puterea şi pentru forţa acesteia asupra lui. El fusese băiatul de aur, prinţul moştenitor şi fusese fericit în acest rol. Se însurase chiar cu prinţesa şi ce dezastru se dovedise a fi acest lucru. Nu o putea acuza pe Lucinda de asta, deşi ea fusese fericită să încurajeze căsătoria. Propria lui ambiţie oarbă îl dusese la altar.

Trecînd prin dreptul lui, Lucinda îl bătu pe braţ şi Webb o urmări ieşind din cameră, observînd grija cu care făcea ea fiecare pas. Fie avea dureri, fie era mult mai slăbită decît ar fi vrut să se ştie. Pentru că nu vroia ca lumea să se agite în jurul ei, nu făcea comentarii despre starea ei.

Webb oftă, sunetul răsunînd încetişor în încăpere. Odinioară, biroul acesta fusese al lui şi purta însemnele masculinităţii care-l folosea. Nu se schimbaseră prea multe, exceptînd computerele şi faxul, pentru că Davencourt nu era o casă destinată schimbărilor rapide şi dramatice. Îmbătrînea subtil, cu mici şi gradate diferenţe. Totuşi, încăperea asta părea acum mai delicată, mai feminină. Perdelele erau altele, mai deschise la culoare, dar era mai mult decît atît. Se schimbase însuşi mirosul încăperii, ca şi cum ar fi absorbit dulceaţa inerentă a cărnii de femeie, a parfumurilor şi loţiunilor Lucindei şi Roannei. Putea detecta foarte clar Channel-ul Lucindei; singurul parfum pe care-l folosise de cînd o ştia el. Parfumul Roannei era mai uşor, mai dulce şi era mai puternic în dreptul biroului.

Parfumul vag îl înnebuni. Îşi reluă locul la birou şi adulmecă hîrtiile, dar după cîteva minute renunţă şi se

lăsă pe spate, încruntîndu-se în timp ce gîndurile lui se îndreptau spre Roanna.

Niciodată pînă atunci nu se retrăsese de lîngă el. Nu-şi putea scoate asta din minte. Îl tulbura profund, ca şi cum ar fi pierdut ceva preţios. Jurase că nu va profita de ea; la naiba, chiar se simţea puţin înnobilat de gîndul acesta, pentru că îşi refuza astfel ceva ce-şi dorea cu adevărat, pe ea. Dar ea era atît de al naibii de *îndepărtată*, ca şi cum noaptea aceea din Nogales nici n-ar fi existat, ca şi cum ea nu şi-ar fi petrecut anii copilăriei tîrîndu-se la picioarele lui şi radiind adorator, în sus spre el.

Roanna părea acum atît de mulţumită de sine, atît de închisă în ea însăşi. El continua să-i zîmbească, sperînd ca ea să-i întoarcă zîmbetul, într-unul din acele momente de umor pe care le împărtăşiseră împreună. Dar faţa ei netedă, impasibilă, rămînea la fel de solemnă ca întotdeauna, ca şi cum nu ar mai fi avut rîs în ea.

Gîndurile i se întoarseră la momentele acelea de dragoste. Vroia să o vadă pe Roanna zîmbind din nou, dar chiar mai mult decît atît, vroia să ştie dacă se afla în ea copilul lui. Cum va reuşi, poate va avea o discuţie cu ea – ceva ce s-ar putea dovedi mai dificil decît îşi imagina el, avînd în vedere felul în care începuse să-l evite.

În după-amiaza următoare, Roanna se lăsa pe spate, oftînd, în fotoliul mare, din piele, masîndu-şi ceafa ca să scape de înţepeneală. Pe colţul biroului se afla un teanc uriaş de invitaţii scrise, dar o privire la lista oaspeţilor îi spuse că va mai avea de completat cel puţin o treime din cît făcuse.

Îndată ce Lucinda obţinuse acordul lui Webb pentru petrecere, începuse să-şi facă planurile de luptă. Oricine era cineva, trebuia invitat, ceea ce ridicase lista oaspeţilor la cinci sute. O asemenea mulţime pur şi simplu nu ar fi avut unde să intre într-o casă, nici măcar într-una de dimensiunile Davencourtului, decît dacă ar fi

deschis şi dormitoarele. Dar Lucinda fusese de neclintit; vor deschide uşile vitrate spre patio, vor atîrna lumini în copaci şi tufişuri şi vor lăsa lumea să se plimbe afară şi înăuntru, după voia fiecăruia. Oricum, pentru dans, cea mai potrivită era această curte interioară.

Roanna se apucase imediat de treabă. Era imposibil ca Tansy să poată pregăti mîncare pentru atîta omenire, deci trebuia să găsească un caterer care să reuşească să acopere o comandă atît de mare într-un termen atît de scurt, pentru că data aleasă de Lucinda era peste nici două săptămîni. Alesese această dată în mod intenţionat, nedorind să le lase prea mult timp de deliberare oamenilor, dar suficient timp ca să-şi cumpere toalete noi şi să se programeze la coafor. Cei cîţia catereri din Shoals erau deja angajaţi pentru data aceea, aşa încît Roanna se văzu nevoită să angajeze o firmă din Huntsville, cu care nu mai lucrase niciodată pînă atunci. Nu putea decît să spere că totul va merge bine.

Existau în pod tone de decoraţii şi sute de metri de ghirlande luminoase, dar Lucinda decise să se folosească numai luminiţe de culoarea piersicii, pentru că împrăştiau o lumină blîndă, flatantă pentru toată lumea. Dar în pod nu existau luminiţe de culoarea piersicii. După o duzină de telefoane, Roanna dăduse peste ceva într-un magazin cu articole speciale din Birmingham, care le va livra marfa a doua zi.

Nu existau suficiente scaune, chiar contînd pe cei care vor dansa sau vor prefera să se plimbe prin jur. Trebuiau aduse scaune, trebuia închiriată o orhestră, trebuiau comandate flori şi trebuia găsită o imprimantă care să poată printa *imediat* invitaţiile. Şi cu această ultimă misiune îndeplinită, Roanna era acum ocupată cu scrierea adreselor pe plicuri. Făcea asta de trei ore şi era epuizată.

Şi-o amintea pe Lucinda îndeplinind această corvoadă, cu ani în urmă. Cînd o întrebase de ce nu angaja

pe cineva să facă această treabă atît de plictisitoare, Lucinda îi răspunsese cu superioritate că o doamnă îşi asumă oboseala de a-şi invita personal oaspeţii, iar Roanna considerase că era vorba de unul din acele vechi obiceiuri sudiste, care vor continua, indiferent cît erau de ilogice. Îşi promisese la vremea aceea ca *ea* să nu facă niciodată ceva atît de plictisitor.

Iar acum, iat-o lucrînd răbdătoare la lista invitaţilor. Treaba era tot plictisitoare, dar acum înţelegea de ce se păstrau obiceiurile: pentru că îţi confereau un sens al continuităţii, al legăturii cu cei care plecaseră de mult dintre ei. Bunica ei făcuse asta, la fel ca şi străbunica ei, stră-străbunica ei, şi tot aşa, un număr neştiut de generaţii. Femeile acelea erau o parte din ea, genele lor trăiau încă în ea, deşi părea că ea va fi sfîrşitul şirului. Pentru ea nu existase decît un singur bărbat, dar pentru care nu prezenta interes. Sfîrşitul poveştii, sfîrşitul familiei.

Roanna îşi scoase hotărîtă din minte toate gîndurile ei legate de Webb, ca să se poată concentra la ceea ce făcea. Era obişnuită să scrie tot ce avea de scris la birou, dar Webb lucrase acolo toată dimineaţa. Încă mai simţea un oarecare şoc de cîte ori îl vedea stînd în scaunul pe care ajunsese să-l considere al ei, un şoc care nu avea nici o legătură cu tresărirea de bucurie pe care o resimţea de fiecară dată, la vederea lui.

Se retrăsese iniţial în salonul micuţ, însorit, din spate, pentru că era mult mai liniştit şi se apucă de lucru, la măsuţa de scris de acolo. Scaunul se dovedise un instrument de tortură pentru cineva care stătea mai mult de cincisprezece minute pe el, aşa că îşi luase o măsuţă de poală şi se instalase pe sofa. Dar începuseră să-i amorţească picioarele. Iar cînd Webb plecase după masa de prînz să o viziteze pe Yvonne, Roanna profitase uşurată de absenţa lui ca să-şi continue treaba în birou. Se instalase în fotoliul de la birou şi totul revenise

la normal. Biroul avea înălţimea adecvată, fotoliul era confortabil şi familiar.

Aparţinuse acestui scaun, îşi spuse ea. Dar refuza totuşi să aibă resentimente. Pentru prima oară în viaţa ei, aici se simţise necesară, dar în curînd va avea ceva ce-i va aparţine numai ei. Moartea Lucindei va însemna sfîrşitul unui capitol din viaţa ei şi începutul altuia. De ce să-şi facă sînge rău pentru acest simbol al puterii cînd oricum, în curînd se va muta? Îşi spuse că numai lui Webb i l-ar fi putut ceda fără să i se frîngă inima, pentru că toate acestea lui îi fuseseră promise cu mult înainte ca ea-şi fi asumat, din obligaţie, responsabilitatea pentru Davencourt.

Era o mare diferenţă între a te ocupa de documente financiare şi a scrie adrese pe plicuri, cel puţin în semnificaţia intrinsecă, dar solicitarea fizică era aceeaşi. Şi lucrînd acum într-un confort relativ, îi permise minţii să alunece în zona neutră, în timp ce scria invitaţiile.

La început abia conştientizase oboseala care i se strecura în corp, era atît de obişnuită cu ea. Se forţase să o ignore şi completase cu grijă alte cîteva adrese, dar dintr-o dată pleoapele îi deveniră atît de grele încît abia şi le mai putea ţine deschise. Temerile ei, din ultimele două nopţi, că va adormi profund şi se va plimba somnambulă prin casă, fuseseră neîntemeiate; în ciuda oboselii, abia dacă aţipise de cîteva ori în scurte reprize, reuşind să doarmă, în total, cel mult vreo două ore. Noaptea trecută fusese din nou dureros de conştientă de prezenţa lui Webb alături şi se trezise de cîteva ori ca să-i asculte mişcările. Acum devenise conştientă de cît de tăcută era casa. Webb era plecat şi Lucinda se odihnea. Greg şi Brock erau amîndoi la lucru. Gloria şi Lanette or fi fost ele împotriva petrecerii, dar plecaseră amîndouă să-şi cumpere toalete noi iar Harlan le însoţea. Corliss plecase imediat după micul-dejun, cu un indiferent „mă întorc mai tîrziu" şi fără vreun alt indiciu despre programul ei.

În ciuda eforturilor aerului condiţionat, în birou era cald de la soarele puternic de vară care se revărsa prin fereştre. Pleoapele Roannei se îngreunară şi mai mult, pînă se închiseră complet. Se străduise dintotdeauna să nu aţipească ziua, pentru că asta o făcea să-i fie şi mai greu să doarmă noaptea, dar uneori oboseala era copleşitoare. Stînd acolo în camera liniştită, caldă, pierdu bătălia de a rămîne trează.

Intrînd în garaj, Webb observă că maşina Roannei era la locul ei, iar Corliss se întorsese şi ea, numai Gloria şi Lanette se mai aflau încă la cumpărături. Dar prezenţa Roannei îi produse un mic fior de anticipare. De cînd se întorsese el acasă, Roanna avusese întîlniri în fiecare după-amiază şi aproape că se aşteptase să fie plecată şi astăzi, deşi nu pomenise nimic despre vreo întîlnire. În structura strîns croşetată a oraşelor mici, afacerile şi obligaţiile sociale se suprapuneau adeseori. Primele,fiind conduse de ultimele. Pînă cînd se va reintegra el complet în societatea locală, Roanna va trebui să îndeplinească singură aceste corvezi.

Într-un fel, nu se aşteptase să o vadă atît de puţin. În trecut, Roanna stătuse întotdeauna în preajma lui, indiferent ce făcea el. Cînd Roanna avea vreo şapte sau opt ani, trebuia efectiv să aibă grijă să nu intre după el în baie, dar şi aşa, se ascundea în hol, aşteptîndu-l. Sigur, pe vremea aceea abia îşi pierduse părinţii şi el fusese unica ei siguranţă; acea înnebunită agăţare de el încetase treptat, pe măsură ce ea se mai liniştise. Dar chiar şi adolescentă fiind, era întotdeauna acolo, cu feţişoara ei micuţă, lipsită de frumuseţe, întoarsă în sus spre el ca floarea soarelui, după soare.

Dar acum nu mai era lipsită de frumuseţe; devenise o femeie izbitor de atrăgătoare, cu o structură osoasă puternică, fin cizelată. El se întărise ca să reziste tentaţiei; nu putea profita de sfîşietoarea ei vulnerabilitate

ca să-şi satisfacă plăcerea. Dar la naiba cu totul, pentru că în loc să fie vulnerabilă, ea se îndepărta de el şi în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu era acolo. Ca şi cum l-ar fi evitat în mod intenţionat, lucru care-l durea cumplit. Se simţea oare jenată pentru că se culcase cu el? Îşi aminti de expresia ei impenetrabilă, din dimineaţa asta. Sau poate era supărată pentru că el avea să moştenească Davencourtul în locul ei?

Lucinda îi spusese că pe Roanna nu o interesa să conducă Davencortul, dar dacă se înşela? Roanna ascundea atît de multe în spatele chipului aceluia calm, îndepărtat. Odinioară reuşea să citească în ea ca într-o carte, iar acum se pomenea studiind-o, încercînd să-i descifreze orice licăr al expresiei, care i-ar fi putut trăda simţămintele. De cele mai multe ori, totuşi, nu vedea decît oboseala care o storcea şi răbdarea tăcută cu care o suporta.

Dacă ar fi ştiut cîte probleme îi va crea Roannei nenorocita asta de petrecere, n-ar fi fost niciodată de acord. Dacă o s-o găsească lucrînd în continuare la ea, o să pună piciorul în prag. Astăzi faţa ei era trasă şi avea cearcăne întunecate sub ochi, semn că nu dormise. Insomnia era ceva; dar să stai trează toată noaptea şi să lucrezi fără oprire toată ziua, era altceva. Roanna avea nevoie să facă ceva care să-i facă plăcere şi se gîndi că o lungă, leneşă partidă de călărie ar fi cel mai bun lucru. Nu numai că ei îi plăcea să călărească, dar exerciţiul fizic i-ar putea obosi organismul, ca să poată dormi la noapte. Şi el începuse să nu-şi mai găsească locul; se obişnuise să petreacă aproape zilnic ore lungi în şa şi îi lipsea atît exerciţiul cît şi compania liniştitoare a cailor.

Intră în bucătărie şi îi zîmbi lui Tansy care fredona fericită în timp ce se învîrtea pe acolo, niciodată grăbită sau lăsînd să se vadă că mişcările ei aveau un scop, dar cu toate acestea reuşind să gătească mese uriaşe,

minunate. Tansy nu se schimbase prea mult în toţi aceşti ani, îşi spuse Webb. Trebuia să fie trecută de şaizeci de ani, dar părul ei era tot sare şi piper, aşa cum o ştia de cînd venise el să locuiască la Davencourt. Era scundă şi plinuţă şi natura ei bună i se vedea în ochii albaştri.

– În seara asta avem la desert plăcintă de lămîie. Asigură-te că îţi rămîne destul loc pentru ea. Tansy ştia că plăcinta de lămîie era preferata lui.

– Bine că mi-ai spus. Plăcinta cu lămîie a lui Tansy era atît de bună, încît putea să mînînce numai asta.

– Ştii cumva unde este Roanna?

– Cum să nu. Tocmai a trecut Bessie pe aici şi mi-a spus că Domnişoara Roanna doarme în birou. Nu mă surprinde cîtuşi de puţin. Doar uitîndu-te la biata fată ştii că ultimele nopţi au fost cumplite pentru ea.

Dormea. Uşurarea se lupta cu dezamăgirea, pentru că abia aşteptase să facă împreună cu ea o partidă de călărie.

– Nu o s-o deranjez. Dar Lucinda s-a sculat din somnul ei de după-amiază?

– Aşa presupun, deşi nu a coborît.

Tansy scutură cu tristeţe din cap.

– Timpul apasă greu pe umerii domnişoarei Lucinda. Ştii întotdeauna cînd cei bătrîni se duc, pentru că nu mai mănîncă nimic din ce le plăcea înainte. Probabil că acesta este felul naturii de a-şi desfăşura mosorelul. Mamei mele, fie-i ţărîna uşoară, îi plăcea varza cu cîrnăciori mai mult decît orice altceva, dar cu cîteva luni înainte de a se duce, zicea că nu mai are gustul de altă dată şi nu se mai atingea de ea.

Lucindei îi plăcuseră dintotdeauna bamele. Îi plăceau prăjite, fierte, murate, oricum puteau fi preparate.

– Lucinda mai mănîncă bame? întrebă el încet.

Tansy scutură din cap, cu ochii trişti.

– Zice că anul acesta nu mai sînt aşa de gustoase.

Webb ieşi din bucătărie şi o luă în tăcere pe hol. Dădu colţul şi se opri cînd o văzu pe Corliss cu spatele

la el, deschizînd uşa biroului şi trăgînd cu ochiul înăuntru. Ştiu imediat ce avea ea de gînd să facă; ticăloasa aia mică avea să trîntească uşa biroului, ca să o trezească pe Roanna. Îl cuprinse furia şi o porni deja spre ea, cînd Corliss se dădu înapoi şi deschise uşa cît de mult îi permitea braţul. Webb văzu cum i se întăresc muşchii antebraţului, în timp ce se pregătea să trîntească uşa cu toată forţa. În aceeaşi clipă era în spatele ei, înşfăcînd-o de ceafă. Corliss scoase un mic sunet înfundat şi îngheţă.

Webb închise uşor uşa, apoi o trase pe Corliss din dreptul biroului, continuînd să o ţină tare de ceafă. Îi înălţă capul ca să se poată uita la el. Rareori în viaţa lui fusese atît de furios şi vroia să o facă să tremure ca o cîrpă. Pe scara valorilor, a o trezi pe Roanna nu era nimic mai mult decît un gest de răutate şi meschinărie, indiferent cîtă nevoie avea ea de somn. Roanna chiar avea nevoie de acest pui de somn şi răutatea îl înfuriase mai mult decît orice, pentru că nu avea niciun rost. Corliss nu obţinea şi nu cîştiga nimic dacă o deranja pe Roanna; era pur şi simplu o ticăloasă iar el nu avea de gînd să o tolereze.

Chipul ei era imaginea alarmei, cînd se uită în sus la el, cu ceafa în continuare arcuită spre spate, într-o poziţie inconfortabilă. Ochii albaştri erau rotunjiţi de uluirea de a fi fost prinsă cînd se credea singură, dar apărea deja în ei o umbră de viclenie, în timp ce se gîndea repede la o cale de a ieşi din această situaţie.

Dar începu Webb, vorbind încet, ca să nu o deranjeze eventual pe Roanna:

– Nu te obosi cu explicaţii. O să-ţi spun eu exact cum stai. Ar fi bine să te rogi ca vîntul să nu trîntească niciodată vreo uşă cînd doarme Roanna, sau ca vreo pisică rătăcită să nu dărîme vreodată ceva şi Dumnezeu să te ferească să uiţi vreodată că trebuie să păstrezi liniştea. Pentru că indiferent ce se întîmplă, dacă te afli

undeva pe acestă proprietate, eu o să dau vina pe tine. Şi ştii ce se va întîmpla atunci?

Faţa ei se contorsionă cînd îşi dădu seama că Webb nu avea de gînd să-i asculte explicaţiile.

– Ce? O să-mi tai alocaţia? spuse ea batjocoritor.

Mîna lui Webb se strînse mai tare în ceafa ei, făcînd-o să tresară. Spuse, cu voce mieroasă:

– Mai rău. Cel puţin din punctul tău de vedere. O să te arunc afară din casă atît de repede încît fundul tău o să lase urme de alunecare pe trepte. Este clar? Eu am o toleranţă cu adevărat foarte scăzută faţă de paraziţi iar tu eşti atît de aproape de limită, încît încep să mă întind după insecticid.

Corliss se înroşi puternic, urît şi încercă să se smulgă din strînsoarea lui. Webb o ţinu, ridicîndu-şi sprîncenele spre ea, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

– Ticălosule, scuipă ea. Mătuşa Lucinda îşi închipuie că-i poate obliga pe oameni să te accepte, dar nu o vor face niciodată. Vor fi drăguţi cu tine de dragul ei, dar cum o să moară ea, o să afli ce părere au ei despre tine. Te-ai întors aici pentru că ştii că este pe moarte şi vrei să pui mîna pe Davencourt şi pe toţi banii.

– Îi am deja, spuse el şi zîmbi. Nu era un zîmbet plăcut, dar el nu gîndea plăcut, acum. Îi dădu drumul, plin de dispreţ.

– Lucinda a spus că-şi va schimba testamentul dacă mă voi întoarce. Davencourt o să fie al meu iar tu o să te cari de aici. Dar tu nu eşti doar ticăloasă. Tu eşti o ticăloasă proastă. Dacă lucrurile rămîneau ca înainte, Roanna ar fi moştenit totul, în locul meu, iar tu te-ai purtat cu ea ca un ţînc rău şi răsfăţat. Crezi că te-ar fi lăsat să locuieşti mai departe aici?

Corliss aruncă obraznică din cap.

– Roanna este slabă. O pot manevra uşor.

– Exact cum am spus: proastă. Ea tace acum, pentru că pentru ea importantă este Lucinda şi nu vrea să o

tulbure. Dar oricum, ai face bine să începi să-ţi cauţi un loc unde să trăieşti.

– Bunica mea nu o să te lase să mă dai afară.

Webb rîse.

– Davencourt nu-i aparţine Gloriei. Nu ea decide.

– Dar nici ţie nu-ţi aparţine! Multe se pot întîmpla de acum şi pînă moare mătuşa Lucinda. Cuvintele sunară ca o ameninţare şi Webb se întrebă ce mizerie îi mai trecea prin cap.

Obosise să mai aibă de a face cu ticăloasa asta mică.

– Atunci poate c-ar fi bine să mai adaug o condiţie; dacă începi să vorbeşti prostii şi să creezi probleme, zbori de aici. Şi acum pleacă din calea mea înainte să decid că deja ai început să creezi probleme.

Se îndepărtă de el unduindu-se şi dînd din fund ca să-i arate că nu era speriată. Poate că nu era, dar al naibii să fie dacă nu era hotărît să se ţină de cuvînt.

Deschise încet uşa biroului ca să se asigure că nu o trezseră pe Roanna cu cearta lor. Încercase el să vorbească încet, dar Corliss nu arătase că-i păsa şi-şi promise încrîncenat că dacă o găseşte pe Roanna cu ochii deschişi, Corliss o să şi zboare din casă.

Dar ea dormea încă, făcută ghem în fotoliul mare de la birou, cu capul în aripa spetezei. Webb rămase în uşă, privind-o. Părul întunecat, castaniu, îi căzuse pe faţă şi somnul îi adusese în obraji o roşeaţă delicată. Sînii i se mişcau în sus şi în jos într-un ritm lent, profund.

Dormise şi în noaptea petrecută împreună – cît o lăsase el să doarmă. Dacă ar fi ştiut atunci cît de puţin are ea parte de un somn adevărat, odihnitor, nu ar fi trezit-o de atîtea ori. Dar după aceea, de fiecare dată, ea se făcea ghem la pieptul lui exact aşa, cu capul sprijinit pe umărul său.

Îl durea inima de acuta dorinţă care îl cuprinsese să o strîngă din nou braţe. Putea dormi în braţele lui oricît ar fi vrut ea.

CAPITOLUL 16

Corliss tremura urcînd scările, un tremur nu doar exterior ci şi interior. Avea urgent nevoie de ceva. Alergă în apartamentul ei, încuie uşa, apoi începu să caute frenetic în toate ascunzătorile ei; în despicătura minusculă de la fundul canapelei, în borcanul gol de cremă, la fundul lămpii, în şanurile pentru pantofi. Găsi exact ce ştia că nu va găsi, adică nimic, dar groaznic cîtă nevoie avea de o doză.

Cum îndrăznea el să-i vorbească astfel? Îl urîse dintotdeauna, o urîse pe Jessie, o urîse pe Roanna. Pur şi simplu nu era cinstit! De ce ei să trăiască la Davencourt, în timp ce ea trebuia să locuiască în căsuţa aia mizerabilă? Toată viaţa ei a trebuit să se uite în jos, la şcoală, ca ruda săracă a Davenporţilor. Dar uneori se mai întîmplă şi lucruri bune, cum a fost uciderea lui Jessie şi acuzarea lui Webb pentru asta. Corliss efectiv celebrase; Doamne, ce greu i-a fost să nu izbucnească în rîs, la această întorsătură de evenimente! Dar scosese toate sunetele adecvate, arătase corect tristă, iar după plecarea lui Webb, lucrurile au intrat repede pe făgaşul firesc şi familia ei s-a mutat la Davencourt, unde oricum ar fi trebuit să locuiască de la bun început.

Îşi pierduse o mulţime de prieteni atunci, care ştiau cum se petrece de-adevăratelea, nu snobi şi snoabe de

genul stră-stră-străbunicul-meu-a-luptat-în-Război, care purtau perle, iar bărbaţii nu înjurau în prezenţa doamnelor. Ce rahat. Prietenii ei ştiau să se *distreze*.

Fusese deşteaptă, se ţinuse departe de drogurile tari. Fără injecţii, nu, mulţumesc. Rahatul ăla te poate omorî. Îi plăcea băutura, dar *adora* pudra aia albă, dulce. O singură priză şi gata cu toate grijile; Se simţea deasupra lumii, cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai sexi. Odată fusese atît de a naibii de sexi încît se culcase cu trei tipi, unul după celălalt, apoi cu toţi trei deodată şi-i făcuse praf pe toţi. Fusese teribil, ea fusese fantastică, niciodată de atunci nu a mai făcut aşa un sex. I-ar plăcea să mai facă odată, dar acum îi trebuia mai mult ca să plutească şi sincer, prefera să savureze chestia asta decît să se reguleze. În plus, de vreo două ori avusese o mică problemă cu întîrzierea şi trebuise să se ducă la Memphis, unde nu o ştia nimeni, ca să scape. Ce distracţie ar mai fi fost aia, cu burta la gură?

Dar toate micile ei ascunzători erau goale. Nu avea cocaină şi nu avea nici bani. Începu, disperată, să se plimbe prin apartament, încercînd să se gîndească. Mătuşa Lucinda avea întotdeauna bani în geantă, dar geanta şi-o ţinea în dormitor şi bătrîna se mai afla încă în apartamentul ei, deci nu putea ajunge acolo. Bunica şi mama plecaseră la tîrguieli, deci îşi luaseră cu ele toate lichidităţile. Dar Roanna dormea în birou ... Corliss rîse în sinea ei, strecurîndu-se afară şi alergînd spre camera Roannei. Ca să vezi, pînă la urmă Webb făcuse un lucru bun, oprind-o să nu trîntească uşa. Să o lăsăm pe draga, micuţa Roanna să doarmă, ticăloasa naibii.

Intră în tăcere în dormitorul Roannei. Roanna îşi punea întotdeauna genţile în debara, ca o fetiţă mică şi bună ce era. Nu-i trebui lui Corliss mai mult de cîteva clipe să-i găsească portofelul şi să numere banii. Numai optzeci şi trei de verzi, la naiba. Pînă şi cineva atît de prost ca Roanna ar fi observat, dacă lipseau vreo doi

poli din răhăţişul ăsta.Tocmai din acest motiv o scotocea foarte rar pe Roanna, pentru că Roanna nu avea niciodată mulţi bani la ea.

Se uită la cărţile de credit dar rezistă tentaţiei. Pentru ele ar trebui să semneze un formular, iar funcţionarul de la bancă va şti oricum că nu era Roanna. Asta era problema cu orăşelele mici, prea multă lume ştia ce învîrteai.

Automatul era altceva, totuşi. Dacă i-ar putea găsi PIN-ul ... Începu să scoată repede din buzunarele portofelului bucăţele de hîrtie. Găsi un bileţel frumos înpăturit, cu patru cifre pe el. Luă chicotind un stilou din fundul genţii Roannei şi îşi notă cifrele în palmă. Poate că nu era PIN-ul, dar ce pierdea? Tot ce putea face maşina era să nu-i dea banii. Nu o putea suna pe Roanna, să-i spună cumva ceva.

Zîmbind, îşi strecură cardul în buzunar. Aşa era mai bine, decît să şterpelească un pol de aici, unul de dincolo. O să ia două sute, o să pună cardul înapoi înainte ca Roanna să-şi dea seama de ceva şi o să se distreze şi ea diseară. La naiba, o să pună chiar şi chitanţa în despărţitura în care şi le ţinea Roanna; în felul acesta, nu vor exista discrepanţe cînd va sosi desfăşurătorul de la bancă. Era un plan bun; o să mai recurgă la el, deşi isteţ ar fi să se folosească ocazional şi de cardul Lucindei, dacă putea da de el şi să alterneze, decît să recurgă tot timpul la unul singur. Diversitatea însemna picanteria vieţii. Şi îi reducea şi şansele de a fi prinsă, ceea ce era cel mai important; asta şi să facă rost de bani.

Pe la ora opt în seara aceea, Corliss se simţea deja mult mai bine. După vizita la bancomat, îi trebui ceva ca să-şi găsească furnizorul obişnuit, dar pînă la urmă tot reuşise să dea de el. Pudra albă îi făcea cu ochiul şi ar fi vrut să o prizeze dintr-o dată, dar ştia că mai înţelept era

să şi-o raţionalizeze, pentru că nu ştia cît de des putea şterpeli un card. Îşi permise doar o singură priză, suficient ca să scape de tensiune.

După care se simţi în dispoziţie de distracţie. Se duse la barul ei preferat, dar nici unul dintre prietenii ei nu era acolo şi se aşeză singură, fredonînd ceva. Îşi comandă băutura preferată, un daiquiri cu căpşuni, care îi plăcea pentru că era destul de tare, aşa cum i-l făcea ei barmanul, dar arătînd totuşi ca una din băuturile alea elegante care erau potrivite pentru o domnişoară cumsecade.

Totuşi, cu cît stătea acolo, cu atît dispoziţia ei devenea tot mai sumbră. Încercă să se agaţe de euforia indusă de droguri, dar euforia dispăruse ca întotdeauna şi îi venea să plîngă. Daiquiri era bun, dar alcoolul nu acţiona aşa cum o făcea drogul. Poate că dacă ar lua o doză ca lumea, ar fi altceva.

Timpul se tîra dar nici un prieten nu mai apărea. Să se fi dus în altă parte în seara asta şi să nu-i fi spus ei? Intră în panică, simţindu-se abandonată. Cu siguranţă că nimeni nu auzise că Webb o ameninţase că o va zbura afară din casă. Nu, încă.

Disperată, mai sorbi din daiquiri, încercînd să nu-şi vîre în ochi porcăria aia de umbreluţă verde. Ori paiul era mai scurt ca de obicei ori crescuse umbreluţa aia afurisită. Nu avusese problemele astea cu primele două pahare. Se uită la barman, întrebîndu-se dacă nu-i juca el cumva vreo festă, dar omul nici măcar n-o băgă în seamă şi decise că nu.

Resturile celorlalte două umbreluţe de hîrtie zăceau în faţa ei. Una era galbenă, cealaltă, roz. Dacă le punea împreună, avea un mic bucheţel de umbreluţe. Uraaa. Poate că o să le păstreze, să le pună pe mormîntul mătuşii Lucinda. Bună idee. La vremea cînd o să moară cotoroanţa aia, ar putea avea suficiente umbreluţe pentru o coroană drăgălaşă.

Dar dacă ar putea să i le vîre pe gît lui Webb Tallant? Moarte prin umbreluţe; suna bine.

Ticălosul o speriase de groază în după-amiaza asta, cînd o înşfăcase de ceafă. Şi privirea din ochii lui – Dumnezeule! Cea mai rece, mai rea privire pe care o văzuse ea vreodată. Şi pentru ce? Somnul de frumuseţe al Micuţei-Gură-Mieroasă nu fusese tulburat şi numai Dumnezeu ştie că ar fi meritat-o. Corliss chicoti, dar buna ei dispoziţie dispăru cînd îşi aminti de ameninţările lui Webb.

Îl *ura*. De ce să aibă el totul? Nu merita. Întotdeauna o umpluse de fiere faptul că era preferatul, cînd nici măcar nu se înrudea mai îndeaproape cu mătuşa Lucinda, decît ea. Era rău şi egoist, ticăloasa aia bătrînă o să-i dea lui Davencourtul iar el nu o să-i permită să mai locuiască aici, după moartea mătuşii Lucinda. Pur şi simplu nu era corect!

Oricît i-ar fi displăcut Roanna, barem Roanna era o adevărată Davenport şi nu ar fi fost aşa de rea, dacă Davencourtul îi revenea ei. La naiba! Roanna era o laşă proastă şi nici ea nu merita Davencourtul. Singurul lucru bun cu Roanna, dacă moştenea casa, era că ştia cum să o manevreze, ţinînd-o din scurt. Ar fi îmbrobodit-o aşa de frumos, încît Roanna i-ar fi dat de bună voie bani şi nu ar mai fi obligat-o pe Corliss să-i fure din poşete.

Dar dacă mătuşa Lucinda nu o să-i lase Davencourtul Roannei, atunci efectiv nu era cinstit să îl moştenească Webb! Poate că mătuşa Lucinda nu credea că Webb o ucisese pe Jessie, dar Corliss avea propria ei părere, care i se întărise şi mai mult după ce-i văzuse expresia din după-amiaza asta. Nu avea nici un dubiu că Webb era în stare să ucidă. O clipă crezuse chiar că o *s-o* omoare şi asta doar pentru o mică glumă. Ea se *gîndise* doar să trîntească uşa, dar n-ar fi făcut-o. Iar ticălosul a înşfăcat-o de ceafă, provocîndu-i durere.

Cineva se strecură pe scaunul de lîngă ea.

– Arăţi de parcă ai mai avea nevoie de un pahar, îi şopti la ureche o voce caldă, masculină.

Corliss îi aruncă o privire de respingere bărbatului de lîngă ea. O fi arătînd el destul de bine, dar era prea bătrîn.

– Valea, tataie.

Bărbatul chicoti.

– Nu te lăsa prostită de părul cărunt. Doar pentru că e zăpadă pe acoperiş, nu înseamnă că nu e foc în cămin.

Corliss mai bău puţin din daiquiri-ul ei şi spuse plictisită:

– Am mai auzit eu vorbe dintr-astea. Să zicem că eşti prea bătrîn să mai baţi maioneza, dar o mai poţi încă întinde. Mare scofală. Ia-o cum vrei.

– Nu sînt interesat să te regulez, spuse el părînd la fel de plictisit.

Şocată de bădărănia lui, Corliss îl privi, îl privi cu adevărat. Văzu claia de păr aproape complet cărunt şi un trup încă puternic şi în formă, chiar dacă părea să fie trecut de cincizeci de ani. Totuşi, ochii lui îi atraseră atenţia; erau cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse ea vreodată şi uitîndu-te în ei era ca şi cum te-ai fi uitat în ochii unui şarpe: inexpresivi, total lipsiţi de simţire. Corliss se înfioră, dar nu se putu împiedica să nu se simtă fascinată.

Bărbatul se uită la umbreluţele de pe masă.

– Da' ştiu că ai avut spor. O zi proastă?

– Cît nici nu poţi bănui. Dar totuşi, lucrurile par să se îndrepte, spuse Corliss începînd să rîdă.

– Şi de ce nu mi-ai spune şi mie? Eşti Corliss Spence, da? Nu locuieşti la Davencourt?

Aceasta era adesea una dintre primele întrebări pe care i le puneau oamenii cînd o vedeau prima oară. Lui Corliss îi plăcea aerul de distincţie pe care i-l conferea acest lucru, ideea că era ceva special. Iar Webb avea de gînd să-i răpească atuul şi îl ura pentru asta.

– Da, pentru încă puţină vreme.

Bărbatul îşi duse paharul la gură. După culoare, părea să fie coniac gol. Sorbea din el, privind-o cu ochii aceia albaştri, reci.

– După mine ar trebui deja să-ţi muţi fundul de acolo. Trebuie să fie destul de neplăcut să locuieşti cu un ucigaş.

Corliss se gîndi la mîna lui Webb înfiptă în ceafa ei şi se înfioră.

– Este un ticălos. O să mă mut curînd de acolo. Astăzi m-a atacat fără motiv!

– Povesteşte-mi. Apropo, numele meu este Harper Neeley, spuse el întinzîndu-i mîna.

Corliss dădu mîna cu el şi simţi un mic fior de fascinaţie. O fi el un puriu, dar avea ceva care-i dădea fiori. Iar acum era mai mult decît dornică să-i povestească noului ei prieten orice ar fi vrut el să ştie despre groaznicul Webb Tallant.

Roanna îşi dori să nu fi căzut pradă somnului din după-amiaza asta. O ajutase imens, dar acum trebuia să facă faţă unei alte nopţi nesfîrşite. Urcase în cameră la ora zece şi trecuse prin ritualul duşului, îşi pusese cămaşa de noapte, se spălase pe dinţi, se urcase în pat, totul pentru nimic. Ştiuse imediat că somnul va mai avea mult de aşteptat, aşa că se ridică şi se făcu covrig în fotoliul ei. Luă cartea pe care încercase să o citească şi în ultimele două nopţi şi în sfîrşit reuşi să se lase prinsă.

Webb urcă şi el la unsprezece şi ea stinse veioza, ascultîndu-l făcîndu-şi duşul. Urmări lumina care se revărsa din camera lui şi se întrebă dacă o să treacă printre ea şi fereastră, ca să-i poată vedea umbra, în balcon. Dar el nu trecu; lumina lui se stinse şi în camera cealaltă se aşternu tăcerea.

Cum lumina lămpii ei atrăgea ţînţaţii, Roanna ţinea întotdeauna închise uşile dinspre verandă cînd citea şi nu reuşi să audă dacă el îşi deschisese uşile, în seara

asta. Stătea tăcută în întuneric, aşteptînd ca el să adoarmă, sperînd că poate va adormi şi ea. Urmări limbile fluorescente ale ceasului trecînd de miezul nopţii; abia atunci aprinse din nou lumina şi-şi reluă lectura.

După o oră, începu să caşte şi-şi lăsă cartea în poală. Chiar dacă nu putea adormi efectiv, era atît de obosită încît vroia să se întindă. Se uită afară şi văzu că se pregăteşte de furtună; vedea arcul roşu al fulgerului, dar era atît de departe încît nu putu auzi tunetul. Poate că dacă ar deschide uşile şi s-ar întinde în pat, furtuna s-ar apropia, aducînd cu ea dulcea ploaie. Ploaia era cel mai bun sedativ, alinînd-o în ceea ce era cel mai odihnitor somn al ei.

Era atît de obosită încît trecu ceva vreme pînă să-şi dea seama că fulgerul nu era roşu. Nu exista nici o furtună.

Cineva era pe balcon, forma lui întunecată abia distingîndu-se în umbră.

O privea.

Webb.

Îl recunoscu imediat, atît de repede încît nu avu timp să se sperie la gîndul unui străin pe veranda ei. Fuma şi ţigara desenă un arc roşu, aprins, cînd şi-o ridică la buze. Capătul ei se aprinse şi mai mult cînd trase din ea şi o fracţiune de secundă îi întrezări conturul feţei, linia înaltă a pometilor.

Stătea sprijinit de balustradă, imediat în afara razei de lumină dinspre ferestrele ei. O lumină vagă, argintie, strălucea pe umerii goi, revărsată de stelele care pătau cerul nopţii. Purta pantaloni închişi la culoare, probabil jeanşi, dar nimic altceva.

Nu ştia de cîtă vreme stătea acolo fumînd şi urmărind-o în tăcere prin ferestrele franţuzeşti. Inspiră adînc, dintr-o dată atît de conştientă fizic de prezenţa lui, încît o durea. Îşi sprijini încet capul de speteaza fotoliului şi începu să se uite la el. Era acut conştientă de carnea

ei goală sub materialul modestei ei cămăşi de noapte: sînii pe care-i sărutase el, coapsele pe care i le îndepărtase. Oare îşi mai amintea şi el noaptea aceea?

De ce nu dormea? Era aproape unu şi jumătate.

Webb se întoarse şi-şi aruncă ţigara peste balustradă, în iarba udă de rouă, de dedesubt. Privirea Roannei urmări automat mişcarea arcului de foc şi cînd se uită înapoi, el dispăruse.

Nu auzise uşa închizîndu-se. Intrase oare în casă sau se plimba pe verandă? Cu uşile ei închise, nu o putea auzi pe a lui. Se întinse şi stinse lumina, scufundîndu-şi din nou camera în întuneric. Putea vedea acum bine balconul, scăldat în lumina argintie a stelelor. El nu mai era acolo.

Tremura puţin, îndreptîndu-se spre pat. De ce o urmărise? Cu o intenţie anume, sau ieşise pur şi simplu afară să fumeze şi se uitase prin ferestrele ei pentru că văzuse lumina aprinsă?

O durea tot corpul şi-şi petrecu braţele peste sînii care-i pulsau. Trecuseră două săptămîni de la noaptea aceea din Nogales şi tînjea să-i simtă din nou carnea fierbinte, goală, peste a ei, greutatea lui apăsînd-o în saltea, mişcîndu-se pe ea, în ea. Durerea rămasă în urma pierderii virginităţii dispăruse de mult şi vroia să-l simtă din nou în ea. Vroia să se ducă la el în tăcerea nopţii, să se strecoare în pat lîngă el, să-i ofere darul propriei ei cărni.

Niciodată somnul nu mai fusese atît de departe de ea.

A doua zi dimineaţa, cînd ea intră în birou, Webb îi aruncă o privire pătrunzătoare. Roanna se fardase ca să-şi ascundă cercurile întunecate de sub ochi, dar el remarcă imediat efortul.

– Ai avut o noapte grea, da? Ai reuşit să dormi puţin?

Roanna scutură din cap dar expresia ei rămase impasibilă, pentru ca el să nu-i poată citi tulburarea.

– Nu, dar pînă la urmă o să obosesc suficient ca să pot dormi. Sînt obişnuită cu asta.

Webb închise dosarul din faţa lui şi stinse computerul. Se ridic în picioare, cu un aer hotărît.

– Du-te şi schimbă-te. Jeanşi şi cizme. Mergem să călărim.

La cuvîntul „călărim," trupul îi fu cuprins de un val nou de energie. Oricît de obosită era, călăritul îi suna divin. Un cal care se mişcă încet sub ea, briza suflîndu-i peste faţă, aerul proaspăt, încins, mîngîindu-i plămînii. Fără întîlniri, fără program, fără presiune. Dar apoi îşi aminti că *exista* un program şi o întîlnire şi oftă.

– Nu pot. Am o ...

Webb o întrerupse.

– Nu-mi pasă ce întîlniri ai. Sună-i şi spune-le că nu o să vii. Astăzi nu o să faci altceva decît să te relaxezi, iar ăsta este un ordin.

Ea continua să ezite. Timp de zece ani întreaga ei existenţă fusese focusată pe îndatoriri, pe bunul mers al afacerilor, pe umplerea golului lăsat de plecarea lui. Era greu, după atîţia ani, să se întoarcă înapoi, de unde plecase.

Webb îşi puse mîinile pe umerii ei şi o întoarse spre uşă.

– Este un ordin, repetă el ferm şi-i dădu o palmă uşoară peste fund, ca s-o pună pe direcţie. Trebuia să fie o pălmuţă, dar atingerea lui fusese de fapt o mîngîiere. Webb îşi retrase mîna înainte de a putea zăbovi acolo, înainte ca degetele lui să poată cuprinde funduleţul ferm pe care-l atinsese.

Roanna se opri în uşă şi se întoarse să se uite la el. Webb observă că se înroşise puţin. Pentru că îi atinsese fundul?

– Nu am ştiut că fumezi, spuse ea.

– De obicei nu fumez. Un pachet mi-ajunge chiar şi mai mult de o lună. Sfîrşesc prin a le arunca aproape nefumate, pentru că încep să pută.

Roanna dădu să-l întrebe de ce fumase în noaptea trecută, de vreme ce nu fuma în mod obişnuit, dar se opri. Nu vroia să-l inoportuneze cu întrebări personale, aşa cum o făcea cînd era copil. Pe vremea aceea Webb se dovedea răbdător, dar acum ştia că l-ar enerva.

Preferă să urce încet scările şi să se schimbe, cu inima plină de elan. O zi întreagă în care să nu facă nimic altceva decît să călărească! Raiul curat.

Probabil că Webb sunase la grajduri, pentru că Loyal îi aştepta cu doi cai deja înşeuaţi. Roanna se uită şocată la el. Ea se ocupa întotdeauna singură de calul ei, de cînd crescuse suficient ca să se poată urca în şa.

– Trebuia să-i pun singură şaua, protestă ea.

Loyal îi zîmbi.

– Ştiu, dar am vrut să-ţi economisesc timpul. Nu prea mai călăreşti, aşa că am vrut să-ţi ofer cîteva minute în plus.

Buckley, favoritul ei, avea acum cincisprezece ani şi-l călărea numai în plimbări liniştite, pe un teren uşor. Calul pe care i-l alesese Loyal astăzi era un murg puternic, nu era un fulger, dar avea picioare de fier şi multă energie. Calul lui Webb, observă ea, avea aproape aceleaşi caracteristici. Era clar că Loyal îşi imaginase că aveau să iasă pentru ceva mai mult decît o plimbare duminicală.

Webb ieşi afară dintr-una din boxe, unde îl mîngîiase pe locatar, un mînz de un an, neastîmpărat, care se încinsese într-o joacă dură cu alţi mînji şi o lovitură de copită îl rănise la un picior.

– Pomada ta continuă să aibă efecte magice, îi spuse el lui Loyal. Tăietura asta pare să fie veche de o săptămînă deja, nu doar de două zile.

Webb luă apoi frîiele de la Loyal şi amîndoi săriră în şa. Roanna îşi simţi trupul schimbîndu-i-se, vechea magie strecurîndu-se în muşchii ei, ca întotdeauna. Se alinie, instinctiv, ritmului calului de la primul pas al acestuia, forţa lui inundîndu-i membrele ei graţioase, mlădioase.

Webb îşi ţinea calul cu un pas în urma calului ei, mai ales din plăcerea de a o privi. Roanna era cel mai bun călăreţ pe care-l văzuse vreodată, punct. Era şi el un călăreţ foarte bun, ar fi putut oricînd participa la competiţiile ecvestre, la spectacolele de sărituri sau la rodeo, dar Roanna era mai bună. Uneori, poate la zece ani odată, apărea cîte un atlet pe scenă, a cărui graţie în mişcări transcendea sportul, transformînd orice întîlnire, joc sau competiţie într-o operă de artă. Ei bine, asta simţeai cînd o priveai pe Roanna călărind. Chiar şi cînd ritmul era uşor, ca acum şi ei călăreau doar pentru simpla plăcere de a călări. Trupul ei devenea fluid, ajustîndu-se la cal şi controlînd fiecare nuanţă a mişcărilor animalului de sub ea.

Oare aşa ar arăta dacă l-ar călări pe el? Webb rămase fără suflare. Coapsele ei zvelte s-ar încorda şi s-ar relaxa, ridicînd-o, apoi lăsînd-o să alunece în jos, pe erecţia lui, ca să-l învăluiască dintr-o singură mişcare,în timp ce trunchiul i se mişca în această graţioasă unduire...

Îşi alungă gîndul, simţind cum sîngele îi inundă vintrele şi se foi incomod în şa. Să aibă o erecţie pe spinarea calului în timp ce călărea nu era o idee prea bună, dar îi era greu să alunge imaginea. De cîte ori se uita la ea, îi vedea curba feselor şi îşi amintea cum i le atinsese, mîngîind-o, intrînd mai adînc, mai adînc şi terminînd în ea cu o forţă care-l făcuse să creadă că exploda.

Dacă nu înceta să se gîndească la asta, o să-şi facă un rău serios. Îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte şi-şi smulse deliberat privirea de la fundul ei. Se uită

la copaci, la urechile cailor, la orice numai la ea nu, pînă cînd erecţia i se retrase şi se simţi din nou confortabil.

Nu vorbeau. Oricum, Roanna nu prea vorbea de felul ei, iar acum părea total absorbită de plăcerea călăritului, încît nu vroia să o tulbure. Şi el savura libertatea. Muncise aproape din clipa în care pusese din nou piciorul pe pămîntul Davencourtului şi nu-şi făcuse timp să se aclimatizeze. Ochii lui se obişnuiseră cu munţii goi, dramatici şi cu o etalare nesfîrşită de cer, cu cactuşi şi lăstăriş, cu nori de praf şi cu un aer atît de curat încît puteai vedea la cincizeci de mile. Era obişnuit cu căldura uscată, care te ofilea, cu pîrîurile care se umflau dintr-o dată după ploaia de ieri, revărsîndu-se.

Uitase cît de al naibii de *verde* era locul ăsta, cu toate nuanţele posibile: Îi intra în ochi, în porii pielii. Aerul era gros şi înceţoşat de umiditate. Foioasele şi copacii veşnic verzi foşneau încetişor sub briza atît de vagă, încît el nici n-o simţea, florile sălbatice îşi înclinau căpşoarele, păsările se repezeau şi se înălţau şi cîntau, insectele bîzîiau.

Toate acestea îl loviră puternic, adînc. Ajunsese să iubească cu adevărat Arizona şi niciodată nu ar fi renunţat la această parte a vieţii lui, dar aici era *acasă*. Aici se aflau rădăcinile lui, aici se înfigeau ele adînc în solul gras, generaţie după generaţie. Familia Tallant trăia aici de aproape două sute de ani şi cu încă alte sute de ani mai demult decît atît, dacă puneai la socoteală sîngele de Cherokee şi Choctaw care curgea în venele familiei lui.

Cînd plecase, se concentrase numai şi numai asupra viitorului şi a ce putea construi cu propriile lui mîini, în noul cămin pe care şi-l alesese. Dar acum că era din nou aici, era ca şi cum i-ar fi reînviat sufletul. Cu familia o să se descurce el, aşa de nerecunoscători şi de irascibili cum erau unii dintre ei. Nu-i plăcea să vadă atîţia Tallanţi trăind pe spinarea Davenporţilor, fără să

facă nimic, fără să merite asta. Lucinda era legătura dintre Davenporţi şi Tallanţi, iar după moartea ei ... Se uită la silueta zveltă care călărea în faţa lui. Familia nu fusese prolifică şi morţile premature îi decimaseră rîndurile. Roanna va fi ultima supravieţuitoare a Davenporţilor, ultima din şir.

Indiferent ce va face el, va păstra legatul Davenport intact.

Călăriră ore în şir, sărind chiar peste masa de prînz. Lui Webb nu-i plăcea ideea ca ea să piardă mesele, dar părea atît de relaxată, cu obrajii îmbujoraţi, încît decise că era un schimb bun. De acum înainte se va asigura ca Roanna să poată călări în fiecare zi, dacă vroia ea şi nu era o idee proastă dacă lua şi el aceeaşi decizie.

Nu deborda de entuziasm, aşa cum ar fi făcut odinioară, vorbind nonstop şi făcîndu-l să rîdă, cu remarcile ei dubioase, scandaloase uneori. Roanna aceea nu se va mai întoarce niciodată, îşi spuse el cu inima strînsă. Nu numai trauma o transformase în femeia aceasta controlată, rezervată; se maturizase. Oricum, tot s-ar fi schimbat, chiar dacă nu atît de mult; timpul şi responsabilităţile au modul lor de a schimba oamenii. Îi era dor de ştrengăriţa de atunci, dar femeia îl atrăgea într-un fel în care nimeni altcineva nu reuşise. Acest amestec volatil de plăcere şi dorinţa de a proteja îl înnebunea, cele două porniri războindu-se între ele.

Noaptea trecută stătuse pe balcon şi o privise pe fereastră, în timp ce ea citea. Stătea izolată acolo, într-o baie de lumină domoală, covrig într-un fotoliu uriaş care-i făcea trupul slab să pară şi mai mic. Lumina culesese roşul din părul ei castaniu, făcîndu-l să strălucească în nuanţe bogate, întunecate. O cămaşă de noapte albă, modestă o învăluia pînă la glezne, dar îi putea vedea umbra vagă a sfîrcurilor sub ţesătură, culoarea mai întunecată de la joncţiunea coapselor şi ştiu că nu mai avea nimic sub cămaşă.

Ştia că putea intra în camera ei şi îngenunchia în faţa fotoliului şi ea n-ar fi protestat. Îşi putea strecura mîinile sub cămaşa de noapte, ca să-i prindă fundul şi să o tragă în faţă. Devenise dur ca piatra gîndindu-se la asta, imaginîndu-şi senzaţia ei alunecînd în jos, spre el.

Apoi ea îşi ridicase privirea, ca şi cum i-ar fi simţit fierbinţeala gîndurilor. Ochii ei de culoarea whiskey-ului erau misterioşi, ca nişte ape umbrite, în timp ce se uita la el, prin geam.

Pur şi simplu, trupul ei răspunsese trupului lui. O privire. O amintire. Ar fi putut-o avea aseară. O putea avea acum, îşi spuse el, privind-o.

Era însărcinată?

Era prea devreme pentru trupul ei să arate vreun semn, dar oricum, vroia să o dezbrace în pielea goală, să o întoarcă dintr-o parte în alta, cu mîinile lui mari, ca să îi examineze minuţios fiecare centimetru din ea, sub soarele strălucitor, să o memoreze, pentru ca în viitor să fie capabil să observe cea mai mică schimbare în ea.

O să-şi iasă din minţi.

Roanna opri calul din mers. Se simţea exaltată de călărit, dar muşchii îi spuneau că trecuse ceva vreme de cînd nu se mai urcase în şa.

– Simt nevoia să merg puţin pe jos, spuse ea descălecînd. Parcă m-am anchilozat puţin. Dacă vrei, tu poţi continua.

Aproape că spera ca el să continue; era o tensiune teribilă să fie singură cu el, să călărească cu el în acest acord perfect, aşa cum făcuseră şi pe vremuri. Relaxaţi, cu garda jos, uneori gata să se întoarcă spre el, cu un comentariu glumeţ. Dar se reţinuse de fiecare dată. Apropierea o făcea nervoasă. Ar fi fost o uşurare să rămînă singură.

Dar descălecă şi el şi i se alătură, intrînd în ritmul ei. Roanna se uită la expresia lui şi imediat îşi îndepărtă privirea. Avea maxiliarul încordat şi se uita drept în faţă, ca şi cum n-ar fi suportat să o privească.

Şocată, se întrebă cu ce greşise. Mergeau în tăcere, caii tropăind în spatele lor. Nu făcuse *nimic* greşit, era convinsă. Aproape că *nici nu vorbiseră*. Nu ştia ce îl supăra pe el, dar refuză să se acuze în mod automat pe sine, aşa cum făcea întotdeauna.

Webb îşi puse mîna pe braţul ei şi o opri.

Caii se opriră şi ei, foindu-se în spatele lor. Ochii lui Webb erau verzi, intenşi, adînci, strălucind de o fierbinţeală care nu avea nimic de a face cu furia. Stătea foarte aproape de ea, atît de aproape încît îi putea simţi căldura umedă a trupului, iar pieptul lui lat se înălţa şi cobora în respiraţii adînci.

Impactul dorinţei masculine o lovi ca un trăznet şi îşi pierdu echilibrul. Ameţită, încercă să gîndească, să se dea înapoi, dar ceva în ea răspundea dorinţei lui. *El o dorea*! Fericirea înflori în ea, ca o lumină interioară, aurie, care estompa anii de tristeţe. Frîiele îi căzură din degetele fără putere şi se repezi în faţă, ca trasă de un lanţ invizibil, ridicîndu-se în vîrful picioarelor, în timp ce braţele i se petrecură pe după gîtul lui şi gura ei moale se ridică spre a lui.

El încremeni în îmbrăţişarea ei, doar o secundă, apoi dădu şi el drumul frîielor şi braţele lui se petrecură pe după ea, strivind-o cu putere la pieptul lui. Gura lui era la fel de hotărîtă ca a ei, limba plonjînd adînc, adînc. Aproape că o brutaliza, presiunea sărutului său arzîndu-i buzele, strînsoarea lui comprimîndu-i coastele. Îi simţea erecţia frecîndu-se de partea aceea delicată dintre coapsele ei.

Nu mai putea respira; o ameţeală zburdalnică începu să-i adoarmă starea de conştiinţă. Disperată, îşi smulse gura dintr-a lui, capul căzîndu-i pe spate ca o floare prea grea pentru tija ei fragilă. Trupul ei era în foc şi nu-i păsa, nu-i păsa ce-i făcea el, îl lăsa să o aibă aici, acum,

pe pămînt, fără măcar o pătură care să acopere pămîntul. Tînjise atît de mult după atingerea lui, pînă la durere...

– Nu! spuse el răguşit, punîndu-şi mîinile pe coapsele ei şi îndepărtînd-o. La naiba, nu!

Şocul a fost la fel de zguduitor ca plăcerea de adineauri. Roanna se clătină, cu genunchii prea moi ca să o ţină dreaptă. Se apucă de coama calului ei, prinzîndu-şi degetele în părul lui aspru, lăsînd animalul puternic să-i preia greutatea, în timp ce se sprijinea de el. Orice culoare dispăruse de pe chipul ei, în timp ce se uita la Webb.

– Ce s-a întîmplat? reuşi ea să rostească.

– Ţi-am spus. Ce s-a întîmplat în Nogales nu se va mai întîmpla. Vocea lui era sălbatică.

Un gol de gheaţă i se formă în capul stomacului. Dumnezeule, înţelesese greşit. Citise greşit expresia de pe chipul lui. El nu o dorise cîtuşi de puţin, fusese furios pe ceva, atît. Îşi dorise cu atîta disperare ca şi el s-o dorească, încît ignorase tot ce spusese el şi îşi ascultase doar eterna, fără de speranţa ei dorinţă. Tocmai se purtase ca o proastă desăvîrşită şi îşi spuse că va muri de ruşine.

– Îmi pare rău, reuşi ea să spună, îndepărtîndu-se de el. Calul bine antrenat dădu şi el înapoi, păstrînd ritmul ei.

– Nu am vrut ... Ştiu că am promis ... Ah, *Dumnezeule*!

Cu această disperată lamentare, se aruncă pe spinarea calului şi o porni în galop.

Îl auzi strigînd ceva, dar nu se opri. Lacrimile îi brăzdau obrajii în timp ce se apleca pe spinarea calului. *Nu credea că va mai fi în stare să dea ochii cu el şi nu* ştia dacă îşi va mai reveni vreodată din această definitivă respingere din partea lui.

Webb se uită în urma ei, el însuşi alb ca varul, cu mîinile făcute pumn. Se înjură, folosind toate cuvintele murdare pe care le auzise el vreodată. Doamne, nu

putea manevra situaţia asta mai prost! Dar toată ziua fusese într-o agonie a dorinţei şi cînd ea se aruncase spre el, se pierduse de tot. Valul roşu al plăcerii îl copleşise şi el încetase să gîndească, pur şi simplu. Îi venea să o culce acolo, pe pămînt, dar ea se smulsese din îmbrăţişarea lui şi capul îi căzuse pe spate la fel de moale ca al unei păpuşi din cîrpă şi îşi dăduse seama cît de brutal se purtase cu ea.

În Nogales o forţase să se culce cu el, folosind şantajul. De data aceasta fusese gata să folosească forţa brută. Abia reuşise să se smulgă de pe buza prăpastiei. Dumnezeule. O sărutase doar, nu-i atinsese sînii şi nici nu o dezbrăcase, dar era deja aproape de orgasm. Putea simţi umiditatea preliminară, în chiloţi.

Şi atunci o respinsese – pe Roanna, care suferise deja atîtea respingeri încît se retrăsese de toată lumea, pentru ca nimeni să nu mai aibă puterea de a o răni. *Numai el rămăsese cu această putere, el era singura ei* vulnerabilitate şi cu o frustrare primitivă, sălbatică, o respinsese. Ar fi vrut să-i explice, să-i spună că nu mai vroia să profite de ea aşa cum făcuse în Nogales. Vroia să-i vorbească despre noaptea aceea; vroia să o întrebe cînd urma să-i vină ciclul, dacă nu cumva îi întîrziase deja. Dar cuvintele stîngace care-i ieşiseră pe gură fuseseră ca o lovitură pentru ea şi Roanna dispăruse înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Nu avea rost să încerce să o prindă din urmă. Calul ei nu era cel mai iute animal pe patru picioare, dar nici al lui. Ea însă avea avantajul că era pe jumătate mai uşoară ca el şi un călăreţ mai bun. Să alerge după ea era un efort inutil şi dur, *pe căldura asta, pentru cal.*

Dar trebuia să stea de vorbă cu ea, să-i spună ceva, orice, ca să-i alunge din ochi privirea aceea pustie, hăituită.

Roanna nu se întoarse acasă. Nu vroia decît să se ascundă şi să nu-l mai vadă niciodată pe Webb. Se

simţea destrămată pe dinăuntru şi durerea era atît de nouă şi de puternică, încît efectiv nu putea da ochii cu nimeni.

Ştia că nu îl va putea evita o veşnicie. Cîtă vreme trăia Lucinda, era legată de Davencourt. Cîndva, mîine, va găsi puterea să dea ochii cu el şi se va preface că nu s-a întîmplat nimic, că efectiv nu se aruncase din nou asupra lui. Pînă mîine îşi va reclădi scutul ei protector; poate că se vor vedea cîteva crăpături acolo unde îl cîrpise, dar pereţii vor ţine. Îşi va cere scuze, prefăcîndu-se că nu era nimic important. Şi va îndura.

Rămase deoparte tot restul după-amiezii, oprindu-se la un pîrîiaş umbrit, ca să-şi adape calul şi-l lăsă să pască iarba moale, grasă, din jur. Se aşeză la umbră şi-şi goli mintea, lăsînd timpul să picure în continuare, aşa cum făcea noaptea cînd era singură şi orele fără somn se întindeau în faţa ei. Poţi trece prin totul, treptat, dacă refuzi să mai simţi ceva.

Dar cînd umbrele de purpură şi lavandă ale amurgului începură să întunece lumea din jurul ei, ştiu că nu mai putea amîna şi încălecă fără tragere de inimă calul, orientîndu-i capul spre Davencourt. Un Loyal îngrijorat îi ieşi înainte.

– Eşti bine?

Probabil că Webb fusese prost dispus la întoarcerea lui, dar Loyal nu-l întrebase nimic; asta era treaba ei şi ea o să-i spună. Dacă vroia. Dar el vroia să ştie dacă era fizic în regulă şi Roanna reuşi să-i confirme, dînd din cap.

– Sînt bine. Vocea ei era liniştită, poate puţin răguşită. Ciudat; nu plînsese, dar tensiunea se simţea totuşi în glasul ei.

– Du-te în casă. Mă ocup eu de cal, spuse Loyal, încruntat încă din cauza îngrijorării.

Da, a doua oară în aceeaşi zi. Înseamnă că scutul ei protector nu i se reparase, aşa cum spera ea. Era destul

de obosită, destul de devastată, aşa încît îi mulţumi pur şi simplu şi se tîrî spre casă.

Se gîndi să se strecoare din nou prin scara exterioară, dar efortul i se păru prea mare. Se strecurase prea des pe scara asta, îşi spuse ea, în loc să ia lucrurile în piept. Aşa că o porni spre treptele din faţă, deschise uşa şi urcă pe scara principală. Pe la jumătatea drumului auzi zgomot înfundat de cizme şi Webb îi spuse, din foaier:

– Roanna, trebuie să stăm de vorbă.

Îi trebui şi ultimul gram de putere ca să se întoarcă spre el. Dar şi el arăta la fel de încordat ca şi ea. Stătea în picioarele la baza scărilor, ca şi cum s-ar fi pregătit să urce după ea, dacă nu l-ar fi ascultat. Ochii îi erau încercănaţi, gura, o linie amară.

– Mîine, spuse ea cu voce calmă şi se întoarse ... iar el o lăsă să plece. Cu fiecare pas, se aştepta să-l audă venind după ea, dar ajunsese în capul scărilor, apoi în camera ei, fără să fi fost urmată.

Făcu un duş, se îmbrăcă, coborî la cină. Instinctul îi spunea să se ascundă în camera ei, aşa cum îi spusese să urce prin scara exterioară, dar trecuse vremea pentru aşa ceva. Gata cu ascunsul, decise ea. Va face faţă la tot ce va trebui să facă faţă, va face ce va trebui să facă şi în curînd va fi liberă.

Webb o privi mîncînd, dar după masă nu încercă să o atragă într-o conversaţie privată. Era obosită, mai epuizată decît fusese ea vreodată, deşi, cu tot ce se întîmplase, apăsîndu-i greu mintea, se îndoia că va aţipi măcar puţin la noapte, tot ar fi vrut să se întindă, trebuia să se întindă. Spuse noapte bună la toată lumea şi se întoarse în camera ei.

De îndată ce se întinse în patul ei confortabil, simţi greutatea uşoară a somnolenţei pogorîndu-se asupra ei. Fie din cauza călăritului, fie din cauza lipsei acumulate

de somn, a stresului, sau a combinaţiei dintre toate acestea, adormi buştean.

Nu a ştiut cînd a intrat Webb în camera ei, încet, prin balcon, păzind-o, ascultîndu-i respiraţia profundă, egală, ca să fie sigur că dormea, privind-o o vreme, apoi ieşind la fel de încet precum intrase. În noaptea aceea nu se trezi ca să urmărească limbile ceasului învîrtindu-se inexorabil.

Nu şi-a amintit să fi visat; niciodată nu voia să-şi amintească..

În ora cea mai adîncă a nopţii părăsi patul. Ochii ei erau larg deschişi, dar ciudat nevăzători. Se îndreptă spre uşă fără grabă, fără ezitare, şi o deschise. Picioarele goale erau sigure şi tăcute pe covor, în timp ce înainta de-a lungul holului, ca o fantomă, în cămaşa ei albă.

Nu ştiu nimic pînă cînd nu simţi o durere bruscă, arzătoare, în cap. Auzi un strigăt ciudat, îndepărtat, după care, doar întuneric.

CAPITOLUL 17

Webb se repezi din pat, treaz instantaneu şi oribil convins că o auzise pe Roanna strigînd, dar sunetul nu venise din camera ei. Îşi înşfăcă pantalonii, şi-i trase pe el, încheindu-se în timp ce alerga afară din cameră. Strigătul se auzise ca şi cum ar fi venit dinspre scară. Dumnezeule, dacă a căzut ...

Şi restul familiei se trezise. Auzi o bolboreală de voci, văzu lumini aprinzîndu-se, uşi deschizîndu-se. Gloria îşi scoase capul afară pe uşă exact cînd trecea prin dreptul camerei ei.

– Ce se întîmplă? întrebă ea speriată.

Nu se obosi să-i răspundă, toată atenţia lui fiind îndreptată spre scară. Apoi o văzu, zăcînd chircită ca o păpuşă stricată, în holul principal, care făcea un unghi drept cu scara. Aprinse lumina de sus, candelabrul aproape orbindu-l cu strălucirea lui şi inima aproape că încetă să-i bată. Sîngele, ud şi întunecat, îi năclăia părul şi păta covorul de sub capul ei.

Auzi un zgomot jos, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat de ceva.

Webb îşi ridică privirea şi îl văzu pe Brock stînd acolo şi clipindu-şi somnul din ochi, neînţelegînd prea bine ce se întîmpla.

– Brock, e cineva jos, izbucni Webb.

Vărul lui clipi din nou, apoi înţelegerea îi limpezi privirea. Fără un cuvînt, o porni în goană pe scări. Greg nu ezită, urmîndu-şi fiul.

Webb îngenunchie lîngă Roanna şi îşi apăsă încet degetele pe gîtul ei, abia îndrăznind să respire. Panica se umfla în el ca un balon, sufocîndu-l. Apoi îi simţi pulsul sub degete, liniştitor de puternic şi uşurarea îl făcu aproape să leşine. Ignoră crescendo-ul vocilor din jurul lui şi o întoarse uşor cu faţa în sus. Harlan turuia, Gloria şi Lanette se agăţau una de alta, scoţînd sunete gemute. Corliss stătea îngheţată chiar în faţa dormitorului ei, cu ochii mari de teroare, în timp ce se uita la silueta fără vlagă a Roannei.

Lucinda se luptă să-şi facă loc printre trupuri şi se lăsă greu în genunchi, lîngă el. Era albă ca varul şi îşi înfipsese degetele tremurînde în braţul lui.

– Roanna... Webb, a ...? şopti ea, cu voce sfîrşită.

– Nu, trăieşte. Vroia să spună că leşinase doar în urma unei lovituri, dar rana ei putea fi mai gravă decît atît. Încă nu-şi recăpătase conştiinţa şi groaza începea să crească din nou în el. Se uită repede la Gloria şi Lanette, care deveneau tot mai isterice şi renunţă, considerîndu-le inutile. Privirea i se opri asupra lui Corliss.

– Corliss! Sună la 911. Cheamă paramedicii şi şeriful. Corliss rămase holbîndu-se la el, fără să se mişte şi Webb ţipă:

– *Acum!*

Corliss înghiţi convulsiv şi se repezi înapoi în apartamentul ei. Webb îi auzi vocea, ascuţită şi tremurîndă, în timp ce vorbea cu operatorul de la 911.

– Ce s-a întîmplat? A căzut? gemu Lucinda mîngîind faţa Roannei cu degete tremurătoare.

– Cred că a surprins un infractor, spuse Webb cu vocea strînsă de furie şi de îngrijorare şi de spaima pe care abia şi-o mai putea reţine. Vroia s-o ia pe Roanna în braţe, să o strîngă la pieptul lui, dar bunul simţ îi spunea că trebuie să o lase liniştită.

Încă mai sîngera, sîngele îmbibînd covorul. O pată roşie, întunecată, se întindea în locul unde îi stătea capul.

– Corliss! Adu o pătură şi un prosop curat! strigă el.

Corliss se întoarse în clipa următoare, împiedicîndu-se de pătura pe care o tîra, încercînd în acelaşi timp să-şi tragă un halat peste cămăşuţa minusculă de noapte. Webb luă pătura şi o aşeză cu grijă în jurul Roannei, apoi împături prosopul şi i-l strecură uşor sub cap, astfel încît să preseze rana sîngerîndă.

– O...O să fie bine? întrebă Corliss, clănţănind din dinţi.

– Aşa sper, spuseWebb furios. Simţea în piept o durere sălbatică. Dacă *nu* o să fie bine? Ce-o să se facă el?

Lucinda se prăbuşi pe spate, cu picoarele încolăcite sub ea. Îşi îngropă faţa în mîini şi începu să plîngă în hohote sfîşietoare.

Gloria încetă să se vaite, sunetul oprindu-se ca şi cum ar fi fost tăiat cu cuţitul. Se lăsă în genunchi lîngă sora ei şi îşi petrecu braţele pe după ea.

– O să fie bine, o să fie bine, scîncea ea liniştitor, mîngîindu-i Lucindei părul alb.

Roanna tresări, gemînd puţin, încercînd să-şi ducă mîna la cap. Nu avu nici puterea şi nici coordonarea necesare şi braţul îi căzu moale, înapoi pe covor. Inima lui Webb tresări sălbatic. Îi luă mîna şi i-o ocroti într-a lui.

– Roanna?

La auzul vocii lui, Lucinda se smulse de lîngă Gloria, tîrîndu-se frenetic mai aproape. Expresia ei era deopotrivă îngrozită şi plină de speranţă.

Roanna inspiră adînc de două ori şi pleoapele i se deschiseră. Privirea ei era lipsită de focalizare, confuză, dar îşi recăpăta cunoştinţa, ori asta era ce conta.

Webb trebui să-şi înghită nodul din gît.

– Roanna, spuse el din nou, aplecîndu-se asupra ei şi cu un efort vizibil se uită la el, clipind în timp ce încerca să-şi limpezească vederea.

– Eşti ciudat, mormăi ea.

Webb abia mai putea respira şi inima îi bătea violent. Îi duse degetele la obrazul lui aspru.

– Da, trebuie să mă bărbieresc.

– Nu-i asta, spuse ea bălmăjit.

Roanna mai inspiră o dată adînc, sfîrşită.

– Patru ochi.

Lucinda îşi înghiţi hohotele de plîns, rîsul sugrumat combinîndu-se cu lacrimile, în timp ce se întindea spre cealaltă mînă a Roannei.

Fruntea Roannei se încruntă uşor.

– Mă doare capul, anunţă ea confuză şi închise din nou ochii. Vorbea tot mai clar. Încercă din nou să-şi ducă mîna la cap, dar Webb şi Lucinda o ţineau fiecare de cîte o mînă şi nici unul dintre ei nu părea să vrea să-i dea drumul.

– Îmi închipui că te doare, spuse Webb forţîndu-se să pară calm. Ai un cucui al naibii aici, la spate.

– Am căzut? murmură ea.

– Aşa cred, răspunse el, nevrînd să o alarmeze pînă cînd nu va şti ceva sigur.

Brock şi Greg urcau gîfîind scara . Brock era doar în jeanşi, cu fermoarul tras, dar cu nasturele deschis şi pieptul lui robust strălucea de sudoare. Luase un vătrai de undeva şi Greg îşi făcuse timp să ia o puşcă 22, pentru veverite, din panoul de deasupra şemineului din salon.Webb se uită întrebător la ei, iar ei scuturară din cap.

– A şters-o, spuse Greg încet.

În depărtare se auzeau sirenele. Greg spuse:

– Mă duc să duc la loc chestia asta, înainte să-i dau drumul şerifului în casă.

Coborî înapoi scara ca să pună puşca la loc în rastel, să nu alarmeze vreun poliţist deja cu adrenalina la maxim.

Roanna încercă să se ridice. Webb îşi puse mîna pe umărul ei şi o apăsă înapoi la loc, speriat de ce mic efort avusese nevoie ca să facă asta.

– Nu, nu te mişca. O să stai aici pînă cînd o să-ţi spună un medic că poţi să te mişti.

– Mă doare capul, spuse Roanna, puţin mai dur.

Trecuse atîta vreme de cînd nu mai auzise tonul acesta în vocea ei, încît Webb nu se putu abţine să nu zîmbească, în ciuda teroarei care îi încleştase măruntaiele şi care abia acum începea să se retragă cu adevărat.

– Ştiu că te doare, draga mea. Dar dacă te ridici, o să-ţi fie şi mai rău. Stai liniştită.

– Vreau să mă ridic.

– Într-un minut. Lasă-i mai întîi pe paramedici să se uite la tine.

Roanna oftă nerăbdătoare.

– Bine. Dar înaine ca sirenele de afară să înceteze, încercă din nou să se ridice şi Webb înţelese că era dezorientată. Mai văzuse asta la oameni care suferiseră diverse traumatisme; instinctul era unul primitiv, să pună distanţă între ei şi cauza suferinţei.

Îl auzi pe Greg dînd explicaţii, în timp ce conducea în sus pe scară o adevărată paradă de oameni. Erau şase paramedici şi cel puţin tot atîţia poliţişti, cu alţii care mai aveau să vină, judecînd după sirene, în timp ce alte maşini intrau în viteză pe alee.

Webb şi Lucinda fură îndepărtaţi de către paramedici, patru bărbaţi şi două femei, strînşi în jurul Roannei. Webb se sprijini de perete. Lucinda se agăţă slăbită de el, tremurînd şi Webb îşi petrecu braţul pe după ea, încurajînd-o. Lucinda se lăsă greu pe el, folosindu-i

puterea şi Webb simţi îngrozit cît de fragil devenise trupul ei, odinioară atît de puternic.

Sosiră mai mulţi poliţişti, împreună cu însuşi şeriful. Boooley Watts ieşise între timp la pensie, dar noul şerif, Cari Beshears fusese vreme de nouă ani primul lui ajutor de şerif şi lucrase la cazul Jessie. Era un bărbat compact, muşchiulos, cu părul cărunt de culoarea fierului şi ochi reci, suspicioşi. Stilul de lucru al lui Booley fusese cel de băiat-bun; Beshears era mai brusc, mai direct, deşi învăţase să-şi tempereze tactica de bulldog, deprinsă în armată. Începu prin a strînge familia la un loc, într-o parte.

– Oameni buni, haideţi să facem loc paramedicilor şi să-i lăsăm să aibă grijă de domnişoara Roanna.

Privirea lui de oţel se aprinse, oprindu-se asupra lui Webb.

– Ce s-a întîmplat aici?

Pînă atunci, Webb nu realizase similitudinile dintre ce se întîmplase cu Roanna în seara aceasta şi moartea lui Jessie, în urmă cu zece ani. Se concentrase asupra Roannei, îngrozit pentru ea, avînd grijă de ea. Vechea, recea furie începu să-l cuprindă din nou, dîndu-şi seama că Beshears îl suspecta pe el că ar fi atacat-o pe Roanna, încercînd poate să o ucidă.

Îşi suprimă totuşi furia, pentru că nu era timp acum pentru ea.

– Am auzit-o pe Roanna ţipînd, spuse el pe tonul cel mai calm cu putinţă. Sunetul venea din partea din faţă a casei şi m-am speriat că se sculase fără să aprindă luminile şi a căzut pe scară. Dar cînd am ajuns aici, am văzut-o zăcînd exact în locul în care se află şi acum.

– De unde ai ştiut că Roanna a fost cea care a ţipat?

– Am ştiut pur şi simplu, răspunse el plat.

– Nu te-ai gîndit că poate se sculase altcineva din casă?

Lucinda îşi adună forţele, galvanizată de vizibila suspiciune din vocea lui Beshears.

– De obicei nu se mai scoală nimeni. Roanna suferă de insomnie. Dacă bîntuie cineva noaptea prin casă, atunci ea este.

– Dar tu erai treaz, i se adresă Beshears lui Webb.

– Nu. M-am trezit cînd am auzit ţipătul.

– Cu toţii ne-am trezit, interveni Gloria. Roanna obişnuieşte să aibă coşmaruri. Şi asta am crezut *eu* că s-a întîmplat. Webb alerga prin dreptul uşii mele exact în clipa cînd o deschideam.

– Eşti sigură că a fost Webb?

– Ştiu eu că el a fost. Eram chiar în spatele lui, interveni Brock, privindu-l pe şerif drept în ochi.

Beshears păru frustrat, apoi ridică din umeri, decizînd că de fapt nu exista nici o legătură între cele două evenimente.

– Deci a căzut, sau ce? Dispecerul zicea că s-a sunat şi la paramedici *şi* la şerif.

– Imediat ce am ajuns la ea, am auzit ceva jos, spuse Webb.

– Cum ar fi? Ochii lui Beshears se aprinseră din nou.

– Nu ştiu. O lovitură. Webb se uită înspre Greg şi Brock.

– Brock şi cu mine am coborît să ne uităm, spuse Greg. În salon am găsit o lampă răsturnată pe jos, în salon. Eu am ieşit afară, iar Brock a cercetat restul casei. Cred – adăugă el după o ezitare – cred că am văzut pe cineva alergînd, dar nu pot jura. Ochii nu mi se acomodaseră cu întunericul.

– În ce direcţie? întrebă Beshears scurt, făcîndu-i deja un semn unuia dintre adjuncţii lui.

– Spre dreapta, înspre autostradă.

Adjunctul se apropie şi Beshears se întoarse spre el.

– Ia nişte lanterne şi verifică grădina din partea cealaltă a aleii. Este multă rouă în seara asta, aşa încît

dacă a fost cineva aici, o să-i vedem urmele în iarbă. Poate că a intrat cineva în casă.

Adjunctul înclină din cap şi dispăru, luîndu-şi cu el cîţiva colegi.

Se apropie unul dintre paramedici. Se vedea clar că sărise direct din pat ca să răspundă la apel; părul nepieptănat îi era acoperit de o caschetă rotundă şi avea ochii umflaţi de somn. Dar era alert, cu privirea atentă.

– Sînt cît se poate de sigur că o să-şi revină, dar vreau să o duc la spital pentru o evaluare şi să-i coasă tăietura de la cap. Se pare că a suferit şi o uşoară comoţie . Probabil că o vor ţine acolo douăzeci şi patru de ore, doar ca să se asigure că este în regulă.

– Mă duc cu ea, spuse Lucinda, dar brusc începu să se clatine. Webb o ţinu.

– Întinde-o pe jos, spuse paramedicul, apropiindu-se de Lucinda.

Dar Lucinda le înlătură mîinile, îndreptîndu-se încă o dată. Încă nu-i revenise culoare în obraji, dar se uită aprigă la ei.

– Tinere, eu n-o să mă întind pe jos. Sînt bătrînă şi îngrijorată, atît. Tu ocupă-te de Roanna şi nu-mi purta mie de grijă.

Nu o putea consulta fără permisiunea ei şi Lucinda ştia asta. Webb se uită în jos la ea şi se gîndi să o ia în braţe şi să o ducă chiar el la spital, obligînd-o să se lasă văzută de un doctor. Probabil că ea ştia la se gîndea el, pentru că se uită în sus şi reuşi un zîmbet.

– Nu-i nimic ca să vă faceţi griji. Roanna este cea care are nevoie de îngrijiri.

– Mă duc eu la spital cu ea, mătuşă Lucinda, spuse Lanette, surprinzîndu-i pe toţi. Tu trebuie să te odihneşti. Tu şi mama staţi aici. Mă duc să mă îmbrac, dacă voi îi strîngeţi lucrurile de care o să aibă nevoie.

– Conduc eu, spuse Webb. Lucinda dădu să protesteze din nou, dar Webb îşi petrecu braţul pe după ea.

– Lanette are dreptate, trebuie să te odihneşti. Ai auzit ce a spus paramedicul, Roanna o să fie bine. Ar fi fost altceva dacă era în pericol, dar nu este. Lanette şi cu mine o să fim acolo, cu ea.

Lucinda îl apucă de mînă.

– O să mă suni de la spital, să vorbesc cu ea?

– Imediat cum se restabileşte, promise el. Presupun că îi vor face o radiografie mai întîi, aşa că o să mai dureze ceva. Şi s-ar putea să nu vrea să vorbească. O s-o doară al naibii capul, o preveni el.

– Anunţă-mă doar că este bine.

Cu asta, Lucinda şi Gloria o porniră pe lungul coridorului, spre dormitoarele din spate, ca să-i strîngă Roannei cele cîteva lucruri de care va avea nevoie la spital, chiar şi pentru o şedere atît de scurtă: Webb şi Lanette se duseră în camerele lor, să se îmbrace. Lui Webb îi luă mai puţin de două minute şi se întoarse la Roanna exact în clipa în care paramedicii o transferau pe o targă, să o coboare jos pe scări.

Era total conştientă acum şi ochii i se făcură mari de alarmă, cînd îl privi. Webb îi luă din nou mîna, strîngîndu-i degetele reci, subţiri, în palma lui caldă, aspră.

Roanna spuse îmbufnată:

– Nu-mi place asta. Dacă trebuie să fiu doar cusută, de ce nu pot să conduc eu şi să merg direct la Urgenţă? Nu vreau să fiu *dusă*!

– Ai o contuzie. Nu este sigur pentru tine să conduci, îi explică Webb.

Roanna oftă şi renunţă. Webb îi strînse mîna.

– Lanette şi cu mine o să stăm cu tine. O să fim imediat în spatele ambulanţei.

Roanna nu mai protestă şi Webb aproape că ar fi vrut s-o facă. De cîte ori se uita la ea, îl apuca un alt val de panică. Faţa ei, unde nu era pătată de sînge, era albă ca

hîrtia. Pete întunecate, ruginii, se întindeau pe obrajii şi pe gîtul ei, cum curseseră din rana de la cap.

Lanette coborî în grabă, în mînă cu o mică valijoară, exact cînd paramedicii băgau targa în ambulanţă.

– Sînt gata, îi spuse ea lui Webb, îndreptîndu-se deja pe lîngă el, spre garaj.

Şeriful Beshears se apropie de Webb.

– Băieţii au găsit semne în iarbă. Se pare că cineva a fugit traversînd grădina. Cineva a avut treabă şi cu încuietoarea de la uşa din bucătărie, există cîteva zgîrieturi pe metal. Domnişoara Roanna a avut noroc, dacă s-a întîlnit nas în nas cu un spărgător şi s-a ales doar cu o lovitură la cap.

Amintindu-şi cum arăta Roanna, zăcînd ca un căţeluş făcut covrig în hol, cu sîngele curgînd în jurul ei, Webb îşi spuse că definiţia lui Beshear despre *noroc* diferea complet de a lui.

– Mai tîrziu o să trec pe la spital ca să-i pun cîteva întrebări. Şi o să mai facem ceva cercetări pe aici.

Ambulanţa ieşi din parcare. Webb se întoarse şi traversă spre garaj, unde îl aştepta Lanette.

Trecură cîteva ore şi un schimb de tură, la *Spitalul Helen Keller,* înainte ca Roanna să fie scanată, cusută şi instalată într-un salon privat. Webb aştepta nerăbdător în hol, în timp ce Lanette o ajuta să se spele şi să-şi pună o cămaşă de noapte curată.

Soarele dimineţii se revărsa strălucitor prin ferestre cînd i se permise, în sfîrşit, să reintre în cameră. Roanna stătea întinsă în pat, arătînd acum cît de cît normal, cu aproape tot sîngele spălat. Părul ei era încă mătuit de sînge, dar de asta se vor ocupa mai tîrziu. Un pansament alb acoperea cusăturile din spatele capului înfăşurat cu feşă elastică, să-i ţină pansamentul la locul lui. Era foarte palidă, dar una peste alta, arăta mult mai bine.

Webb se lăsă pe marginea patului, atent să nu o incomodeze.

– Doctorul ne-a spus să te trezim din oră în oră. Un lucru groaznic pentru un insomniac, nu? glumi Webb.

Ea nu zîmbi, aşa cum sperase el.

– Mă gîndesc să te scutesc de oboseală şi să rămîn trează.

– Ai chef să vorbeşti la telefon? Lucinda e înnebunită.

Roanna se ridică încetişor, mai sus în pat.

– Sînt bine, dacă n-ar fi durerea asta de cap. Vrei să suni tu pentru mine?

Doar o durere de cap pentru un creier traumatizat, îşi spuse el crunt, luînd telefonul şi tastînd numărul de exterior, apoi numărul de la Davencourt. Ea tot mai credea că doar căzuse şi nimeni nu-i spusese altceva. Şeriful Beshears nu va afla prea multe de la ea.

Roanna vorbi scurt cu Lucinda, destul ca să o asigure că se simţea bine, o minciună sfruntată, apo îi dădu receptorul înapoi lui Webb. O s-o mai liniştească şi el pe Lucinda, dar spre marea lui surpriză, la celălalt capăt era Gloria.

– Lucinda a mai avut o cădere după plecarea voastră. Este prea încăpăţînată să meargă la spital, dar l-am sunat pe doctorul ei, care o să se oprească aici, în dimineaţa asta.

Webb se uită la Roanna; ultimul lucru de care avea ea nevoie acum era să afle că Lucinda era bolnavă.

– Ţine-o pe linie, spuse el scurt, apoi coborî glasul şi se întoarse cu spatele spre Roanna, ca ea să nu-l poată auzi.

– N-o să le spun nimic celorlalţi acum şi fă şi tu la fel. Sun peste două ore, să văd ce mai face.

Închise convorbirea exact cînd în cameră intră şeriful Beshears, care se instală într-unul din cele două fotolii. Lanette stătea în celălalt, dar Webb oricum nu dorea să se aşeze. El vroia să fie mai aproape de Roanna.

– Ei, arăţi mai bine ca ultima oară cînd te-am văzut. Cum te simţi? o întrebă Beshears pe Roanna.

– Nu cred că o să merg la dans diseară, spuse ea în felul acela solemn al ei şi Beshears rîse.

– Nici eu nu cred asta. Vreau să-ţi pun cîteva întrebări, dacă te simţi în stare să-mi răspunzi.

Pe chipul ei se citi uimirea.

– Desigur.

– Ce-ţi aminteşti din noaptea trecută?

– Cînd am căzut? Nimic. Nu ştiu cum s-a întîmplat.

Beshears îi aruncă o privire lui Webb, care scuturã vag din cap. Şeriful îşi drese glasul.

– Problema este că nu ai căzut. Se pare că a pătruns cineva în Davencourt, noaptea trecută şi noi ne-am gîndit că ai dat peste el.

Dacă Roanna fusese palidă înainte, acum era absolut albă. Pe chipul ei se aşternuse o expresie de groază.

– M-a lovit cineva, şopti ea.

Nu a mai spus nimic altceva, nu s-a mişcat. Webb, privind-o de aproape, avu senzaţia clară că se retrăgea în ea, ţinînd totul înăuntrul ei şi nu-i plăcu asta. Întinse deliberat mîna şi i-o luă pe a ei, strîngîndu-i-o, ca să ştie că nu era singură şi că nu dădea doi bani pe concluzia la care ajungea Beshears.

– Nu-ţi aminteşti *nimic,* insistă şeriful, în timp ce ochii îi căzură scurt pe mîinile lor strînse.

Şeriful continuă:

– Ştiu că totul este acum confuz pentru tine, dar poate că l-ai întrezărit totuşi dar încă nu îţi dai seama de asta. Haide să o luăm pas cu pas. Îţi aminteşti cînd ai ieşit din camera ta?

– Nu, spuse ea alb. Mîna ei era inertă în strînsoarea lui Webb. Altădată s-ar fi agăţat de el, dar acum nu îl ţinea deloc. Nu era doar faptul că nu mai avea nevoie deloc de el, dar nici nu vroia să fie măcar în preajma lui. Pentru puţin timp, cînd fusese atît de confuză, toate barierele căzuseră şi ea părea să se simtă bine în prezenţa lui, părea să aibă nevoie de el. Dar acum se

retrăgea din nou de lîngă el, punînd o distanţă emoţională între ei, deşi nu făcea nici un efort fizic pentru asta. Pentru ce se întîmplase între ei ieri, sau era altceva, un detaliu legat de rana ei? Îşi amintea ea totuşi ceva, dar nu vroia să-i spună şerifului?

– Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? întrebă Beshears.

– Că m-am dus la culcare.

– Ai tăi spun că suferi de insomnie. Poate că erai trează şi ai auzit ceva şi te-ai dus să vezi ce era.

– Nu-mi amintesc, spuse ea. Nefericirea de pe chipul ei deveni şi mai accentuată.

Şeriful oftă şi se ridică în picioare.

– Bine, nu-ţi face probleme pentru asta. Mulţi nu-şi amintesc nimic, imediat după ce au încasat-o zdravăn, dar uneori, după o vreme, memoria le revine. O să mă întorc, domnişoară Roanna. Webb, vino cu mine, să te pun la curent cu ce-am făcut pînă acum.

Webb ieşi cu el şi Beshears o luă pe hol, spre lifturi.

– Am mers pe urme, prin buruieni, toată distanţa pînă la drumul de ţară care iese din autostradă, imediat după curba care duce la Davencourt. Presupun că şi-a lăsat maşina acolo, dar cum n-a mai plouat de cîteva săptămîni, pămîntul este foarte dur şi nu am găsit nici un fel de urme. Ca să fim siguri, am adus cîini care i-au luat urma tot pînă la drumul de ţară, dar atît. Este un loc bun să ascunzi o maşină acolo; tufele sînt atît de dese încît nu vezi nimic, nici ziua, darmite noaptea.

– A intrat prin uşa de la bucătărie?

– Aşa se pare. Nu am putut găsi nici un alt semn de pătrundere.

Beshears rîse scurt.

– La început am crezut că a fost un prost că nu a intrat prin uşile alea elegante, din sticlă, pe care le aveţi de jur împrejurul casei, dar poate că din contră, a fost foarte deştept. Dacă te gîndeşti bine, bucătăria este cel

mai bun loc. La ora aceea, toată lumea trebuia să fie sus, la culcare, deci cum era să trezească pe cineva, intrînd prin uşile dinspre veranda de sus? Uşile spre patio se află în partea casei vizibilă dinspre grajduri. Dar uşa bucătăriei se află în spate şi nu o poţi vedea dinspre alee, grajduri sau din orice altă parte.

Ajunseseră la lifturi, dar Beshears nu se opri să apese butonul de chemare. Îşi continuară drumul mai departe, pînă la capătul holului, departe de orice ureche.

– A dispărut ceva? întrebă Webb.

– Nimeni nu şi-a putut da seama. Exceptînd lampa aia dărîmată în hol şi zgîrieturile de pe încuietoarea uşii de la bucătărie, totul pare neatins. Nu-mi dau seama ce intenţiona să facă în salon, probabil s-a speriat cînd a ţipat domnişoara Roanna. Presupun că a fugit înapoi jos, căutînd o ieşire rapidă, dar uşa din faţă are o încuietoare dublă, pe care nu o putea vedea pe întuneric. A alergat în salon, a văzut că acolo nu exista uşă de ieşire şi s-a împiedicat întîmplător de lampă. Se pare că pînă la urmă s-a dus tot la uşa din bucătărie, pe unde intrase.

Webb îşi trecu mîinile prin păr.

– Asta n-o să se mai întîmple. În cursul săptămînii instalez un sistem de alarmă, spuse el.

– Ar fi trebuit deja să aveţi unul. Booley – continuă Beshears aruncîndu-i o privire dezaprobatoare – vorbea mereu despre cît de uşor se poate pătrunde în casa asta, dar nu a reuşit să o convingă pe doamna Lucinda să facă ceva. Ştii cum sînt bătrînii. Se simţea sigură, atît de departe de oraş.

– Nu vroia să se simtă ca într-o fortăreaţă, spuse Webb, amintindu-şi comentariile pe care le făcuse Lucinda de-a lungul anilor.

– Asta probabil că o să-i schimbe părerea. Nu te obosi cu sistemele alea care cheamă automat ajutor, pentru că sînteţi atît de departe de oraş încît nu are rost

cheltuiala. Instalează o alarmă sonoră care să-i scoale pe toţi, dacă vrei, dar nu uita că firele pot fi tăiate. Cel mai bine ar fi să pui încuietori bune la uşi şi la ferestre şi să vă luaţi un cîine. Toată lumea ar trebui să aibă un cîine.

– Lucinda este alergică la cîini, spuse Webb strîmbîndu-se. Nu avea de gînd să-şi ia unul acum şi să o facă nefericită pentru puţinele zile pe care le mai avea.

Beshears oftă.

– Înseamnă că de aceea nu aţi avut niciodată unul. Uită de cîine.

Se întoarseră înapoi spre lifturi.

– Doamna Lucinda a mai avut o cădere, după plecarea voastră.

– Ştiu. Mi-a spus Gloria.

– Încăpăţînată bătrînă, comentă Beshears.

Ajunseră la lifturi şi de data asta Beshears chemă unul.

– Sună-mă dacă Roanna îşi aminteşte ceva, pentru că altfel nu avem nimic.

Roanna rămase liniştită tot restul zilei, deşi era tulburată de starea de greaţă. Doctorul îi dăduse un remediu blînd şi Roanna mîncă aproape tot ce i se adusese la prînz, o supă uşoară şi fructe. Lanette era surprinzător de bună ca soră, asigurîndu-se că Roanna avea suficientă apă rece în carafa de lîngă ea, la care putea ajunge şi ajutînd-o să se ducă la baie, cînd avea nevoie. În rest, stătea răbdătoare, citind o revistă pe care o cumpărase de jos sau uitîndu-se la televizor, cu sunetul dat încet.

Webb nu avea stare. Intra şi ieşea din cameră, studiindu-i Roannei chipul, îngrijorat. Roanna avea motive să fie îngrijorată şi alarmată, deşi reacţiona foarte puţin, la orice. Evita să-i întîlnească privirea şi invoca durerea de cap, cînd Webb încerca să-i vorbească. Surorile

veneau regulat la ea şi spuneau că se descurcă bine,că pupilele ei reacţionau normal, dar el tot era neliniştit.

A sunat de două ori acasă să vadă cum se simţea Lucinda, dar de fiecare dată i-a răspuns chiar ea, nelăsîndu-l să vorbească cu Gloria.

– Sînt bine. Nu crezi că doctorul m-ar fi dus la spital dacă aveam ceva serios? Sînt bătrînă, am cancer şi inima mea nu mai este cum a fost. Ce altceva crezi c-ar putea fi rău? Sincer, nu văd de ce mi-aş mai face probleme chiar şi să-mi iau medicamentele pentru răceală.

De fiecare dată ceruse să vorbească cu Roanna şi de fiecare dată Roanna insistase că se simţea suficient de bine ca să vorbească. Ascultînd-o, vedea cît de mult se controla, ca şi cum ar fi încercat să ascundă ceva.

Îl văzuse totuşi pe atacatorul ei?

Dacă era aşa, de ce nu i-a spus lui Beshears? Nu vedea nici un motiv să păstreze secretul, dacă nu trebuia să protejeze pe cineva. Era clar că ascundea ceva şi el era decis să afle ce anume. Nu chiar acum, dar de îndată ce se vor întoarce acasă, se va duce cu ea într-un loc unde să nu-i audă nimeni şi vor sta de vorbă.

Lanette i-a spus că va rămîne ea peste noapte şi la nouă seara, Webb plecă, în sfîrşit. A doua zi, la şase şi jumătate, era înapoi, gata să o ia pe Roanna acasă imediat ce ar fi fost externată. Roanna era pregătită, îmbrăcată deja în haine de stradă şi arătînd mult mai bine decît ieri. Douăzeci şi patru de ore de odihnă obligatorie îi făcuseră nespus de bine, chiar şi în aceste circumstanţe.

– Ai dormit ceva? o întrebă el.

Roanna ridică din umeri.

– Presupun că atît cît se poate dormi în spital.

În spatele ei, Lanette îi întîlni privirea şi scuturâ din cap.

Trecuse de opt cînd a apărut doctorul, care i-a controlat pupilele pentru reacţie, apoi a zîmbit şi i-a spus că putea pleca acasă.

– Să stai cuminte o săptămînă, apoi să mergi la un control, la medicul de familie.

După care Webb le-a condus acasă, încetinind la fiecare denivelare, să-i protejeze capul. Toată lumea de acasă i-a ieşit în întîmpinare şi planul lui de a avea cu ea o discuţie în particular, fu demolat. Nu avu ocazia să rămînă singur cu ea, în tot restul zilei. Lucinda şi Gloria se agitau în jurul ei, Bessie a intrat şi a ieşit de cel puţin zece ori, întrebînd-o dacă se simţera bine, iar Tansy îşi părăsi domeniul bucătăriei ca să-i aducă personal tăvile cu mîncărurile preferate. Pînă şi Corliss s-a deranjat personal să o viziteze, întrebînd-o stînjenită dacă se simţea bine.

Webb stătea la pîndă, ştiind că şansa lui se apropia.

Dar aceasta nu veni pînă la miezul nopţii, cînd toţi ceilalţi s-au dus la culcare. Aşteptă în întuneric, urmărind veranda şi aşa cum sperase, nu dură mult şi în camera alăturată se aprinse o lumină.

Ştia că uşile balconului ei erau încuiate, pentru că le încuiase chiar el, înainte de a părăsi camera ultima oară. Ieşi în hol, unde luminile erau lăsate aprinse peste noapte, de la accidentul Roannei şi intră încet în camera ei.

Roanna coborîse din pat şi se cuibărise din nou în fotoliul uriaş, moale, deşi nu citea. Presupuse că încă o mai durea suficient de tare capul, ca să poată citi. Dar aprinsese televizorul, cu sunetul dat încet, aproape de neauzit.

Cînd uşa se deschise, Roanna se uită în jur, cu o privire vinovată.

– Te-am prins, spuse el încetişor, închizînd uşa în urma lui.

Surprinse imediat o vagă stînjeneală pe chipul ei, pînă să apuce ea să-şi compună expresia indiferentă. Roanna se explică:

– Am obosit să stau în pat. M-am odihnit atît de mult încît nu mi-e cîtuşi de puţin somn.

– Te înţeleg.

Stătuse două zile în pat, nu era de mirare că se săturase de el.

– Dar nu despre asta vroiam să vorbim.

– Ştiu. Alaltăieri m-am făcut de rîs. Nu o să se mai întîmple, spuse Roanna studiindu-şi mîinile.

Se întîmplaseră atîtea de atunci, încît Webb se uită o clipă prosteşte la ea, pînă să-şi dea seama că se refera la ce se întîmplase cînd călăriseră împreună. El se purtase ca un idiot stîngaci iar ea luase totul asupra ei.

– Nu te-ai făcut de rîs, spuse el răguşit, îndreptîndu-se spre uşile dinspre verandă ca să le mai verifice o dată, să se asigure că erau încuiate.

– Nu am vrut să profit de tine şi m-am purtat prosteşte. Dar despre asta o să vorbim mai tîrziu. Acum vreau să ştiu ce anume nu i-ai spus şerifului.

Roanna continua să-şi studieze mîinile,dar Webb văzu că încremenise.

– Nimic.

Webb îi simţea vinovăţia, disconfortul, chiar şi în imaginea reflectată în geamul verandei.

– Roanna. Webb se întoarse şi se apropie de ea, aşezîndu-se jos, în faţa fotoliului şi luîndu-i mîinile într-ale lui. Roanna stătea în ceea ce era poziţia ei favorită, cu picioarele pe fotoliu, vîrîte sub cămaşa de noapte. Se uită la pansamentul din capul ei, evitînd sfîrcurile care i se simţeau sub cămaşă, pentru că nu vroia ca atenţia să-i fie distrasă de la ce urmărea el acum, pentru că îi era oricum greu, atît de aproape de ea cum stătea acum.

– Îi poţi prosti pe ceilalţi, dar ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu. Eu ştiu cînd ascunzi ceva. Ai văzut cine te-a lovit? Îţi aminteşti mai mult decît spui?

– Nu, spuse ea nefericită.

– Atunci ce este?

– Nimic...

– Ro. Nu mă minţi. Te cunosc prea bine. Ce anume ascunzi?

Roanna îşi muşcă buza, vîrîndu-şi-o între dinţi şi îşi ridică ochii aurii spre el, atît de plini de nefericire încît îi veni să întindă mîna spre ea, să o consoleze.

– Eu merg în somn, spuse Roanna.

Webb se uită la ea, uluit. La orice s-ar fi aşteptat, dar la asta, nu.

– Ce?

– Sînt somnambulă. Presupun că şi ăsta este un motiv pentru care sufăr de insomnie. *Urăsc* să mă trezesc în locuri străine, fără să ştiu cum am ajuns acolo, ce am făcut, dacă m-a văzut cineva. Mi se întîmplă asta numai cînd dorm foarte adînc, aşa că ...

– Aşa că nu dormi, termină el. Se simţi zguduit cînd înţelese enormitatea poverii pe care o ducea ea, presiunea în care trăia. Dumnezeule, cum ajunsese aici? Cum funcţiona ea? Pentru prima oară simţi miezul subţire de oţel din ea. Era femeie, era o Davenport, nepoata Lucindei, cu partea ei din puterea familiei.

– Noaptea trecută ai fost somnambulă.

Roanna inspiră adînc.

– Probabil. Eram atît de obosită, încît am adormit imediat ce m-am băgat în pat. Nu-mi amintesc de nimic, pînă cînd m-am trezit în hol, cu o durere cumplită la cap, cu tine şi cu Lucinda aplecaţi asupra mea. Am crezut că *am căzut,* deşi nu am avut niciodată accidente, în crizele mele de somnambulism.

– Iisuse. Se uita la ea, zguduit de imaginea care-i veni în minte. Se îndreptase spre infractor ca un miel spre călăul lui, fără să-l vadă, deşi avea ochii deschişi. Somnambulii *par* treji, dar nu sînt. Probabil că infractorul a crezut că l-a identificat. Deci nu era în siguranţă. Deci Roanna era în continuare în pericol. Nu numai că va pune încuietori peste tot şi un sistem de alarmă care să scoale şi morţii, în cazul unei intruziuni neautorizate, dar

se va asigura că pînă la ultimul om din regiune va şti că Roanna suferise un traumatism şi nu-şi mai amintea nimic de incident. Apăruse deja în presă un articol despre încercarea de jaf, iar ca o continuare, va apărea şi această informaţie.

– De ce nu i-ai spus şerifului că te aflai în criză de somnambulism?

– Era Lanette de faţă, spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost un motiv suficient.

Era, dar lui Webb îi luă ceva să-l înţeleagă.

– Nu ştie nimeni, nu?

Roanna scutură uşor din cap, apoi tresări şi se opri.

– Este suficient de jenant să ştiu că bîntui prin jur în cămaşă de noapte, dar mai e ceva. Dacă ar şti cineva ...

Webb nu trebuia să fie un geniu ca să-i urmeze gîndurile.

– Corliss. Te temi că afurisita aia ţi-ar putea juca feste. Webb îi frecă mîinile cu degetele, simţindu-i oasele elegante, delicate, sub piele.

Roanna nu reacţionă la asta, dar spuse:

– Este mai bine să nu ştie nimeni.

– Ea oricum nu o să mai stea multă vreme pe aici. Webb era fericit că îi putea promite asta.

Roanna părea uluită.

– Nu? De ce?

– Pentru că i-am spus că o să trebuiască să se mute. Poate rămîne pînă cînd Lucinda ... Mai poate rămîne cîteva luni, dacă se poartă cum trebuie. Dacă nu, o să trebuiască să plece înainte. Lanette şi Greg vor trebui şi ei să-şi găsească un alt loc. Greg cîştigă destul de bine, nu au motive să o stoarcă pe Lucinda aşa cum o fac.

– Eu cred că a fost decizia Lanettei şi a Gloriei, să locuiască aici.

– Probabil, dar Greg ar fi putut spune nu. Nu ştiu ce să spun de Brock. Mi-a plăcut întotdeauna de el, dar nu m-am aşteptat să fie un milog.

– Brock are un plan, îi explică Roanna şi un zîmbet neaşteptat îi atinse buzele palide. Stă aici ca să strîngă suficienţi bani, cît mai repede, ca să se însoare. Vrea să-şi construiască o casă a lui. El şi logodnica lui au angajat deja un arhitect să le facă planurile.

Webb se uita la gura ei, încîntat de zîmbetul vag, spontan. El nu reuşise să-i smulgă vreunul.

Mormăi, ca să-şi ascundă gîndul:

– Da, măcar ăsta este un plan. Gloria şi Harlan au peste şaptezeci de ani; pe ei nu o să-i oblig să plece. Pot sta aici cît vor.

– Ştiu că nu vrei casa ticsită de rude. O să mă mut şi eu...

– Tu nu pleci nicăieri, o întrerupse el aspru, ridicîndu-se în picioare.

Roanna se uita uluită la el.

– La naiba, asta este casa ta. Ai crezut cumva că încercam să-ţi spun *ţie* să pleci? Webb nu-şi putea ascunde furia din glas, nu doar la gîndul plecării ei, ci pentru că ea crezuse că o să-i spună să plece.

– Nici eu nu sînt decît o verişoară îndepărtată. Cum ar da să locuim împreună aici, chiar dacă Gloria şi Harlan rămîn? Acum este altceva, casa e plină, dar cînd vor pleca ceilalţi, lumea va începe să bîrfească dacă nu voi pleca şi eu. Poate că o să vrei să te însori într-o bună zi şi ...

– Asta este casa ta. Dacă unul dintre noi va trebui să plece, acela voi fi eu. Webb îşi încleştă dinţii, în efortul de a nu striga.

Roanna spuse, şocată:

– Nu poţi face asta. Davencourt va fi al tău. Nu ar fi corect să pleci, doar ca eu să am unde să stau.

– Nu te-ai gîndit niciodată că ar trebui să fie al tău? izbucni el, ne mai suportînd. Eşti o Davenport. Nu eşti al naibii de supărată pe mine pentru că sînt aici?

– Nu. Da. Îl privi o clipă, cu ochii umbriţi şi indescifrabili, pe măsură ce se aşterneau cuvintele între ei.

– Nu sînt supărată pe tine, dar te invidiez pentru că Davencourt va deveni al tău. Ai fost crescut cu promisiunea asta, ţi-ai construit viaţa ca să ai grijă de familia asta, de casa asta. Am ştiut, cînd am venit în Arizona după tine, că Lucinda îşi va schimba testamentul, dîndu-ţi înapoi ţie, totul; discutasem asta înainte. Dar chiar dacă te invidiez, nu am crezut niciodată că Davencourt va fi al meu. A fost *casa mea*, de la şapte ani, dar nu a fost *al meu*. A fost al Lucindei, iar în curînd va fi al tău.

Roanna oftă şi îşi lăsă din nou capul pe speteaza fotoliului.

– Am o licenţă în management financiar, dar mi-am luat-o doar ca să o ajut pe Lucinda. Eu nu am fost niciodată interesată de afaceri şi finanţe, în timp ce tu eşti înnebunit. Singurul lucru pe care mi l-am dorit eu vreodată a fost să mă ocup de cai. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii în întîlniri de afaceri; *tu* le preiei şi fii bine venit. Eu nu rămîn descoperită şi tu ştii bine asta. Eu îmi am propria mea moştenire.

Webb deschise gura dar Roanna îşi ridică mîna, să-l oprească.

– Nu am terminat. Cînd nu va mai fi nevoie de mine aici – se opri şi Webb ştiu că se gîndea la moartea Lucindei, ca şi el. Era întotdeauna acolo, planînd deasupra viitorului lor, de cîte ori reuşeau să discute deschis despre asta – cînd totul se va termina, o să-mi organizez propriile mele grajduri, propria mea casă. Pentru prima oară voi avea ceva ce-mi va aparţine *mie* şi nimeni nu va putea vreodată să mi le ia.

Webb îşi încleştă pumnii. Privirea ei era atît de limpede şi totuşi atît de distantă, ca şi cum s-ar fi uitat înapoi la toate lucrurile şi la toţi oamenii care i-au fost luaţi cînd era prea mică şi neajutorată ca să-şi poată controla propria-i viaţă: părinţii ei, casa ei, inima

existenţei ei. Respectul de sine îi fusese sistematic subminat de Jessie, sub privirea neştiutoare a Lucindei. Dar l-a avut pe el ca zid de apărare, pînă cînd şi el şi-a întors faţa de la ea şi de atunci, Roanna şi-a permis să nu mai aibă pe nimeni, să nu-i mai pese de nimic. Şi a intrat într-un fel de hibernare. Cît timp a trebuit, şi-a devotat viaţa Lucindei, dar vremea asta se apropia de sfîrşit.

Cînd Lucinda murea, Roanna plănuia să plece.

Webb se uită în jos la ea. Toţi ceilalţi îşi doreau Davencourtul, deşi nu aveau nici un drept asupra lui. Roanna avea drepturi legitime asupra lui dar nu îl vroia. *Ea vroia să plece*.

Era atît de demoralizat încît vroia să se întoarcă înapoi în camera lui înainte de a se pierde cu firea, ceva ce ea nu era în formă ca să îndure şi nici el nu vroia să se întîmple. Se îndreptă spre uşă, dar se opri acolo, să-i mai spună ceva.

– O să mai discutăm toate astea mai încolo. Dar tu *nu* pleci din casa asta.

CAPITOLUL 18

Era ziua petrecerii de bun venit organizată de Lucinda în cinstea lui şi întorcîndu-se cu maşina acasă, Webb se gîndea ce dezastru va fi. Lui nu-i păsa, dar pe Lucinda o va tulbura enorm dacă lucrurile nu mergeau cum plănuise ea. Din cîte constatase pe pielea lui în după-amiaza asta, lucrurile chiar nu arătau bine.

Nu fusese cine ştie ce, nici măcar o confruntare, dar ca un barometru al sentimentelor publice, fusese cît se poate de limpede. Luase prînzul la *Painted Lady* cu preşedintele comisiei agricole şi comentariile celor două doamne din spatele lui puteau fi uşor auzite.

Femeia care vorbea nu ridicase tonul dar nici nu şi-l scăzuse, să se asigure că nu era auzită:

– Cred că are obrazul foarte gros, dacă-şi închipuie că zece ani sînt suficienţi pentru noi, să uităm ce s-a întîmplat ... Dar o să se lămurească el.

– Lucinda Davenport nu a putut vedea niciodată greşelile favoriţilor ei, comentă cealaltă femeie.

Webb se uitase la faţa preşedintelui comisiei, care se înroşise cumplit, în timp ce bietul om îşi făcea de lucru cu mîncarea din farfurie, pretinzînd că nu auzise nimic.

– Şi închipuie-ţi că Davenporţii ăştia încearcă acum să ne vîre pe gît un asasin, spuse prima femeie.

Ochii lui Webb se făcură mici, dar nu se întorsese să le înfrunte pe cele două femei. Bănuit sau nu de crimă, fusese crescut ca un gentleman din sud, ceea ce însemna că nu le va stînjeni pe cele două doamne în mod deliberat, în public. Dacă acelaşi lucru ar fi fost spus de bărbaţi, atunci ar fi reacţionat altfel; iar cele două femei nu numai că erau veninoase, dar după voce păreau şi mai în etate. Lasă-le să vorbească; Webb putea duce mult.

Dar cele două venerabile doamne păreau să aibă suficientă putere şi dacă toate erau la fel, petrecerea Lucindei va fi un fiasco. Nu-i păsa de el; dacă oamenii nu vroiau să facă afaceri cu el, foarte bine, găsea alţii interesaţi. Dar Lucinda va fi şi rănită şi dezamăgită şi va da toată vina numai pe ea, pentru că nu îi luase apărarea acum zece ani. De dragul ei, spera ...

Parbrizul maşinii se sparse, împroşcîndu-l pe Webb cu bucăţele minuscule de sticlă. Ceva fierbinte îi trecu pe lîngă ureche, dar nu avu timp să-şi facă griji. Reflexul de a se feri făcu să-i tresară în mînă volanul şi roţile din dreapta se loviră violent cînd maşina devie spre banda de refugiu a drumului. Se luptă să-şi recapete controlul, încercînd să menţină maşina pe carosabil, înainte de a intra într-o groapă sau într-un canal de drenaj, ceea ce l-ar trimite direct în şanţ. Era efectiv orbit de parbrizul care încă nu se prăbuşise dar devenise alb, din cauza ţesăturii de spărturi. O piatră, îşi spuse el, deşi camionul din faţa lui era suficient de departe ca să excludă posibilitatea ca o roată a lui să fi antrenat o piatră pe care să o fi aruncat la distanţa asta. Poate o pasăre, dar ar fi văzut ceva atît de mare.

Reuşi să-şi readucă toate patru roţile înapoi pe banda lui şi maşina se linişti. Frînă în mod automat, privind afară prin partea dreaptă a parbrizului, mai puţin spartă, în efortul de a aprecia distanţa pînă la banda de refugiu şi dacă avea destul loc ca să oprească pe ea. Se afla

aproape de varianta care ducea spre drumul privat al Davencourtului. Dacă ar putea ajunge la curbă, nu ar mai fi atîta trafic ...

Parbrizul explodă din nou, de data asta mult spre dreapta. Particule din sticla spartă atîrnau din ramă, mici diamante ţinute laolaltă de pelicula de siguranţă care împiedica sticla să se împrăştie. *Pe naiba, piatră*, îşi spuse el furios.

Cineva trăgea în el.

Se aplecă repede în faţă şi dădu un pumn în pelicula de protecţie, trăgînd-o în jos ca să poată vedea în faţă, apoi apăsă acceleraţia. Maşina se repezi înainte ca un bolid, forţa aruncîndu-l în spate, pe banchetă. Dacă se oprea şi-i oferea trăgătorului o ţintă fixă, era un om mort, dar să tragi în cineva care mergea cu optzeci şi cinci de mile la oră, nu mai era aşa de uşor.

Amintindu-şi bîzîitul acela fierbinte din dreptul urechii, făcu o apreciere în mare a traiectoriei primului glonţ şi plasă mental trăgătorul undeva pe o înălţime, imediat după ieşirea în drumul lateral. El se afla acum aproape de drumul respectiv şi dacă intra pe el, trăgătorul ar fi avut o deschidere largă, să tragă în el. Webb ţinu în continuare piciorul pe acceleraţie şi trecu în trombă de intersecţie, apoi de drumul de ţară ascuns de copacii deşi, unde credea Beshears că îşi ascunsese spărgătorul maşina...

Webb îşi mijì ochii împotriva vîntului care fluiera în maşină şi rămase cu piciorul pe frînă, rotind volanul în stînga şi în dreapta, ca la o demonstraţie a forţelor de poliţie, o manevră pe care o deprinsese de pe vremea cînd, adolescent fiind, gonea ca un nebun pe drumul acesta drept, plan. Din cauciucurile lui ieşea fum, în timp ce-şi lăsau urmele pe asfalt. O altă maşină trecu în trombă pe lîngă el, claxonînd întruna. Maşina lui se răsuci şi patină, apoi se redresă,cu botul îndreptat înapoi, în direcţia din care venise. Era o autostradă cu patru benzi, două şi două, deci el mergea pe contrasens. Două maşini se îndreptau direct spre el. Apăsă din nou pe acceleraţie.

Ajunse la drumul de ţară exact cu o clipă înainte de a intra în coliziune cu una dintre maşinile acelea şi luă curba pe două roţi. Frînă imediat şi băgă în poziţia „parcare". Sări din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit, repezindu-se în desişul gros de pe margine şi lăsînd maşina să blocheze ieşirea, pentru eventualitatea în care trăgătorul îşi lăsase maşina aici. Era oare acelaşi om care pătrunsese în casă, sau era o coincidenţă? Oricine folosea această autostradă în mod regulat, putea observa drumul de ţară. Semăna cu un drum de vînătoare care ducea în pădure, dar după vreun sfert de milă copacii şi tufele dispăreau şi drumul se deschidea într-un cîmp larg, care se termina în domeniul Davencourt.

– La naiba, coincidenţă, îşi şopti el făcîndu-şi încet, fără zgomot, drum printre copaci, profitînd de adăpostul natural, care împiedica pe oricine să-l facă o ţintă uşoară.

Nu ştia ce va face dacă va da nas-în-nas cu cineva înarmat cu o puşcă de vînătoare, în timp ce el avea mîinile goale, dar nici nu avea intenţia să se întîmple aşa ceva. Educaţia lui fusese tipic rurală, în ciuda faptului, sau tocmai pentru că locuia la Davencourt. Lucinda şi Yvonne se asiguraseră ca el să se simtă bine cu colegii de clasă şi cu toţi cei cu care va avea de a face în restul vieţii. Vînase vecveriţe şi căprioare şi oposumi, învăţînd de timpuriu cum să se prelingă fără zgomot printre copacii groşi, cum să urmărească un vînat care avea ochi şi urechi mult mai bune ca ale *lui*. Hoţii care-i furaseră vitele, ducîndu-le în Mexic, aflaseră cît de bun era la urmărit şi la a se face nevăzut, cînd vroia el. Dacă puşcaşul s-ar afla aici, l-ar găsi fără ca omul să ştie că a trecut pe acolo, decît cînd va fi prea tîrziu.

Nu exista nici un alt vehicul parcat pe drumul de ţară. Odată ce stabili asta, Webb se aplecă la pămînt, ascultînd zgomotele din jurul lui. Cinci minute mai tîrziu ştiu că auzea doar vîntul. Nu era nimeni acolo. Dacă îşi imaginase corect traiectoria, atunci trăgătorul părăsise locul acela mai înalt, prin altă parte.

Se ridică şi o porni înapoi spre maşină. Se uită la parbrizul distrus, cu cele două găuri mici care-l străpunseseră şi se enervă de-a binelea. Fuseseră bine ţintite; oricare dintre ele l-ar fi putut omorî, dacă unghiul de tragere ar fi fost corect, la firul de păr. Deschise portiera şi se aplecă înăuntru, să verifice banchetele. În tetiera banchetei lui se afla o gaură sfîşiată, la doar un centimetru de locul unde se aflase urechea lui dreaptă. Glonţul avusese suficientă putere, chiar şi după ce pătrunsese prin parbriz, să perforeze complet tetiera şi să facă o gaură de ieşire prin lunetă. Cel de al doilea glonţ făcuse o gaură sfîşiată în bancheta din spate, în care intrase.

Îşi luă celularul, îl deschise şi îl sună pe Carl Beshears.

La cererea lui Webb, Carl veni fără lumini şi sirene. Nu adusese nici măcar un adjunct cu el. „Nu face valuri. Cu cît ştie mai puţină lume despre asta, cu atît mai bine," îi spusese Webb.

Cari se învîrtea acum în jurul maşinii, înregistrînd fiecare detaliu.

– La naiba, Webb! Cineva chiar are ceva cu tine, spuse el în final.

– Rău de tot. Iar eu chiar n-am chef de asta.

Cari se uită iute la Webb. O expresie periculoasă, rece, i se citea pe chip, o expresie care te făcea să te fereşti din calea lui. Toată lumea ştia că Webb Tallant avea temperament, dar ăsta nu era temperament: asta era altceva, ceva deliberat şi aspru, neîndurător.

– Ai vreo idee? îl întrebă el. Te-ai întors aici de cînd? De o săptămînă şi jumătate? Îţi faci repede duşmani. Duşmani serioşi.

– Eu cred că este acelaşi om care a pătruns în casă, spuse Webb.

– Interesantă teorie. Cari se gîndi la asta, mîngîindu-şi bărbia.

– Deci nu crezi că a fost doar un spărgător?

– Acum, nu. Nu s-a întîmplat nimic la Davencourt vreme de zece ani, decît acum, după întoarcerea mea.

Cari mormăi, continuînd să-şi mîngîie bărbia, studiindu-l pe Webb.

– Spui cumva ce cred eu că spui?

– Nu eu am omorît-o pe Jessie. Ceea ce înseamnă că a făcut-o altcineva, cineva care a intrat în apartamentul nostru. În mod normal, ar fi trebuit să fiu acolo. Niciodată nu mă duceam noaptea la baruri şi nici nu umblam cu alte femei. Poate că Jessie l-a surprins aşa cum l-a surprins Roanna. Roanna s-a întîlnit cu el pe holul din faţă; ţii minte că apartamentul meu şi al lui Jessie se afla în faţă, pe partea dreaptă. Corliss stă acum acolo, eu dorm într-o cameră din spate. Dar aşa zisul spărgător n-ar fi avut de unde să ştie asta, nu?

Carl fluieră încet printre dinţi.

– Asta te face pe tine victima intenţionată, de la bun început, ceea ce înseamnă că ar fi cea de a treia încercare de a te ucide. Eu vreau să te cred, băiete, mai ales că tu nu aveai nici un motiv să o ucizi pe Domnişoara Jessie. Asta ne-a derutat pe noi acum zece ani. Oricine a făcut-o, trebuie să-şi fi spus că era cît se poate de amuzant să fii acuzat tu, de uciderea ei.Chiar mai bine decît să te ucidă cu mîna lui. Dar cine te urăşte într-atît încît să fi încercat să te omoare acum zece ani şi să nu se fi răcorit pînă acum?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, spuse Webb încet. Ani de zile crezuse că Jessie a fot ucisă de iubitul ei secret, dar

cu aceste noi evenimente, ipoteza nu mai avea nici un sens. Ar fi avut sens ca asasinul să încerce să-l omoare pe el, dar nu ca el să o omoare pe Jessie. Ar fi fost rezonabil, chiar, dacă era dispus să se gîndească la o crimă ca la ceva rezonabil, cei doi să fi complotat să îl omoare pe el. Asta l-ar fi scos pe el din joc şi Jessie ar fi moştenit mai mult din averea Davenport. Dacă ar fi divorţat de el, moştenirea ei nu ar fi fost la fel de mare, pentru că în ciuda ameninţărilor ei, Jessie trebuia să fi ştiut că Lucinda nu l-ar fi dezmoştenit doar pentru că ar fi divorţat. Acordîndu-i credit, respinse totuşi ideea că Jessie fusese implicată într-o intrigă pentru uciderea lui. Ca şi Roanna, se aflase pur şi simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, dar pentru Jessie, proasta programare fusese fatală.

Carl scoase din buzunar o bucată de sfoară şi îi legă un capăt în jurul unui pix.

– Ţine parbrizul ăsta cît poţi de drept, îi spuse el lui Webb şi Webb se conformă. Cari petrecu capătul liber al sforii prin prima gaură de glonţ, trăgînd-o prin ea, pînă cînd creionul se opri în partea exterioară a găurii. Legă apoi celălalt capăt al sforii de alt creion, de data asta asigurînd sfoara sub agăţătoarea pixului şi trecu pixul prin găurile din tetieră.

Se uită la traiectorie şi fluieră din nou.

– De la distanţa de la care a tras, dacă şi-ar fi ajustat cătarea doar o idee mai la dreapta, glonţul ăsta ţi-ar fi intrat drept între ochi.

– Am observat şi eu că a fost o împuşcătură fină, spuse Webb sarcastic.

Carl zîmbi.

– Mi-am zis eu că ştii să apreciezi o treabă bine făcută. Şi al doilea glonţ?

– A trecut prin portbagaj.

– Da, orice puşcă de vînătoare poate trage de la distanţă cu forţa asta. Chiar dacă am găsi cartuşele, tot nu am da de maşină. Dar ai riscat, oprindu-te aici.

– Eram furios.

– Da, dar altă dată, dacă s-ar mai întîmpla, răcoreşte-te înainte de a te duce după cineva înarmat. O să-ţi iau maşina şi băieţii se vor ocupa de ea, dar nu cred că vom găsi ceva să ne ajute.

– În cazul ăsta aş prefera să nu ştie nimeni nimic. Mă ocup eu de maşină.

– Te superi dacă te întreb de ce vrei să păstrăm tăcerea?

– Unu, nu vreau să-l pun în gardă. Doi, oricum nu prea ai ce face. Nu-mi poţi asigura o escortă oriunde m-aş duce şi nu poţi păzi Davencourtul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trei, dacă află Lucinda, asta ar putea-o omorî.

Carl mormăi.

– Webb, familia ta trebuie să ştie, ca să fie prudentă.

– Sînt prudenţi. Aşa zisul spărgător a băgat spaima în ei. Am montat deja încuietori bune, geamuri mai bune şi o alarmă care, dacă porneşte, stîrneşte toţi cîinii pe o rază de treizeci de mile. Nici asta nu este un secret, în Tuscumbia.

– Deci crezi că ştie şi el şi nu o să mai încerce să pătrundă în casă?

– A intrat pînă acum de două ori, fără probleme. În loc de asta, acum a încercat să mă lichideze pe drum. Înseamnă că a auzit veştile.

Carl îşi încrucişă braţele şi se uită la el.

– Petrecerea dnei Lucinda este în seara asta.

– Crezi că s-ar putea amesteca printre oaspeţi?

Webb se gîndise şi el la asta.

– Aş spune că este o ocazie bună. Poate c-ar trebui să te uiţi pe lista de oaspeţi, să vezi dacă nu recunoşti numele cuiva cu care nu prea te-ai înţeles, cineva care

s-a retras din cine ştie ce afacere. La naiba, de fapt poate că nici n-a fost invitat; din cîte am auzit, vor fi atîţia oameni încît poate intra fără ca cineva să-l observe.

– Cari, şi tu ai fost invitat. Vii?

– Nu pot sta deoparte. Vine şi Booley. Te superi dacă lui îi spun ceva? Cîinele ăsta bătrîn este încă destul de ager şi dacă ştie că trebuie să fie cu ochii în patru, poate că o să vadă pe cineva.

– Sigur, spune-i lui Booley. Dar nimănui altcuiva, da?

– Bine, bine. Carl mormăi şi se uită din nou la Webb.

– Nu vrei să te duc acasă?

– Nu, toată lumea ar pune întrebări. Du-mă în oraş. Oricum trebuie să fac rost de o maşină şi o să aranjez să se ocupe cineva de asta.

Webb se uită la ceas.

– O să trebuiască să mă grăbesc, să ajung acasă la timp pentru petrecere.

Peste o jumătate de oră începeau să apară invitaţii şi Webb nu era nicăieri. Toată familia era deja acolo, inclusiv mama lui şi mătuşa Sandra. Yvonne începea deja să fie neliniştită, pentru că nu era genul lui Webb să întîrzie, iar Lucinda devenea tot mai iritată.

Roanna stătea foarte tăcută, păstrîndu-şi grijile pentru ea. Nu îşi permitea să se gîndească la accidente de maşină, pentru că nu putea suporta gîndul acesta. Părinţii ei muriseră astfel şi de atunci se chircea de frică numai la gîndul unui acident de maşină. Dacă trecea pe lîngă unul, pe autostradă, nu se uita niciodată într-acolo ci îşi ţinea privirea îndreptată cu grijă înainte, pînă trecea de locul accidentului. Webb nu putea să fi avut un accident de maşină, pur şi simplu nu putea.

Apoi auziră deschizîndu-se uşa din faţă şi Yvonne se repezi într-acolo.

– *Unde* ai fost? auzi Roanna întrebarea pusă cu asprime de mamă.

– Am avut probleme cu maşina, răspunse Webb, începînd deja să urce. În cinci minute era din nou jos, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat în ţinută de seară, aşa cum insistase Lucinda.

– Scuze de întîrziere, li se adresă el tuturor, îndreptîndu-se spre bar şi deschizînd uşile. Îşi turnă puţină tequila şi o dădu pe gît, apoi puse paharul jos şi le zîmbi temerar.

– Să înceapă distracţia.

Roanna nu-şi putea lua ochii de la el. Arăta ca un pirat, în ciuda fineţei hainelor. Părul lui des, negru, părea şi mai negru din cauza umidităţii şi era periat într-un stil sever. Se mişca cu graţia celui obişnuit cu hainele elegante, fără urmă de preocupare pentru ele. Haina îi stătea perfect pe umerii largi şi pantalonii erau comozi cît trebuia, ca să arate pe măsura lui, fără să fie prea strîmţi.Webb a ştiut întotdeauna să-şi poarte hainele. Îşi spusese adeseori că nimeni nu putea arăta vreodată mai bine ca el în jeanşi şi cizme şi cămaşă chambray ca el, iar acum îşi spunea că nimeni nu putea arăta mai bine ca el în ţinută de seară. Cămaşa albă ca zăpada avea şiruri de tighele delicate şi se închidea pe piept cu un rînd de bumbi, iar butonii asortaţi străluceau întunecat la încheieturile groase ale mîinilor.

Nu mai vorbise în privat cu el din noaptea în care venise în camera ei şi ea îi spusese de ce nu văzuse spărgătorul. Webb îi interzisese să muncească pînă la controlul medicului de familie şi fusese cît se poate de ferm, chiar şi ieri. Adevărul era că de cînd se întorsese de la spital, nici nu avusese chef de muncă sau de altceva, decît să stea foarte liniştită. Durerea de cap persista şi dacă se agita prea mult, îi revenea greaţa care apăruse odată cu contuzia. Abia în ultimele două zile durerea începuse să o mai lase şi o dată cu ea, şi greaţa. Totuşi, nu credea că va risca să danseze în seara asta.

Webb fusese ocupat, dar nu doar cu munca. Supraveghease instalarea uşilor armate cu oţel, la intrările principale, a încuietorilor la uşile vitrate şi a sistemului de alarmă, care o făcuse să-şi astupe urechile cu o pernă, cînd a fost testat. Dacă nu putea dormi şi vroia să se bucure de puţin aer curat, trebuia mai întîi să tasteze un cod pe cutiuţa instalată la fereastra fiecărei camere. Dacă deschidea uşile fără să introducă codul, declanşa alarma care i-ar fi făcut pe toţi să sară din pat.

Între migrenele ei şi munca lui, efectiv nu mai rămăsese timp să stea doar ei doi de vorbă. Jena legată de circumstanţele rănirii ei îi dispăruse aproape. Iar după vizita lui Webb, din toiul nopţii, subiectul nu a mai fost deschis, ca şi cum amîndoi ar fi vrut să-l evite.

– Doamne, ce bine arăţi, spunea Lucinda studiindu-l pe Web de sus pînă jos. Probabil că lupta cu vacile, sau ce-oi fi făcut tu în Arizona te-a păstrat în formă.

– Cu tăuraşii, o corectă el, cu ochii strălucindu-i amuzaţi. Şi da, m-am luptat cu cîţiva.

– Ziceai că ai avut probleme cu maşina. Ce s-a întîmplat? îl întrebă Yvonne.

– Ceva la transmisie. A trebuit să mi-o remorcheze, spuse el calm.

– Şi ce conduci acum?

– O camionetă. Ochii lui străluciră verde spunînd asta, dar Roanna văzu în ei tensiunea, un fel de stare de alertă, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o situaţie grea, pe care numai el o anticipa. În acelaşi timp, linia gurii îi evidenţia amuzamentul şi îl văzu uitîndu-se anticipativ spre Gloria.

– O camionetă. Sper să-ţi repare repede maşina, spuse aceasta cu dispreţ.

Amuzamentul deveni şi mai pronunţat şi Roanna se întrebă dacă fusese singura care văzuse alerta din ochii lui.

– Nu contează. Oricum, camioneta am cumpărat-o, spuse Webb cu un zîmbet maliţios.

Dacă se aşteptase la o tiradă, Gloria nu îl dezamăgi, lansîndu-se într-un comentariu despre „cum arată ca cineva din familia *noastră* să conducă un vehicul atît de *comun*."

Cînd aceasta continuă pe tema imaginii pe care trebuiau să şi-o păstreze, ochii lui Webb deveniră şi mai strălucitori. Spuse:

– Are şi tracţiune pe patru roţi. Cauciucuri mari, ca acelea folosite de contrabandişti, ca să intre în pădure.

Gloria îl privi contrariată şi rămase fără grai, cu faţa roşie.

Lucinda îşi ascunse un zîmbet în spatele mîinii. Greg tuşi şi se întoarse să se uite pe fereastră.

Şi Corliss se uita pe fereastră. Spuse:

– Dumnezeule, pare ca o scenă din *Tărîmul Viselor*.

Lucinda, înţelegînd-o exact, se ridică şi spuse:

– Sigur că aşa arată. Cînd dau eu o petrecere, vin cu toţii.

Remarca provocă rîsul tuturor, cu excepţia Roannei, dar Webb observă totuşi pe buzele ei un zîmbet vag... Al treilea, îşi spuse el.

În curînd, casa se umplu de oameni rîzînd, conversînd. Cîţiva bărbaţi erau în înaltă ţinută de seară, dar majoritatea, în costume negre. Femeile etalau o varietate de stiluri, de la rochii de cocktail deasupra genunchiului, la rochii lungi, de ceai, pînă la toalete mult mai formale. Toate femeile din familia Davenport şi Tallant purtau rochii lungi, potrivit instrucţiunilor Lucindei. Ea ştia exact cum să facă impresie şi să stabilească tonul.

Lucinda arăta bine, mai bine decît arătase de mult timp. Părul ei alb era prins la spate într-un coc de regină şi rochia de culoarea piersicii, ajutată de o pricepută aplicare de cosmetice, îi accentua culoarea delicată a feţei. Ştiuse ea ce ştiuse, insistînd asupra luminilor de culoarea piersicii.

În timp ce Lucinda se întreţinea cu prietenii ei, Roanna constata tăcută că totul decurgea bine. Catererul a fost foarte eficient, dar se ştia că puteau apărea dezastre chiar şi la petrecerile cele mai riguros organizate. Chelneri angajaţi pentru această seară se mişcau prin mulţime cu tăvi încărcate cu pahare cu şampanie aurie sau cu o gamă ameţitoare de hors d'oeuvres. Pentru cei cu apetituri mai solide, fusese instalat un bufet. Afară în patio, orchestra începuse deja să cînte melodii vechi, cunoscute, invitînd oamenii la dans, sub luminile de basm, de culoarea piersicii.

Roanna se uita la Webb care se mişca prin mulţime, discutînd degajat cu oamenii, oprindu-se să spună o glumă sau să facă vreo remarcă politică, ducîndu-se apoi la alt grup. Părea perfect relaxat, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că toţi se uitau pieziş la el. Dar Roanna vedea încă tensiunea, parcă tot mai intensă, din ochii lui grei, strălucitori. Constată că nimeni nu spunea ceva necuvenit în prezenţa lui. Webb degaja o putere care-l făcea să iasă în evidenţă chiar şi în mulţimea aceasta de elite sociale, o siguranţă pe care nu multă lume o avea. El chiar nu dădea o para chioară pe ce gîndeau oamenii. Era relaxat şi sigur pe el, dar gata să acţioneze dacă era necesar.

Pe la zece, cînd petrecerea se desfăşura deja de două ore, Webb apăru în spatele ei, în timp ce ea supraveghea bufetul, să se asigure că era mereu plin. Stătea atît de aproape încît îi simţea căldura corpului şi Webb îşi puse mîna pe talia ei.

– Te simţi bine? o întrebă el încet.

– Da, sînt bine, spuse ea în mod automat şi se întoarse spre el. Repeta vorbele pe care le spusese de sute de ori în seara asta, răspunzînd la aceeaşi întrebare. Toată lumea auzise de spărgător, de contuzia ei şi vroia să afle cît mai multe.

Toată lumea îi spusese că arăta bine. Numai Webb, nu. În schimb se uita la părul ei.

I se scoseseră firele ieri, cînd fusese la medicul de familie. Astăzi fusese la coafor şi stilista îi aranjase cu blîndeţe părul într-un coc sofisticat, care ascundea micul petic ras.

– Poţi să-mi spui? îl întrebă ea îngrijorată.

Webb ştiu ce îl întreba ea.

– Nu, deloc. Te mai doare capul?

– Puţin. O durere blîndă.

Webb îşi luă mîna de pe talia ei şi-i atinse unul dintre cerceii atîrnători, făcînd să danseze steluţele de aur.

– Arăţi destul de bine ca să fii mîncată, spuse el.

Roanna se înroşi, pentru că sperase că în seara asta va arăta atrăgătoare. Auriul crem al rochiei îi complementa tenul cald şi castaniul întunecat al părului.

Se uită în sus la el şi respiraţia i se opri în piept. Webb o privea cu o expresie puternică, intensă, *flămîndă*. Timpul păru să se oprească brusc în jurul lor, oamenii să se şteargă din mintea ei, zgomotul şi muzica să amuţească. Sîngele îi pulsa în vene încet, puternic.

Aşa se uitase la ea în ziua în care plecaseră împreună la călărit. Crezuse că era dorinţă ... sau se înşelase ea?

Erau teribil de singuri acolo, în mijlocul mulţimii. Trupul îi vibra, respiraţia îi deveni superficială, sînii i se ridicau ca şi cum ar fi fost atinşi de el. Durerea dorinţei era atît de intensă încît crezu că o să moară.

– Nu. Dacă nu vrei asta ... nu, spuse ea în şoaptă.

El nu-i răspunse. În schimb, privirea îi coborî încet asupra sînilor ei, poposind acolo şi Roanna ştiu că sfîrcurile i se conturaseră vizibil. Un muşchi îi tresări în maxiliar.

– Vreau să fac un toast.

Lucinda ştia cum să se facă auzită într-o mulţime, aparent fără să ridice glasul. Încet, sporovăiala sutelor

de voci încetă şi toată lumea se întoarse spre ea. Lucinda stătea uşor izolată, fragilă, dar tot regină.

Vraja care-i înlănţuise pe Roanna şi Webb se destrămă şi Roanna se cutremură, întorcîndu-se spre Lucinda.

– Pentru nepotul meu, Webb Tallant, spuse Lucinda clar şi ridică paharul de şampanie spre Webb.

– Ţi-am dus cu disperare dorul cît timp ai fost plecat iar acum că te-ai întors, sînt cea mai fericită bătrînă doamnă din Colbert County.

Era încă una din loviturile ei de maestru, obligînd pe toată lumea să toasteze pentru el, acceptîndu-l. Peste tot în încăpere se ridicau pahare în cinstea lui Webb, se bea şampanie pentru întoarcerea lui şi un cor de „Bun Venit" umplu încăperea. Roanna, ale cărei mîini erau goale, îi aruncă un zîmbet timid.

Al patrulea, îşi spuse el. Două într-o singură seară.

Roanna îşi simţea cu acuitate nervii, din cauza intervalului încărcat de tăcere, dintre ei. Se îndepărtă în mulţime, strecurîndu-se afară să se asigure că în patio totul era bine.Cupluri se plimbau prin jur, drumul fiindu-le luminat de miile de beculeţe împletite în copaci şi tufe, labirintul de fire electrice fiind acoperit cu canale de cable, fixate, ca nimeni să nu se împiedice în ele. Orchestra trecuse acum, de la melodiile vechi de început, care încălziseră mulţimea de dansatori, la melodii mai animate. Cel puţin vreo cincizeci de dansatori îşi dădeau sufletul pe ring.

Melodia se termină în aplauze şi rîsete, după care urmă unul din acele mici momente de tăcere, în care cuvintele „Şi-a omorît nevasta" se auziră cît se poate de clar.

Roanna se opri, îngheţînd. Tăcerea se răspîndi, pe măsură ce lumea se uita jenată la ea. Chiar şi membrii orchestrei stăteau tăcuţi, ne ştiind ce va urma, dar conştienţi că se petrecea ceva. Femeia care vorbise se întoarse spre ea, cu faţa roşie de jenă.

Roanna se uită fix la femeie, care era o Cofelt, una din cele mai vechi familii din comitat. Apoi se uită în jur, la toate celelalte chipuri încremenite în lumina plăcută, de piersică, în timp ce o urmăreau. Oamenii aceştia veniseră acasă la Webb, se bucurau de ospitalitatea lui şi tot continuau să-l vorbească pe la spate. Nu era doar Cora Cofelt, care fusese suficient de ghinionistă ca să fie auzită. Toate aceste chipuri erau vinovate, pentru că şi ele spuseseră aceleaşi cuvinte. Dacă ar fi avut puţin discernămînt ca să înceapă cu asta, îşi spuse Roanna cu furie crescîndă, şi-ar fi dat seama încă de acum zece ani că era un lucru imposibil ca Webb să-şi ucidă soţia.

Făcea parte din normele de politeţe ca o gazdă să nu-şi pună oaspeţii într-o situaţie jenantă, dar Roanna simţea cum creşte furia în ea. Tremura de emoţie, de energie nestăvilită, care îi inundă tot corpul, încît pînă şi unghiile îi vibrau.

Îndurase şi ea destule. Dar, Dumnezeule, n-o să stea ea acolo, lăsîndu-i să-l calomnieze pe Webb.

Rareori în viaţa ei fusese mai furioasă, exceptînd-o pe Jessie, dar aceea era un alt fel de furie. Acum se simţea rece, perfect stăpînă pe ea. Spuse, cu o voce clară, puternică:

– Voi, oameni buni, se presupune că trebuia să fiţi prietenii lui Webb. Ar fi trebuit să ştiţi încă de acum zece ani că el nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău lui Jessie. Ar fi trebuit să-l sprijiniţi, în loc să vă împreunaţi mîinile şi să vorbiţi în şoaptă despre el. Nici unul dintre voi – *nici unul* – nu şi-a exprimat simpatia faţă de el, la funeraliile lui Jessie. Nici unul dintre voi nu a vorbit în favoarea lui. Dar în seara aceasta aţi venit în casa lui ca oaspeţi, i-aţi mîncat mîncarea, aţi dansat ... şi tot îl mai bîrfiţi.

Roanna se opri, uitîndu-se de la unul la altul, apoi continuă:

– Poate că ar trebui să fac mai clară pentru toată lumea poziţia familiei mele, în cazul în care au existat

interpretări greşite. Noi îl susţinem pe Webb. Punct. Dacă cineva dintre voi simte că nu se poate asocia cu el, atunci îl rog să plece acum şi asocierile voastre cu firmele Davenport şi Tallent vor lua sfîrşit.

Tăcerea din patio era groasă, încărcată de jenă. Nimeni nu se mişcă. Roanna se întoarse spre orchestră.

– Cîntaţi...

– ...Ceva lent, termină Webb din spatele ei. Mîna lui, puternică şi caldă, se strînse în jurul cotului ei.

– Vreau să dansez cu verişoara mea, dar capul o doare încă foarte tare, pentru ceva mai săltăreţ.

Un hohot general de rîs izbucni în grădină. Orchestra începu să cînte *„Blue Moon"* şi Webb o întoarse în braţele lui. Alte cupluri li se alăturară şi începură să se legene în ritmul muzicii şi criza luă sfîrşit.

O ţinu la distanţă, ca între veri, nu cu apropierea unui cuplu care zăcuse în pielea goală printre cearşafuri răvăşite. Dansînd, Roanna se uita la gîtul lui.

– Cît ai auzit? îl întrebă ea, cu vocea calmă şi din nou, inexpresivă.

– Totul. Dar te-ai înşelat în legătură cu un singur lucru.

– Anume?

În depărtare se auzi un tunet şi Webb se uită în sus, la cerul negru, în timp ce dintr-o dată se simţi un vînt rece, promiţător de ploaie. După zile de tachinare, se părea că în sfîrşit va veni furtuna. Cînd se uită înapoi la ea, ochii lui verzi străluceau.

– A existat o persoană care mi-a oferit simpatia ei, la funeraliile lui Jessie.

CAPITOLUL 19

Petrecerea se terminase, oaspeţii plecaseră la casele lor. Orchestra şi-a deonectat instrumentele şi a plecat şi ea. Catererul şi echipa lui strînseseră, curăţaseră, spălaseră şi urcaseră totul, eficient, în dube şi plecaseră, obosiţi dar bine plătiţi.

Lucinda, epuizată de efortul suprauman pe care-l făcuse în seara aceasta, se dusese imediat la culcare şi în curînd plecară cu toţii.

Furtuna îşi depăşise promisiunile, sosind cu sfîşieri de fulgere grandioase şi torente de ploaie. Roanna urmărea toată această dramă din siguranţa camerei ei, făcută ghem în fotoliu. Uşile verandei erau larg deschise, ca să poată savura întregul efect, mirosul şi prospeţimea ploii şi să vadă vîntul măturînd de-a lungul întinderii de pămînt, în rafale. Era cuibărită sub o pătură uşoară, moale, ca pentru bebeluşi, delicios răcorită de umiditatea din aer. Era relaxată şi puţin ameţită, hipnotizată de ploaie, cu trupul scufundîndu-i-se în adîncimile confortabile ale fotoliului, în totală relaxare.

Furtuna cea mare trecuse şi ploaia se stabilise într- o răpăială constantă, grea, acompaniată ocazional de cîte un fulger. Era mulţumită să stea acolo şi să-şi amintească – nu scena din patio, ci momentul dinaintea toastului Lucindei, cînd Webb şi cu ea fusese prinşi într-o

bulă a lor, de timp suspendat, cu dorinţa pulsînd greu între ei.

Fusese *dorinţă*, nu? Dulce, fierbinte. Privirea lui coborîse, arzînd ca o torţă, în jos, spre sînii ei. Aceştia îi pulsau, sfîrcurile ridicîndu-i-se spre el. Nu se înşelase în ceea ce privea intenţia lui, nu se putea înşela. Webb o dorea.

Altădată s-ar fi dus spre el, indiferentă la orice altceva, exceptînd patima ei pentru el. Dar acum rămăsese în camera ei, privind ploaia. Nu s-ar mai fi dus din nou după el. El ştia că îl iubea, o ştiuse toată viaţa lui. Mingea era acum în terenul lui, era rîndul lui să i-o trimită înapoi sau să-o lase să treacă pe lîngă el. Nu ştia ce va face el sau dacă va face ceva, dar ea credea ce spusese astăzi, la petrecere. Dacă el nu era serios în intenţiile lui, atunci ea nu avea nevoie de el.

Ochii i se închiseră, ascultînd ploaia. Era atît de liniştitor, atît de paşnic; simţea odihna, indiferent dacă avea sau nu să adoarmă în noaptea asta.

Un vag miros de ţigară veni spre ea. Deschise ochii şi el era acolo, stînd în uşile deschise, uitîndu-se la ea. Privirea lui perfora întunericul încăperii. Sporadicele fleşuri ale fulgerelor i-o conturau, cu ochii umbriţi şi calmi, cu trupul relaxat, în aşteptare... în aşteptare.

În aceleaşi scurte momente de lumină, îl putea vedea şi ea stînd acolo, cu un umăr sprijinit de canatul uşii, într-o postură degajată, care nu trăda cîtuşi de puţin tensiunea din muşchii lui contractaţi, intensitatea privirii lui, ca a unui animal de pradă care se concentrează asupra victimei sale.

Se dezbrăcase pe jumătate. Nu mai avea haina şi nici cravata neagră. Cămaşa albă ca neaua era deschisă la nasturi şi trasă afară din pantaloni, atîrnînd desfăcută, pe pieptul lui larg. În mînă avea o ţigară pe jumătate fumată. El se întoarse şi o aruncă peste

balustradă, afară în ploaie, traversînd apoi în tăcere încăperea, cu paşi mlădioşi, de panteră.

Roanna nu se mişcă, nu spuse nimic, nici primindu-l, nici respingîndu-l. Mişcarea asta era a lui.

Webb îngenunche în faţa fotoliului şi-şi puse mîinile pe picioarele ei, mîngîindu-i pătura, peste genunchi. Fierbinţeala atingerii lui o arse, prin ţesătură.

– Dumnezeu ştie cît am încercat să stau departe de tine, spuse el înfundat.

– De ce? puse ea încet, întrebarea simplă.

Webb rîse răguşit.

– Dumnezeu ştie.

Apoi luă încetişor pătura, o trase de pe ea şi o aruncă pe jos, lîngă fotoliu. La fel de blînd îşi strecură mîinile sub cămaşa ei de noapte şi o prinse de glezne. Îi trase picioarele din poziţia ghemuită, îndreptîndu-i-le şi îndepărtîndu-i-le, rămînînd între ele.

Roanna inspiră adînc, tremurat.

– Ai sfîrcurile tari? şopti el.

– Nu ştiu... Abia reuşi Roanna să spună.

– Să văd.

Şi îşi strecură mîinile de-a lungul trupului ei, pînă sus, închizîndu-le peste sînii ei. Pînă să i-i atingă, nu ştiuse cu cîtă disperare îşi dorise ea asta. Gemu tare de uşurare, de plăcere. Sfîrcurile ei îi înţepau palmele. Îşi frecă degetele mari peste ele şi rîse încetişor.

– Cred că sînt tari. Mi-amintesc ce gust au, cum i-am simţit în gură.

Sînii i se ridicau în palmele lui cu fiecare respiraţie iute, gemută. Dorinţa i se încolăcea fierbinte în vintre, decontractînd-o, înfierbîntîndu-i carnea şi făcînd-o să se plieze atingerii lui.

Webb îi ridică şi-i scoase peste cap cămaşa de noapte, aruncîndu-i-o pe jos, aşa cum făcuse cu pătura. Stătea goală în faţa lui, în fotoliul acela mare, cu trupul parcă şi mai mic, faţă în faţă cu al lui. Fulgeră din nou,

dezvăluind o secundă detaliile sînilor şi ale coapselor, sfîrcuri ţîşnind contractate şi coapse desfăcute. Respiraţia lui Webb şuiera printre dinţi, umflîndu-i pieptul larg. Îi apucă încet picioarele, desfăcîndu-i-le şi mai mult, şi mai mult, pînă cînd i se expuse în totalitate.

Aerul umed al nopţii o învăluia, briza răcorindu-i carnea înfierbîntată dintre picioare. Senzaţia expunerii, a vulnerabilităţii, era prea puternică să poată fi suportată şi cu un sunet slab, panicat, încercă să-şi apropie picioarele.

Mîinile lui se strînseră mai tare pe coapsele ei.

– Nu, spuse el. Şi se aplecă încet înainte, lăsîndu-şi trupul să i-l atingă pe al ei şi gura i se închise peste a ei, cu o dulceaţă, o tandreţe devastatoare. Sărutul era la fel de delicat ca aripile unui fluture, la fel de leneş ca vara. Îi savura gura cu o delicateţe de nedescris, întîrziind în sărut. În acelaşi timp, degetele lui parşive se mişcau îndrăzneţe între picioarele ei, desfăcînd faldurile secrete care-i protejau deschiderea spre trupul ei. Un deget mare o sondă, făcînd-o să se zvîrcolească, apoi intră adînc în ea. Roanna se arcui neajutorată, gemînd în gura lui, depăşită de senzaţia neaşteptată de a fi penetrată.

El continuă să o sărute, dulceaţa gurii lui liniştind-o pentru pătrunderea prădătoare a degetelor. Era aproape diabolic, acest contrast al intensităţilor, excitînd fiecare aspect al senzualităţii ei. Era deopotrivă sedusă şi violată, ademenită şi posedată.

Buzele lui îi părăsiră gura, alunecară fierbinţi în jos pe gîtul ei, apoi se opriră la sîni. Sorbea delicat, sugea puternic. Roanna se afundă într-o furtună întunecată, aiuritoare de dorinţă pură, tremurînd de nevoie. Îşi puse mîinile pe capul lui, simţindu-i între degete mătasea deasă, rece, a părului. Era ameţită, beată de excitarea provocată de mirosul încins, de mosc, al pielii lui. Era fierbinte, atît de fierbinte, încît fierbinţeala trupului lui o ardea prin cămaşă.

Gura lui coborî mai jos, peste muşchii tremurători ai abdomenului ei. Limba îi sondă buricul mic, făcîndu-i coapsele să i se strîngă sălbatic, cînd trupul îi fu tăiat de un cuţit de plăcere. Jos, jos...

El îi apucă mai tare fesele, trăgîndu-i-le în sus, astfel încît fundul ei era acum la marginea fotoliului, apoi îi puse picioarele peste umerii lui. Roanna scoase un sunet incoerent de panică, de neajutorată anticipare.

– Ţi-am spus, eşti bună de mîncat, şopti el.

Apoi o sărută, cu gura fierbinte şi umedă, cu limba înconjurîndu-i bumbul tensionat, dornic. Coapsele i se ridicară sălbatic, călcîiele săpînd în spinarea lui. Ţipă, înăbuşind sunetul cu mîna. Nu mai putea suporta, era prea intens, erau tortură şi extaz în acelaşi timp, şi coapsele i se încordară în efortul de a scăpa de senzaţie. El îi strînse mai tare fesele, trăgînd-o mai mult spre gura lui şi limba îi intră adînc în ea. Termină violent, cutremurîndu-se, muşcîndu-şi mîna ca să nu ţipe de forţa şocului.

Cînd senzaţiile în sfîrşit dispărură şi o eliberară de vîrtejul lor întunecat, căzu moale în fotoliu, cu picioarele în continuare desfăcute pe umerii lui. Nu se putea mişca. Nu mai avea putere nici cît să-şi deschidă ochii. Indiferent ce-ar fi vrut el să-i facă acum, ea era deschisă, docilă, total vulnerabilă dorinţei lui.

Webb îi îndepărtă picioarele de pe umeri şi îl simţi mişcîndu-se, simţi pielea goală frecîndu-se pe a ei, în timp ce îşi scotea cămaşa. Îşi forţă pleoapele grele să se deschidă, în timp ce el îşi descheia pantalonii, scoţîndu-şi-i. Nevoia lui era fierbinte, sălbatică. Îşi petrecu un braţ pe după fesele ei şi o trase şi mai în faţă, afară din fotoliu şi sus pe coapsele lui, pe penisul lui gros, îndreptat spre ea. O pătrunse ca o suliţă, atît de dur încît se simţi rănită, atît de fierbinte încît simţi că ia foc. Greutatea ei ajuta penetrarea, împingînd-o în jos, pentru

ca el să pătrundă mai adînc şi Roanna se înecă de propriul ei strigăt.

Webb gemu, lăsîndu-se pe spate, şi trupul i se arcui puternic sub ea.

– Ştii ce trebuie să faci acum. Călăreşte-mă, îi spuse el printre dinţii încleştaţi.

Şi ea făcu întocmai. Trupul ei răspunse în mod automat, înălţîndu-se şi lăsîndu-se în jos, pulpele ei strîngîndu-i coapsele, flexîndu-se, în timp ce se ridica aproape complet de pe el, doar ca să alunece imediat înapoi. Îl călări încet, înnebunitor. Trupul ei era magic, mişcîndu-se cu graţia fluidă care îl captivase întotdeauna; îl învăluia într-o alunecare în jos, ca să îl înnebunească apoi cu ameninţarea de a-i da drumul, în timp ce se ridica, aproape scoţîndu-l din ea ... *nu, nu*... după care din nou înapoi jos, făcîndu-l să geamă de uşurarea umedă, fierbinte, a cărnii ei care-l înconjura, îl ţinea, îl mîngîia. Era dur în ea ca un armăsar, mişcîndu-se repede, lovind-o de el, cînd cobora. Senzaţia deveni de nesuportat şi el se împinse în sus, puternic. Ea strigă neajutorată, carnea ei interioară, dulce, pulsînd, agăţîndu-se de el, în timp ce termina din nou.

Un strigăt aspru îi sfîşie pieptul şi el se ridică deasupra ei, aruncînd-o înapoi în fotoliu. O fixă în el cu greutatea lui, lansîndu-se şi înfigîndu-se în ea, revărsîndu-se fierbinte în ea.

Rămase întins pe ea, tremurînd şi asudînd. Eliberarea lui fusese atît de puternică încît nu mai putea vorbi, nu mai putea gîndi. Cîndva, mai tîrziu, muşchii lui îşi recăpătară puţină forţă şi se retrase din ea, aducînd un murmur de protest pe buzele ei. Webb se ridică, îşi aruncă pantalonii de pe el, apoi o luă în braţe, purtînd-o spre pat. Se întinse lîngă ea şi Roanna se înghesui în îmbrăţişarea lui şi adormi. Webb îşi afundă faţa în părul ei şi lăsă întunericul să-l revendice şi pe el.

Într-un tîrziu neştiut, ea se eliberă din braţele lui şi se dădu jos din pat. Webb se trezi instantaneu, derutat de absenţa ei. Clipi somnoros spre silueta palidă a trupului ei.

– Ro? şopti el.

Ea nu-i răspunse, continuîndu-şi calm drumul spre uşă. Picioarele ei goale nu făceau zgomot. Parcă era purtată de-a lungul podelei.

Webb simţi cum i se ridică părul pe ceafă şi se năpusti afară din pat. Mîna lui se trînti pe uşă, exact în clipa în care ea se întindea spre clanţă. Webb îi scrută faţa. Ochii ei erau larg deschişi, expresia ei, senină ca a unei statui.

– Ro, spuse el cu o voce răguşită. Îşi petrecu braţele pe după ea şi o trase spre el.

– Trezeşte-te, draga mea. Haide, fetiţo, trezeşte-te, îi spunea el, scuturînd-o uşor.

Roanna clipi de cîteva ori şi căscă, ghemuindu-se mai aproape de el. Webb o strînse mai tare şi simţi cum tensiunea îi pătrundea încet în trup, pe măsură ce ea realiza că nu mai era în pat, că stătea în dreptul uşii.

– Webb? Vocea ei era sugrumată, speriată. Tremura, pielea asprindu-i-se de frig. O luă în braţe şi o duse înapoi în pat, sub cuverturile calde şi se sui lîngă ea. O ţinu aproape, lipită de căldura trupului său, în timp ce fiorii deveniră tremur.

– Ah, Dumnezeule, spuse ea în umărul lui, cuvintele fiind aproape fără intonaţie, încărcate de stres. Iar mi s-a întîmplat. Şi nu am nimic pe mine. Aproape că am ieşit afară, în *pielea goală*. Începu să se împingă în el, încercînd să se elibereze.

– Îmi trebuie cămaşa de noapte. Nu pot dormi fără ea. Nu pot dormi aşa, spuse ea înnebunită.

Webb încercă să o oprească să se mai lupte, împingînd-o în saltea.

– Ascultă-mă, spuse el, dar ea încerca să se smulgă şi în final el se rostogoli peste ea, controlîndu-i trupul

delicat cu al lui, mai mare, mai puternic, şoptindu-i în ureche.

– Şşt, şşt. Eşti în siguranţă cu mine, fetiţa mea. M-am trezit imediat cum ai coborît din pat . Fii liniştită, nu te las să ieşi din cameră.

Respiraţia ei deveni oftată şi două lacrimi mari i se rostogoliră din colţurile ochilor, spre tîmple. Webb şterse urmele umede cu obrazul lui aspru de barba crescută, apoi îi sărută ultimele urme. Era moale sub el; penisul lui era tare şi imperios. Îi despărţi coapsele.

– Şi acum, liniştеşte-te, îi spuse el şi se înfipse adînc în ea.

Roanna oftă din nou, dar se linişti la penetrarea lui. Webb rămase întins peste ea şi o simţi calmîndu-se. Era un proces gradual, trupul ei schimbîndu-se sub al lui, în jurul lui, pe măsură ce tulburarea ei se estompa, devenind fizic tot mai conştientă de el, de ce făcea el.

– Nu te las să ieşi de aici, şopti el liniştitor, începînd să se mişte în ea.

La început stătu liniştită, acceptîndu-i posesia şi asta era îndeajuns. Apoi foamea lui crescu şi el vru mai mult decît supunere şi începu să o lovească în feluri care o făcură să strige, înfierbîntîndu-i carnea şi ea începu să se apese imperios de el. Începu eliberarea şi el lovi mai adînc în ea, pulsînd de propria lui uşurare.

După care ea încercă din nou să se ridice, să-şi pună cămaşa de noapte, dar el o ţinu strîns. Trebuia să aibă încredere în el, să poată adormi ştiind că el se va trezi dacă ea va încerca să plece, că nu o va lăsa să bîntuie prin casă într-un somn lipsit de apărare. Pînă cînd nu va căpăta această siguranţă, somnul va continua să fie dificil pentru ea.

Roanna se ghemui lîngă el, devastată de ce se întîmplase. Începu din nou să plîngă, cu sughiţuri pe care încerca să şi le înăbuşe. Nu plînsese de ani de zile, dar acum nu se mai putea opri, ca şi cum forţa plăcerii

pe care o primise de la el îi doborîse zidurile de apărare şi acum nu-şi mai putea înfrîna *nici o* emoţie.

Era prea mult, totul, tot ce se întîmplase de cînd Lucinda o trimisese în Arizona, în căutarea lui Webb. În decursul unei ore de cînd îl găsise, se pomenise întinsă sub el şi de atunci, nimic nu a mai fost la fel. Cît timp trecuse? Trei săptămîni? Trei săptămîni în care a avut parte de extaz cutremurător şi de durere devastatoare, trei săptămîni de tensiune şi de nopţi nedormite şi de teamă şi de aceste cîteva zile mai recente, cînd s-a simţit schimbîndu-se pe dinăuntru, înfruntînd viaţa şi începînd din nou să trăiască.

Îl iubea pe Webb, îl iubea atît de mult încît simţea asta cu fiecare por a trupului ei, cu fiecare particulă a sufletului ei. În seara aceasta el făcuse dragoste cu ea, nu cu mînie ci cu o senzualitate şi cu o forţă a posesiei care-i tăiau respiraţia. Nu ea se dusese la el, el venise la ea şi o ţinea acum ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul.

Dar dacă făcea asta – dacă, la venirea dimineţii, îi va spune că fusese o greşeală – va supravieţui. O va durea, dar va merge mai departe. Învăţase că putea îndura aproape orice, că viitorul se afla în continuare acolo.

În mod ciudat, înţelegerea că va putea trăi fără el, îi făcea şi mai dulce prezenţa lui. Plînse pînă cînd nu mai putu, iar el o ţinuse în tot acest timp, mîngîindu-i părul, şoptindu-i. Epuizată, atît emoţional cît şi fizic, adormi.

Era ora şase cînd se trezi, dimineaţa era deja strălucitoare şi dulce, furtuna trecuse de mult şi păsările cîntau într-un abandon nebun. Uşile spre verandă erau tot larg deschise şi Webb se apleca deasupra ei.

– Slavă Domnului, mormăi el răguşit, privindu-i ochii clipind să se deschidă. Nu ştiu cît aş mai fi putut aştepta, adăugă el. Apoi se sui pe ea şi Roanna uită de

dimineaţă, de casa care se trezea în jurul lor. În ciuda nerăbdării lui, făcu dragoste cu ea cu o plăcere leneşă de care nu se putuseră bucura în timpul noţii.

Cînd se termină, îi strînse aproape de el trupul tremurător şi îi şterse lacrimile, de data aceasta de extaz.

– Cred că am găsit medicamentul împotriva insomniei, glumi el, cu vocea încă aspră şi tensionată, în urma propriei satisfacţii.

Roanna rîse sughiţînd şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

Webb închise ochii, sunetul mic, fericit, reverberîndu-i în tot corpul. I se strînse gîtul şi simţi cum îi ard ochii. Rîdea. Roanna rîdea.

Rîsul micuţ dispăru. Roanna rămase cu faţa apăsată de el, plimbîndu-şi degetele de-a lungul cutiei lui toracice. Spuse încetişor:

– Pot să mă descurc să nu dorm ...Dar faptul că umblu în somn ... mă terifiază.

Webb începu să-i mîngîie spinarea, oprindu-se la fiecare vertebră.

– Îţi promit că atîta vreme cît eşti în pat cu mine, nu te voi lăsa să ieşi din cameră.

Roanna se înfioră, dar acum datorită senzaţiilor minunate pe care i le produceau degetele mîngîietoare de-a lungul şirei spinării, tatonînd şi mîngîind. Se arcui, mişcarea apăsîndu-i mai mult trupul de al lui.

– Nu încerca să mă păcăleşti. Chiar mă simt mult mai în siguranţă dacă am cămaşa de noapte pe mine.

Webb se întoarse ca să fie cu faţa spre ea, strîngînd-o la el.

– Dar eu nu vreau o cămaşă de noapte între noi. Eu vreau să-ţi simt pielea, sînii. Vreau să adormi şi să ştii că nu vei păţi nimic – decît dacă eu voi fi cel care-ţi face ceva.

Roanna rămase tăcută şi el ştiu că nu o convinsese, dar acum nu avea de gînd să comenteze pe tema asta. Îşi pieptănă încet degetele prin buclele ei încîlcite, lăsînd

soarele să le prindă, făcînd să strălucească roşul şi auriul şi castaniul bogat. Se gîndi la prima noapte cînd o avusese şi se mustră pentru brutalitatea lui. Se gîndi la nopţile pustii de atunci încoace, cînd ar fi putut face dragoste cu ea şi se mustră pentru prostia lui.

– Am crezut că mă port nobil, ne vrînd să profit de tine, rîse el leneş,amuzat.

– Ai fost un prost, spuse ea frecîndu-şi obrazul de pieptul lui păros. Se jucă cu unul din sfîrcurile lui plate şi i-l prinse între dinţi, muşcîndu-l uşor. Webb îşi ţinu respiraţia, stîrnit de senzualitatea ei necomplicată.

Încercă să-i explice mai departe.

– Te-am şantajat în acea primă noapte. Nu am vrut să crezi că nu aveai variantă.

– Ai fost un prost. Iar eu am crezut că nu mă vroiai.

Roanna îşi întoarse capul şi se uită în sus la el, cu ochii ei de culoarea whiskey-ului, aburiţi de senzualitate.

– Nuu! Şi *tu* eşti cea care mă faci prost pe *mine*.

Roanna zîmbi şi îşi întoarse capul la loc pe pieptul lui. A cincea oară. Zîmbetele ei veneau tot mai des, îşi spuse el, dar erau la fel de preţioase.

Se gîndi la gloanţele trase ieri asupra lui, la pericolul prin care trecuse deja ea, din cauza lui. Ar trebui să plece naibii din Davencourt, din viaţa ei, pentru siguranţa ei şi a tuturor celor din casă. Dar nu putea, pentru că fusese deja neatent cu siguranţa ei chiar înainte de a se fi întors la Davencourt.

Îşi puse mîna pe abdomenul ei, măsurînd cu palma mica distanţă dintre oasele bazinului. O clipă se gîndi la contrastul dintre mîna lui mare, aspră, arsă de soare şi delicateţea mătăsoasă a pielii ei. Îşi făcuse un principiu de o viaţă să protejeze femeia de sarcină, iar SIDA îl făcuse să fie şi mai prevăzător. Toate bunele lui principii zburaseră afară pe fereastră, în clipa în care o avusese pe Roanna sub el; niciodată nu a folosit prezervativul

cînd a făcut dragoste cu ea, nici în Nogales şi nici azi-noapte. Îşi aplatiză palma pe burta ei.

– Ai avut un ciclu din noaptea petrecută la Nogales?

Tonul lui era blînd, dar cuvintele atîrnau deasupra lor ca şi cum ar fi fost urlate. Roanna rămase nemişcată şi tăcută, în felul ei, numai respiraţia i se mai auzea. Într-un tîrziu răspunse cu precauţie:

– Nu, dar niciodată nu am avut un ciclu regulat. De multe ori efectiv sar peste o lună.

El ar fi vrut să fie sigur, dar îşi dădu seama că nu o să afle nimic acum. Îşi frecă mîna pe abdomenul ei, apoi şi-o duse în sus, la sîni. Îi plăceau sînii ei, atît de fermi şi de înalţi şi de elegant formaţi. Urmări cu senzuală încîntare cum sfîrcul începu să se contureze, ridicîndu-se în sus. Ca şi cum ar fi cerşit atenţie. Oare nu cumva sfîrcurile ei erau uşor mai întunecate decît fuseseră în prima noapte? Dumnezeule, adora reacţia ei, imediatul ei răspuns la el.

– Sînii tăi au fost întotdeauna atît de sensibili?

– Da, şopti ea, cu respiraţia tot mai grea, pe măsură ce o inunda plăcerea. Cel puţin aşa erau de cîte ori se uita *el* la ei, sau îi atingea. Nu-şi mai putea controla reacţia la el, nu mai putea opri valurile de plăcere.

Dar nici el nu era imun. Deşi nu trecuse mult de cînd făcuseră dragoste, sexul lui se trezi în timp ce îi urmărea culoarea care îi inunda sînii şi obrajii.

– Cum ai reuşit să rămîi virgină pînă la douăzeci şi şapte de ani? o întrebă el mirat, împingîndu-se în crevasa dintre pulpele ei goale.

– Nu ai fost tu aici, spuse ea simplu şi onestitatea deschisă a iubirii ei îl făcu să se simtă umil.

Îi adulmecă părul, simţind cum dorinţa îi devenea tot mai imperioasă.

– Mă mai poţi primi? Şi ca să-şi facă şi mai clară rugămintea, îşi apăsă mai tare erecţia de ea.

Drept răspuns, ea îşi ridică o coapsă, plimbîndu-şi-o în sus, pînă la talia lui. Webb îşi duse mîna jos şi se ghidă spre deschiderea catifelată, tumefiată şi se apăsă înăuntru.

Nu simţea nici o nevoie urgentă de orgasm, doar nevoia *de ea.* Rămaseră aşa, mişcîndu-se încet, să menţină nivelul senzaţiei. Dimineaţa înainta şi şansele erau tot mai mari să fie prinşi împreună, goi, în pat. Sigur, părea mai probabil ca toată lumea să vrea să doarmă mai mult astăzi, după petrecerea din seara trecută, aşa încît Webb consideră că îşi mai puteau permite să se răsfeţe puţin. Nu vroia să o pună într-o situaţie jenantă, dar nici nu vroia să o lase să plece.

Îi plăcea să fie în ea, îi plăcea strîngerea puternică a corpului ei. Începură să alunece unul în celălalt şi Webb îşi duse mîna la fundul ei, să o ancoreze de el. Poate că nu era aşa, dar el era gata să pună pariu că rămăsese însărcinată şi gîndul că ea îi purta copilul îi produse brusc o stare de extaz care-i pătrunse pînă în oase şi îl sperie de moarte.

Poate că nu era cea mai romantică conversaţie în timp ce făceau dragoste, dar îi ridică bărbia şi i se uită drept în ochi, pentru ca ea să ştie că ce îi spunea era adevărat.

– Trebuie să mănînci mai mult. Vreau să mai pui pe tine cel puţin cîteva kilograme.

O urmă de îndoială îi întunecă Roannei ochii şi el înjură tare, împingîndu-se mai adînc în ea.

– Nu te uita aşa, la naiba. După noaptea trecută nu mai poţi avea nici o îndoială cît de mult mă înnebuneşti. La naiba, ce zici de *acum?* Te-am dorit cînd aveai şaptesprezece ani şi mai mult ca sigur că te doresc acum. Dar vreau şi să fii suficient de puternică şi de sănătoasă ca să-mi porţi copilul.

Roannei îi trebui o clipă să-şi adune puterile, după această ultimă împingere în ea. Se mişcă spre el, pentru mai mult confort.

– Nu cred că sînt ... începu ea, apoi se opri şi ochii i se măriră. M-ai dorit atunci? îl întrebă ea, şoptit.

– Stăteai în poala mea. Ce credeai, că aveam în buzunar o ţeavă de plumb? Şi după cum te-am sărutat...

Se împinse din nou în ea, făcînd-o să simtă fiecare centimetru din el.

– Eu te-am sărutat, îl corectă ea. Se înroşea tot mai tare, agăţîndu-se strîns de el.

– Tu ai început, dar eu nu te-am respins, nu? După cîte îmi amintesc, nu trecuseră cinci secunde şi limba mea era deja la jumătatea drumului în gîtul tău.

Roanna gemu puţin de plăcere, poate la amintirea momentului, dar mai sigur, la ce îi făcea el chiar acum. O senzaţie puternică îl făcu pe Webb să-şi dea seama că nevoia orgasmului devenise imperioasă, pentru amîndoi. Îi mîngîie fundul, plimbîndu-şi degetele în josul şanţului, pînă cînd ajunse la locul uniunii lor. O frecă încet, simţind cît de încordată şi de strînsă în jurul lui era carnea ei moale. Roanna gemu, se arcui şi se contractară împreună în extaz.

Încă mai transpira, mult după, în timp ce se desfăcea din braţele ei, dîndu-se jos din pat.

– Trebuie să ne oprim înainte să vină cineva să ne caute, spuse el. Se îmbrăcă repede, intrînd în pantalonii şifonaţii şi luîndu-şi de jos cămaşa la fel de şifonată. Se aplecă să o sărute.

– Mă întorc, la noapte. O sărută din nou, apoi se îndreptă, îi făcu cu ochiul şi ieşi în verandă degajat, ca şi cum ar fi fost cît se poate de firesc să iasă din camera ei pe jumătate dezbrăcat, la ora opt dimineaţa. Nu ştiu dacă-l văzuse cineva sau nu, pentru că sări şi ea imediat din pat, îşi înşfăcă cămaşa de noapte şi se repezi în baie.

Încă mai frisona de excitare, în timp ce făcea duşul. Pielea ei era atît de sensibilă, încît pînă şi actul spălării îl resimţea sexual. Chiar dacă ea nu putea asimila sexualitatea primitivă din timpul nopţii, trupului ei nu-i era atît de greu.

Îşi plimbă mîinile peste abdomenul ud. Era oare însărcinată? Trecuseră trei săptămîni de la Nogales. Nu se simţea altfel, nu credea, dar trecuseră trei săptămîni pline de evenimente şi nu avusese vreme să se gîndească la ciclul ei, care oricum era atît de neregulat încît niciodată nu acorda multă atenţie calendarului sau felului în care se simţea. Totuşi, avea un ciudat sentiment de certitutine şi închise ochii, în timp ce o dulce slăbiciune o făcu să tremure.

Radia cînd coborî la micul dejun. Webb era deja acolo, pe jumătate gata cu mîncarea lui consistentă, dar se opri cu furculiţa la jumătatea drumului cînd intră ea. Îi văzu ochii poposind pe faţa ei, apoi coborînd în jos, de-a lungul trupului. La noapte, la noapte. La noapte, îi promisese el. Îşi umplu farfuria cu mai multă mîncare decît de obicei şi făcu un efort să mănînce aproape tot.

Era sîmbătă, dar tot mai era treabă de făcut. Webb trecuse deja în birou şi Roanna mai lenevea deasupra unei a doua ceşti de cafea, cînd apăru Gloria.

– Lucinda nu se simte bine. Noaptea trecută a fost prea grea pentru ea. Vocea Gloriei era iritată, în timp ce-şi punea în farfurie ouă jumări.

– A vrut să facă asta. Era important pentru ea, spuse Roanna.

Gloria se uită în sus şi ochii ei luceau de lacrimi. Bărbia îi tremură puţin, pînă să şi-o controleze,

– A fost o prostie. Atîta oboseală pentru o petrecere, mormăi ea.

Dar Gloria ştia, aşa cum ştiau cu toţii: aceasta a fost petrecerea Lucindei şi ea a vrut să o facă de neuitat. A

vrut să îndrepte greşeala pe care simţea că o făcuse în urmă cu zece ani, nestînd alături de Webb.

Lucinda îşi controlase declinul prin voinţă, pentru că mai erau lucruri pe care trebuia să le facă. Aceste lucruri fuseseră făcute acum şi ea nu mai avea nici un motiv să lupte. Bulgărele de zăpadă se rostogolea acum la vale, de pe deal, acumulînd viteză şi repezindu-se spre inevitabilul sfîrşit. Din lungile, liniştitele ei discuţii cu Lucinda, Roanna ştia că asta era ce vroia ea, dar nu era uşor să laşi să plece femeia care fusese atîta vreme stîlpul familiei.

În după amiaza aceasta, Booley Watts îl sună pe Webb.

– Mi-a spus Cari ce s-a întîmplat. Al naibii de interesant.

– Mulţumesc, spuse Webb.

Booley chicoti, sunetul terminîndu-se într-un şuierat.

– Cari şi cu mine am urmărit mulţimea de aseară, dar nu am văzut nimic deosebit, exceptînd mica scenă din patio. Roanna a fost mare, nu?

– Mi-a luat răsuflarea, spuse Webb încet şi nu se gîndea doar la ce se întîmplase mai tîrziu, între ei. Ea stătuse acolo, în mijlocul mulţimii, ca o lumînare aurie, pură, cu capul sus, cu vocea tare şi clară. Nu ezitase să se arunce în luptă pentru el şi ultima parte din el care îl mai făcea să se gîndească la ea ca la „micuţa Roanna", dispăruse. Era o femeie, mai puternică decît ştia ea, dar poate că începea să fie conştientă de această putere. Era o Davenport şi în felul ei, la fel de regină ca Lucinda.

Vocea lui Booley se insinuă în gîndurile lui.

– Te-ai gîndit la cineva care să-ţi poarte atîta ură, atît de multă vreme şi atît de puternică încît să o fi omorît pe Jessie din cauza asta?

Webb oftă, obosit.

– Nu, şi mi-am stors creierii să încerc să găsesc ceva, m-am uitat chiar peste dosarele vechi, sperînd să

observ un detaliu, să-mi amintesc ceva care să dea un sens la toate astea.

– Da, continuă să te gîndeşti. Asta m-a frămîntat de la moartea lui Jessie: faptul că părea să nu aibă sens, nici un motiv pe care să-l văd. La naiba, chiar şi împuşcăturile îndreptate într-o maşină în plin mers au o logică în spatele lor. Deci oricine a omorît-o pe Jessie – şi îţi spun că nu cred să o fi omorît tu – a ucis-o pentru un motiv neştiut de nimeni. Dacă teoria ta stă în picioare, atunci motivul oricum nu i se poate aplica ei. Cineva venise după tine şi ea i-a ieşit în cale.

– Găseşte un motiv – spuse Webb – şi găsim criminalul.

– Aşa am funcţionat eu întotdeauna.

– Atunci să sperăm că vom afla înainte să mai încerce să mă împuşte... sau înainte ca altcineva să-i iasă în cale.

Închise şi se frecă la ochi, încercînd să pună la loc piesele acestui puzzle, dar ele pur şi simplu refuzau să se potrivească. Se întinse şi se ridică. Trebuia să se ducă în oraş pentru treburi, deci trebuia să ia o decizie: să aleagă varianta sigură şi să o ia pe o rută ocolitoare, sau să meargă pe drumul lui normal şi să spere că se va trage în el astfel încît să mai aibă o şansă să îl prindă pe puşcaş – presupunînd că acesta va rata ţinta. Era o alegere!

Seara, Lucinda coborî la cină. Era pentru prima oară că rămăsese în cameră toată ziua. Faţa ei era ca de ceară şi tremurul mîinilor era mai rău ca oricînd, dar era fericită pentru succesul petrecerii. De-a lungul zilei o sunaseră mai multe prietene, spunîndu-i că a fost o seară magnifică, ceea ce însemna că scopul ei fusese atins.

Cu excepţia lui Corliss, toţi ceilalţi erau la masă. Corliss plecase mai devreme în cursul zilei şi încă nu se întorsese. După ce discută cîteva minute, Lucinda se uită la Roanna şi spuse:

– Draga mea, sînt mîndră de tine. A fost extraordinar ce ai spus tu aseară.

Toţi ceilalţi, exceptîndu-i pe Webb şi Roanna, părură derutaţi. Lucinda nu scăpa niciodată nimic din ce se întîmpla, prin urmare una sau cîteva dintre prietenele ei o informaseră despre ceea ce se petrecuse în patio.

– Ce anume? întrebă Gloria uitîndu-se de la Lucinda la Roanna şi înapoi.

– Ah, Cora Cofelt a făcut o remarcă insidioasă la adresa lui Webb şi Roanna i-a ţinut partea lui. A reuşit să-i facă pe toţi să se simtă ruşinaţi.

– Cora Cofelt? Ah, nu! Ea nu o va ierta niciodată pe Roanna pentru că a pus-o într-o situaţie delicată, spuse Lanette îngrozită.

– Dimpotrivă, chiar Cora m-a sunat astăzi şi şi-a cerut scuze pentru proastele ei maniere. A recunoaşte că ai greşit, este marca unei adevărate doamne.

Roann nu ştia dacă afirmaţia era cumva o aluzie la Gloria sau nu, pentru că aceasta nu ar fi recunoscut niciodată că a greşit. Lucinda şi Gloria se iubeau şi într-un moment de criză se puteau baza reciproc una pe cealaltă, dar relaţia lor avea şi muchiile ei ascuţite.

Ochii lui Webb îi întîlniră pe ai ei şi el zîmbi. Încet, înroşindu-se puţin, Roanna îi răspunse, zîmbind şi ea.

Al şaselea, îşi spuse el triumfător.

Uşa din faţă se trînti şi tocuri se auziră ciocănind nesigure pe dalele din foaier.

– Iuu...huu! strigă Corliss. Unde sînteţi? Iuu....

– La naiba! spuse Webb violent, împingîndu-şi scaunul în spate. Pornise alarma, urlînd strident, ca toţi dracii din iad.Toată lumea sări şi îşi acoperi urechile. Webb alergă afară din cameră şi după o clipă fu urmat de Brock.

– Ah, nu, caii, strigă Roanna şi se repezi la uşă. Cînd fusese testată alarma, caii intraseră în panică. Webb se gîndise dacă să nu o schimbe cu una mai silenţioasă,

dar optase pentru siguranţa familiei, în faţa nervozităţii cailor.

Urletul înfiorător încetă cînd ajunse ea în hol şi Roanna o auzi pe Corliss rîzînd necontrolat şi pe Webb înjurînd cu foc. Brock se întoarse spre Corliss, strigîndu-i să înceteze.

Toată lumea se strînsese în hol, în spatele Roannei, în timp ce Corliss încerca să se îndrepte, în locul unde se afla, agăţată de pilastrul uriaş de la baza scării. Faţa ei era schimonosită de furie. Se forţă şi-şi scuipă fratele.

– Nu-mi spune mie să tac! Scuipatul îl rată pe Brock, dar el se uită în jos la pata umedă de pe dale şi pe chip i se citea dezgustul.

Lanette se uită îngrozită la fata ei.

– Ai băut! reuşi ea să spună.

– Şi? Ce e rău dacă m-am distrat şi eu puţin? răspunse Corliss belicoasă.

Webb îi aruncă o privire care ar fi îngheţat şi antigelul.

– Atunci te poţi distra în altă parte. Te-am prevenit, Corliss. Ai o săptămînă să-ţi găseşti un loc, după care să nu te mai văd pe aici.

– Ah, da? Nu mă poţi alunga, băiete. Mătuşa Lucinda o fi ea cu un picior în groapă, dar pînă una alta încă le mai are pe amîndouă aici şi locul ăsta nu-i al tău.

Lanette îşi acoperi gura cu mîna, holbîndu-se la Corliss ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. Greg făcu un pas ameninţător înainte, dar Webb îl opri cu o privire. Lucinda se îndreptă din spate, cu o expresie tot mai dură pe chip, aşteptînd ca Webb să manevreze situaţia.

– Trei zile, îi spuse el aspru lui Corliss. Şi dacă mai deschizi o dată gura, termenul limită va fi mîine dimineaţă.

După care Webb se uită la Roanna.

– Vino să liniştim caii.

Ieşiră prin uşa din faţă şi ocoliră casa, auzind nechezatul îngrozit al cailor şi tropotul copitelor celor din grajd, care loveau înnebuniţi în boxele lor. Picioarele lungi ale

lui Webb făceau cîte un singur pas pentru doi ai Roannei, care alerga practic, ca să se poată ţine după el. Loyal şi cele cîteva ajutoare care se mai aflau încă aici la această oră făceau tot ce puteau să calmeze caii, vorbindu-le, cîntîndu-le, ţinîndu-i în loc. De fapt, toate cuvintele pe care le foloseau erau înjurături cumplite, dar rostite pe cele mai dulci tonuri.

Roanna intră alergînd în grajd şi-şi adăugă propria ei incantaţie la cîntecele de „leagăn" generale. Caii de afară erau la fel de îngroziţi ca şi animalele dinăuntru, dar nu erau în pericol atît de mare de a se răni, pentru că aveau spaţiu de alergat. Caii din boxe erau mai ales cei cu răni, sau bolnavi şi-şi puteau face singuri şi mai mult rău, în panica de a scăpa de acolo.

– Gura, le spuse Loyal ajutoarelor şi toţi tăcură, lăsînd-o pe Roanna să cînte. Îşi continuară cu toţii mîngîierile, dar vocea Roannei avea o calitate unică, atrăgînd atenţia fiecărui animal din grajd. Avusese darul acesta din copilărie şi Loyal i-l folosise nu odată, ca să liniştească un cal speriat, nervos.

Webb înainta de-a lungul şirului de boxe, mîngîind grumazuri alunecoase, transpirînde, aşa cum făcea întotdeauna. Roanna cînta încet, trecînd de la o boxă la alta, intuind tonul potrivit şi urechile cailor se ciuleau înainte, ca şi cum ar fi vrut să prindă fiecare notă. În cinci minute, toţi ocupanţii boxelor se calmaseră, chiar dacă mai transpirau încă.

– Băieţi, aduceţi nişte cîrpe şi ajutaţi-mă să-mi usuc copilaşii, spuse Loyal.

Roanna şi Webb îl ajutară şi ei, în timp ce Loyal verifica fiecare animal în parte, să vadă dacă nu se rănise. Păreau cu toţii în regulă, cu excepţia rănilor iniţiale, dar Loyal scuturâ din cap, spre Webb.

– Nu-mi place schelălăitul ăla afurisit. Iar caii nu se vor obişnui cu el. Sunetul este prea ascuţit. Îi dor urechile. Mă dor şi pe mine. Ce naiba s-a întîmplat?

Webb spuse dezgustat:

– Corliss. Este criţă şi nu a introdus codul cînd a intrat.

Loyal se încruntă.

– Nu ştiu ce-a fost în capul domnişoarei Lucinda să o lase pe tîrfa asta mică, scuză-mi *franceza*, să se mute la Davencourt!

– Nici eu, dar în trei zile pleacă de aici.

– Nu destul de repede, dacă e după mine.

Webb se uită în jur şi o văzu pe Roanna în capătul celălalt al grajdului.

– Loyal, avem nişte probleme aici. Pînă cînd nu le rezolvăm, păstrez alarma pentru că e suficient de stridentă ca să-i scoale pe toţi de aici şi s-ar putea să avem nevoie şi de ajutorul tău.

– Ce fel de necazuri, şefu'?

– Cineva a tras în mine, ieri. Cred că este aceeaşi persoană care a pătruns în casă săptămîna trecută şi poate aceeaşi care a omorît-o pe Jessie. După plecarea lui Corliss, dacă alarma mai porneşte cumva, înseamnă că avem cu adevărat o urgenţă. Într-un scenariu nefericit, s-ar putea ca tu să fii singura persoană în stare să ne ajute.

Loyal se uită la el cîntărindu-l, apoi dădu scurt din cap.

– O să mă asigur că puşca mea e curată şi încărcată, spuse el.

– Îţi mulţumesc.

– Domnişoara Roanna nu ştie, nu?

– Nu ştie nimeni în afară de şeriful Beshears şi de Booley Watts. Şi acum, tu. Este greu să prinzi pe cineva care stă cu ochii pe capcane.

– Da, sper ca vulpoiul ăsta să fie prins cît mai repede, pentru că nu o să mă pot odihni cîtă vreme ştiu că afurisita aia de sirenă poate porni oricînd, înnebunindu-mi caii.

CAPITOLUL 20

La întoarcerea lui Webb şi a Roannei, casa era în continuare în haos. Corliss stătea acum pe trepte şi plîngea isteric, implorînd-o pe Lucinda să nu îl lase pe Webb să o izgonească. De data aceasta nici măcar mama ei nu îi ţinea partea; beţia era suficient de rea, dar să îţi *scuipi* fratele, era ceva inacceptabil.

Brock nu se vedea nicăieri, probabil că plecase, ca să scape tentaţiei de a-i face un rău fizic surorii lui.

Lucinda aproape că nici nu se uita la implorările printre sughiţuri ale lui Corliss.

– Ai dreptarte, Corliss. În ciuda piciorului meu în mormînt, încă mai *sînt* stăpîna aceste case. Şi în calitate de proprietar, îi acord lui Webb deplină autoritate să acţioneze în numele meu.

– Nu, nu, nu pot pleca, nu înţelegi ...

– Înţeleg că pleci, îi replică Lucinda, fără să cedeze. Eşti dezgustătoare. Iar acum îţi sugerez să te duci în camera ta, înainte ca ameninţarea lui Webb de a pleca mîine dimineaţă să sune mai încîntătoare ca niciodată.

– Mama! Spune-i să mă lase să stau! Corliss se întoarse spre Lanette, cu o expresie rugătoare pe chipul ei pătat de lacrimi.

– Sînt foarte dezamăgită de tine, spuse Lanette şi ocolindu-şi fiica, începu să urce scara.

Greg se aplecă şi o ridică pe Corliss în picioare.

– Sus, spuse el ferm, întorcînd-o şi forţînd-o să urce. Priveau cu toţii perechea care ajunse în capul scării şi se întoarse spre apartamentul lui Corliss. Îi auziră sughiţurile, pînă cînd o uşă se închise decis în spatele ei.

Umerii Lucindei se prăbuşiră. Pielea ei era mai albă ca oricînd.

– Ticăloasă nerecunoscătoare! Caii sînt bine? o întrebă apoi pe Roanna.

– Nici unul nu a păţit nimic şi s-au liniştit cu toţii.

– Bine.

Lucinda îşi duse la ochi o mînă tremurîndă, apoi inspiră adînc şi îşi îndreptă încă o dată umerii.

– Webb, aş putea sta de vorbă cu tine, te rog? Trebuie să discutăm nişte detalii.

– Desigur.

Webb îşi duse o mînă de sprijin pe sub braţul ei, ca să o susţină, în timp ce se îndreptau spre birou. Se uită peste umăr la Roanna şi privirile lor se întîlniră. Ai lui erau siguri şi calzi de promisiuni.

– Mergeţi să vă terminaţi cina, spuse el.

Cînd rămaseră singuri în birou, Lucinda se lăsă greu pe canapea. Respira greu şi transpira.

– Doctorul spune că îmi cedează şi inima, fir-ar. Ca să vezi, am înjurat. Se uită în sus la Web, să-i vadă reacţia.

Webb nu se putu abţine să nu-i zîmbească.

– Ai mai înjurat tu şi altădată, Lucinda.Te auzeam înjurînd iapa aia murgă pe care obişnuiai să o călăreşti, încît a fost o mirare că nu i-au luat foc urechile şi nu i-au căzut.

– Era o ticăloasă, nu? spuse ea cu năduf. Oricît de încăpăţînată fusese iapa aceea, Lucinda reuşea întotdeauna să scoată ce era mai bun din ea. Pînă în urmă cu doar cîţiva ani, Lucinda fusese suficient de puternică să stăpînească orice cal pe care-l încăleca.

– Şi acum spune-mi despre ce detalii vrei să discutăm?

– Despre testamentul meu, spuse ea direct. Mîine vine avocatul meu. E bine să termin o dată cu aceste probleme, pentru că se pare că viaţa mea începe să arate ceva mai scurtă decît mă aşteptam.

Webb se aşează lîngă ea şi-i luă într-a lui mîna fragilă, trremurătoare. Era prea deşteaptă şi tare mental, ca el măcar să se gîndească să o consoleze cu platitudini, dar la naiba, ura gîndul că trebuia să o lase să plece. Spuse:

– Te iubesc. Am fost al naibii de furios pe tine că nu mi-ai luat apărarea, după uciderea lui Jessie. Mă durea al naibii gîndul că tu puteai să crezi că eu am ucis-o. Încă mai am un cui împotriva ta pentru asta, dar oricum, te iubesc.

Lacrimi plutiră scurt în ochii Lucindei, apoi ea le şterse.

– Sigur că ai un cui. Niciodată nu m-am gîndit că o să mă ierţi în totalitate, Dumnezeu ştie că nu merit asta. Dar şi eu te iubesc, Webb. Am ştitu dintotdeauna că tu eşti cea mai bună alegere pentru Davencourt.

– Lasă-i-l Roannei, spuse el. Propriile lui cuvinte îl luară prin surprindere. Întotdeauna se gîndise la Davencourt ca şi cum ar fi fost al lui, întotdeauna se aşteptase să îl aibă. Muncise din greu pentru el. Dar cum îi ieşiră cuvintele din gură, ştiu că avea dreptate. Davencourt trebuie să-i aparţină Roannei. În ciuda a ceea ce gîndea Lucinda, în ciuda chiar a ce gîndea Roanna, ea era mai mult decît capabilă să se ocupe de el.

Roanna era mai tare şi mai deşteaptă decît toţi cei pe care-i ştia, inclusiv el. Webb începea abia acum să înţeleagă forţa caracterului ei. Ani de zile toată lumea se gîndise la ea ca fiind fragilă, ireparabil distrusă emoţional în urma traumei cauzate de moartea lui Jessie, dar Roanna de fapt se protejase pe sine şi suportase. Îţi trebuie o anumită calitate de putere ca să înduri, să accepţi ceea ce nu poate fi schimbat şi pur şi simplu să

rămîi încăpăţînat pe poziţie şi să aştepţi. În ultima vreme Roanna ieşea tot mai mult din cochilia ei, arătîndu-şi puterea, ridicîndu-se pentru ea însăşi, cu o maturitate calmă, care nu atrăgea prea mult atenţia, dar care era acolo.

Uluită, Lucinda clipi de cîteva ori.

– Roanna? Nu crezi că am discutat despre asta cu ea? Nu vrea Davencourtul.

Webb o corectă.

– Nu vrea să-şi petreacă restul vieţii citind rapoarte financiare şi urmărind situaţia stocurilor. Dar iubeşte Davencourtul. Dă-i-l ei.

– Vrei să spui să împart moştenirea? Întrebă Lucinda îngrozită. Să-i dau ei casa şi ţie posesiunile financiare? Lucinda părea şocată; aşa ceva nu se mai întîmplase înainte. Davencourt şi tot ce venea odată cu el fusese păstrat intact.

– Nu, vreau să spun să-i laşi ei totul.

Roanna avea nevoie de o casă. Chiar ea îi spusese asta; avea nevoie de ceva care să fie al *ei,* care să nu-i poată fi luat niciodată.

– Ea nu a avut niciodată sentimentul că aparţine undeva şi dacă îmi laşi totul mie, se va simţi ca şi cum nu a fost suficient de bună ca să aibă Davencourtul, chiar dacă a acceptat condiţiile testamentului. Are nevoie de casa ei, Lucinda. Davencourt trebuie să fie locuit de Davencourţi, iar ea este ultima dintre ei.

Lucinda se uită nesigură la el

– Dar ... sigur că va trăi aici. Niciodată nu m-am gîndit că i-ai putea spune să plece. Ah, dragul meu. Dar asta o să arate nostim, nu? Lumea o să vorbească.

– Mi-a spus că plănuieşte să-şi cumpere propriul ei loc.

– Să plece din Davencourt? Dar aici este casa ei. Lucinda era de-a dreptul şocată.

– Întocmai, spuse Webb cald.

– Bine. Lucinda se lăsă pe spate, rumegînd această schimbare în planurile ei. Doar că nu era o schimbare, îşi dădu ea seama. Nu trebuia decît să lase totul ca mai înainte, cu Roanna ca moştenitor al ei.

– Dar ... Dar tu ce-o să faci?

Webb zîmbi, un zîmbet mic, dar care-i lumină toată faţa.

– Mă poate angaja să mă ocup în locul ei de chestiunile financiare, spuse el degajat. Brusc, ştiu exact ce vroia şi era ca şi cum în el s-ar fi aprins o lumină.

– Mai bine chiar, o să mă însor cu ea.

Lucinda rămase acum cu adevărat fără cuvinte. Trecu un minut întreg, înainte de a scoate un scîncit:

– Ce?!

– O să mă însor cu ea, repetă Webb, tot mai hotărît. Încă nu am cerut-o, dar te rog, fii discretă.

Da, se va însura cu ea. Era ca şi cum o piesă dintr-un puzzle îşi găsise dintr-o dată locul corect. Da, era corect. Nimic nu ar putea fi vreodată mai corect. Roanna fusese dintotdeauna a lui – iar el fusese întotdeauna al Roannei.

Lucinda îl întrebă îngrijorată:

– Webb, eşti sigur? Roanna te iubeşte, dar merită să fie şi ea iubită...

Webb se uită la ea calm, cu ochii lui verzi şi Lucinda tăcu, uluită.

– Ei?

Webb încercă să-i exploce.

– Jessie – am fost obsedat de ea, cred, şi într-un fel am iubit-o pentru că am crescut împreună, dar era mai mult orgoliu din partea mea. Nu ar fi trebuit să mă însor cu ea, dar eram atît de prins în ideea de a moşteni Davencourtul şi de a mă însura cu prinţesa moştenitoare încît nu mi-am dat seama ce dezastru avea să fie căsnicia noastră. Iar Roanna .... Am iubit-o de cînd există ea, cred. Cînd era mică, o iubeam ca un frate, dar acum este adultă şi sînt al naibii de sigur că nu sînt fratele ei.

Webb oftă, privind înapoi, de-a lungul anilor, la cum relaţiile se întrepătrundeau cu moştenirile.

– Dacă Jessie nu ar fi fost ucisă, noi am fi divorţat. Am spus asta serios, în seara aceea. Eram sătul, terminasem cu ea... Iar dacă am fi divorţat, în loc ca lucrurile să se fi petrecut aşa cum s-au petrecut, aş fi fost de mult însurat cu Roanna. Felul în care a murit Jessie ne-a despărţit şi eu am pierdut zece ani din cauza supărării.

Lucinda îi cercetă faţa, căutînd adevărul şi ce văzu o făcu să răsufle uşurată.

– Tu o iubeşti cu adevărat.

– Atît de mult, încît mă doare.

Webb îi mîngîie cu blîndeţe degetele Lucindei, avînd grijă să nu-i facă rău.

– Mi-a zîmbit de şase ori. Şi o dată a rîs, îi mărturisi el.

– A rîs!

Lacrimile îi inundară din nou ochii Lucindei şi de data asta le lăsă să se rostogolească. Buzele îi tremurau.

– Aş vrea să o aud rîzînd din nou, măcar o dată.

– Atunci o să mă străduiesc cît se poate de tare să o fac fericită, spuse Webb.

– Cînd vrei să te căsătoreşti?

– Cît mai curînd posibil, dacă o pot convinge.

Ştia că Roanna îl iubea, dar a o convinge că şi el o iubea, îi va dura ceva. Odinioară s-ar fi măritat cu el necondiţionat, dar acum ar fi devenit calm încăpăţînată, dacă i s-ar fi părut că ceva nu era cum trebuia. Pe e altă parte, vroia ca Lucinda să fie de faţă la nunta lor, iar asta însemna că trebuia să se întîmple repede, pentru ca ea să mai poată participa. Şi ar mai putea exista un motiv, mai personal, pentru o nuntă rapidă.

– Ah, prostii! Ştii că ar fi în stare să treacă prin foc, să se mărite cu tine!

– Ştiu că mă iubeşte, dar am învăţat să nu mai cred că va face în mod automat ce-i spun eu. Zilele acelea s-au dus de mut. Iar pe de altă parte, nici nu mi-ar plăcea să am un preş în faţa uşii, pe post de soţie. Vreau să aibă încredere să-şi susţină ceea ce-şi doreşte *ea*.

– Aşa cum te-a susţinut pe tine.

– Aşa cum întotdeauna m-a susţinut.

Cînd nimeni altcineva nu a fost acolo, Roanna a fost alături de el, strecurîndu-şi mîna ei mică într-a lui şi oferindu-i confortul pe care i-l putea ea oferi. Ea fusese cu mult mai puternică decît el, suficient de puternică să facă ea prima mişcare, să îi întindă mîna.

Şi Webb spuse:

– Merită moştenirea. Şi în afară de asta, nu vreau să simtă vreodată că trebuie să-mi fie pe plac, ca să poată rămîne în casă.

– Poate că şi ea simte la fel ca tine. Ori de cîte ori eşti drăguţ cu ea, ar putea crede că o faci pentru că ea ţine băierele pungii. Am fost şi eu în situaţia asta, spuse Lucinda, gîndindu-se fără îndoială la Corliss.

Webb ridică din umeri.

– Eu nu sînt sărac, Lucinda, iar tu ştii foarte bine asta, pentru că ai făcut investigaţii. Eu am acţiunile mele în Arizona, iar valoarea lor creşte. Presupun că Roanna a citit acelaşi raport cu tine, deci îmi cunoaşte situaţia financiară. Vom fi egali şi ea o să ştie că sînt cu ea pentru că o iubesc. Dacă ea n-o să fie interesată, o să mă ocup eu de aspectele financiare; nu ştiu dacă o să vrea sau nu să se implice parţial, să zicem. Ea spune că nu îi place asta, dar are totuşi în ea talentul familiei Davenport, nu?

– În alt fel, zîmbi Lucinda. Ea acordă mai multă atenţie oamenilor decît cifrelor de pe o coală de hîrtie.

– Ştii ce vrea ea să facă cu adevărat?

– Nu, ce anume?

– Să antreneze cai.

Lucinda rîse încetişor.

– Ar fi trebuit să ştiu! Loyal foloseşte de ani buni unele din ideile ei despre dresură şi trebuie să recunosc că avem unii din cei mai bine-crescuţi cai pe care i-am văzut vreodată.

– Ea face magie cu caii. Caii se află acolo unde este inima ei. De aceea vreau să facă asta. Tu ai avut întotdeauna cai pentru plăcerea de a-i avea, pentru că îi iubeşti, dar Roanna vrea să facă o afacere din asta.

– Ai plănuit deja totul, da?

Lucinda îi zîmbi cu dragoste, pentru că încă de mic, Webb îşi construia propria strategie, după care o urma, pas cu pas.

– Nimeni de aici nu ştie nimic despre proprietăţile tale din vest. Ştii cum e lumea, o să vorbească.

– Că m-am însurat cu Roanna pentru bani? Că eram decis să pun mîna pe Davencourt cu orice preţ? Că m-am însurat cu Jessie pentru Davencourt şi după moartea ei m-am mutat la Roanna?

– Văd că te-ai gîndit la asta din toate unghiurile.

Webb ridică dinumeri.

– Nu dau doi bani pe unghiuri, cîtă vreme Roanna nu crede o iotă din ele.

– Nu o să creadă. Te iubeşte de douăzeci de ani şi o să te mai iubească încă pe-atît.

– Mai mult, sper.

– Ai idee cît eşti de norocos?

– Ah, oarecum, spuse el încetişor. Doar că era surprins că-i durase atît de mult să conştientizeze ideea. Chiar dacă *ştiuse* că o iubea pe Roanna, nu se gîndise la asta ca la o iubire romantică, erotică; rămăsese fixat în modul frate-mai-mare, chiar şi după primul lor sărut, cînd aproape că-şi pierduse controlul. Nu-şi dăduse seama de asta pînă cînd nu venise după el, în barul din Nogales, după zece ani în care el nu o *văzuse* crescînd. Noaptea aceea rămăsese înscrisă cu fierul roşu în

memoria lui şi încă nu-şi putea ierta faptul că nu o înţelesese şi nu o protejase pe Roanna de dorinţa lui. Dumnezeule, ce gogoman. Iar ea i-a răspuns şi i-a savurat plăcerea, făcîndu-l cel mai fericit om din lume.

Acum, nu mai avea nimic de făcut decît să o convingă să se mărite cu el, şi să lămurească chestiunea aceea măruntă a încercări de asasinare – a lui.

Roanna stătea afară pe verandă, privind apusul, cînd Webb intră în cameră. Se întoarse şi se uită peste umăr, cînd auzi uşa deschizîndu-se. Era aurită de ultimele raze ale soarelui care-i făceau pielea şi părul să-i strălucească în roşu şi auriu. Webb traversă încăperea, ieşi pe verandă şi se întoarse, sprijinindu-se de balustradă, ca să se uite la casă şi la ea. Ce al naibii de uşor era să te uiţi la ea. Continua să redescopere unghiurile acelor obraji elegant modelaţi, să redescopere luminile aurii din ochii ei de culoarea whiskey-ului. Gulerul deschis al bluzei îi lăsa să vadă destul din pielea ei mătăsoasă, ca să-i amintească cît de mătăsoasă era peste tot.

Simţi în vintre primele pulsaţii de plăcere, dar îi puse totuşi o întrebare cumplit de prozaică.

– Ţi-ai terminat cina?

Roanna îşi încreţi nasul.

– Nu, era rece, aşa că am mîncat în schimb o felie de plăcintă de lămîie.

Webb se încruntă.

– Iar a făcut Tansy plăcintă? Şi mie nu mi-a spus!

– Sînt sigură că a mai rămas ceva, îl linişti ea uitîndu-se în sus, la norii agitaţi, care vărgau cerul.

– Chiar ai de gînd să o dai afară pe Corliss?

– Ah, da. Tonul lui trăda atît hotărîrea cît şi satisfacţia.

Roanna dădu să spună ceva, apoi ezită.

– Dă-i drumul, spune-mi chiar dacă tu crezi că greşesc.

– Nu cred că greşeşti. Lucinda are nevoie de linişte acum, nu de un scandal constant. Este doar faptul că

îmi amintesc cum este să fii îngrozit că nu ai unde să te duci.

Espresia Roannei era distantă, sumbră.

Webb întinse mîna şi îi luă o şuviţă de păr, înfăşurîndu-şi-o pe deget.

– Cînd au murit părinţii tăi?

– Atunci şi mai tîrziu, pînă – pînă la şaptesprezece ani.

Pînă la moartea lui Jessie, vroia ea să spună, dar nu o făcu.

– M-am temut întotdeauna că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor, că voi fi expediată de aici.

Webb spuse ferm:

– Asta nu s-ar putea întîmpla niciodată. Asta este casa ta. Lucinda nu ţi-ar fi spus niciodată să pleci de aici.

Roanna ridică din umeri.

– Dar vorbeau despre asta. Lucinda şi Jessie, adică. Aveau de gînd să mă trimită la colegiu. Nu la cel din Tuscaloosa; vroiau să mă trimită la nu ştiu ce colegiu de fete, în Virginia, cred. Un loc suficient de îndepărtat, ca să nu pot veni acasă tot timpul.

– Nu pentru asta.

Webb păru şocat. Îşi aducea aminte de acele discuţii. Lucinda se gîndea că Roannei i-ar fi prins bine să plece o vreme departe de acolo, să fie obligată să se maturizeze iar Jessie, desigur, abia aştepta asta. Acum însă, Webb înţelegea că Roanna crezuse că vroiau să scape de ea.

– Mie aşa mi s-a părut.

– Şi de ce nu ţi s-a mai părut aşa, la şaptesprezece ani? Pentru că Jessie murise, nu mai era acolo să vorbească mereu despre asta?

– Nu.

În ochii Roannei mai persista privirea aceea îndepărtată.

– Pentru că nu mi-a mai păsat de nimic. Să plec departe mi se părea cel mai bun lucru. Am vrut să plec departe de Davencourt, de oamenii care mă ştiau şi cărora le era milă de mine pentru că nu eram frumoasă, pentru că eram stîngace, pentru că eram atît de asocială.

Tonul ei era indiferent, ca şi cum ar fi discutat meniul.

– La naiba, spuse el cu dezgust, Jessie îşi făcuse un scop să te facă pe tine nefericită, nu-i aşa? Naiba s-o ia. Căsătoria oamenilor sub douăzeci şi cinci de ani ar trebui interzisă prin lege. La douăzeci de ani credeam că sînt regele munţilor, credeam al naibii că o pot îmblînzi pe Jessie, şi să o transform într-o soţie convenabilă – sigur, potrivit ideii mele de convenabil. Dar lui Jessie îi lipsea ceva, poate posibilitatea de a iubi, pentru că ea nu iubea pe nimeni. Nu pe mine, nu pe Lucinda, nici măcar pe ea însăşi. Dar eu eram prea tînăr ca să văd asta.

Webb îşi frecă fruntea, amintindu-şi acele ultime oribile zile care au urmat uciderii ei.

– Poate că totuşi a iubit pe *cineva.* Poate că l-a iubit pe bărbatul al cărui copil îl purta. Nu o să ştiu niciodată.

Roanna căscă gura, şocul cuprinzîndu-i tot trupul. Se întoarse cu faţa spre el.

– Ştiai de existenţa lui? îl întrebă ea incredulă.

Webb se îndepărtă de balustradă, cu ură.

– Am aflat după moartea ei. Tu cum ai aflat? o întrebă el strîngînd-o de umeri, imperios.

– I-am ...l-am văzut împreună, în pădure.

Roanna îşi dori să-şi fi controlat reacţia de adineauri, cînd a aflat că el ştia despre amantul lui Jessie, dar şocul fusese prea mare. Protejase acest secret toţi aceşti ani, iar el ştiuse tot timpul. Doar că ea nu ştia că Jessie era însărcinată şi asta îi dădu o stare de greaţă.

– Cine era? Tonul lui era dur.

– Nu ştiu, nu îl mai văzusem nicodată înainte.

– Îl poţi descrie?

– Nu chiar. Roanna îşi muşcă buza, amintindu-şi de ziua aceea.

– Nu l-am văzut decît o singură dată. În după-amiaza zilei în care Jessie a fost ucisă şi nu l-am văzut pea bine. Nu ţi-am spus pentru că mă temeam ... Roanna se opri şi o tristeţe de nedescris i se aşternu pe chip.

– ... Mă temeam că o să-ţi pierzi controlul şi o să faci vreo prostie şi o să ai probleme. Aşa că am ţinut totul în secret.

– Iar după moartea lui Jessie nu ai spus nimic, crezînd că o să fiu arestat, bănuit că am ucis-o pentru că am aflat că mă înşela.

Şi el păstrase tăcerea despre acelaşi subiect şi amărăciunea aproape că îl sufocă. Îl făcea să-l doară faptul că ştia acum că Roanna păstrase acelaşi secret, din acelaşi motiv. Era atît de tînără atunci, deja traumatizată de găsirea trupului lui Jessie şi de scurtul moment în care fusese acuzată de uciderea ei, rănită de respingerea lui şi totuşi, păstrase tăcerea.

Roanna încuviinţă din cap, cercetîndu-i chipul. Lumina soarelui se stingea repede şi umbrele amurgului îi învăluiau în misterioase nuanţe de albastru şi purpură, legîndu-i în acest scurt moment în care pămîntul oscila între zi şi noapte, cînd timpul părea să se oprească şi totul părea mai bogat, mai dulce. Expresia lui era controlată şi Roanna nu ştia ce gîndea. Ce simţea el.

Webb spuse încet:

– Deci ai păstrat totul în tine. Ca să mă protejezi. Sînt convins că te simţeai aproape sufocată, cu Jessie acuzîndu-ne că ne-am culcat împreună, cînd tu tocmai o văzuşeşi cu un alt bărbat.

– Da, spuse ea cu vocea tensionată, amintindu-şi de ziua şi noaptea aceea oribilă.

– A ştiut că ai văzut-o?

– Nu, am stat liniştită. Pe vremea aceea eram bună să mă strecor peste tot.

Privirea pe care i-o aruncă lui Webb era plină de conştientizarea firii ei indisciplinate, greu de mînuit, de atunci.

– Ştiu, spuse el cu o voce la fel de tensionată ca privirea ei. Îţi aminteşti unde s-au întîlnit?

– Era un luminiş, în pădure. Te-aş putea duce în zonă, dar nu chiar la locul respectiv. Au trecut zece ani; probabil că vegetaţia a crescut între timp.

– Dacă era un luminiş, de ce nu puteai vedea bărbatul?

– Nu am spus că nu-l puteam vedea. Am spus că nu l-aş putea descrie.

Stînjenită, Roanna se mişca într-una sub mîinile lui.

Webb se încruntă.

– Dar dacă l-ai văzut, de ce nu îl poţi descrie?

– Pentru că făceau sex! spuse ea cu o voce sugrumată, exasperată. El era în pielea goală. Iar eu nu mai văzusem niciodată pînă atunci un bărbat în pielea goală.Sincer, nu m-am uitat la faţa lui!

Webb îşi lăsă mîinile jos, uluit, uitîndu-se la ea prin amurgul care se stingea. Apoi începu să rîdă. Nu chicotea doar, rîdea cu poftă, zguduindu-se din tot corpul. Încercă să se oprească, se uită o dată la ea şi o luă de la început.

Roanna îl împunse în umăr.

– Taci, mormăi ea.

– Parcă te aud spunîndu-i şerifului Booley, spuse el printre hohote, aproape sufocîndu-se: „S-s-scuze, domnule Şerif, dar nu i-am observat faţa pentru că mă uitam la ... Ahh!" De data asta, Roanna îi dădu un pumn în stomac. Respiraţia ieşi cu zgomot din el şi Webb se aplecă, ţinîndu-se de burtă, rîzînd în continuare.

Roanna îşi ridică bărbia şi spuse cu demnitate:

– Nu mă uitam la ..."ahh-ul" lui.

Şi Roanna intră în cameră şi începu să închidă uşile verandei în nasul lui. Webb abia reuşi să se strecoare prin deschiderea care se micşora repede. Roanna montă alarma pentru uşi, apoi trase draperiile strîns peste ele.

Webb îşi petrecu braţele în jurul ei, înainte ca ea să se fi putut îndepărta, trăgînd-o strîns spre el.

– Îmi pare rău. Ştiu că erai foarte supărată.

– Mi s-a făcut *rău*. Am urît-o pentru că te înşela.

Webb se aplecă, frecîndu-şi obrazul de părul ei.

– Cred că plănuise să păstreze copilul şi să pretindă că era al meu. Dar mai întîi trebuia să mă determine să fac sex cu ea, ori eu nu o mai atinsesem de patru luni. Aşa cum stăteau lucrurile, nu putea spune că era al meu. Cînd ne-a surprins sărutîndu-ne, şi-a spus probabil că toate planurile ei s-au dus pe apa Sîmbetei. Ştia al naibii de bine că eu nu mă voi preface că progenitura este a mea, doar ca să evit un scandal. Că aş fi divorţat de ea în secunda următoare.Oricum, era nebună de gelozie. Nu ar fi fost mai furioasă, dacă m-ar fi prins cu o altă femeie.

– Pe mine? întrebă Roanna nevenindu-i să creadă, întorcîndu-şi capul ca să se uite la el. Era geloasă pe mine? De ce? Avea totul.

– Dar tu erai cea pe care o protejam eu – de ea, de cele mai multe ori. Eu îţi luam partea, iar ea nu putea suporta asta. Trebuia să ocupe primul loc, cu oricine şi în orice.

– Nu-i de mirare că a încercat tot timpul să o convingă pe Lucinda să mă trimită la colegiu!

– Te vroia afară din calea ei.

Webb îi îndepărtă uşor părul dintr-o parte şi o sărută pe gît.

– Eşti sigură că nu-l poţi descrie pe bărbatul cu care ai văzut-o?

– Nu-l mai văzusem niciodată înainte. Şi cum erau întinşi pe jos, chiar nu-i puteam vedea faţa. Am avut senzaţia că era mai în vîrstă, dar nu aveam decît şaptesprezece ani. Treizeci mi se păreau mulţi, atunci.

Dinţii lui îi ciuguliră gîtul şi ea se înfioră. Îl putea simţi pierzîndu-şi interesul faţă de întrebările pe care le punea; literal, efectiv. Erecţia lui tot mai mare împingea în fundul ei şi ea se aplecă în spate, spre el, închizînd ochii, în timp ce se lăsa inundată de plăcerea fierbinte.

Webb îşi alunecă încet mîinile în sus, de-a lungul trupului ei şi-i acoperi sînii cu palmele.

– Exact cum m-am gîndit, şopti el, îndreptîndu-şi muşcăturile drăgăstoase spre urechile ei.

– Ce ? gîfîi ea, întinzîndu-şi mîinile spre spate, cuprinzîndu-l de coapse.

– Sfîrcurile tale sînt deja tari.

– Ai făcut o fixaţie pentru sînii mei?

– Probabil. Deopotrivă cu alte părţi asortate, şopti el.

Era foarte dur acum. Roanna se întoarse în braţele lui şi el începu să o îndrume, cu spatele, spre pat. Se prăbuşiră pe pat,Webb ţinîndu-şi greutatea cu braţele, ca să nu o strivească şi în întunericul răcoros, trupurile lor se împreunară cu un foc şi cu o intensitate care o lăsară slăbită şi tremurînd în braţele lui.

Webb o ţinu strîns lîngă el, cu capul ghemuit pe umărul lui. Epuizată şi parcă fără oase, total relaxată, Roanna simţi cum o cuprinde somnolenţa. Da, Webb avusese dreptate cu privire la insomnia ei: tensiunea o ţinuse trează ani de zile, dar după ce făcea dragoste cu el, se simţea prea relaxată ca să mai reziste. Dar dormitul era una; iar somnambulismul era cu totul şi cu totul altceva şi o tulbura pe un plan mult mai profund. Spuse:

– Trebuie să-mi pun cămaşa de noapte.

– Nu. Refuzul lui a venit pe loc, emfatic. Braţele lui se strînseră pe după ea, ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să se mişte.

– Dar dacă încep să mă plimb în timpul somnului...

– Nu o s-o faci. O să te ţin strîns, toată noaptea. Nu o să reuşeşti să te dai jos din pat fără să mă trezeşti.

Webb o sărută lung, încet.

– Şi acum culcă-te, draga mea. O să te păzesc eu.

Dar ea nu putu adormi. Putea simţi cum îi revine tensiunea, invadîndu-i muşchii. Un obicei de zece ani nu putea fi înfrînt într-o singură noapte, nici măcar în două. Poate că Webb înţelegea groaza pe care o simţea ea la gîndul de a bîntui prin casă în timpul nopţii, atît de lipsită de apărare, dar el nu putea *simţi* panica şi neajutorarea de a nu se trezi în acelaşi loc în care se culcase, de a nu şti cum ajunsese acolo, de a nu şti absolut nimic.

Webb simţi tensiunea care o împiedica să se relaxeze. O strînse mai aproape de el şi încercă să o liniştească, dar în final îşi dădu seama că nimic nu o va ajuta, în afară de epuizarea totală.

Roanna crezuse că se obişnuise cu felul lui de a face dragoste, că îi cunoştea deja extinderea senzualităţii. Dar descoperi că se înşelase.

Îi provocă un orgasm cu mîinile, cu gura. O puse peste coapsele lui tari, muşchiuloase şi o înnebuni balansînd-o acolo, pînă la terminare, deşi ea se agăţa de el, cerşindu-i să intre în ea. În final el o făcu, trăgînd-o afară din pat şi întorcînd-o astfel încît se pomeni în genunchi, aplecată, cu faţa afundată în aşternuturi. El intră în ea pe la spate, izbind în fesele ei, întinzînd mîna pe dedesubt, spre partea din faţă a sexului ei, ca să o mîngîie în acelaşi timp. Ea strigă răguşit şi îşi înăbuşi strigătul în aşternuturi, în timp ce termina a patra oară, iar el tot nu terminase. Simţea că se dizovă, trecînd dincolo de culmi, spre o stare în care plăcerea continua şi continua, pur şi simplu, ca valurile fluxului. Se întîmplă din nou, repede, şi ea îşi întinse mîinile în spate să-l apuce de coapse, să-l tragă în ea, în timp ce pulsa în

jurul lui. Gestul ei îl luă prin surprindere şi cu un sunet jos, sălbatic, i se alătură, tremurînd şi tresărind în timp ce termina.

Se scuturau amîndoi violent, atît de slăbiţi încît abia se putură căţăra înapoi în pat. Sudoarea picura din trupurile lor şi se agăţau unul de celălalt ca supravieţuitorii de pe o navă scufundată.

De data asta nu mai avea cum să se lupte cu somnul care-şi cerea drepturile asupra ei.

Roanna se trezi o dată, doar atît cît să se asigure că el o mai strîngea încă în braţe, aşa cum îi promisese şi se scufundă înapoi în somn.

A doua oară cînd se trezi, stătea în capul oaselor în pat, cu degetele lui Webb în jurul încheieturii ei.

– Nu, nu pleci nicăieri, îi spunea el, implacabil.

Roanna se întoarse înapoi în braţele lui şi începu să creadă că va fi bine.

Se mai trezi pentru ultima oară în zori, cînd el se dădea jos din pat.

– Unde te duci? îl întrebă ea, căscînd şi ridicându-se în capul oaselor.

– În camera mea, îi răspunse el punîndu-şi pantalonii. Îi zîmbi şi Roanna simţi cum se topeşte. Webb arăta puternic şi sexi, cu părul lui negru ciufulit şi cu maxiliarul înnegrit de barba crescută. Vocea lui era încă aspră de la somn şi pleoapele îi erau puţin pufoase, dîndu-i un aer de pleoape-grele-după-sexul-de-adineauri.

– Trebuie să aduc ceva. Stai acolo şi prin asta înţeleg *chiar acolo*. Nu cumva să te dai jos din pat.

– Bine, am înţeles.

Webb ieşi prin uşa din hol şi Roanna se întinse înapoi şi se ghemui sub cuverturi. Nu era sigură că s-ar *putea* da jos din pat. Îşi aminti de noaptea care tocmai trecuse, de lucrurile care se petrecuseră între ei. O durea adînc înăuntru şi îşi simţea coapsele moi, dureroase. Nu fusese doar sex, fusese un amestec care trecuse de

fizicul pur. Existau nivele de intimitate mai adînci decît îşi imaginase ea vreodată şi era convinsă că mai existau delicii pe care încă nu le gustase.

Într-o clipă el se întoarse, în mînă cu o pungă de plastic, cu numele unui farmacist pe ea.

– Un test de sarcină precoce.

Roanna înţepeni.

– Webb, eu chiar nu cred că...

– Este posibil, o întrerupse el. De ce nu vrei să te convingi?

– Pentru că eu... De data asta Roanna se opri singură, ridicîndu-şi privirea serioasă spre el Pentru că nu vreau să te simţi obligat.

Webb încremeni.

– Obligat? o întrebă el prudent.

– Dacă sînt însărcinată, tu o să te simţi răspunzător.

Webb protestă. .

– La naiba, chiar aşa. *O să mă simt* răspunzător.

– Ştiu, dar nu vreau...Vreau să mă vrei pentru mine – spuse ea încetişor, încercînd să-şi ascundă dorinţa dar ştiind că nu prea reuşise – nu pentru că am fost neatenţi şi am făcut un copil.

Webb repetă, la fel de încet:

– Să te vreau pentru tine... Ultimele nopţi nu ţi-au format o părere despre asta?

– Ştiu că mă doreşti fizic.

– Te doresc pe *tine,* punct.

Webb îi prinse faţa în mînă, plimbîndu-şi degetul mare peste curba delicată a gurii ei. Ochii lui era serioşi.

– Te iubesc, Roanna Frances. Vrei să te măriţi cu mine?

Buzele îi tremurară sub atingerea lui. La şaptesprezece ani îl iubise cu atîta disperare încît ar fi sărit în sus la cea mai mică şansă de a se mărita cu el, în orice condiţii. Acum avea douăzeci şi şapte de ani şi încă îl mai iubea cu disperare – îl iubea atît de mult încît nu

vroia să-l prindă în capcana unei alte căsnicii în care el să se simtă nefericit. Îl cunoştea pe Webb, îi cunoştea profunzimea simţului responsabilităţii. Dacă era însărcinată, el ar fi făcut orice să aibă grijă de copil, asta implicînd să mintă mama, cu privire la sentimentele lui faţă de ea.

– Nu, spuse ea, cu o voce aproape neauzită, în timp ce refuza ceea ce îşi dorea cel mai mult pe lumea asta. O lacrimă i se rostogoli din colţul ochiului.

El nu insistă, nu se enervă, deşi se aşteptase cumva la asta. Expresia lui rămase serioasă, intensă, în timp ce-i prindea lacrima cu un deget blînd.

– De ce nu?

– Pentru că mă ceri în căsătorie în cazul în care am rămas însărcinată.

– Greşit. Te cer pentru că te iubesc.

– Spui doar aşa.

Şi Roanna îşi dori să nu fi spus asta. În cîte dintre visele ei nu îl auzise ea oare şoptindu-i cuvintele astea? Nu era cinstit ca el să spună asta acum, cînd ea nu-şi permitea să-l creadă. Ah, Dumnezeule, îl iubea, dar merita să fie iubită pentru ea însăşi. Cel puţin, acum cunoştea adevărul şi nu se putea amăgi singură, cu acest ultim vis.

– Nu o spun „doar aşa". Te iubesc, Ro şi trebuie să te măriţi cu mine.

Sub expresia lui serioasă exista o oarecare infatuare. Roanna îl studie, privind dincolo de suprafaţă cu privirea ei serioasă, care vedea atîtea. Adînc în ochii lui citea o luminiţă de auto-satisfacţie, de triumf, aceeaşi pe care o avea întotdeauna cînd reuşea să încheie o tranzacţie dificilă.

– Ce ai făcut? îl întrebă ea, cu ochi măriţi, alarmaţi.

Amuzamentul îi curbă buzele.

– Cînd am discutat aseară cu Lucinda, am convenit ca termenii testamentului ei să rămînă aceiaşi. Davencourtul va sta mai bine în mîinile tale.

Roanna se albi la faţă.

– Ce? şopti ea, în voce cu ceva asemănător panicii. Încercă să se smulgă de lîngă el, dar el îi prevăzuse reacţia, strîngînd-o mai tare, aşa încît următorul ei protest se pierdu pe gîtul lui.

– Dar ţi s-a promis ţie de la paisprezece ani! Ai muncit pentru el, chiar te-ai...

– Chiar m-am însurat cu Jessie pentru el, ştiu, termină el calm.

– Asta a fost înţelegerea. Te întorci dacă Lucinda îşi schimbă din nou testamentul în favoarea ta.

Roanna simţi în coşul pieptului o gaură imensă, de groază. Davencourt fusese momeala care-l adusese înapoi aici, dar şi ea şi Lucinda ştiau că el îşi clădise propria lui viaţă în Arizona. Poate că el prefera Arizona, Davencourtului. Fără Davencortul care să îl ţină aici, după moartea Lucindei, el va pleca din nou, iar după aceste ultime două nopţi, ea nu ştia dacă va putea suporta asta.

– Asta nu este chiar de tot adevărat. Nu m-am întors în urma acestei înţelegeri. M-am întors pentru că simţeam nevoia să leg la loc vechile capete desfăcute. Aveam nevoie să fac pace cu Lucinda; ea a însemnat o mare parte din viaţa mea şi îi datorez mult. Nu am vrut să moară înainte de a lămuri lucrurile între noi. Davencourt este special, dar eu m-am descurcat bine în Arizona. Eu nu am nevoie de Davencourt, iar Lucinda a crezut că tu nu îl vrei ...

– Nu îl vreau, spuse ea ferm. Ţi-am spus, nu vreau să-mi petrec viaţa în întîlniri de afaceri şi studiind rapoartele stocurilor.

Webb îi oferi un zîmbet leneş.

– Păcat, pentru că eşti foarte bună la asta. Cred că dacă te măriţi cu mine, o s-o fac eu, în locul tău. Spre deosebire de tine, eu mă dau în vînt să fac bani. Dacă te măriţi cu mine, poţi să-ţi petreci fericită timpul crescînd copii şi dresînd cai, ceea ce ai fi făcut chiar dacă Lucinda mi-ar fi lăsat mie Davencourtul. Singura diferenţă acum este că totul, absolut totul îţi va aparţine ţie acum şi tu vei fi şeful.

I se învîrtea capul. Nu era chiar sigură că auzise cu adevărat ceea ce credea că auzise. Davencourt va fi al ei iar el va rămîne totuşi aici? Davencourt o să fie al ei ...

– Parcă aud cum ţi se învîrt rotiţele. Webb îi întoarse capul în sus, ca ea să se poată uita la el.

M-am întors dintr-un singur motiv, cel mai important. M-am întors pentru tine.

Roanna înghiţi.

– Pentru mine?

– Pentru tine.

Cu multă blîndeţe, îşi plimbă un deget în jos, de-a lungul şirei spinării ei, pînă la împreunarea feselor, apoi refăcu mîngîierea înapoi, în sus. Roanna tremură uşor, topindu-se în el. Webb ştia ce făcea cu această atingere mică, delicată. Scopul lui nu era să o excite ci să o liniştească, să o alinte, să restabilească încrederea cu care îi oferea ea trupul, în timp ce făceau dragoste. Simplul fapt că el *nu* făcea acum dragoste cu ea era dovada seriozităţii intenţiei lui de a-şi atinge scopul.

– Ia să vedem dacă pot să fiu mai clar, filozofă el, frecîndu-şi buzele de fruntea ei. Te-am iubit cînd erai un ţînc dispus mereu să creeze atîtea probleme, încît mă mir că nu am albit prematur. Te-am iubit cînd ai devenit o adolescentă cu picioare lungi, ca nişte fuse şi cu ochi care-mi sfîşiau inima de cîte ori mă uitam la tine. Te iubesc acum, cînd eşti o femeie care-mi topeşte creierul, îmi înmoaie picioarele şi îmi întăreşte scula. Cînd intri tu în cameră, inima aproape că îmi sare din piept. Cînd

zîmbeşti, mă simt ca şi cum am cîştigat Premiul Nobel. Şi ochii tăi continuă să-mi sfîşie inima.

Litania blîndă o cuprinse precum cel mai dulce dintre cîntece, pătrunzîndu-i în carne, în suflet, în fiinţa ei. Vroia atît de mult să-l creadă, ori tocmai de asta se temea ea cel mai tare, se temea că-şi va lăsa propria dorinţă să o convingă.

Cum ea nu spunea nimic, Webb îşi reluă mîngîierile blînzi.

– Jessie chiar şi-a făcut numărul cu tine, nu? Te-a făcut să te simţi atît de neiubită şi de nedorită, încît încă nu ai reuşit să treci peste asta. Încă nu ţi-ai dat seama că *Jessie minţea*? Toată viaţa ei a fost o minciună. Nu ştii că Lucinda te iubeşte? După moartea lui Jessie a reuşit în sfîrşit să te cunoască fără otrava distrugătoare a lui Jessie şi acum te adoră.

Webb îi luă mîna şi i-o duse la buze, sărutîndu-i fiecare vîrf de deget, apoi perniţele sensibile.

– Jessie a murit acum zece ani. Cît timp mai vrei să o laşi să continue să-ţi distrugă viaţa?

Roanna îşi dădu capul pe spate, studiindu-i expresia cu ochi solemni, întrebători. Cu oarecare amuzament, îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată atît de hotărît, sau mai decis. Faţa aceasta dură care se uita înapoi la ea era faţa unui bărbat care luase o hotărîre şi era al naibii de convins să obţină ceea ce vroia. Vroia cu adevărat. Nu vroia să se însoare cu ea pentru că Davencourtul avea să fie al ei, pentru că *el* l-ar fi putut avea fără nici-o constrîngere. Lucinda ar fi onorat înţelegerea. Nu vroia să se însoare cu ea pentru că ar putea fi însărcinată ...

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, şi poate că i le citea, Webb spuse:

– Te iubesc. Nu-ţi pot spune cît de mult, pentru că nu există astfel de cuvinte. Am încercat să număr felurile în care te iubesc, dar nu sînt calculator. Nu contează că

eşti însărcinată sau nu, vreau să mă însor cu tine *pentru că te iubesc*. Punct.

– Bine, şopti ea, începînd să tremure la enormitatea pasului pe care îl făcea şi la fericirea care înflorea în ea.

Rămase fără respiraţie cînd Webb o strivi la pieptul lui.

– Dar ştii să faci un bărbat să transpire. Începusem să disper. Ce-ai zice să ne căsătorim săptămîna viitoare?

– Săptămîna viitoare? Aproape că strigase cuvintele, cel puţin atît cît putuse, aşa strivită la pieptul lui,cum era.

– Doar n-ai crezut c-o să-ţi las timp să te răzgîndeşti? Dacă inimioara ta şi-ar dori o nuntă mare, la biserică, presupun că o să pot aştepta, dacă aranjamentele nu durează prea mult. Lucinda ... Bine, eu cred c-ar trebui să ne căsătorim cel tîrziu într-o lună.

Lacrimile îi umpleau ochii.

– Aşa de repede? Eu am sperat că Lucinda ... Am sperat că va trece iarna asta, că poate o să mai vadă o primăvară.

– Eu nu cred. Doctorul i-a spus că o lasă şi inima.

Webb îşi frecă faţa de părul ei, spunînd răguşit:

– Este o pasăre bătrînă, puternică. Dar este pregătită să plece. Poţi citi asta în ochii ei.

Rămaseră amîndoi tăcuţi o vreme, plîngînd deja apropiata plecare a femeii în jurul căreia se învîrtea întrega familie. Dar Webb nu era bărbatul care să fie deviat multă vreme de la ideile lui şi se ridică puţin, aruncîndu-i o privire întrebătoare.

– Despre nuntă ...

– Nu vreau o nuntă mare, la biserică, spuse ea ferm, scuturîndu-se de ideea asta. Ai făcut asta cu Jessie şi eu nu vreau să facem la fel. Am fost nefericită în ziua aceea.

– Atunci ce fel de nuntă îţi doreşti? O putem face aici, sau într-un club privat. Vrei să fie doar familia sau să

inviţi şi prieteni? Ştiu că tu *ai* cîţiva şi poate că reuşesc şi eu să sperii vreo doi.

Roanna îl împunse, pentru afirmaţia asta.

– Ştii al naibii de bine că ai prieteni, dacă poţi să reuşeşti să-i ierţi şi să-i *laşi* să-ţi fie din nou prieteni. Vreau să ne căsătorim în grădină.Vreau ca prietenii noştri să fie aici. Şi vreau ca Lucinda să mă conducă de-a lungul culoarului, dacă va putea. O nuntă mare ar fi prea mult pentru ea.

Un colţ al buzei lui Webb se ridică puţin în sus, la atîţia hotărîţi „vreau". Suspectase de multă vreme că deşi ea profera că nu era interesată de afacerile Davencourt, îşi va vîrî nasul în ele, certîndu-se cu el pentru vreo decizie luată de unul singur. Abia aştepta. Gîndul la Roanna certîndu-se cu el, îl făcea slab de încîntare. Roanna fusese întotdeauna încăpăţînată şi încă mai era, chiar dacă metodele ei se schimbaseră.

– O să ne gîndim la detalii. Ne căsătorim săptămîna viitoare dacă putem, sau cel tîrziu peste două săptămîni, da?

Roanna încuviinţă din cap, zîmbind printre lacrimi.

A şaptea oară, îşi spuse Webb triumfător. Şi de data asta fusese un zîmbet deschis, natural, ca şi cum nu şi-ar mai fi făcut griji să-şi exteriorizeze bucuria.

Întorcîndu-se, se întinse după punga de plastic de pe noptieră şi-i scoase conţinutul. Desfăcu cutia, citi instrucţiunile, apoi îi dădu beţişorul mic de plastic, cu o scobitură largă într-o parte.

– Şi acum, îi spuse el cu o sclipire hotărîtă în ochii verzi, du-te şi fă pipi pe beţişorul ăsta.

Zece minute mai tîrziu, Webb ciocăni în uşa băii.

– Ce faci? Eşti bine? întrebă el neliniştit.

– Da, spuse ea cu o voce înfundată.

Webb deschise uşa. Roanna stătea goală în faţa lavoarului, cu faţa albă de şoc. Beţişorul de plastic stătea pe marginea lavoarului.

Webb se uită la beţişor. Fanta fusese albă: acum era albastră. Era un test simplu: dacă se schimba culoarea, testul era pozitiv.Îşi petrecu braţele în jurul ei, trăgînd-o în căldura confortabilă a trupului său. Era însărcinată. Îi purta copilul.

– Tu chiar nu ai crezut că eşti, nu? o întrebă el curios.

Roanna scutură din cap, uluită încă.

– Nu ... Nu mă simt deloc altfel.

– Îmi închipui că asta o să înceapă să se schimbe în curînd. Mîinile lui mari alunecară în jos, spre pîntecele ei plat, masîndu-l uşor. Roanna îi simţea inima bubuindu-i puternic şi repede, pe spinarea ei. Penisul i se întărise, atingîndu-se insistent de coapsa ei.

Era excitat. Era stîrnit. Roanna era uluită. Îşi închipuise că o să simtă doar responsabilitate pentru copil; nu se gîndise că se va excita la ideea că va fi tată. Spuse, uimirea simţindu-i-se în voce şi pe chip:

– Ai vrut copilul. Ai *vrut* să rămîn însărcinată.

– Al naibii ce-am vrut. *Tu* nu vrei? Vocea lui era răguşită şi-şi strînse mai mult braţele pe după ea.

Mîna ei se lăsă în jos, aşezîndu-se uşor pe locul unde copilul ei, copilul lui, se forma înăuntrul ei. O mirare radiantă îi umplu faţa şi privirea ei o întîlni, în oglindă, pe a lui Webb.

– Vreau, spuse ea încetişor.

CAPITOLUL 21

Corliss se strecură în camera Roannei. Era singură pe etaj, pentru că toţi ceilalţi plecaseră deja la muncă, sau erau jos, la micul dejun. Încercase să mănînce, dar cu durerea ei pulsantă de cap şi cu stomacul strîns, aproape că nu mîncase nimic. Avea nevoie de puţin praf, puţin doar, ca să se simtă mai bine, dar toţi banii pe care-i avusese, dispăruseră deja.

Cînd Webb şi Roanna intraseră în sufragerie, pentru micul dejun, îşi propusese să se ridice şi să se retragă într-o tăcere demnă, ofensată, dar ticăloşii nici nu se uitaseră la ea. Se oprise chiar imediat de partea cealaltă a uşii şi ascultase, aşteptînd să audă ce spuneau despre ea. Dar nici nu pomeniseră de ea, ca şi cum nu ar fi fost atît de importantă pentru o discuţie.Webb îi spusese să plece din Davencourt şi *fîîs!,* uite aşa, dintr-o dată, ea nu mai conta cîtuşi de puţin. În schimb, Webb anunţase că el şi Roanna se vor căsători.

Se vor căsători! Lui Corliss nu-i venea să creadă. Gîndul îi întuneca mintea de furie. De ce cineva, mai ales cineva ca Webb, să vrea să se însoare cu o mironosiţă ca Roanna? Corliss îl ura pe ticălos, dar nu-l subestima. În ciuda celor spuse de el, ea ar fi putut-o manipula pe Roanna, era sigură de asta. Nu-l putea manipula pe Webb, totuşi. Era prea dur, prea rău. O s-o

dea afară din Davencourt. Şi pentru asta trebuia să scape de el.

Nu putea pleca din Davencourt. I se făcea rău de panică, la această perspectivă. Nimănui nu părea să-i pese că ea *avea nevoie* să locuiască aici. Nu se putea întoarce în amărîta aia de cocioabă din Sheffield, ca să fie din nou doar ruda săracă a Davenporţilor. Acum era cineva, era Domnişoara Corliss Spence, de la Davenport. Dacă Webb o alunga, va deveni din nou o nimeni. Nu va avea nici un fel de mijloace de a face rost de bani pentru scumpul ei micuţ obicei. Gîndul era de nesuportat. Trebuia să scape de Webb.

Începu să scotocească prin camera Roannei. O să ajungă ea şi la bani, dar mai întîi vroia să se uite puţin prin jur. Intrase mai întîi în camera lui Webb, sperînd să găsească ceva de folosit de la *el*, dar – surpriză, surpriză! Camera nu arăta ca şi cum ar fi dormit acolo. Patul lui era perfect făcut, fără nici-o cută. Iar Corliss nu-l putea vedea făcîndu-şi singur patul, nu arogantul Webb Tallant.

Ei bine, nu era el cel viclean? Nici o mirare că nu-şi vroise înapoi fostul apartament. Alesese camera asta de lîngă Roanna ca să-şi aibă micul lor aranjament plăcut, singuri aici, în fundul casei.

După care intrase în camera Roannei, unde patul era ca vai de el şi amîndouă pernele purtau încă amprenta capului. Cine s-ar fi gîndit la preţioasa Roanna, care nici măcar nu se întîlnea vreodată cu cineva? Dar după cum arăta patul, era clar că era moartă să se reguleze. Deşteaptă fată. Corliss ura să recunoască, dar de data asta, Roanna fusese cea deşteaptă. Se asigurase că Webb n-o să-i spună *ei* să plece, oferindu-i-se ca o convenabilă sursă de sex şi într-un fel îl mai şi convinsese să se mărite cu ea. Poate că era mai bună la pat decît părea. Şi Corliss s-ar fi culcat cu el, dacă i-ar fi trecut prin cap. Al naibii ce furioasă era că nu-i trecuse.

Se învîrti prin camera de baie şi deschise uşa cu oglindă a dulăpiorului cu medicamente. Roanna nu ţinea niciodată nimic interesant aici, nu anticoncepţionale, nu diafragme, doar pasta de dinţi şi alte rahaturi plictisitoare. Nici măcar cosmetice ca lumea nu avea, ca să aibă şi Corliss ce împrumuta.

Se uită în jos la micul coş de gunoi şi încremeni.

– Ca să vezi, ca să vezi, spuse ea încetişor, aplecîndu-se şi ridicînd cutia. Un test de sarcină.

Deci aşa o făcuse Roanna.

Lucra repede, trebui Corliss să recunoască. Probabil că-şi făcuse planul şi se culcase cu el de cînd plecase în Arizona. Probabil că nu se aşteptase să rămînă atît de repede însărcinată, dar la naiba, uneori cînd rişti, îţi pică potul cel mare.

Oare Harper Neeley nu ar fi interesat să afle asta?

După care nu se mai obosi să caute banii. Chestia asta era prea bună, ca să o ţină în aşteptare. Ieşi repede din camera Roannei şi se întoarse la ea. Harper era singura ei speranţă. Era un tip ciudat; o speria, dar o şi excita. Arăta ca şi cum nu ar fi existat nimic prea josnic sau obscen pentru el, nimic să nu poată înghiţi. Era ciudat cît de mult îl ura pe Webb, aproape că nu se mai putea gîndi la altceva, dar asta era în avantajul ei. Harper ratase de două ori, dar va continua să încerce. Era ca o puşcă: tot ce trebuia ea să facă, era să-i arate ţinta.

Îl sună să aranjeze o întîlnire.

Ochii lui Harper se umplură de o lumină rece, sălbatică, făcînd-o pe Corliss să tremure în ea, de frică şi de satisfacţie. Reacţia lui fusese mai puternică decît se aşteptase.

– Eşti sigură că este însărcinată? întrebă el încetişor, lăsîndu-se pe spate în scaun, astfel încît picioarele din faţă ale acestuia se ridicară de pe podea. Stătea în balans, ca un animal pregătindu-se să sară.

– Am văzut testul ăla nenorocit. Era deasupra, în lădiţa de gunoi, deci şi l-a făcut în dimineaţa asta. După care au coborît numai zîmbete şi Webb a anunţat că se vor căsători. Şi cu banii mei cum rămîne?

Harper îi zîmbi, cu ochii lui atît de albaştri şi de goi.

– Banii?

O cuprinse panica. Avea nevoie de nişte bani; se grăbise într-un asemenea hal să iasă din camera Roannei iar acum chiar avea nevoie de o priză sau două, să-şi revină. Era cu adevărat la limită; nu mai avea decît două zile pînă să o dea Webb afară. Harper trebuia să facă ceva, dar aşteptarea o ucidea. Nu rezista dacă nu făcea rost de puţină cocaină, să se repună pe picioare.

– N-ai pomenit niciodată nimic despre bani, spuse el tărăgănat şi zîmbetul lui îi trimise din nou fiori reci în tot corpul. Se uită nervoasă în jur. Nu-i plăcea locul ăsta. De fiecare dată se întîlnea cu Harper în alt loc, dar întotdeauna pînă atunci locaţiile fuseseră publice: o parcare de camioane, un bar, locuri dintr-astea. Şi întotdeauna se întîlneau în afara oraşului.

De data asta îi dăduse indicaţii cum să ajungă la o mică rulotă jigărită, undeva, nicăieri. Peste tot în jur erau numai maşini vechi şi carcase de banchete şi arcuri înghesuite alandala în jurul rulotei, ca şi cum ar fi fost aruncate acolo şi nimeni nu s-a mai gîndit după aceea la ele. Rulota era mică, formată dintr-o bucătărie înghesuită, cu o măsuţă meschină şi două scaune în chip de zonă de mîncat, o canapea din piele sintetică, hărtănită şi un televizor minuscul, plasat pe o minusculă măsuţă de perete, iar în spate putea vedea o baie la fel de minusculă şi un dormitor în care patul dublu ocupa aproape tot spaţiul. Vase murdare, sticle de bere, haine aruncate peste tot.

Nu aici locuia Harper. Pe cutia de scrisori văzuse un alt nume, mîzgălit ca vai de el, dar nu-şi putea aminti acum de el. Îi spusese că rulota era a unui prieten.

Acum se întreba dacă „prietenul" auzise vreodată de Harper Neeley.

– Îmi trebuie bani. Aşa a fost înţelegerea, izbucni ea.

– Ne. Înţelegerea a fost că tu îmi dai informaţii despre Tallant iar eu mă ocup de problema ta.

– Iar tu ai făcut-o de rahat! izbucni ea.

Harper clipi încet, privirea lui rece devenind şi mai rece şi ea îşi dori să-şi fi ţinut gura.

– Durează mai mult decît m-am aşteptat, spuse ea moderîndu-şi tonul. Sînt falită, îmi trebuie lucruri. Ştii cum sînt fetele ...

– Ştiu cum sînt drogatele,spuse el indiferent.

– Eu nu sînt o drogată! Eu nu folosesc decît cîte puţin, din cînd în cînd, să-mi liniştesc nervii.

– Da şi nici rahatul tău nu pute.

Corliss se înroşi, dar ceva în felul cum o privea îi spuse să nu mai forţeze nota. Se dădu jos nervoasă de pe canapeaua scîrboasă, devenită lipicioasă de cît transpirase. Îi văzu privirea coborînd spre picioarele ei şi-şi dori să nu fi purtat şort. Dar era atît de al naibii de cald şi ea nu se aşteptase să trebuiască să stea pe piele sintetică, pentru Dumnezeu. Îşi dori să nu se fi îmbrăcat cu şortul ăsta, dar era preferatul ei tocmai pentru că era atît de scurt şi de strîmt şi mai era şi alb, scoţîndu-i în evidenţă bronzul.

– Trebuie să plec, spuse ea încercînd să-şi ascundă agitaţia. Harper nu încercase niciodată nimic cu ea, dar nici nu mai fuseseră în locuri unde ar fi putut-o face. Nu că ar fi fost urît, departe de asta, pentru un tip bătrîn, dar o speria de moarte. Dacă ar fi fost, poate, într-un loc unde să nu se simtă atît de singură, cum ar fi un motel, unde cineva ar fi auzit dacă ar fi ţipat, pentru că Harper arăta ca un bărbat care făcea femeile să ţipe.

– Nu ai chiloţi, observă el continuînd să se balanseze pe picioarele din spate ale scaunului. Îţi pot vedea părul păsăricii, prin şort.

Ea ştia asta; acesta era unul din motivele pentru care îi plăcea atît de mult să poarte şorturi. Îi plăcea cum se uitau bărbaţii la ea, apoi se mai uitau o dată, uluiţi, cu ochii bulbucaţi şi cu limba scoasă ca la cîini. Asta o făcea să se simtă sexi, înnebunitoare. Dar cînd se uită Harper la ea, nu se simţi sexi, se simţi speriată.

Harper se legănă şi mai mult pe scaun şi-şi băgă mîna în buzunarul drept al jeanşilor. Scoase de acolo o punguliţă cu vreo treizeci de grame de pudră albă, răsucită şi prinsă la gură cu fir roşu. Firul îi atrase privirea şi i-o reţinu. Nu mai văzuse niciodată o punguţă cu cocaină, legată cu fir roşu. Arăta exotic, ireal.

Harper începu să bălăngănească punguliţa înainte şi înapoi.

– Ce preferi, asta sau bani?

Bani, încercă ea să spună, dar buzele refuzară să formeze cuvîntul. Punguliţa se bălăngănea înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. Se zgîia la ea, hipnotizată, fascinată. În punguliţa asta era zăpadă, un cadou de Crăciun, legat cu fir roşu.

– P... poate doar de gust, şopti ea. Doar de gust. Asta era tot ce-i trebuia. O mică priză, să se liniştească.

Nepăsător, el se întoarse şi mătură totul de pe măsuţa murdară, ziare şi scrumiere şi vase murdare, care căzură alandala pe podea, unde se alăturară restului de gunoaie şi arătară ca acasă. Proprietarul rulotei probabil că nici nu o să observe. Apoi desfăcu firul roşu şi presără cu grijă o porţie de pudră albă, pe masă. Corliss se repezi nerăbdătoare, dar el îi aruncă o privire rece, care o opri în drum.

– Aşteaptă. Încă nu e gata pentru tine.

Pe jos se afla un insert dintr-o revistă, unul din cartonaşele alea stupide, vîrîte printre paginile magazinelor,

dîndu-i cititorului şansa de a deveni un abonat. Harper luă cartonaşul de jos şi începu să împartă minuscula cantitate de pudră în linii uniforme, pe masă. Corliss îi urmărea mişcările iuţi, sigure. Mai făcuse asta, de multe ori. Ceea ce o intrigă, pentru că îşi închipuise că ea ştia să-i depisteze pe consumatorii de cocaină, ori el nu dădea semne.

Liniuţele erau perfecte acum, patru în total. Nu erau foarte lungi, dar îşi vor face treaba. Se înfioră uitîndu-se la ele, aşteptînd un cuvînt care să o elibereze din poziţia în care stătea.

Harper scoase un pai din buzunar. Era un pai obişnuit, tăiat ca să nu fie mai mare de doi centimetri şi jumătate. Era mai scurt decît îi plăcea ei, atît de scurt încît va trebui să se aplece deasupra măsuţei şi să aibă grijă ca mîinile să nu atingă liniile şi să le deranjeze. Dar era un pai şi cînd el i-l întinse, îl luă nerăbdătoare.

Îi arătă un loc pe duşumea.

– Poţi să stai aici.

Rulota era atît de mică încît nu putu face decît un singur pas mai în faţă. Îl făcu, apoi se uită la masă şi înapoi la el. Trebuia să se aplece de tot şi să se întindă, ca să ajungă la linii.

– Este prea departe, spuse ea.

El ridică din umeri.

– Te descurci tu.

Îşi întinse mîna stîngă şi şi-o propti pe masă şi cu dreapta luă cu grijă paiul scurt. Se aplecă în faţă, centimetru cu centimetru, sperînd că nu va cădea şi nu va răsturna masa. Liniile se apropiară şi ea îşi duse paiul la nas, anticipînd deja avîntul, extazul, cînd capul i se va dilata, lumina...

– Nu o faci cum trebuie, spuse el.

Corliss îngheţă, cu ochii în continuare pe liniile acelea mici, dulci. Trebuia să ajungă la ele. Nu mai putea aştepta. Dar îi era frică să se mişte, frică de ce s-ar

putea întîmpla dacă se mişca înainte de a-i fi permis Harper.

– Mai întîi trebuie să-ţi dai jos pantalonaşii.

Vocea lui era inexpresivă, ca şi cum s-ar fi jucat de-a „Căpitane, Pot Să?" Dar acum ştia ce vroia el şi uşurarea îi făcu să-i tremure picioarele. Nu vroia decît un regulat, nimic important. Ce dacă era mai bătrîn decît toţi cei cu care se regulase pînă atunci? Linioarele acelea o invitau şi nu conta cît era el de bătrîn.

Se îndreptă şi-şi descheie repede şortul, lăsîndu-l să-i cadă la glezne. Dădu să iasă din el, dar el o opri din nou.

– Lasă-l acolo. Nu vreau să-ţi desfaci picioarele, este mai strîmt cînd le ţii împreunate.

Ea ridică din umeri.

– Cum vrea tractorul tău.

Nu-i mai acordă nici o atenţie, în timp ce el se mişca în spatele ei. Se aplecă, uitîndu-se pofticioasă la cocaină, cu mîna stîngă sprijinindu-se de măsuţă, cu dreapta ţinînd paiul. Vîrful paiului atinse pudra albă şi ea inhală tare, exact cînd itrna şi el în ea, adînc. Forţa loviturii făcu paiul să patineze pe masă şi strică liniile regulate ale cocainei. Ea era uscată şi el o făcea să o doară. Începu să vîneze cocaina cu paiul şi el se lansă din nou, făcînd-o să rateze. Ea scînci, ajustîndu-şi frenetic poziţia şi inhalînd cît putu ea de tare, ca să aspire particulele de pudră la care putea ajunge paiul.

Cocaina era împrăştiată pe toată masa. Nu avea nici un rest să încerce să le ţintească, nu putea decît să-şi regleze inhalaţiile după cum o împingeau înainte loviturile lui, în ea. Corliss îşi ţinea paiul scurt la nas, plimbîndu-i avid vîrful de-a lungul mesei, aspirînd puternic prin nas, în timp ce se legăna înainte şi înapoi, înainte şi înapoi şi nu mai conta că el o făcea să o doară, nenorocitul, pentru că ea reuşea să inhaleze suficient şi lumina, avîntul, se împrăştiau în corpul ei. Nu-i păsa ce făcea el, atîta vreme cît îi putea face rost de cocaină şi atîta vreme cît avea grijă de Webb Tallant, înainte ca ticălosul să apuce să o dea afară de la Davencourt.

În după-amiaza aceea, cînd Roanna se întoarse de la o şedinţă cu *Societatea Istorică*, deschise uşa garajului şi îşi văzu locul din nou ocupat: Corliss se întorsese înaintea ei. Oftînd, închise la loc garajul cu telecomanda şi-şi parcă maşina afară. În două zile, Corliss nu va mai fi aici; atîta, mai putea răbda. Dacă ar pomeni ceva despre locul din parcare, ar provoca o altă scenă care ar întrista-o pe Lucinda, ceva ce nu-şi dorea.

Traversa încet curtea, spre uşa din spate, cînd ceva îi mişcă delicat inima şi se opri, uitîndu-se în jur. Era una dintre cele mai frumoase zile. Cerul era de un albastru profund, pur şi aerul era neobişnuit de clar, fără ceaţa aceea obişnuită, din cauza umidităţii. Căldura era atît de intensă, aproape ca o atingere, eliberînd parfumul bogat al tufelor de trandafiri care fuseseră cultivaţi cu grijă, de-a lungul deceniilor şi erau încărcaţi cu flori. Mai jos, spre grajduri, caii se zbenguiau în iarbă, ridicîndu-şi capetele lucioase, pline de energie. Azi dimineaţă Webb o ceruse de soţie. Şi mai presus de toate astea, îi purta copilul.

Era însărcinată. Efectiv era însărcinată. Era încă puţin uluită, ca şi cum aşa ceva nu i s-ar fi putut întîmpla ei şi fusese atît de distrată, încît habar n-avea ce se discutase la întîlnirea *Societăţii Istorice*. Era obişnuită ca ea să fie singura persoană din trupul ei. Cum se va obişnui cu gîndul că în trupul ei mai locuia cineva? Era ciudat şi era înfricoşător. Cum putea ceva atît de ciudat, să fie atît de preţios? Era atît de fericită încît îi venea să plîngă.

Şi asta i se părea ciudat. Era fericită. Studie cu grijă emoţia. Se va mărita cu Webb. Va creşte copii şi cai. Se uită în sus la casa uriaşă, veche şi o cuprinse un val de pură exaltare şi sentiment de posesie. Davencourt era al

ei. Era căminul ei acum, adevărat şi realmente. Da, era fericită. Chiar în ciuda plecării tot mai apropiate a Lucindei, era plină de o bogată mulţumire.

Webb avea dreptate; Jessie îi otrăvise destul viaţa, convingînd-o că era prea urîtă şi prea neîndemînatică, să poată fi iubită de cineva. Roanna simţi cum îi pătrunde prin pori conştientizarea. Era capabilă, era o fiinţă umană plăcută şi avea un talent special cu caii. *Era* iubită; Lucinda o iubea, Loyal o iubea, Bessie şi Tansy o iubeau. Gloria şi Lanette fuseseră îngrijorate cînd se rănise iar Lanette fusese de un ajutor surprinzător. Brock şi Greg o plăceau. Harlan – dar cine ştia ceva de Harlan? Dar mai mult şi mai mult, Webb o iubea. Cîndva, în timpul zilei, această certitudine îi străpunsese straturile sufletului. Webb o iubea. O iubise toată viaţa, exact cum spusese. În mod clar, era excitat de ea, ceea ce însemna că înfăţişarea ei nu era nici ea aşa de bizară.

Îşi zîmbi în secret, amintindu-şi cum făcuse dragoste cu ea noaptea trecută şi apoi din nou dimineaţa, după ce testul de sarcină ieşise pozitiv. Reacţia lui fizică faţă de ea nu avea cum să fie pusă la îndoială, la fel ca şi a ei, faţă de el.

– Am văzut, spuse el, din prag.

Nu-l auzise deschizînd uşa.

– Ai stat cinci minute acolo, visînd cu ochii deschişi şi ai pe faţă un mic zîmbet misterios. La ce te gîndeai?

Încă zîmbind, Roanna se apropie de el, cu ochii ei căprii acoperiţi de gene grele şi cu o expresie care îi tăie lui Webb răsuflarea.

– La călărit... şi la... „ahh", şopti ea trecînd pe lîngă el, ştergîndu-şi în mod deliberat trupul de al lui.

Ochii lui Webb deveniră şi ei mai grei şi culoarea îi pătă obrajii. Era prima mişcare de seducere făcută de Roanna şi îi provocase o erecţie completă, subită. Tansy era în bucătărie, în spatele lui, făcîndu-şi veselă corvezile zilnice, gătind şi inventînd meniuri. Nu-i păsa

dacă îi observase erecţia. Se întoarse şi o urmă pe Roanna în tăcere, hotărît.

Roanna se uită peste umăr la el, în timp ce urcau scările, privirea ei strălucind de promisiuni. Începu să meargă mai repede.

Abia închiseră uşa dormitorului şi Webb o ţinea deja în braţe.

Nunta implica o mulţime de curse, îşi spuse Roanna a doua zi de dimineaţă, în timp ce înainta pe drumul de maşină privat, lung, încolăcit. Lista cu invitaţi era mult mai mică decît cea pentru petrecerea Lucindei, cu un total de patruzeci de oameni, cu familie cu tot, dar tot existau detalii de care trebuia să se ocupe.

Mai tîrziu, în cursul după-amiezii, ea şi Webb urmau să-şi facă ţestele de sînge. În dimineaţa asta se ocupase de flori şi de caterer şi de tortul de mireasă. În mod normal, torturile de nuntă aveau nevoie de săptămîni de pregătire, dar Doamna Turner, specialistă în torturi festive, îi spusese că ar putea face unul „simplu şi elegant" în cele unsprezece zile rămase pînă la ziua aleasă pentru nuntă. Roanna înţelese că „simplu şi elegant" era un mod tactic de a spune mai puţin elaborat, dar oricum, asta şi vroia ea. Trebuise să se oprească la Doamna Turner ca să aleagă modelul care-i plăcea cel mai mult.

Trebuia să se ocupe şi de rochia de mireasă. Dacă nu va găsi ceva să-i placă în Quad Cities, va trebui să se ducă la Huntsville sau la Birmingham.

Din fericire, Yvonne fusese înnebunită de perspectiva căsătoriei lui Webb. Ea o tolerase pe Jessie, dar nu o iubise niciodată. Pe Roanna însă o plăcea enorm şi spusese chiar că întotdeauna şi-ar fi dorit ca Webb să o fi aşteptat pe Roanna să crească, în loc să se fi însurat cu Jessie. Yvonne se lansă în pregătiri, preluînd

obositoarea sarcină a invitaţiilor şi oferindu-se să se ocupe de orice alte sarcini i-ar fi dat Roanna.

Roanna ajunse în dreptul drumului secundar şi aşteptă să treacă maşina care se apropia din sensul opus. Simţi frîna moale cînd o apăsă şi se încruntă, apăsînd din nou pedala, tatonînd. De data asta o simţi cum trebuia. Poate scăzuse nivelul lichidului de frînă, deşi îşi ţinea maşina bine îngrijită. Îşi notă în minte să se oprească la un service şi să facă o verificare.

Făcu dreapta spre drumul secundar, ca să intre în autostradă. Maşina care tocmai trecuse pe lîngă ea se afla la cel puţin o sută de metri în faţa ei. Roanna acceleră treptat, începînd să se gîndească la rochia de mireasă: să fie ceva simplu, mai curînd ivorie, decît albă. Avea nişte perle montate în aur, care vor da splendid cu rochia ivorie. O rochie destul de strîmtă, în stil Empire,i-ar sta mult mai bine decît o rochie amplă, de prinţesă din poveste.

Urmă o curbă, apoi un stop, unde drumul se intersecta cu Autostrada 43, o autostradă circulată, cu patru benzi, cu un trafic permanent. Roanna făcu curba şi văzu maşina din faţa ei oprindu-se la stop, semnalizînd stînga şi aşteptînd o breşă în trafic, să se poată înscrie în autostradă.

O maşină întoarse spre drumul lateral, venind spre ea, dar traficul era prea dens pentru ca maşina oprită la stop să poată trece dincolo. Roanna apăsă frîna ca să încetinească, dar pedala se duse la podea fără nici o rezistenţă.

O cuprinse panica. Apăsă din nou pedala, dar fără reacţie, aşa cum se întîmplase prima oară. Iar maşina părea să ia viteză. Nu avea frîne şi ambele benzi ale drumului erau ocupate.

Timpul trecea. Drumul parcă se lungea în faţa ei, în timp ce maşina care venea din sens opus părea de două ori mai mare decît era în realitate. Mintea începu

să-i meargă: Webb, copilul. În dreapta se întindea un şanţ adînc şi banda de refugiu era prea îngustă; nu avea pe unde să ocolească maşina oprită la intersecţie, chiar şi fără pericolul de a traversa patru benzi de trafic.

Webb! Dumnezeule, Webb. Strînse volanul, spaima aproape sufocînd-o, pe măsură ce secundele treceau şi ea nu mai avea timp. Nu putea muri acum, nu acum cînd îl avea pe Webb, cînd copilul lui abia îşi începea viaţa în ea. Trebuia să facă ceva ...

Dar ştia deja ce să facă. Amintirea străluci ca un fir roşu prin teroarea care ameninţa să o înghită. Fusese un şofer groaznic, aşa că la colegiu urmase un curs de condus. Ştia cum să stăpînească patinajele şi condiţiile proaste de drum; ştia ce să facă în cazul unei pene de frînă.

Ştia ce să facă!

Maşina se repezea înainte ca şi cum ar fi coborît pe o pantă, pe un drum plin de ulei.

În capul ei îi sună vocea instructorului, calmă şi prozaică: *dacă poţi evita, nu lua o lovitură în plin. Nu te lăsa lovită de nimic frontal, atunci se petrec cele mai nefericite accidente. Întoarce maşina,intră patinînd în coliziune, disipează forţa.*

Puse mîna pe schimbătorul de viteze. Nu încerca să îl bagi în poziţia de parcare, îşi spuse ea, amintindu-şi acele lecţii de demult. Instructorul îi spusese că oricum nu va intra în poziţia „parcare." Îi putea auzi vocea la fel de clar ca şi cum ar fi stat acum, aici, alături de ea: *bagă într-o viteză mai mică şi trage frîna de mînă. Frîna de mînă acţionează cu cablu, nu pneumatic. Pierderea de fluid nu o afectează.*

Maşina oprită se afla la mai puţin de cincizeci de metri. Maşina care venea înspre ea, la nici atît.

Roanna trase schimbătorul de viteză într-o viteză inferioară şi apoi trase frîna de mînă, cu toată forţa ei.

Metalul urlă şi din cauciuri ieşi fum negru. Duhoarea de cauciuc ars umplu maşina.

Partea din spate a maşinii se va roti, probabil. Încearcă să ieşi din derapaj. Dacă nu ai spaţiu şi vezi că o să intri în cineva sau cineva o să intre în tine, încearcă să manevrezi astfel încît coliziunea să nu fie frontală. Probabil că amîndoi veţi pleca pe jos de acolo.

Partea din spate a maşinii se roti, intrînd pe cealaltă bandă, în faţa maşinii care venea înspre ea. Un claxon urlă şi Roanna întrezări prin parbriz, ca prin ceaţă, o faţă furioasă, terifiată. Intră în derapaj, simţind cum maşina începe să alunece în cealaltă direcţie şi răsuci repede volanul, ca să corecteze patinarea.

Maşina venind din sensul opus trecu la cîţiva centimetri de ea, continuînd să claxoneze. Nu mai rămăsese decît maşina de pe banda ei, aştptînd în continuare răbdătoare, cu semnalizarea clipind.

Douăzeci de metri. Nu mai avea loc, nu mai avea timp. Cu banda din stînga liberă acum, Roanna dirijă maşina spre ea, într-o alunecare învîrtită. Părăsi drumul şi intră în banda de refugiu, cu maşina cotinuînd să patineze într-o parte. Se lovi de gard, lemnul se sparse şi o întreagă parte din gard se prăbuşi. Maşina intră în lanul de porumb de înălţimea unui om, buşindu-se de răzoare, bucăţi de pămînt zburînd în toate părţile. Roanna fu aruncată în faţă şi centura o muşcă de coapse şi de piept, aruncînd-o înapoi, în timp ce maşina se opri brusc.

Rămase acolo, odihnindu-şi capul pe volan, prea slabă şi ameţită ca să poată ieşi din maşină. Toropită, îşi făcu inventarul. Totul părea să fie în regulă cu ea.

Deveni conştientă că tremura necontrolat. Reuşise!

Auzi pe cineva strigînd, apoi auzi un ciocănit în geamul din dreptul ei.

– Doamnă? Doamnă? Sînteţi bine?

Roanna îşi înălţă capul şi se uită la faţa speriată a unei adolescente. Poruncindu-şi membrelor tremurînde să se potolească, îşi desfăcu centura şi încercă să se dea jos din maşină. Portiera nu se deschise. Împinse, şi fata trase de partea cealaltă şi împreună reuşiră să o deschidă suficient ca Roanna să poată ieşi.

– Sînt bine, reuşi ea să spună.

– V-am văzut ieşind afară din drum. Sînteţi sigură că sînteţi bine? Aţi intrat destul de tare în gard.

– Gardul a încasat-o cel mai rău. Am rămas fără frîne.

Dinţii Roannei începură să clănţăne şi simţi nevoia să se sprijine de maşină sau să se lase la pămînt.

Ochii fetei se făcură mari.

– Ah, nu! Aţi ieşit din drum ca să nu intraţi în mine, da?

– Mi s-a părut cea mai bună idee, spuse Roanna şi genunchii o lăsară.

Fata se repezi, petrecîndu-şi un braţ pe după ea.

– Dar *sînteţi* rănită!

Roanna scutură din cap, obligîndu-şi genunchii să i se întărească, văzînd că fata dădea semne să izbucnească în plîns.

– Nu, sînt doar speriată, atîta tot. Îmi simt picioarele ca macaroanele. Am un celular în maşină, vreau doar să sun pe cineva, să vină aici, spuse Roanna inspirînd constant, profund.

– Vi-l aduc eu, spuse fata trăgînd mai mult de uşă şi strecurîndu-se înăuntru, ca să găsească celularul. După o scurtă căutare, îl localiză sub bancheta din faţă, din partea dreaptă.

Roanna mai inspiră de cîteva ori adînc, înainte de a suna acasă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să îi alarmeze inutil pe Webb şi pe Lucinda, ceea ce însemna că trebuia să-şi liniştească vocea.

Îi răspunse Bessie şi îl ceru pe Webb,care intră imediat pe linie.

– N-ai plecat de acasă nici de cinci minute. La ce altceva te-ai mai gîndit? glumi el.

– La nimic, spuse ea, mîndră de cum îi sunase vocea. Vino la intersecţie, să mă iei de aici. Am avut probleme cu frîna şi am ieşit afară din drum.

Webb nu-i răspunse. Roanna auzi o înjurătură violentă, înfundată, apoi un păcănit şi telefonul muri.

– E pe drum, îi spuse ea fetei şi-şi închise mobilul.

Webb o bägă pe Roanna în camioneta lui, îi mulţumi adolescentei că a avut grijă de ea şi conduse înapoi spre Davencourt atît de repede, încît Roanna trebui să se ţină de agăţătoarea de deasupra, ca să se echilibreze. Cînd ajunseră acasă, el insistă să o ducă în braţe, înapoi în casă.

– Lasă-mă jos, o să-i sperii pe toţi, sîsîi ea.

Webb o sărută cu năduf.

– Taci. Te iubesc şi eşti însărcinată. Dacă te duc în braţe, *eu* mă simt mai bine.

Îşi petrecu atunci braţul pe după ceafa lui şi tăcu. Trebuia să recunoască faptul că forţa şi căldura trupului lui mare erau foarte liniştitoare, ca şi cum ar fi absorbit prin piele o parte din ele. Dar aşa cum prezisese ea, faptul că nu mergea pe picioarele ei îi făcu pe toţi să pună întrebări speriate.

Webb o duse în living şi o puse pe o canapea, cu grijă, ca şi cum ar fi fost făcută din cristal.

– Sînt bine, sînt bine, nu am nici măcar vînătăi, continua ea să răspundă corului de întrebări.

– Adu-i o băutură fierbinte, dulce, îi spuse Webb luiTansy, care se repezi să facă întocmai.

– Decafeinizată! strigă Roanna în urma ei, gîndindu-se la copil.

După ce se asigură pentru a zecea oară că nu era rănită, Webb se ridică şi-i spuse că se duce să se uite la maşină.

– Merg cu tine, spuse ea fericită să scape de toate alintările astea, dădu să se ridice, dar fu imediat readusă pe poziţie de corul de proteste al femeilor din casă.

– Cu siguranţă că nu o să mergi şi tu, tînără doamnă. Sistemul tău a suferit un şoc şi trebuie să te odihneşti. Vocea Lucindei răsunase cu toată autoritatea ei.

– Nu sînt rănită, repetă Roanna, întrebîndu-se dacă o asculta cineva cu adevărat.

– Atunci *eu* am nevoie ca tu să te odihneşti. N-aş rezista să te ştiu pe coclauri, cînd bunul simţ spune că trebuie să-ţi acorzi timp să ieşi din starea de şoc.

Roanna îi aruncă lui Webb o privire care vorbea de la sine. Webb îşi înălţă o sprînceană şi ridică din umeri, cîtuşi de puţin înţelegător.

– Nu te pot lăsa pe coclauri, şopti el

Şi privirea îi coborî mai jos, spre pîntecele ei.

Roanna se aşeză la loc, încălzită de comunicarea tăcută, de gîndul comun la copilul lor. Şi în timp ce Lucinda recurgea la şantaj emoţional ca să o facă să se răzgîndească, Roanna decise că în fond nu avea ce să-i strice să se lase răsfăţată pentru restul zilei.

Webb ieşi să se urce în camioneta lui şi se uită gînditor spre locul unde fusese parcată maşina Roannei. Pe jos se vedea, chiar de la distanţa unde se afla el, o pată întunecată, umedă. Se duse într-acolo şi îngenunchie, examinînd pata o clipă, înainte de a o atinge cu un deget şi mirosind apoi rezidul de ulei. Lichid de frînă, în mod categoric şi încă foarte mult. Probabil că nu-i mai rămăsese decît foarte puţin, pe ţevi, pompat afară la prima folosire a frînelor.

Putea fi ucisă. Dacă ar fi traversat autostrada, în loc să intre în lanul de porumb, ar fi fost foarte grav accidentată, dacă nu ucisă pe loc.

Se simţi cuprins de o groază rece. Poate că atacatorul necunoscut, din umbră, a lovit din nou, dar de data

așta în Roanna. De ce nu? Nu o mai făcuse înainte și cu Jessie? Și cu mai mult succes.

Nu recurse la celular, considerîndu-l nesigur, și nici nu se întoarse înapoi în casă, ca să evite întrebările nedorite. Se duse la grajduri și se folosi de telefonul lui Loyal. Dresorul ascultă conversația și sprîncenele lui dese, cărunte, se adunară deasupra ochilor, care scînteiau de furie.

– Crezi că cineva a vrut să-i facă rău domnișoarei Ronna? întrebă el, imediat ce Webb termină convorbirea.

– Nu știu. Este posibil.

– Aceeași persoană care a pătruns în casă?

– Dacă s-a umblat la frîne, atunci va trebui să spun da.

– Asta înseamnă că aseară a fost aici, umblînd la mașină.

Webb confirmă din cap, cu o expresie de piatră. Încercă să nu-și lase imaginația să-i umble, pînă cînd nu va ști sigur că se umblase la mașina Roannei, dar nu-și putu opri stomacul să nu i se strîngă de panică și de furie, la gîndul că omul acela fusese atît de aproape să reușească.

Ajunse la intersecție, uitîndu-se tot timpul în jurul lui. Nu credea că era o capcană care să-l aducă pe el aici, în cîmp deschis, pentru că nu avea nimeni cum să prezică exact cînd anume avea să aibă loc accidentul Roannei. Deși era cît se poate de sigur că în linii mari acesta era același loc în care se trăsese în el, se temea mai curînd că de data aceasta ținta nu fusese el ci Roanna. Poate că ea nu se aflase pur și simplu în locul greșit, la momentul nepotrivit, în noaptea în care fusese lovită în cap. Poate că avusese efectiv noroc, reușind să strige și să alerteze toată casa, înainte ca ticălosul să-și poată termina treaba.

Jessie fusese ucisă, dar Dumnezeule, nu ar permite să pățească și Roanna ceva. Indiferent ce trebuia să facă, Roanna va fi în siguranță.

Parcă mașina pe banda de refugiu imediat în apropierea secțiunii de gard dărîmate și-l așteptă pe șerif. Beshears apăru și el curînd, împreună cu Booley. Cei doi bărbați coborîră și i se alăturară lui Webb și înotară împreună prin lanul de porumb, spre locul în care se afla mașina. Erau cu toții negri și tăcuți. După celelalte două incidente, ar fi fost puțin cam prea mult să creadă că frînele Roannei cedaseră cu de la sine putere și cu toții știau asta.

Webb se întinse pe spate și se strecură sub mașină. Tulpini rupte de știuleți îi zgîriau spatele și în jurul urechilor îi bîzîiau insecte minuscule. Mirosul de ulei și de lichid de frînă îi umplea urechile.

– Carl, dă-mi lanterna, spuse el și pe sub mașină îi fu întinsă lanterna mare.

Webb o întoarse și îi orientă lumina spre furtunul de frînă. Văzu aproape imediat tăietura.

– Vreți să vă aruncați o privire aici? îi invită el.

Carl se întinse pe jos, mormăind în timp ce se strecura pe sub mașină, să i se alăture lui Webb, înjurînd cînd cioatele de porumb îi intrau în piele. Bombăni:

– Sînt prea bătrîn pentru asta. Au!

Booley refuză să li se alăture, greutatea pe care o adăugase de cînd ieșise la pensie făcîndu-i imposibil să se strecoare sub mașină.

Cari se instală în poziție, alături de Webb și înjură cînd văzu furtunul de frînă.

– Ticălosul, mîrîi el ridicîndu-și capul ca să examineze cît mai de aproape furtunul, fără să-l atingă.

– Aporape că l-a secționat. O tăietură frumoasă, proaspătă. Chiar dacă ar fi reușit să intre în autostradă, ar fi strivit-o cînd ar fi ajuns la semaforul de pe 157. Cred că a fost noroc pur că a intrat în cîmp, așa cum a spus că a intrat.

– Îndemînare, nu noroc. A luat cîteva lecţii de condus, la colegiu, spuse Webb.

– Dacă ar lua mai mulţi astfel de lecţii, atunci noi n-ar mai trebui să le strîngem bucăţelele de pe autostradă.

Cari se uită apoi la Webb, îi văzu gura strîngîndu-i-se şi îşi ceru scuze.

Se strecurară cu grijă afară de sub maşină, deşi Cari înjură din nou cînd îşi prinse cămaşa într-un porumb, sfîşiind-o puţin.

– Ai verificat şi celelalte maşini de acasă? îl întrebă Booley.

– M-am uitat scurt, pe sub toate. Singura maşină la care s-a umblat a fost a Roannei. De obicei parchează în garaj, dar azi-noapte şi-a lăsat-o afară.

– Ciudată coincidenţă. De ce n-a băgat-o în garaj? Cari îşi scărpină bărbia, semn că se gîndea.

– O parcase Corliss pe locul ei. În ultima vreme am avut ceva probleme cu Corliss şi i-am spus să se mute. Am vrut să-i spun să-şi mute maşina, dar Ro mi-a spus să o las în pace, să nu mai provoc un scandal care să o enerveze pe Lucinda.

– Poate c-ar fi trebuit totuşi să-l provoci. Te gîndeşti cumva la Corliss?

– Aş fi surprins dacă ar deosebi un furtun de frînă de un furtun de aspirator.

– Are prieteni care-ar putea face asta?

– Am fost plecat zece ani. Nu ştiu prin ce fel de cercuri se-nvîrte. Dar dacă ar fi avut ceva cu un furtun de frînă, atunci acela ar fi fost furtunul meu, nu al Roannei.

– Dar maşina ta era în garaj.

– Corliss are şi ea o telecomandă. Cu toţii avem. Iar dacă în spatele chestii ăsteia a fost ea, nu mai conta că maşina era afară sau înăuntru.

Cari îşi scărpină din nou bărbia.

– Nimic nu se leagă, nu? E ca şi cum am avea piese de la zece jocuri de puzzle, dar nici una nu se potriveşte. Pur şi simplu nu are logică.

– Ah, ba da, are. Doar că noi nu am înţeles încă, spuse Booley.

CAPITOLUL 22

Casa era tăcută în seara aceea, cînd Webb intră în sfîrşit în camera Roannei. Ca de obicei, ea stătea ghemuită în fotoliul ei, cu o carte în poală, dar îşi ridică privirea cu un salut cald în ochi.

– Ce a durat atît de mult?

– Am mai avut de lucru cu nişte hîrtii urgente. Cu toată nebunia de astăzi, am uitat de ele.

Webb îngenunche în faţa ei, cercetîndu-i privirea.

– Nu-mi ascunzi nimic, nu?

– Sînt *bine*. N-am nici măcar o zgîrietură. Vrei să-mi scot hainele să-ţi arăt?

Ochii lui Webb se înceţoşară şi privirea îi căzu pe sînii ei.

– Da.

Roanna simţi cum începe să se încălzească pe dinăuntru şi sînii începură să i se întărească, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd el se uita aşa la ea. Webb rîse încetişor, dar se ridică în picioare şi o luă de mîini, ridicînd-o de pe fotoliu.

– Vino.

Roanna crezu că se vor duce în pat, dar el o conduse spre uşă. Se uită confuză la el.

– Unde mergem?

– În altă cameră.

– De ce? Ce e rău cu asta? întrebă ea uluită.

– Vreau să încerc alt pat.

– Pe al tău?

– Nu, spuse el scurt.

Roana rezistă presiunii din spatele ei, în timp ce Webb o împingea spre uşă. Se întoarse şi se uită lung la el, cu privirea fixă.

– S-a întîmplat ceva.

O spuse ca pe o constatare, nu ca pe o întrebare. Îl cunoştea prea bine pe Webb; îl văzuse furios şi îl văzuse amuzat. Ştia cînd era obosit, cînd era îngrijorat, cînd situaţia era al naibii de gravă. Crezuse că îl văzuse în toate stările lui, dar aceasta era cu totul nouă.

Ochii lui erau duri şi reci, cu o stare de alertă în ei care o făcu pe Roanna să se gîndească la o pisică pîndindu-şi prada.

– Să zicem doar că m-aş simţi mai bine dacă în noaptea asta te-aş şti în altă cameră.

– *Dacă* plec de aici, o să-mi spui de ce?

Privirea ca o lamă se ascuţi şi mai mult.

– Ah, o să pleci de aici, spuse el încetişor.

Roanna se îndreptă şi îi ţinu piept, fără să dea un centimetru înapoi.

– Webb Tallant, mă poţi convinge, dar nu îmi poţi porunci. Nu sînt nici proastă şi nici un copil. Spune-mi ce se întîmplă.

Pentru simplul fapt că-l iubea la nebunie, nu însemna că nu putea gîndi singură pentru ea.

Webb păru o clipă frustrat, pentru că odinioară ea nu i s-ar fi împotrivit în nici un fel. Dar pe vremea aceea era un copil, iar acum era femeie; avea nevoie să i se amintească destul de des asta. Se decise repede.

– Bine, dar vino. Şi cît mai încet cu putinţă; nu vreau să trezesc pe nimeni. Iar cînd intrăm în cealaltă cameră, nu aprinzi nici o lumină.

– Patul nu o să aibă aşternuturi, îl avertiză ea.

– Atunci ia ceva să pui pe tine, dacă ţi se face frig.

Roanna îşi luă pătura pufoasă şi o porni încet pe hol, împreună cu el, spre unul dintre dormitoarele neocupate, ultimul de pe partea dreaptă. Draperiile erau trase în lături, lăsînd să intre destulă lumină de la luna aflată în pătrar, ca ei să poată vedea ceva. Webb se duse la fereastră şi se uită afară, în timp ce Roanna se aşeză pe pat.

– Spune-mi.

Webb nu îşi întoarse privirea de la fereastră.

– Bănuiesc că am putea avea un vizitator în noaptea asta.

Roanna se gîndi cîteva secunde la vorbele lui şi stomacul i se strînse, la răspunsul evident.

– Crezi că hoţul se va întoarce?

Webb îi aruncă o privire scurtă.

– Gîndeşti repede, da? Eu nu cred că este un hoţ. Dar da, cred că ne va vizita la noapte.

Din camera asta putea vedea peluza laterală, îşi dădu ea seama, în timp ce din celelalte camere nu ar fi putut-o vedea decît pe cea din spate.

– Dacă nu este un hoţ, atunci de ce s-ar întoarce?

Webb rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

– Ucigaşul lui Jessie nu a fost încă prins.

Brusc, pe Roanna o cuprinse frigul şi îşi puse pătura peste umeri.

– Crezi ... crezi că cine a omorît-o atunci pe Jessie a intrat în casă şi m-a lovit pe mine?

– Cred că este posibil. Accidentul tău de astăzi nu a fost un accident, Ro. Cineva ţi-a tăiat furtunul de frînă. Şi cineva a tras în mine de două ori, în ziua petrecerii, cînd am întîrziat. Nu am avut probleme cu maşina; s-a tras în parbrizul meu.

Roanna inspiră adînc, şocată, cu mintea alergîndu-i. Vroia să sară şi să înceapă să strige la el pentru că nu i-a spus nimic pînă acum,vroia să arunce cu ceva, vroia să pună mîna pe cine era cel care trăsese în Webb. Dar

nu putea face nimic din toate astea. Dacă vroia ca el să termine să-i spună ce avea de spus, atunci trebuia să stea locului şi să facă cît mai puţin zgomot.

– Dar ... de ce persoana care a ucis-o pe Jessie, să vrea să te omoare pe tine? Şi pe mine?

– Nu ştiu, spuse el frustrat. Am trecut în revistă, iară şi iară, tot ce s-a petrecut înainte de moartea lui Jessie şi nu mă pot gîndi la nimic. Nu am ştiut că avea un amant, pînă cînd nu mi-a spus Booley că aştepta un copil cînd a murit, dar de ce să o fi omorît el pe Jessie? Ar fi avut logică dacă ar fi vrut să mă omoare pe mine, nu pe Jessie. Iar dacă Jessie a fost omorîtă pentru altceva ce ar fi făcut ea, atunci s-ar putea să existe un motiv pentru care ucigaşul să vină după mine şi după tine. Nu ştim cine este, iar după zece ani, este probabil sigur că nu va fi descoperit, atunci de ce să-şi asume riscul să o ia de la început?

– Deci tu nu crezi că este amantul ei?

– Nu ştiu. Nu are nici un motiv. Pe de altă parte, dacă *eu* sînt adevărata lui ţintă şi am fost în tot acest timp, asta înseamnă că Jessie a murit doar pentru că era soţia mea. M-am gîndit că poate l-a surprins pe asasin, la fel cum ţi s-a întîmplat ţie şi asasinul a ucis-o, ca să nu poată fi identificat. M-am asigurat că toată lumea ştie că tu nu-ţi aminteşti nimic din noaptea atacului, pentru ca el să nu aibă un motiv să se întoarcă. Dar cînd ţi s-a tăiat furtunul de frînă, am ştiut că trebuie să fie mai mult decît atît. Stricarea maşinii tale te-a vizat direct pe tine.

– Pentru că ne căsătorim, spuse ea, simţind că i se face rău. Dar a putut afla atît de repede? Abia ieri dimineaţă ne-am decis!

– Tot ieri ai început să faci pregătirile de nuntă, spuse Webb ridicînd din umeri. Gîndeşte-te la oamenii pe care i-ai sunat, la toţi cei pe care i-au sunat ei. Veştile circulă. Oricine este acela, trebuie să mă urască rău de tot, dacă a ucis-o mai întîi pe Jessie şi acum te vrea pe tine.

– Dar moartea lui Jessie nu putea fi plănuită. Nimeni nu putea ştii că voi doi vă veţi certa în seara aceea, sau că tu vei pleca la bar. În mod normal, trebuia să stai acasă.

– Ştiu, spuse el expirînd puternic, tot mai frustrat. Nu mă pot gîndi la nici un motiv, nici pentru atunci şi nici pentru acum. Indiferent cum privesc situaţiile, cîteva detalii nu se potrivesc.

Roanna se sculă de pe pat şi veni spre el, simţind nevoia apropierii lui.Webb îşi petrecu mîinile pe după ea şi o îmbrăţişă strîns, aranjîndu-i mai bine pătura peste umeri. Roanna îşi puse capul pe pieptul lui, respirînd încet în mirosul cald, masculin, al pielii lui. Era de necrezut că lui i s-ar fi putut întîmpla ceva.

– De ce crezi că se va întoarce în seara asta?

– Pentru că a făcut cîteva încercări, într-un interval scurt de timp. Se va întoarce, încercînd altceva. Loyal pîndeşte şi el, dinspre grajduri. Dacă vede ceva, mă sună pe celular, apoi îl anunţă pe şerif.

– Eşti înarmat?

Webb făcu un semn cu capul spre scrin.

– E acolo.

Roanna întoarse capul şi văzu, în semiîntunericul din cameră, o formă mai întunecată, pe suprafaţa scrinului. Brusc, ştiu ce era diferit în comportamentul lui. Aşa trebuie să fi fost el cînd i-a urmărit pînă în Mexic pe hoţii de vite: vînătorul, prădătorul. Webb nu era un bărbat înclinat în mod normal spre violenţă, dar era în stare să ucidă, ca să-şi apere ceea ce îi aparţinea. Nu era înnebunit sau exaltat; bătaia inimii lui, pe care o simţea lipită sub cap, era constantă. El era rece, nemilos, determinat.

– Şi dacă nu se va întîmpla nimic în noaptea asta? întrebă ea.

– Atunci vom sta din nou la pîndă mîine noapte. Pînă la urmă tot îl prindem.

Rămase acolo, lîngă el, multă vreme, privind afară, în noaptea luminată de lună, pînă cînd începură să o doară ochii. Nimic nu se mişca şi greierii cîntau netulburaţi.

– Eşti sigur că alarma funcţionează?

Webb arătă spre cutia de lîngă uşile verandei. Un led minuscul, verde, lumina constant. Dacă uşa s-ar fi deschis, s-ar fi aprins o lumină roşie şi dacă în cinci-sprezece secunde nu ar fi fost introdus codul, s-ar fi declanşat alarma.

Webb părea să aibă răbdarea lui Iov şi tenacitatea unui maratonist. Stătea acolo nemişcat, urmărind, dar Roanna nu reuşi să stea atîta vreme nemişcată. Ea se plimba încet prin camera întunecată, strîngindu-şi pătura în jurul ei, pînă cînd Webb îi spuse încet:

– De ce nu te întinzi şi nu încerci să dormi puţin?

– Sufăr de insomnie, ai uitat? Nu adorm decît după...

Se opri şi el chicoti.

– Aş putea spune ceva rău, dar nu spun. Îmi cam place genul ăsta de insomnie. Mă stimulează, glumi el.

– Nu am băgat de seamă că ai nevoie de stimulente.

– După vreo treizeci de ani de căsnicie, s-ar putea să...

Webb se întrerupse şi fiecare fibră a trupului i se tensionă.

Roanna nu se repezi la fereastră, deşi asta ar fi vrut. Avea o cămaşă de noapte albă; apariţia ei la geam ar fi putut fi observată. Şopti, în schimb:

– Vezi pe cineva?

– Ticălosul se strecoară sus pe scara exterioară, şopti el. Nu l-am văzut decît acum. Probabil că nici Loyal. Webb îşi scoase celularul din buzunar şi tastă numerele lui Loyal, pe linia privată. Cîteva secunde mai tîrziu, spuse încet:

– Vine, urcă pe scara exterioară. Apoi închise mobilul şi şi-l băgă înapoi în buzunar.

– Ce facem? şopti ea.

– Aşteptăm să vedem ce face el. Loyal cheamă şeriful, apoi vine aici, pentru întăriri. Web îşi schimbă apoi puţin poziţia, ca să aibă un unghi mai bun, din care să-l urmărească pe tăcutul intrus. Lumina lunii îi traversă faţa.

– Ocoleşte spre faţa casei ... Nu se mai vede.

O lumină roşie bliţui, atrăgîndu-i Roannei atenţia. Se uită la decodor.

– Webb, a intrat în casă! Clipeşte ledul!

Webb înjură încet şi traversă încăperea, ca să-şi ia pistolul de pe scrin.

Urmărind în continuare lumina, Roanna spuse, uluită:

– Nu mai clipeşte. Este din nou verde.

Webb se întoarse brusc şi se uită la decodor.

– Cineva i-a dat drumul înăuntru. Vocea lui era aproape inaudibilă, dar încărcată cu o ameninţare tăcută, care nu prevestea nimic bun.

– *Corliss.*

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se duse încetişor la uşă.

– Ce vrei să faci? îl întrebă Roana vehementă, încercînd să nu vorbească tare. Era greu, cu furia şi cu spaima alergîndu-i prin vene, cu fiecare bătaie a inimii. Tremura de nevoia de a merge cu el, dar se forţă şi rămase pe loc. Nu avea cum să se protejeze şi ultimul lucru de care avea el nevoie, era să-şi facă griji pentru ea.

– Încerc să ajung în spatele lui. Deschise apoi uşa cît mai încetişor cu putinţă, uitîndu-se de-alungul coridorului, după intrus. Nu putea vedea nimic. Decise să aştepte, sperînd că bărbatul îşi va părăsi poziţia. Crezu că aude un sunet vag, dar nu putea fi sigur.

Secundele treceau şi Webb îşi permise să crape mai mult uşa. Putea vedea acum pînă în faţă, în partea asta a casei şi holul era pustiu. Se strecură afară din cameră şi o porni spre holul din spate, lipit de perete, picioarele lui goale înaintînd fără zgomot pe covor. Cînd se apropie de colţ încetini, ridicînd pistolul şi trăgînd piedica. Cu spinarea lipită de perete, se uită repede pe după colţ. În celălat capăt al coridorului se zărea o siluetă întunecată. Webb se retrase repede înapoi, dar nu la timp – fusese văzut. O împuşcătură ca un tunet reverberă în casă şi tencuiala căzu de pe pereţi.

Webb înjură, aruncîndu-se în cîmp deschis, rostogolindu-se, cu pistolul în poziţie. Trase, pistolul greu reculînd în mîna lui, dar silueta din celălalt capăt se repezi spre uşa Lucindei. Fumul umplu coridorul şi mirosul de pucioasă ardea în nările lui Webb în timp ce se ridica, repezindu-se înainte.

Aşa cum se aşteptase, focurile de armă aduseră toată familia la uşi şi toţi îşi scoteau capetele afară.

– La naiba, intraţi înapoi, strigă el furios.

Gloria îl ignoră şi ieşi complet afară.

– Tu să nu mă înjuri pe mine! Ce naiba se petrece aici? izbucni ea.

În spatele ei, atacatorul ieşi în hol, dar între ei se afla Gloria şi Webb nu putu trage. O împinse brutal şi cu un strigăt, Gloria se prăbuşi la pămînt.

Şi Webb îngheţă, brusc neajutorat. Bărbatul avea un braţ petrecut pe după gîtul Lucindei, ţinînd femeia bătrînă, fragilă, ca pe un scut în faţa lui. Pistolul era ferm în cealaltă mînă, cu ţeava lipită de tîmpla Lucindei şi pe chip avea un rînjet sălbatic.

– Descarcă pistolul, cît mai încet cu putinţă, porunci el, dînd cu spatele spre holul din faţă. Webb nu ezită. Era o expresie pe chipul omului ăstuia, care-i spunea că dacă nu asculta, Lucinda era moartă. Cu mişcări deliberate, deschise butoiaşul şi scoase gloanţele din el.

– Aruncă-le în spatele tău, spuse bărbatul şi Webb ascultă, aruncînd gloanţele jos, pe hol.

– Acum fă-i vînt pistolului spre mine.

Webb se aplecă cu grijă şi puse pistolul gol pe covor, apoi îi făcu vînt cu piciorul spre bărbat, care nu se mişcă

să îl ridice. Nu avea de ce; separase gloanţele de pistol, aşa că nu exista nici o şansă să poată ridica cineva un glonţ, să se ducă la pistol şi să-l reîncarce, apoi să tragă, înainte să apuce el să facă asta.

Lucinda stătea foarte liniştită în strînsoarea lui, la fel de albă cum îi era şi cămaşa de noapte. Părul ei alb era ciufulit, ca şi cum ar fi smuls-o direct din pat şi probabil că asta şi făcuse, deşi mai curînd sărise ea din pat, la primul foc de armă şi se repezise să vadă ce anume se întîmpla, cînd el a înşfăcat-o.

Bărbatul se uită în jur, rînjetul lui sălbatic devenind tot mai mare, văzîndu-i pe toţi îngheţaţi în dreptul uşilor dormitoarelor lor, exceptînd-o pe Gloria care mai zăcea încă pe jos, scîncind încetişor.

– Toţi! Tună el dintr-o dată. Vreau să-i văd pe toţi! Vă ştiu pe toţi, aşa că dacă încearcă cineva să se ascundă, o să vîr un glonţ în capul băbădiei ăsteia. Aveţi cinci secunde! Una – două – trei.

Harlan ieşi afară din cameră şi se aplecă să o ajute pe Gloria să se ridice. Gloria se agăţă de el, scîncind încă. Greg şi Lanette ieşiră din camerele lor, cu feţe de cenuşă.

– Patru ...

Webb îi văzu pe Corliss şi pe Brock apărînd din partea cealaltă a holului.

Omul se uită în jur.

– Mai e cineva, spuse el rînjind zeflemitor. Ne lipseşte micuţa ta iapă de prăsilă, Tallant. Unde este? Crezi că glumesc cînd spun c-o omor pe tîrfa asta bătrînă?

Nu, îşi spuse Webb. Nu. Oricît de mult o iubea pe Lucinda, nu putea suporta gîndul de a-i risca viaţa Roannei. Fugi, o ruga el în gînd. Fugi, draga mea. Cheamă ajutoare. *Fugi*!

Omul se uită în stînga şi rîse mulţumit.

– Iat-o. Haide, dragoste, ieşi de acolo. Alătură-te mulţimii fericite.

Roanna veni în faţă, oprindu-se între Corliss şi uşile duble de la verandă. Era la fel de palidă ca şi Lucinda, silueta ei era zveltă, aproape imaterială. Se uită la bărbat şi căscă gura, fără suflare, devenind şi mai albă.

– Ei, nu-i drăguţ? cîrîi bărbatul, rînjindu-i Roannei.Văd că m-ai recunoscut.

– Da, spuse ea moale.

– Asta e bine, pentru că eu chiar mi-amintesc bine de tot, de tine. Noi doi avem o treabă de terminat. M-ai speriat de moarte cînd ai apărut data trecută pe hol, dar am auzit spunîndu-se că micuţa lovitură în cap ţi-a provocat o contuzie şi că nu-ţi mai aminteşti nimic. Adevărat?

– Da, spuse ea din nou, cu ochii mari şi negri, pe albul feţei.

Omul rîse, evident încîntat de această ironie. Ochii lui reci îi măturară pe toţi.

– O adevărată întîlnire de familie. Voi toţi să treceţi aici, în holul din faţă, sub lumină, să vă pot vedea mai bine.

Se dădu mai în spate, departe, ţinîndu-i Lucindei capul tras spre spate, în timp ce Webb îi păstorea în tăcere pe ceilalţi, aducîndu-i în faţă, grupîndu-i împreună, cu Corliss, Brock, Roanna.

Webb îi aruncă o singură privire ucigaşă lui Corliss. Ea îl privea ca fascinată pe bărbat, dar pe chipul ei nu se citea nici urmă de frică. Ea îi dăduse drumul în casă şi era prea proastă ca să-şi dea seama că o va ucide şi pe ea. Erau cu toţii morţi, dacă nu făcea el ceva.

Încercă să se apropie mai mult de Roanna, gîndind să o poată proteja cu trupul lui, sperînd că poate ea va reuşi să supravieţuiască.

– Ah, ah, făcu bărbatul, scuturînd din cap. Stai locului, ticălosule.

– Cine *eşti* tu*?* strigă Gloria. Dă-i drumul surorii mele!

– Gura, tîrfă, sau primul glonţ îl vîr în tine.

– Este o întrebare bună, spuse Webb. Se uită la bărbat cu o privire rece, dură. Cine naiba eşti?

Vorbi Lucinda, mişcîndu-şi buzele scurse de sînge.

– Numele lui este Harper Neeley, spuse ea clar.

Omul rîse aspru, sălbatic.

– Văd că ai auzit de mine.

– Ştiu cine eşti. Mi-am făcut un scop din a afla.

– Chiar aşa? Dar este chiar foarte interesant. Mă întreb de ce nu m-ai vizitat niciodată. În fond sîntem o familie. Şi omul rîse din nou.

Webb nu vroia ca omul să fie atent la Lucinda, nu vroia să se uite la niciunul dintre ei, decît la el.

– De ce, la naiba? izbucni el. Ce vrei? Eu nu te cunosc, nu am auzit niciodată de tine.

Dacă trăgea suficient de timp, Loyal poate că reuşea să se strecoare şi să facă ceva, sau poate că ar veni şeriful pînă atunci. Tot ce trebuia el să facă, era să tragă de timp.

– Pentru că tu ai omorît-o, spuse Neeley vicios. Tu mi-ai omorît fata, ticălos nenorocit.

– Pe Jessie? Nu eu am omorît-o pe Jessie. Webb se uita uluit la el.

– Nu minţi, ticălosule! tună Neeley, smulgînd pistolul de la tîmpla Lucindei şi îndreptîndu-l spre Webb. Ai aflat despre noi şi ai omorît-o!

– Nu, spuse Webb cu asprime. Nu am ştiut. Nu am ştiut că mă înşela. Nu am ştiut nimic decît după autopsie, cînd şeriful mi-a spus că era însărcinată. Ştiam că nu putea fi al meu.

– Ai ştiut! Ai ştiut şi ai ucis-o! Mi-ai ucis fata şi mi-ai ucis copilul şi o să te fac acum să priveşti cum îţi ucid şi *eu* copilul. O s-o împuşc pe tîrfa asta chiar în burtă iar tu o să stai aici şi o să te uiţi cum moare, după care o să te termin şi pe tine...

– Nu el a omorît-o pe Jessie! Vocea Lucindei răsună peste vocea lui Neeley. Îşi înălţă capul şi spuse tare:

– Eu am omorît-o.

Pistolul se clătină uşor.

– Nu încerca să mă prosteşti, femeie, gîfîi Neeley.

Webb nu-şi dezlipea ochii de pe Neeley; ochii bărbatului începură să ardă, sudoarea curgîndu-i pe faţă, ca într-un acces de nebunie. Plănuise să omoare nouă oameni. Pierduse deja un glonţ, degeaba. Pistolul era un automat; cîte gloanţe avea în butoiaş? Unele aveau pînă la şaptesprezece, dar totuşi, după primul glonţ nu putea crede că vor sta toţi acolo, ca oile la abator. Trebuia să-şi dea seama că se afla într-o situaţie aproape imposibilă, dar asta îl făcea şi mai instabil. Nu avea nimic de pierdut.

– Eu am omorît-o, repetă Lucinda.

– Minţi. El a fost, toată lumea ştie că el a fost.

– Nu am vrut să o omor, spuse Lucinda calmă. A fost un accident. Eram speriată, nu ştiam ce să fac. Dacă Webb ar fi fost efectiv arestat, aş fi mărturisit, dar Booley nu a putu găsi nici o probă, pentru că nu exista nici una. Nu Webb a făcut-o.

Îi aruncă lui Webb o privire tristă, plină de dragoste şi de părere de rău.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– Minţi, urlă Neeley, trăgînd-o cu brutalitate spre el şi strîngîndu-şi braţul în jurul gîtului ei. Îţi frîng gîtul ăsta blestemat dacă nu taci o dată.

Greg se repezi spre el. Liniştitul, rezervatul Greg, care o lăsase pe Lanette să le conducă vieţile fără măcar să deschidă gura, să-şi dea cu părerea. Lanette strigă, iar Neeley se dădu înapoi, trăgînd un foc. Greg se poticni şi căzu în faţă, pierzîndu-şi brusc coordonarea, mîinile şi picioarele mişcîndu-i-se spasmodic. Se întinse pe jos, respirînd greu, cu ochii măriţi de surpriză. Apoi tuşi uşor, ciudat, tusea se transformă în geamăt şi sîngele începu să se întindă sub el.

Lanette îşi băgă degetele în gură, uitîndu-se îngrozită la bărbatul ei. O porni înainte, instinctiv, îndreptîndu-se spre el.

– Nu te mişca! urlă Neeley, agitînd haotic pistolul. Primul care se mişcă, îl omor!

Corliss se uita în jos la tatăl ei, cu gura deschisă, cu o expresie îngrozită.

– L-ai împuşcat pe tata, spuse ea uluită.

– Gura, tîrfă. Proasto. Eşti atît de al naibii de proastă, spuse el, rînjind.

Cu coada ochiului, Webb prinse o vagă mişcare. Nu îndrăzni să se mişte, nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea, cuprins de teroare. Roanna se mişcase din nou, doar o idee, apropiindu-se de uşă cu încă o fracţiune de centimetru.

Pe cutia cu coduri din stînga uşilor, Webb văzu lumina verde schimbîndu-se în roşu.

Roanna deschisese uşa.

Cincisprezece secunde. Urletul asurzitor va fi singura diversiune. Începu să numere, sperînd că va reuşi să aprecieze corect.

Cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, Corliss se uita la Greg, chircit pe jos, în spasme tot mai slabe.

– Tată! Se uită apoi din nou la Neeley şi faţa i se poci de furie şi de încă ceva.

– *Ai tras în tata*! strigă ea, repezindu-se asupra lui Neeley, cu mîinile întinse ca nişte gheare.

Neeley trase din nou. Corliss fu aruncată spre spate, în timp ce picioarele încercau încă să mai înainteze. Lanette strigă răguşit şi pistolul se îndreptă instabil, spre ea.

Alarma se declanşă, cu strigătul ei asurzitor, dureros în intensitate. Degetul lui Neeley se strînse pe trăgaci cînd Webb începu să se mişte şi glonţul se opri în perete, chiar deasupra capului Lanettei. Neeley o împinse pe Lucinda îmtr-o parte, ducîndu-şi apoi mîna liberă la ureche, încercînd să-şi îndrepte pistolul. Webb îl

lovi, repezindu-se cu un umăr în burta lui, izbindu-l de perete. Cu mîna stîngă îl apucă pe Neeley de încheietura mîinii drepte, ţinîndu-i-o sus, ca să nu mai poată trage în nimeni altcineva chiar dacă mai apăsa trăgaciul.

Neeley se îmbrînci înapoi în el, adunîndu-şi forţele. Era furios şi puternic ca un bivol. Brock se repezi şi el, adăugîndu-şi forţa la a lui Webb, ţinîndu-i lui Neeley braţul spre spate, fixîndu-i-l de perete, dar bărbatul continuă să se împingă înapoi în ei. Webb îşi ridică genunchiul, lovindu-l între picioare. Din Neeley explodă un sunet sugrumat, gutural, după care începu să caşte gura după aer, fără sunet. Începu să alunece în jos pe perete, luîndu-i cu el şi mişcarea îi smulse braţul din strînsoarea lor.

Webb se repezi asupra armei, în timp ce toţi trei se întinseră la pămînt, înlănţuiţi în luptă. Neeley îşi recăpătă suflul, cu un strigăt ascuţit de rîs şi abia atunci îşi dădu Webb seama că alarma încetase, că Roanna o oprise la fel de repede cum o pornise.

Neeley se zvîrcolea, răsucindu-şi trupul, rîzînd încă pe tonul acela ţipat, maniacal, care-i făcu lui Webb părul măciucă, pe ceafă. Se zgîia la ceva şi rîdea, zvîrcolindu-se şi zbătîndu-se, încercînd să mai ţintească o dată ...

Roanna.

Roanna îngenunchiase lîngă Lucinda, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă, în timp ce se uita, de la bunica ei, înspre locul unde Webb se lupta cu Neeley, vizibil sfîşiată între ei doi.

Roanna.

Ea era ţinta perfectă, puţin izolată de toţi ceilalţi, pentru că Lanette, Gloria şi Harlan se repeziseră spre Greg şi spre Corliss. Cămaşa ei de noapte era de un alb strălucitor, imposibil să nu o nimereşti.

Metalul cenuşiu al butoiaşului începu să se învîrtă încă un centimetru, în ciuda eforturilor lui şi ale lui Brock, de a-i imoboliza lui Neeley braţul, de a-i smulge arma.

Webb urlă de furia care-i ţîşnea prin muşchi, prin creier, întunecînd totul într-un val roşu. Se întinse acel centimetru în plus, mîna i se încleştă de a lui Neeley, forţînd încet pistolul înapoi, înapoi, pînă cînd se desprinse liber, în timp ce oasele degetelor groase ale lui Neeley pocniră sub presiune.

Neeley urlă, zvîrcolindu-se pe podea, cu ochii goi, de durere.

Webb se ridică în picioare, cu pistolul în mînă.

– Brock, pleacă de-aici, spuse el cu o voce joasă, dură.

Brock se tîrî departe de Neeley.

Faţa lui Webb era rece şi Neeley trebuie să-şi fi citit moartea în ea. Încercă să se ridice, să se întindă după pistol, dar Webb apăsă pe trăgaci.

Fiind aproape o lovitură orizontală, nu a avut nevoie decît de un singur foc.

Reverberaţia se stinse şi de departe începea să se audă vuietul sirenelor.

Lucinda încerca, slăbită, să se ridice. Roanna o ajută, sprijinind-o cu propriul ei trup. Cu faţa cenuşie, Lucinda gîfîia după aer, apăsîndu-şi pieptul cu mîna.

– Era...era tatăl ei, gîfîi ea disperată, întinzînd mîna spre Webb, încercînd să-l facă să înţeleagă.

– Nu am putut ... nu am putut-o lăsa să...să.. aibă copilul acela.

Lucinda se sufocă şi faţa i se contorsionă şi se apăsa mai tare, pe piept, cu cealaltă mînă. Se prăbuşi pe spate, căzînd pe Roanna şi trupul îi alunecă, moale, pe podea.

Webb se uită în jur la familia lui, la sînge şi la distrugere şi la suferinţă. Spuse, peste gemetele de durere, peste plînsete:

– Asta rămîne în familie, aţi înţeles? Eu port discuţiile. Neeley a fost tatăl lui Jessie. El a crezut că eu am omorît-o şi a vrut să se răzbune. Asta este, aţi înţeles?

Voi toţi, *aţi înţeles*? Nimeni nu ştie cine a ucis-o cu adevărat pe Jessie.

Se uitară cu toţii la el, supravieţuitorii, şi înţeleseră. Teribilul secret al Lucindei rămînea exact aşa, un secret.

Trei zile mai tîrziu, Roanna stătea lîngă patul Lucindei, la cardiologie, secţia de terapie intensivă, ţinîndu-i şi mîngăindu-i mîna femeii în vîrstă. Bunica ei suferise un atac de cord masiv, şi cum trupul ei era deja slăbit, doctorii nu se aşteptaseră să supravieţuiască primei nopţi.

Dar Roanna stătuse toată noaptea la căpătîiul ei, vorbindu-i încontinuu, vorbindu-i despre strănepotul ei care era pe drum şi în ciuda oricărei logici şi ştiinţe medicale, Lucinda îşi revenise. Roanna rămăsese acolo pînă cînd Webb o obligase să plece acasă şi să se odihnească, dar se întorsese imediat ce el îi dăduse din nou voie.

Mărşăluiau cu toţii la ordinele lui Webb, familia strîngînd rîndurile în jurul lui. Trecuseră printr-atîtea, încît erau ca amorţiţi. Ieri o înmormîntaseră pe Corliss. Greg era la terapie intensivă, în Birmingham. Glonţul îi ciupise nervul sciatic şi medicii se aşteptau la o oarecare paralizie, dar sperau că va reuşi să meargă, ajutîndu-se de un baston. Numai timpul va decide.

Lanette era ca un zombi, mişcîndu-se tăcută între funeraliile fiicei ei şi patul de spital al soţului ei. Gloria şi Harlan erau aproape în aceeaşi stare, şocaţi şi speriaţi. Brock s-a ocupat de aranjamentele pentru înmormîntare şi a avut grijă de ceilalţi, cu faţa lui plăcută marcată de durere şi de oboseală, dar logodnica lui i-a fost tot timpul alături, sprijinindu-l.

Cînd Webb intră în salonaş, Roanna îşi ridică privirea spre el. Ochii Lucindei se luminară cînd îl văzu, apoi se împăienjeniră de lacrimi. Era pentru prima oară trează,

cînd venea el în vizită. Se întinse după mîna lui şi Webb îi luă degetele într-a lui.

– Îmi pare atît de rău, şopti ea gîfîind după aer. Ar fi trebuit ... să spun ceva. Nu am vrut niciodată ca tu ... ca bănuielile să cadă asupra ta.

– Ştiu, şopti el.

– Eram speriată, continuă ea decisă să spună totul, după atîţi ani de tăcere. M-am dus în apartamentul vostru ... după plecarea ta ... să încerc să-i bag puţin minţile în cap. Era ...era ca sălbatică. Nu mă asculta. Zicea că ... o să-ţi dea o ... lecţie.

Confesiunea venea greu. Trebuia să gîfîie după aer, la fiecare două, trei cuvinte şi efortul îi făcea faţa lucioasă de transpiraţie, dar ea îşi fixase privirea asupra lui Webb şi refuza să se odihnească.

– Zicea că ... poartă în ea copilul lui Harper Neeley ... şi că o să ... o să spună că este al tău. Nu am putut ...să o las să facă asta. Ştiind cine era el ... propriul ei tată ... abominabil.

Lucinda inspiră adînc, cutremurîndu-se de efort. De partea cealaltă a patului, Roanna îi ţinea strîns mîna, într-a ei.

– I-am spus ... nu. I-am spus că trebuia să ... să scape de copil. Să avorteze. A rîs ... şi i-am dat o palmă. A devenit ca o fiară ... m-a aruncat la pămînt ... a dat în mine. Cred .... cred că a vrut să mă omoare. Am reuşit să mă distanţez de ea ... am luat grătarul ... A venit din nou după mine. Am lovit-o, spuse Lucinda, lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă.

– Am ... Am iubit-o, spuse ea slab, închizînd ochii. Dar n-am putut ... să o las să aibă copilul acela.

Se auzi un sunet uşor, zgîriat, în uşile culisante. Webb îşi întoarse capul şi-l văzu pe Booley stînd acolo, cu un aer obosit. Îi aruncă o privire grea şi se întoarse înapoi la Lucinda.

– Ştiu, şopti Webb aplecîndu-se spre ea. Înţeleg. Iar tu trebuie să te faci bine, acum. Trebuie să fii la nunta noastră, altfel o să fiu cumplit de supărat şi pentru *asta*, nu o să te iert.

Webb se uită la Roanna. Şi ea se uita la Booley, cu o privire rece în ochii aceia cafenii, care-i spuneau lui Booley să nu cumva să spună ceva care să o întristeze pe Lucinda.

Booley îi făcu lui Webb un semn cu capul, spunîndu-i astfel că vroia să discute cu el, afară.Webb o bătu uşor pe Lucinda pe mînă, punîndu-i-o apoi cu grijă la loc pe pat şi se duse la fostul şerif.

Ieşiră tăcuţi din zona de terapie cardiacă intensivă, luînd-o pe holul lung, trecînd de sala de aşteptare, unde rudele stăteau într-o veghe permanentă. Booley se uită în încăperea aglomerată şi-şi continuă drumul.

– Acum totul are sens, spuse el într-un tîrziu.

Webb rămase tăcut.

– Nu are rost să mergem mai departe, continuă Boooley. Neeley e mort şi nu are rost să o acuzăm de ceva pe Lucinda. Oricum, nu există nici o dovadă, doar vorbele dezlînate ale unei femei bătrîne, pe moarte. Nu are rost să stîrnim atîtea discuţii, pentru nimic.

– Apreciez asta, Booley.

Bătrînul poliţist îl bătu pe spate şi-i aruncă o privire ştiutoare.

– S-a terminat, fiule. Mergi mai departe, vezi-ţi de viaţa ta. Apoi se întoarse şi o porni încet spre lift. Webb refăcu şi el drumul, înapoi spre terapia cardiacă intensivă. Ştia ce vroia să-i spună Boooley. Beshears nu pusese prea multe întrebări despre moartea lui Neeley, făcîndu-se, de fapt, că nu vede cîteva lucruri care erau cît se poate de evidente.

Beshears era un poliţist cu experienţă. El recunoştea o execuţie, cînd o vedea.

Webb intră tăcut în salonaş, unde Roanna îi vorbea din nou, încetişor, Lucindei care părea că aţipise. Se uită în sus la el şi Webb simţi cum i se strînge inima, privind-o. Vroia să o cuprindă în braţe şi să nu-i mai dea niciodată drumul, pentru că fusese atît de aproape să o piardă. Cînd îi povestise despre confruntarea pe care o avusese cu Neeley despre modul în care îşi trata calul, Webb simţise cum îi îngheaţă sîngele în vine. Imediat după acest incident, pătrunsese Neeley pentru prima oară în casă şi cînd Roanna a dat peste el, fusese convins că îl va recunoaşte. Ar fi omorît-o atunci, Webb era sigur, dacă Roanna nu s-ar fi trezit suficient ca să strige, cînd a lovit-o Neeley. Ideea lui de a transmite mesajul că Roanna îşi pierduse memoria despre ce se petrecuse în noaptea aceea, îi salvase fără îndoială viaţa, pentru că altfel, Neeley ar fi încercat să ajungă mai repede la ea, pînă să fi reuşit Webb să monteze alarma.

Iar în ultima noapte, Neeley fusese la un fir de păr distanţă să nu ţintească pistolul asupra ei, şi asta îi semnase condamnarea la moarte.

Webb se duse la ea, atingîndu-i uşor părul castaniu, mîngîindu-i obrazul cu un deget. Roanna îşi odihni capul pe el, oftînd cînd îşi frecă obrazul de cămaşa lui. Ea fusese vigilentă. Şi cînd îngenunchiase lîngă Lucinda, iar el se întorsese spre ea după ce apăsase pe trăgaci, Roanna îi făcuse un mic semn cu capul.

Vorbind în şoaptă, Roanna spuse:

– Doarme. Dar o să se întoarcă acasă. Ştiu asta.

Roanna făcu o pauză.

– I-am spus despre copil.

Webb îngenunchie pe jos, îşi petrecu mîinile pe după ea şi ştiu că îşi ţinea în braţe toată lumea lui.

Nunta lor a fost foarte linştită, foarte restrînsă şi a avut loc la o lună faţă de data pe care o plănuiseră iniţial.

A avut loc în grădină, imediat după apusul soarelui. Umbrele blînde ale amurgului se întindeau molcom deasupra pămîntului. Lumini de culoarea piersicii străluceau în copacul sub care Webb aştepta, alături de pastor.

Cîteva rînduri de scaune albe fuseseră aşezate de fiecare parte a culoarului şi toate feţele se întorseseră spre Roanna, care înainta pe covorul întins deasupra ierbii. Şi toate feţele străluceau.

Greg şi Lanette stăteau aşezaţi în primul rînd; Greg era într-un scaun cu rotile, dar prognoza lui era bună. Cu fizioterapie, spuneau doctorii, îşi va recupera cea mai mare parte a funcţiilor piciorului stîng, deşi va şchiopăta de acum încolo. Lanette se îngrijise de soţul ei cu devotament încăpăţînat, împiedicîndu-l să se lase înfrînt, chiar dacă suferinţa lui pentru pierderea lui Corliss fusese gata să-l piardă.

Gloria şi Harlan stăteau şi ei în primul rînd, părînd amîndoi mult mai bătrîni, dar amîndoi zîmbeau, ţinîndu-se de mînă.

Brock împingea scaunul cu rotile al Lucindei, ca aceasta să ţină pasul cu Roanna. Lucinda era îmbrăcată în rochia ei preferată, de culoarea piersicii, avea perle şi se fardase. Degetele ei fragile, noduroase, erau împletite cu degetele mai delicate ale nepoatei ei şi amîndouă înaintau împreună de-a lungul culoarului, exact cum îşi dorise Roanna.

Ajunseră la copac şi Webb se întinse să-i ia Roannei mîna, trăgînd-o alături de el. Brock poziţionă scaunul cu rotile al Lucindei astfel încît să se afle pe locul tradiţional al doamnei de onoare, apoi îşi ocupă locul lui de cavaler de onoare.

Privirea lui Webb i-o întîlni, scurt, pe a Lucindei. Lucinda avea un aer seren, aproape translucid. Doctorii spuseseră că nu va mai dura mult, dar ea reuşise să-i deruteze încă o dată şi se părea că va trece totuşi şi

iarna aceasta. Spunea acum că vroia să aştepte pînă cînd va şti dacă va avea un strănepot sau o strănepoată. Roanna decisese imediat că nu avea nici o intenţie să afle prin ultrasunete sexul copilului şi Lucinda rîsese.

Iartă-mă, spusese ea şi el o iertase. Nu putea continua să să rănească, să fie furios, cînd avea atîtea de care să se îngrijească.

Roanna îşi întoarse spre el faţa radioasă şi îi veni să o sărute chiar acolo, chiar acum, înainte de a fi început ceremonia.

– *„Ahh"*, şopti el, atît de încet încît numai ea să-l poată auzi şi o simţi reţinîndu-şi un chicot, la ceea ce devenise în codul lor privat, „te vreau".

Rîdea mai des în ultimele zile. Webb pierduse şirul, cel puţin în mintea lui. Dar inima lui încă mai sesiza cea mai infimă curbă a buzelor ei.

Degetele li se înlănţuiră şi Webb se pierdu în ochii de culoarea whiskey-ului, în timp ce cuvintele începură, revărsîndu-se asupra lor în amurgul purpuriu, blînd.

– Dragii mei, ne aflăm împreună aici, să...

SFÎRŞIT